

MERAL KIR

*Aştan kaçmaya çalışmak,
yağmurun altında koşmak gibiydi.
Aslında hızlandıkça daha çok ıslanırsın,
ama sen bunu ancak sırsıklam olduğunda
fark edersin...*

ASKIN KOKUSUNU ALDIM

1. BASKI
10.000
ADET

aspendo

**BEN
BARIŞ DAĞLI**

VE BU BENİM HİKÂYEM.

Aşktan kaçan bir kadın... Aşktan yanarak vazgeçmiş bir adam... Yaralarını sarmalarına engel olan yalanlar ve geçmişten gelen büyük sırlar.

Yanlış bir adamla yanlış bir kadın... Bir doğru olmayı başarabilecekler mi? Yoksa iki yanlış tek doğru olan aşkı bitirecek mi?

Başka şansları yok, ya birbirlerinin kaderi ya da birbirlerinin kederi olacaklar. Ancak hiçbir aşk bu kadar imkânsız olmamıştı. Ve hiç kimse aşkı bu kadar çok istememişti.

Ben şanslı bir kadınıam, harika bir eşim, olağanüstü bir oğlum, fedakâr ve sevmeyi bilen geniş bir ailem, sahip olduğum için kendimi şanslı kıldığım mükemmel iki kız kardeşim var.

Bir de kan bağım olmayan, zaten öyle bir bağa da ihtiyaç duymadığım kardeş ve dostlarım var.

Eğer siz bu hikâyeyi okuyorsanız bilin ki onların sayesinde. Çünkü onlar benim gizli kahramanlarım...

Ben Barış Dağlı ve bu benim hikâyem.

“Son” yazısını okuyup, hikâyemi öğrendiğinizde, birçoğunu yapmayı istediğinizi fakat yapamadığınızı göreceksiniz. İşte o an gülümseyin ve beni hatırlayın. Kim bilir, belki ben de bir yerlerden haylazca size gülümsüyorumdur. Bu arada ilk kural önemli, onu sakın ihmal etmeyin!

- Tutkuyla, derinden ve tüm kalbinle sev,
- İlk bakışta aşka inan,
- Aşkın tatlı bir kokusu ve hüznü bir tadı olduğunu unutma,
- *Seni seviyorum*, dediğinde, bunu gerçekten söyle,
- Mutlaka bir şiir ezberle,
- İnsanlara senden istediklerini ver ve bunu zevk alarak yap,
- Üzgünüm, dediğin kişinin gözlerinin içine bak,
- Hata yapmaktan ve onu telafi etmekten korkma,
- Bütün kuralları öğren ama hepsine uyma,
- Gitmediğin bir yere git,
- Dua et; Allah’a güven ama kapını kilitli tut,
- Satır aralarını oku,
- Geçmişini unutma ama orada da yaşama,
- Susmanın çoğu zaman en iyi cevap olduğunu bil,
- Daha çok kitap oku, daha az televizyon seyret ve daha sık hayal kur,
- Değiş ama değerini kaybetme,
- İnsanları akrabalarına göre yargılama,
- Yavaş konuş, hızlı düşün ama her şeyi söyleme,
- Sık sık anneni ara,
- Kaybettiğinde pes etme, ders al,
- Telefonda konuşurken gülümse,
- Konuşmayı seven biriyle evlen ve seni öperken gözlerini kapatmayan birine güvenme,
- Bazen yalnız kal,

- Gezegeneimize karşı nazik ol,
- İstediklerini elde edememenin bazen büyük bir şans olduğunu unutm,
- Başarını, onu elde etmek için vazgeçmek zorunda kaldıklarıyla kıyasla,
- Büyük lokma ye ama büyük konuşma diyen atalarımıza güven.

Gökkuşaklı sanki arka bahçesine düşmüş ona görsel bir şölen sergiliyor, Serra da kollarını göğsünde birleştirmiş, verandasında dikilir hâlde ona sunulan bu mucizenin tadını çıkarıyordu.

Canlı ve neşeli bahçesine sonbaharın hüznün yağdırması-na sayılı günler kaldığını bildiğinden ve fırsatı varken, güneşi burada karşılamayı âdet hâline getirmeye başlamıştı.

Ne koşturması gereken bir işi, ne de yetişmesi gereken bir toplantısı vardı. Zamanı kovalamadan dilediği kadar her birini kendi elleriyle diktiği çiçeklerini seyretmesine artık bir engeli yoktu. Bu yüzden verandasında dikilip boş boş etrafa bakınmak için bahaneye ihtiyaç duymuyordu, sadece burada daha çok zaman geçirip emeklerinin karşılığını seyretmek ve yeni hayatının ona getirdiklerinin hayal olmadığını hatırlamaya çalışıyordu.

Derin bir nefes aldı. İçini dolduran kokudan vazgeçmek istemeyen Serra aldığı nefesi bir süre tuttuktan sonra bıraktı ve omuzlarındaki battaniyeden bozma şala sıkıca sarılıp yürümeye başladı. Gece yağın yağmurdan dolayı yerlerin ıslak olmasına aldırmadan bahçeye girdi. Sadece birkaç adım attıktan sonra etrafını sarmaya başlayan boy boy papatyalar ve rengârenk güllerin arasında ilerledi. Okşarcasına bedenine değen her bir çiçek fidesi, göğsünün gururla kabarmasını sağlıyordu.

İlk defa üç ay önce ayak bastığı yarım futbol sahası büyüklüğündeki bu alan o zamanlar sadece kurumuş bir toprak parçasıydı. Buna rağmen eskisiyle kıyaslanamayacak kadar güzel olan bu bahçeyi daha ilk gördüğü anda kendisiyle özdeşleştirmişti. Aradan geçen zaman ve değişikliklere rağmen hâlâ aynı fikirdeydi. Çünkü aynı kaderi paylaşmaya devam ediyorlardı. İkisi de değişmiş, ikisi de yaşamaya yeni başlamıştı.

Üç ay önce Şile sırtlarındaki bu eve iş için geldiğinde daha

arabasından inmeden buranın onun evi olacağını hissettiğini ancak şimdi anlıyordu. Buradaki güç Serra'yı kendine doğru çekerken arabasından inmeye uzun süre cesaret edememişti. Kapıyı açıp nemli toprağa ayak bastığında ise kader ağlarını örmeye ve genç kadını içine çekmeye başlamıştı.

İşin ilginç yanı Serra, kaderine karşı gelmeye hiç çalışmamıştı. Hâlbuki o, savaşmadan teslim olanlardan değildi. Fakat iyi ki itiraz etmemiş ve iyi ki başına gelenleri olgunlukla karşılamıştı.

Aniden yürümeyi bırakıp avcunu karnına bastırdı. Daha önceleri asla tercih etmeyeceği ancak bugünlerde üzerinden çıkarmadığı, eskiden canlı bir maviliğe sahip olsa da şimdi-lerde solmuş eşofmanının altına parmaklarını geçirip elini teninde tam da karnının üzerinde gezdirdi.

Aştan kaçmaya çalışmak yağmurun altında koşmak gibiydi. Aslında hızlandıkça daha çok ıslanırsın, ama sen bunu ancak sıırıslıklam olduğunda fark edersin. Serra'nın ilk değişimi de bunu fark ettiğinde başlamıştı ve değişen döngüye ayak uydurmakta hiç zorlanmamış, nihayetinde de bambaşka biri olup çıkmıştı.

Yola girene "gitme" demek kolaydı, asıl zor ve ağır olan, her şeye rağmen gitme dediğinin gideceğini bilmektir. Serra, aştan aldığı güçle zor olanı başarmış ve gideceğini bilse de ona kal demişti. Buna rağmen aralarına giren yalanlar ve geçmişte kalmayı başaramamış sırların ağırlığı altında ezilmiş; ancak kaderlerini değiştirmeyi başaramamışlardı.

İnsanın canını en çok ne acıtır sorusunun bir tek cevabı vardı; insan neyi çok severse canını da en çok o acıttı. Serra'nın da canı çok yanmış, çok ağlamıştı. Şimdi neden mi mutluydu? Çünkü artık yalnız değildi. Hepsinden önce içinde büyümeye başlayan minik oğlu vardı.

Kendi kendine gülümseyen genç kadın, bebeğinin erkek olacağına ve babasına benzeyeceğine emindi. İçinde hayat bulan ve yavaş yavaş şekillenen bebeğine dokunmak istemesine karnına avcunu bastırıp parmaklarıyla etrafını sardı

ve arkasını dönüp evine bakarak gerçek bir mutlulukla gülümsedi. Serra, yıllar sonra gerçekten gülmeyi başarmış, eski somurtkan ve can sıkıcı kadını geçmişe gömerek özlemini çektiği kendi mutlu sonunu yaşamaya başlamıştı.

Sabah çisesi, başının üzerinde toplayıp tek bir şelale gibi omuzlarından aşağıya akmasına izin verdiği saçlarını ıslatmış, soğuk iliklerine işlemişti. Geri dönmesi gerektiğini bilse de bahçenin orta yerine yerleştirdiği çardağa doğru ilerlemeye devam etti.

Yürümekten ziyade süzülür gibi geçtiği çiçeklerinin arasında istediği yere ulaştı. Hissettiği oturma ihtiyacıyla çardaktaki koltuğa yöneldiğinde içindeki erinç bir anda kayboldu. Burnuna değen karanfil kokusu yerini çok daha keskin ve pek de hoş olmayan başka bir kokuya bıraktı. Yalnız olmadığını anladığı o kısacık an arkasını dönmeye fırsat bulamadan ensesinde dünyasını karartan bir acı hissetti. Gözleri kararmaya dizlerinin dermanı kesilmeye başlamadan önce bebeğinin garanti altına almak için bir yerlere tutunmaya çalıştı ama ellerine değen birkaç fideden başka bir şey olmadı.

Güneşin parlak ışığı karanlığa dönüşmeden önce Serra son bir gayretle kollarını karnının üzerine sarıp içgüdüsel olarak bebeğinin zarar görmesini engellemek istedi ve elinde kalan son gücüyle evdekilere seslenmeye çalıştı. Ancak ağır bir külçe gibi yana doğru düşerken bunu ne kadar başarıp başaramadığını bilmiyordu. Çünkü tam o anda dünya ile tüm bağlantısı kesilmiş, dipsiz bir karanlığın içinde kaybolurken aklından geçen tek şey oğluydu.

Karanfil

*K*atmerli yaprakları arasında birikmiş kederden mi, yoksa renginden midir bilinmez, kırmızı karanfilin adının yanına hep hüznün bırakıldı. Fakat uzun uzun kelimelere gerek kalmadan, “*Seni unutmayacağım...*” demenin en güzel şekliydi kırmızı karanfil...

3 Ay Önce

BÖLÜM 1

Kararlı bir Serra'dan daha tehlikeli bir şey varsa o da aldığı kararı uygulamakta acele eden ve sonuca odaklanmış bir Serra'dır. Katılacağı yemekte alacağı tepkiyi, yaşayacağı gergin saatleri bilmesine rağmen geri adım atmayacak olan Serra ise en korkulu olanıydı.

Geç kalmış olmaya aldırmadan aheste adımlarla gidecekleri mekâna doğru ilerlerken yanında yürüyen Fırat aniden durduğunda Serra da onunla beraber durdu. "Bu yemeğe katılmam iyi bir fikir değil galiba," diye aklından geçen düşüncüyü hiç bekletmeden kelimelere döken genç adamın sesindeki endişe yüzüne de yansımıştı.

"Korkuyor musun? Merak etme seni korurum."

"Komik değilsin."

"Hiçbir zaman da olmadım, çünkü komik olmak gibi bir iddiam yok."

"Yapma, senin için endişeleniyorum."

İşte bu komikti ve Serra dudaklarından dökülen minik kahkahaya engel olamadı.

"Teşekkür ederim!"

"Çok ciddiym Serra, bence hazır vaktimiz varken bunu tekrar konuşmalıyız."

Yüzündeki tebessümü silen genç kadın önündeki basa-

makların ilkinde çıkıp Fırat'a döndü. Artık göz gözeydiler ve istediği etkiyi yaratabilmek için bir süre bekledi.

"Ben ne yaptığımı biliyorum, bana güven."

"Bunu benimle de paylaşmak ister misin? Çünkü ben, ne yapmaya çalıştığımı anlamıyorum."

Fırat'ın sesi hissettiklerini ele vermeyecek kadar tek düzeydi. Eğer Serra, onun gözlerinin içine bakmasaydı genç adamın endişeli olmasının yanı sıra kızgın olduğunu da anlamayacaktı.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim," diyen Serra uzanıp Fırat'ın koluna dokundu. "Fakat içeride başa çıkamayacağım bir şey yaşanmayacaktır."

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Senin derdin ne?"

Fırat meraklı gözlerle onları seyredenlere aldırmadan kadının ince parmaklarını ellerinin arasına aldı.

"Mehmet'in benimle ilgili düşüncelerini biliyorsun, adam önce bakışlarıyla sonra sözleriyle geceyi sana zehir edecek, buna rağmen neden oraya benimle gitmekte ısrarcısın?"

"Eğer kaldıramayacağımı düşünüyorsan geri dönebilirsin."

"Ah, Serra!" diyen Fırat genç kadını serbest bırakıp sıkıntıyla geri çekildi. "Sorun, benim ne düşündüğüm değil, sorun ettiğim sensin."

"Yineliyorum, başa çıkamayacağım bir durum olamaz. Üstelik sence benim korunmaya ihtiyacım var mı?"

"Kelimeleri kullanma konusunda Mehmet'ten daha cüretkârsın."

"Ee, o zaman burada durmuş neyi tartışıyoruz?"

"Çünkü belli etmesen de kırılabileceğini biliyorum."

"Yanlış biliyorsun, izin vermediğim sürece beni kimse kıramaz."

Serra'nın kararlılığı karşısında ufak bir hesaplama yapmak zorunda kalan Fırat, başını sallayarak tamam dese de ikna olmamıştı. Serra istediği kadar güçlü görünmeye çalışabilirdi,

öyle olmadığını, giyindiği kamuflajın bir kandırmacadan ibaret olduğunu biliyordu.

Yeterince zaman kaybettiklerini düşünen Serra da, "Hadi daha fazla geç kalmayalım," diyerek kendince gereksiz gördüğü konuyu kapattı ve adamın peşinden gelmesini işaret etti.

Ünlü Sancaktar ailesinin ablası olmakla övünen ve soyadıyla gurur duyan Serra, hayatı boyunca hep bunun bilinciyle yaşadı. Ama artık bildiği gibi değil istediği gibi yaşamaya karar vermişti. Ve o bir kere karar verdiğinde önüne kimse geçemezdi. İşe de, hayatında ilk defa beyniyle değil kalbiyle hareket etmeyi seçerek başlamıştı.

Dizlerini örten siyah düz elbisesi ve ensesinde topladığı saçlarıyla koluna girdiği genç adamın sevgilisi değil, ablası gibi göründüğünün farkındaydı. Fırat, yaşının gerektirdiği şekilde renkli giymiyle bile yanında eğreti duruyordu.

Dolu dolu bakan iri ela gözleri, geniş kalkık burnu ve oval yüzündeki yuvarlak çenesini kaplayan sakallarıyla her kadının yanında gezdirmek isteyeceği biriydi Fırat. Ancak adamın ondan daha genç olduğunu anlamak için dikkatli gözlerle bakmaya gerek yoktu. Bu yüzden ağabeyi Mehmet, kara bir leke olarak gördüğü bu ilişkiye şiddetle karşı çıkıyordu.

Aile denilen oluşum, durum ve şartlara göre değişkenlik göstermeksizin bir olmaya, sevmeye devam etmek demektir. Bunu en iyi bilenlerden biri olan Mehmet, aynı büyüklüğü ona da göstermek ve bu ilişkiyi kabul etmek zorundaydı. Üstelik ağabeyinin alması gereken dersin zamanı çoktan gelmişti. Ve Serra bahsi geçen dersi vermek için daha fazla beklemeyecekti.

Son yıllarda ailecek zor günler geçirmiş ve yeni bir tane-sini de çok kısa süre önce geride bırakmışlardı. Ülke gündemini meşgul eden, halkın tepkisini çeken olaylar zincirinde hepsi yara almış, neyse ki bir bütün olmayı başarıp yeniden ve bir kere daha ayağa kalkmışlardı.

Ağabeyinin zor geçen günlerin ardından iyi olduklarının mesajını vermek için seçtiği yer, amacına uygundu. Gücü

elinde tutmayı seven ve bulduğu her fırsatta karşısındakine bunu hissettiren Mehmet, tabii ki bu şansı da değerlendirmişti. Tüm ailenin bir arada ve eksiksiz hâlde geceye katılmasını söylediğinde kelimelerinin arasında bıraktığı boşlukla itiraz kabul etmeyeceğini gayet net ve anlaşılır şekilde belli etmişti.

Ülkenin en büyük inşaat ve sanayii firmasının başındaki tek adam olan Mehmet, görevini ustalıkla yapıyor olmasına karşın ona sadece işin başındaki adam olmak yetmiyordu. Beş kardeşin en büyüğüydü ve o, ailenin başındaki tek adam, tek otoriteydi. Serra belli etmese de tüm vazifelerini layıkıyla yerine getiren ağabeyiyle gurur duyuyordu. Ama bu, kendine sakladığı bir ayrıntıydı.

Üst kata çıkan merdivenleri aşip ailesinin oturduğu masaya yöneldiklerinde onları ilk gören kişi maalesef ki Mehmet oldu. Bir anda yüzü düşen adamın çakır gözleri kara bir bulutla gölgelendi.

İfadesini hiç bozmayan Serra yürümeye devam ederken kulağına eğilen Fırat, "Sanırım başlıyoruz," dedi.

"Bence başladık bile."

En önde oturan kardeşi Ahmet yaşanacakları hissetmiş olacak ki erken davranıp ayağa kalktı. Geçirdiği zor ve sıkıntılı günlerin ardından doyasıya gülümseyen genç adamın neşesi bulaşıcıydı ki zaten bu gece, onun ve nişanlısı Sena'nın onuruna düzenlenmişti.

Yaşadıkları kâbusları geride bırakan Ahmet ve Sena başta olmak üzere tüm ailenin güzel bir kutlamayı hak ettiğine kimsenin itirazı yoktu.

"Eğer biraz daha geç kalsaydın akuta haber verecektim."

"Çok geç kalmadığıma inanıyorum."

"Süresi önemli değil, Serra ve gecikme kelimelerini bir arada kullanmak endişelenmeme sebep oldu."

"Serra'daki değişikliklere alış Ahmet, o artık tanıdığımız kardeşimiz değil."

Ortaya atılan pası gole çevirmekte hiç tereddüt etmeyen Mehmet'in kızgınlığını anlamak için seğiren çenesini görmeye gerek yoktu. Fakat Serra'nın da onunla ilgilenmeye niyeti yoktu.

Fırat'ın çektiği sandalyeye oturan Serra, yapılan satışmaları duymazdan gelip hiç ara vermeden yanındaki Sena'ya döndü. Çocukluğundan beri tanıdığı genç kadın hiç olmadığı kadar neşeli ve güzeldi. "Nasılsın Sena?" diye sorarken tam karşısında oturan Mehmet'in bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Bundan daha iyi olamazdım."

"Bu mutluluğu hak ettin."

"Siz olmasaydınız başaramazdım."

"Hayır, sen her durumda başarılıydın."

Ona minnetle gülümseyen Sena'nın ardından kız kardeşleri Tanem ve Asya'ya döndü. Yanlarında eşleriyle oturan kardeşlerinin yüzlerinden okunan saf mutluluğa şahit olmak Serra'ya büyük bir keyif verdi. Nasıl olduklarını sormaya gerek yoktu, iyi oldukları her hâllerinden belliydi.

Anne ve babasına yönelen Serra en sona Mehmet'i bırakmıştı. İçeriye yanında Fırat'la girene kadar onun da iyi olduğuna emindi. Adamın sakinleşmesi mümkün değildi ancak ilk şoku atlattı, en azından sohbetlere dâhil olmaya başlamıştı.

İlk günden beri Fırat'ın olgun davranışlarından memnun olan Serra, bu gece de onunla gurur duymuş, neden genç adamlar ortalarda görüldüğünü bir kere daha kendine kanıtlamıştı.

Sorunsuz devam eden gecede herkesin keyfi yerindeydi. Üzerine konuşulacak konuları çok fazlaydı. Her lafa mutlaka verecek bir cevabı ve yapacak bir yorumu olan Serra ise öncekilerin aksine sessiz kalmayı seçmişti.

"Hâlâ senin gibi bir adamın içinden nasıl oldu da o güzel eserlerini yapan bir sanatçı çıktı anlamıyorum," diyerek Ahmet'e takılan Asya'nın sözlerinin tersine gözlerinde gurur vardı.

"En azından benim içimden bir şey çıktı, biz daha senin içindeki çocuğu büyütemedik."

Karşı atığa geçerek Ahmet'e dil çıkaran Asya, "Onu özellikle büyütmiyoruz," dedi. İkizleri olan ve yakında üçüncü çocuğunu kucasına almaya hazırlanan Asya'nın büyümek gibi bir derdi yoktu.

"Kadınların ilk olarak göğüsleri sarkar, ne var ki sen öncelikle dilini toparlatmak zorunda kalacaksın, bunu biliyorsun değil mi?"

Ahmet sözünü bitirememişti ki yanında oturan nişanlısı Sena, adamın omzunu dürttü. "Kadınlar konusundaki engin tecrübelerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz."

Harika ve içten kahkahalarından biriyle Sena'yı ödüllendiren Ahmet sevgilisine sarılıp yüzünü aydınlatan bir gülüşle biçimli dudaklarını sağa doğru kıvrıdı. "Kadınlarla ilgili her şeyi tecrübe etmekteki tek amacım sana gelene kadar iyi bir âşık olmanın tüm detaylarını öğrenmektir."

"Ah, hayır! Beni yine kandırdın."

İstediginde haddinden fazla çekici olabilen Ahmet aslında haklıydı. Gözünün önündeki Sena'yı bulması çok uzun ve sancılı bir süreçle mümkün olmuştu. Ancak Serra onlara bakarken acı da olsa geçmişte yaşananların her anına değdiğini görebiliyordu.

Nihayet görevini yerine getirdiğine ve kalmasını gerektirecek bir sebep olmadığına kanaat getiren Serra, tatlıyı beklememeye ve geceyi kendi adına sonlandırmaya karar verdi.

Masadakilerin meraklı bakışları eşliğinde yerinden kalkarken Fırat da onunla beraber hareket etti. Yüzünü Mehmet'e dönüp, "Sabah erkenden önemli bir işim var, o yüzden bu gecelik benden bu kadar," dedi "Size afiyet olsun ve Ahmet tekrar tebrik ederim."

Kimse ağzını açıp yorum yapmadı, ancak Mehmet hepsinin adına konuşmak ister gibi dimdik tuttuğu sırtını arkaya yasladı. Bakışlarında bir kartalın gözlerindeki keskinlik vardı.

"Sabahki işin bu mutlu gecemizi yanında kesmeni gerektirecek kadar önemli mi?"

"Daha saniyeler önce öyle olduğunu söyledim."

"Bence ne kadar önemli olursa olsun, biraz daha ya da hayır gecenin sonuna kadar kalabilirsin."

"Neye ne kadar zaman ayırmam gerektiğine ben de karar verebilirim."

"Bu aralar bundan oldukça şüpheliyim."

"Mehmet!" diye çıkışarak araya giren Ahmet, ağabeyini çok sevse de böyle bir tartışmada ablasının yanında olmayı tercih etti. "Bence gece zaten bitmek üzere."

Dudaklarını büzerek yaptığı yarım bir tebessümün ardından arkasını dönüp gitmeye hazırlanan Serra kolayca kurtulamayacağını biliyordu.

Onları merdivenin başında yakalayan Mehmet, "Çok acil konuşmamız gerekiyor," derken kesinlikle istekte bulunmuyor, emrediyordu.

"Belki sonra, şimdi hiç havamda değilim."

"Ama ben tam havamdayım." Mehmet, ortada birleştirdiği kaşlarını yumuşatmadan sözlerine devam etti. "Çünkü bu iş çok uzadı ve artık bitmesini istiyorum."

"Keşke her istediğimiz olsa tabii ama hayat işte ne olacağımı kim bilebilir ki?"

Yanlarında dikilmeye devam eden Fırat'ı yok sayan Mehmet ileriye doğru hamlede bulundu. "Eğer kardeşim hata yapmakta ısrarcıysa merak etme ben olmayana da oldurturum."

"Bak seni anlıyorum ama fazla ileri gitmiyor..." diye araya girmeye çalışan Fırat'ı susturan Mehmet genç adamın yüzüne bakmadı. "Sen karışma."

"Konu Fırat olduğuna göre bence karışabilir."

"Konu o değil, konu sensin."

"Hayır, beni de Fırat'ı da boş ver ve asıl sorunun neyse onu söyle."

"Ne saçmalıyorsun?"

Gözlerini deviren Serra'nın hissettiği öfkeyle elleri titrese de bunu saklamayı ustaca başarıyordu. Sesi bile her zaman-
kinin aksine sakindi.

"Aslında bana neden kızgın olduğunu ve uzun süredir devam eden bu hırçınlığının gerçek sebebini konuşmaya ne dersin?"

"Sana yakışmayacak şekilde davranmanın dışında seninle nasıl bir sorunum olabilir?"

"Bana yakıştıramadığın Fırat mı? Yoksa başka bir şey mi?"

Dudaklarını birbirine kenetleyen Mehmet'in boynundaki tüm kaslar yerinden oynadı. Sakinleşmek onun için hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Konuyu değiştirme!"

"Boşuna uğraşma sevgili ağabeyciğim," diyen Serra kelimeleri yayararak ve her birinin üzerine basarak söyleyeceklerinin etkisini artırdı. "Yaptığım şeyi bildiğini biliyorum ve inan bana ne düşündüğünle hiç ilgilenmiyorum. Yine olsa yine yaparım, çünkü yıllar önce ne söylediysem hâlâ aynı fikirdeyim."

"Ağzında ne geveliyorsun?"

"Yorma beni, ikimiz de bahsettiğim şeyin ne olduğunu biliyoruz," dedi Serra ve öfkeden deliye döndüğünü bilecek kadar iyi tanıdığı Mehmet'e arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

"Böyle çekip gideceğine laflarının içini doldur."

"Bunu gerçekten istiyor musun? Dürüstçe konuşmaya, her şeyi duymaya hazır mısın?" Yüzünü Mehmet'e çeviren Serra yavaşça başını salladı. "Hayır, aradan bunca yıl geçti ama ne yazık ki sen hâlâ yirmi yaşındaki o adamsın, değişmedin ve korkarım ki değişmeyeceksin."

"Bu gece değil ama en yakın zamanda konuşacağız."

Serra'ya attığı öldürücü bakışın ardından ters yöne, ailesinin yanına doğru ilerleyen Mehmet'i şaşkınlıkla izleyen Fırat'ın toparlanması zaman aldı. Bir süredir tanıdığı ve hak-

kında çok şey duyduğu adamın daha önce sarsıldığını hiç görmemişti. Zaten bundan sonra da görebileceğini sanmıyordu.

Toparlanıp adım atmaya başladığında Serra çoktan yolu yarılmişti. Basamakları hızla inip genç kadını yakaladığında, "Az önce neler oldu öyle?" diye sormadan edemedi.

Kafasını sallamakla yetinen Serra, ağabeyine bunu yaşatmak zorunda kaldığı için üzgündü ancak pişman değildi. Mehmet suçlamaları kabul etmemiş sadece akıllı bir adamın yapacağı şekilde inkâr girişiminde bulunmamıştı. Bu da demek oluyordu ki Serra doğru yoldaydı ve bu yönde devam etmesi gerekiyordu.

Fırat'ın yanında olduğunu belirtmek istercesine kolunu omzuna dolmasına ses çıkarmadı. Hatta hoşuna bile gitmiş, kafasının içinde dönüp dolaşan düşüncelerinin sesini bastırmaya çabalarken bu dokunuşlar ona iyi gelmişti.

"Mehmet'in üzerinde yarattığın etki çok büyüktü."

Düşüncelerini içinde tutamayan Fırat'a, "Gecikmiş bir bedel ödüyor diyelim," demekle yetinen Serra beklediğinden az hırpalanmıştı.

"Bir şey demesek de olur. Sen nasılsın onu söyle."

"Sorduğun için teşekkür ederim, iyiyim."

Aslında iyi falan değildi, neyse ki Fırat başka bir şey söylemeden sessizliği seçmiş ve ona toparlanabilmek için zaman tanımıştı.

Geniş lobide onları gülümseyerek uğurlayan komilere aynı şekilde selam verip çıkış kapısına yöneldiklerinde Serra'nın tek isteği eve gitmek ve biraz düşünmekti. Aslında uyumak çok daha şahane bir fikirdi ama bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Görevli, arabalarını getirmek için yanlarından uzaklaştığında gecenin serin havasının iliklerine işlemesine izin verdi. Ürpermek ona iyi gelmiş, mayışmış hâlden bir nebze bile olsa kurtulmuştu.

Aklının sınırlarını zorlayan düşüncelerini ötelemeye çalışan Serra, başını genç adamın omzuna yaslayıp erişmeye

çalıştığı huzuru beklemeye koyulduktan sadece birkaç saniye sonra bir anda nereden geldiğini fark etmediği ışıklar parlamaya başladı. Aniden önünde beliren insan grubunu, yapıp sönen ışıklardan dolayı zar zor seçebiliyordu. Hep bir ağızdan yapılan telaşlı konuşmaların arasından aynı insanların ne dediğini ise anlamıyordu.

Güçlü beyaz ışıklar gözlerini kamaştırmış, uğultu hâlinde yükselmeye devam eden sesler kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. Şaşkın ve aynı oranda ürkmüştü.

Arkalarındaki kapıda bekleyen güvenlik elemanlarına doğru dönen Fırat'ın, "Müdahale etmek için neyi bekliyorsunuz?" diye çıkışmasıyla Serra'nın, yaşadıkları şeyi anlaması ve algılarının açılması aynı anda gerçekleşti.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye soran tiz bir kadın sesi ni, "Aileleriniz bu ilişkiye onay veriyor mu?" diyen başka bir soru takip etti. Ne var ki Serra soruların hızına yetişemiyor, her soru beynine inen bir darbeye sonuçlanıyordu. Şiddetli bir ağrı sol gözünden içeriye girip onu esir aldığı anda midesi bulanmaya ve avuç içleri terlemeye başladı.

Nefesinin izin verdiği ölçüde bağırma ve içine düştüğü panik dalgasından kurtulmak için birilerine saldırma isteği öyle güçlüydü ki kendiyle mücadele etmesi uzayıp giden her saniyeyle daha da zor bir hâle geldi.

İki koluyla birden onu sarmalayan Fırat'ın, yürütmesi için neredeyse Serra'yı sürüklemesi gerekti. İşiyile ve saygın duruşuyla nam salmış Serra Sancaktar'ın tüm saygınlığı az önce elinden alınmış, olmak için uğraştığı kadın saniyeler içinde yok edilmişti.

Kulağına çarpan her kelime canını acıtmaktan da öte onu yakmaya ve kurduğu duvarları üzerine yıkmaya başlamıştı.

Arabaya binmesi için Fırat'ın açtığı kapıdan içeriye girerken büyük bir gürültüyle atan kalbinin dışında hiçbir şeyi duymaz olmuştu.

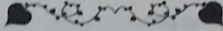
Yerine geçip yerleştikten sonra kafasını dizlerinin arasına gömmek ya da yok olmak istiyordu. Ancak gururundan

geriye kalan kırıntılar sayesinde nefes dahi almadan ve hiç kıpırdamadan ileriye doğru bakmaya devam etti.

Şoför kapısı açılıp Fırat yerine oturduğunda, "Bunun olacağını bilmeliydik," dedi ama sesi hiç güven vermiyordu. "Ancak bu kadar erken yaşanması hiç iyi olmadı."

Serra'nın ne söyleyecek bir sözü, ne de yapacak bir yorumu vardı.

Tüm dengeler altüst olmuş, tüm taşlar yerinden oynamıştı ve bundan sonra Serra'nın hayatı bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Daha önce de öfkелendiği ve davranışlarını kontrol altında tutamadığı zamanlar olmuştu. Ancak onların hiçbirisi şu an yaşadıklarıyla boy ölçüşemezdi.

Dizlerini saran eteğinin izin verdiği ölçüde odayı arşınlar-ken sağ elinde tuttuğu gazeteyle sol eline vuruyor ve hızını kesmeden kendini azarlıyordu.

Böyle bir hatayı nasıl yapmıştı? Aklı hâlâ almıyordu. Ve ne yazık ki düştüğü durumun tek suçlusu kendisiydi. Bu yüzden karşısına muhatap alıp içindekileri yöneltebileceği yine kendinden başkası değildi.

Geniş odada öyle çok dolaşmıştı ki ayakkabıları canını yakmaya başlamıştı. Fakat rahat koltuğunda oturup çalışacak ruh hâli içerisinde olmadığından dolanmaya ve söylenmeye devam etti.

Serra, Sancaktar ailesinin magazin sayfalarına konu olmayan tek üyesiydi ve bugün övündüğü bu durum sona ermişti. Bir gece önce Fırat'la onu yemek çıkışı yakalayan gazeteciler haberi yayınlamak için hiç beklememişti. Malum sebeplerden dolayı Mehmet'ten haberi durdurması için yardım istememiş olmak ise işin başka bir can sıkıcı kısmıydı.

Genç sevgilisi ile el ele diye atılan başlığın altında Serra Sancaktar'ın gençlik iksirinin sırrı çözüldü diye devam eden aşağıla-

yıcı haberi Mehmet'in görüp onu araması an meselesiydi. En kötüsü de adam haklıydı ve sadece gözlerini devirmek Serra'nın bu defa işine yaramayacaktı. Sağlam bir açıklama ve kursun geçirmez bir savunmaya ihtiyacı vardı.

Henüz ne söylemesi, nasıl bir tavır takınması gerektiğine karar vermeden telefonu çaldığında aniden durdu. Arayanın kim olduğunu görmek için masanın üzerinde ısrarla çalan telefona bakmasına gerek yoktu.

Yalnız olduğu odada elindeki gazeteyi masanın ucuna bırakıp zaten nizami olan gömleğini düzelterek çenesini havaya kaldırdı. İçine derin bir nefes çekti ve hiç beklemeden uzanıp aldığı telefonu açtı.

Daha alo demeye fırsat bulamadan hattın öteki ucundaki Mehmet'in, "Umarım keyfin yerindedir," diyen gergin ve aynı derecede kızgın sesini duydu.

"Evet, keyfim gayet yerinde çünkü aksinin olması için bir sebep yok."

"En azından içimizden birisinin mutlu olmasına sevinmek gibi küçük şeylerle idare etmeyi sayenizde öğrendim."

"Biliyorsun ki bu benim değil, senin suçun."

Sıkıntıyla üfleyen Mehmet'in çakır gözlerinden ateş püskürdüğünü hayal edebilen Serra, her ne olursa, ağabeyi her ne derse desin pes etmeyecekti.

"Sen şimdi gazetedeki haberin de benim hatam olduğunu söylersin," diyen Mehmet de susacak veya geri adım atacak gibi durmuyordu. "Ki ben buna hiç şaşırırmam."

"Boşuna zaman kaybetme, duymak istediğin şeyi söylemeyeceğim."

"Bugüne kadar yaptığın her şeye, aldığın her karara saygı gösterdim. Sen yapıyorsan bir sebebi vardır dedim ama bu çok fazla..."

Adamın lafını kesmek için beklemeyen Serra, "Seninle tartışmak istemiyorum, dün gece zaten söylenmesi gereken her şeyi söyledim," diye çıkıştı.

"Ben de seninle böyle bir konuyu tartışmaya bayılmıyorum ama gazete sayfalarına dedikodu malzemesi olan sevgili kardeşim, ben konuşacağım ve sen de beni dinleyeceksin."

Mehmet artık konuşmuyor âdeta bağırıyordu. Onun gibi ölçülü bir adamı çileden çıkarmayı başardığı için Serra kendini tebrik etti. Fakat bu, susup ağabeyini dinleyeceği anlamını taşımıyordu. Çünkü öylesi Serra'nın genetiğine aykırıydı.

"Yanılıyorsun, seni dinlemek zorunda değilim."

Serra, dizlerinin belki öfkeyle belki de haksız olmanın verdiği ağırlıkla titrediğini hissedince bedenini en yakın koltuğa bıraktı.

"O çocuğa âşık olmadığını biliyorum..."

"Hah! Sen bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü seni tanıyorum, yine de ilişki dediğin bu şey için neden diretiyorsun anlamıyorum. Geldiğin şu noktaya bir bak, lütfen."

"Neymiş o nokta? Ayrıca yaşadığımız onca şeyden sonra Fırat, ufak bir ayrıntı sadece."

"Onlar geçmişte kaldı, maalesef ki gündemimizde sen varsın." Oluşan kısa ama huzursuz sessizliğin ardından Mehmet aynı sertlikle devam etti. "Bana ne anlatmaya çalıştığının farkındayım ancak o konuyla ilgilenmiyorum."

"Yani bana sadece Fırat yüzünden kızgınsın, o zaman benim de söyleyebileceğim tek şey, özel hayatım seni ilgilen-dirmez."

Uyarı dolu imasıyla, "Serra!" diye bağırarak Mehmet'in sabrı tükenmişti ve bu gösteriye daha fazla izin vermeyecekti. "Tuttuğun jigolo için ben ufak bir ayrıntı demezdim ve bil diye söylüyorum aynı soyadını taşıdığımız sürece yaptığın her şey beni ilgilendirir."

Duyduğunu idrak eden Serra'nın damarlarındaki tüm kan çekildi. Nasıl nefes alındığını, düşünmek için ne yapması gerektiğini dahi hatırlamayan genç kadın konuşmaya devam eden Mehmet'i artık duymuyordu. Birçok tartışmada karşı karşıya gelmişlerdi ve birçoğunda birbirlerini kızdırmışlardı.

Ancak bu fazla ağır ve kırıcıydı. Böylesi daha önce hiç yaşanmamıştı, şimdi de yaşanmaması gerekiyordu.

Kulağında tutmaya devam ettiği telefonu ezbere alınmış hareketlerle kapatıp ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Dolapta duran çantasını aldı. Masasının üzerinde onayını bekleyen dosyaları ve yapılması gereken işleri arkasında bırakıp odadan çıkarken attığı her adımla üzüntüsü yerini kızgınlığa bırakıyordu.

Onu yarı yolda yakalayan asistanının ne zamandır peşinden koşturup arkasından seslendiğini bilmiyordu. Bildiği ve istediği tek şey kaçıp uzaklaşmaktı.

“Serra Hanım çıkıyor musunuz? Ne zaman geri dönersiniz?” diyen genç kızın yüzüne bakmadan, “Bugünün programını iptal et,” dedi.

“Yarın sabah...”

“Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, gerekirse sana haber veririm.”

Şaşkınlık içinde onu takip eden asistanın nihayet yüzüne bakmayı başardığında genç kız yürümeyi bıraktı. Mehmet’in sebep olduklarının acısını kızdan çıkartmak istemiyordu ama bakışları onunla aynı fikirde olmamış olacak ki cılız asistanın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. Ne acı ki Serra şu anda detaylarla ilgilenecek ve birilerinin gönlünü alacak durumda değildi. Ve o da kaldığı yerden aynı kararlılıkla yürümeye devam etti.

Nereye gittiği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdilik sadece uzaklaşacak sonrasına da bir şekilde karar verecekti.

Karmakarışık olmuş düşüncelerinin içinde bir çıkış yolu arayan Serra, binadan uzaklaşıp yolu yarılادığında bir anda karşısına dikilen ve önünde set oluşturup geçişini engelleyen adamın geldiğini fark etmediği için korkup geriye doğru sıçramasına engel olamadı.

Tam ağzını açıp adama çıkışacakken ellerini eskitilmiş kotunun ceplerine sokuşturmış, omuzlarının genişliğinin

den dolayı Serra'nın görüş alanını kapayan adam ondan önce davrandı.

"Serra Sancaktar içeride mi?"

Mantıklı tarafı bu soruya yanıt olarak *kim öğrenmek istiyor* diye karşılık vermesi gerektiğini söylese de içindeki ses ona, adamın kim olduğunu bilmemesinin daha iyi olacağını fısıldadı. Çünkü karşısına dikilip ona meydan okuyan adamın kimliğini hatırlayamasa da onu tanıdığını biliyordu. Eğer aklı, az önceki telefon görüşmesinde kalmak yerine onunla birlikte hareket etseydi adamı tanıyabilecekti.

Konuşacak, hatta tartışacak durumda olmayan Serra, "Az önce çıktı," dedi. Pratikte yalan söylüyor sayılmazdı. Sonuçta az önce ofisten çıkmıştı.

"Tekrar gelir mi?"

"Yarından önce gelmez."

Aldığı cevaplardan hoşlanmadığını belli eden adam nefesini sıkıntılı şekilde bıraktı. Güzel ama bir o kadar da öfkeli bu kadın, gazetenin ilk sayfasına manşet olmuş fotoğrafı kadını benziyordu. Ancak o olup olmadığından da emin olamıyordu. Çünkü o, genç erkekleri parasıyla yanında tutan bir kız kurusuydu. Mavi gözlerini dikmiş ona bakan bu kadın ise şeytanı dizlerinin üzerine çöktürebilecek bir yüze, en masum meleşti baştan çıkaracak bir vücuda sahipti.

Adam son şans olarak geniş ağzını kıpırdatmadan, "Evi nerede?" diye sordu.

"Kredi kartı şifrelerini ya da özel cep telefonu numarasını da ister misiniz?"

Karşısındaki ukala kadının çokbilmiş hâllerinden hoşnut kalmayan adam ileriye doğru bir adım attı. "Doğrusu telefon numarası çok işime yarar."

"Bana da Amerika Başkanı'nın numarası lazım ama ne-dense bulamıyorum."

"Anlaşılan ben onun kadar şanslı değilim."

Adamın kinayesini anlamak Serra'nın yarım dakikasını

aldı ve anladığında ise zaten patlamaya hazır olan öfkesini engellemedi.

"O zaman beni süzmeye bir son ver ve arkana dönüp git."

"İstedigimi aldığında gideceğime emin olabilirsiniz," diyen adam bakışlarını bilinçli şekilde ve yavaşça Serra'nın vücudunda gezdirdi. "Zaten burada görülmeye değer bir şey yok."

Eğer iyi gününde olsaydı onun hakkından gelirdi. Ancak şimdi, bunun için hâlî de isteği de yoktu. En başta sorması gereken sorunun zamanı geldiğine karar veren ve mantığını duymayı seçen Serra, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Barış Dağlı, şimdi bana Serra Sancaktar'a nasıl ulaşabileceğimi söyler misiniz?"

Artık karşındakinin kim olduğunu bilen ve onun buraya neden geldiği hakkında çok emin olduğu bir fikre sahip olan Serra, şu andan itibaren geri adım atamazdı. "Bir de isimler insanların karakterini belli eder derler, oysa siz soyadınızla bir bütün hâlindesiniz."

Kadının alaycı bakışlarına eklenen iğneli lafları Barış'ın zaten var olan öfkesini daha da artırdı.

"Size tavsiyem, espri yapmadan önce bunu söyleyin çünkü anlaşılmıyor."

"Sakın bu durum sizin anlama kapasitenizle ilgili olmasın."

"Uzun ve süslü cümleler kurduğunuzda daha etkili oluyorsunuz."

"Ah, ne yazık!"

Serra'nın küstah tavrından sıkılan Barış, "Yeter, seninle daha fazla zaman harcamayacağım," dedi ve iki kişinin ancak sığabildiği yolda kenara çekilip genç kadına geçmesini işaret etti. Gözünü Serra'nın arkasındaki iş yerine dönüştürülmüş villanın kapısındaki güvenlik elemanına dikmişti.

Ancak Serra kolay kolay vazgeçmeyecekti.

"Çok ilginç, oysa sizin harcanmaya müsait bolca vaktiniz olduğunu sanıyordum."

"Anlamadım?" diyen ve anlamadığı ortada birleşen kaşlarından belli olan Barış'ın sabrı iyice tükenmişti.

Serra çenesini havaya kaldırdı ve bilinçli olarak seçtiği küstah tavrını daha net ortaya koyarak sesine alaycı bir ton yerleştirdi. "Siz, boş gezenlerin başında bekçilik yapmıyor musunuz? O yüzden zaman kavramının size bir şeyler çağrıştırdığını pek sanmıyorum."

"Ancak sizin gibi birisi bir antrenöre bu şekilde hitap eder."

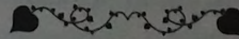
"Himm... Haklısın antrenör deyince daha havalı ama bence anlamı hâlâ aynı."

Yeniden Serra'nın önüne geçen ve genç kadının dibine kadar ilerleyen Barış'ın gözlerindeki öfke oldukça net şekilde görülebiliyordu. Ancak Serra'yı tanımadığı belliydi. Onu korkutup sindirmesi için daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Sen o'sun, değil mi?"

Adamın restini görünce göğüslerinin Barış'a değmesini sağlayan minik bir adım attı. İsteddiği cevabı direkt ve hemen vermek gibi bir niyeti yoktu. Güzel gözlerini kısıp dudaklarını kıvırdı. "Benimle görüşmek istiyorsanız asistanımdan randevu talep edin. Eğer uygun görürse ve boş zamanım da varsa önümüzdeki ay için size bir görüşme ayarlayabilir."

Sözleri biter bitmez Barış'ın şaşkınlığından faydalanan Serra, adamın sağından geçip yürümeye başladı. Çıkış kapısına vardığında arkasında hissettiği bakışlar ensesindeki tüylerin ürpermesine sebep olduysa da dönüp bakmadı. Kalçalarını sallayarak adımlarını yavaşlattı. Başı beladaydı, stresli ve zor günler onu bekliyordu, fakat tıpkı şu anki gibi kazananın kendisi olacağını biliyordu. Ne var ki bu kadar iddialı olmak için acele ettiğini zamanla öğrenecekti.

Sabah aynaya baktığında fabrikadan yeni çıkmış Bugatti gibi olduğunu düşünürken şu anda kendini hurdaya dönü-

şen ve tedavülden kalkan Murat131 marka araba gibi hissediyordu. Olayların iradesi dışında gelişmesinden ve onlara müdahale edememekten nefret eden Serra'nın hayatında her şey onun kontrolü altında olmalıydı. Aksi gerçekleştiğinde ise tıpkı şu an olduğu gibi sinirden tırnaklarını yiyip saldıracak yer arıyordu.

Dağlı Barış'ı geride bırakıp arabasına bindiği an Fırat'ı aramış ve ondan yanında olmasını istemesinin ardından da ısrarla çalan telefonunu kapatmıştı. Ona ulaşmaya çalışan Mehmet'in deliye döndüğünü düşünmek bozuk olan moralline iyi geliyordu. Ancak bu yetmezdi. Ağabeyi onu, sevmek için para ödemek zorunda kalan biri olmakla itham etmişti. Mehmet'i kıskırttığını, bilinçli ve isteyerek üzerine gittiğini kabul ediyordu. Yine de bu, sarf ettiği sözleri için onu haklı çıkarmazdı.

Kendi kendine söylenirken kafasının duvarlarına çarpıp duran Mehmet'in sesini bir türlü susturmayı başaramıyordu. Yanlış duymuş olmayı çok isterdi ancak işittikleri kelimesi kelimesine doğruydü ve adam tam olarak söylemek istediği şeyi dile getirmişti. Bunu bilmek ise sakinleşmek adına Serra'nın işini zora sokuyordu.

Bazı cümleler vardır ki, söyleyenine göre kelimelerin anlamı değişir, ağırlığı artar ve daha ağızdan çıktığı an muhatabının yüreğinde onarılmaz yaralar açardı.

Serra sadece bu nedenle bile güvendiği tek erkek olan Mehmet'in sözlerinin üstesinden kolayca gelemezdi. Öfkeliydi, ancak hayal kırıklığı ve üzüntüsü çok daha fazlaydı.

Evinin garajına giren yola saptığında Fırat'ın arabasını gördü ve biraz da olsa hem aklını hem de bedenini serbest bıraktı.

Konuşabildiği tek insanla dertleşmeye ya da sadece susmaya ihtiyacı vardı.

Park ettiği aracından çıkıp eve yöneldiğinde sırtını kapiya yaslamış olan Fırat da yerini terk edip ona doğru ilerledi. Ortada buluştuklarında genç adam uzun kollarını açıp Serra'yı

göğsüne hapsetti ve başına içi şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Bu dokunuşlar başlangıç olarak gayet iyiydi.

Bir süre ikisi de hareket etmeden öylece bekledikten sonra ilk uzaklaşan ve konuşan Fırat oldu.

“Seni düşürdüğüm durum için özür dilerim.”

“Neden, o haberi sen mi yazdın yoksa?”

“O habere sebep olduğum için üzgünüm,” diyen Fırat gülümsemeye çalıştı ancak başarılı olduğu söylenemezdi.

“On belki on beş sene kadarcık erken doğmadığın için üzgün olabilirsin, çünkü sana sadece bunun için kızıyorum.”

“Sen şahane bir kadınsın.”

“Bu cümleyi daha sık söyle olur mu?” Serra genç adamın yüzüne bakmaya ara verip eve doğru yürüdü ve çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

“Senin bunu duymaya ihtiyacın yok, öyle olduğunu biliyor olmalısın.”

Kapı girişinde dikilen Serra onunla aynı fikri paylaşıyordu. “Senin bahsettiğin anlamda şahane bir kadın olduğuma dair çok ciddi şüphelerim var.”

“O şüphelerden bir an önce kurtulmalısın.”

“Aslında sadece şüphe olsalardı kurtulması kolaydı.”

Uzun boyunu tamamlayan geniş omuzlarını düşüren Fırat, Serra’nın peşi sıra eve girerken, “Böyle düşünmenin tek nedeni kötü bir gün geçiriyor olman, inan bana yarın sabah bu söylediğine güleceksin,” dedi garanti verircesine.

Fırat’ın haklı çıkmasını uman Serra yeni bir yorumda bulunmak yerine sessizliğini koruyup evindeki huzurun ruhuna işlemesini bekledi.

Tek başına yaşayan genç kadın için oldukça büyük olan ev, rahattan ziyade şık olmasına özen gösterilerek döşenmişti. Normal bir insanın sınırlarını zorlayacak kadar düzen takıntısı olan genç kadının evi, karakterinin dışa yansımaları gibiydi.

“Sen kahveleri hazırla ben de üzerimi değiştireyim,” diyen Serra üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Sırf canı is-

tedi diye işi bırakıp evde tembellik yaptığı zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Ancak gerçekten onu derinden etkileyen bir durumun olması gerekiyordu. Eh bugün de sübyancı olmakla suçlandığı düşünülürse evde olması için çok geçerli bir bahaneye sahipti.

Geniş yatak odasına girdiğinde çantasını yatağın üzerine atmak gibi bir yanılsa kapılmadan giyinme bölümüne yöneldi. Çantayı ait olduğu rafa bırakıp üzerindekiyi çıkardı ve düzgünce katlayıp kirli dolabına yerleştirdi. Raflardaki renk ve kullanım amaçlarına göre sıralanmış eşyalarının arasında rahat bir şeyler seçip banyoya geçti.

Kapıdan içeriye girdiği an, aynada beliren yansımasıyla karşılaştı ve gördüğü manzaradan hoşlanmadı. Şu an kendisiyle yüzleşmeye ve yapmaya çalıştığı şeyin sonuçlarını görmeye hazır değildi.

Yine de içinde kıpırdanıp duran dürtüye engel olamadı. İyice aynaya yaklaşıp kollarını açtı ve herhangi bir sarkıma var mı diye kontrol ederken aldığı cevaptan oldukça memnun kaldı. Sıkıca bağlanmış topuzunu çözüp sırtından aşağıya bıraktığı açık kestane rengi saçları canlı görünüyordu. Parmağının ucunu mavi gözlerinin etrafında gezdirdi. Küçük bir kazayağı oluşmuştu ama ondan rahatsızlık duymadı. Minyon sayılmazdı, ince bir kemik yapısı vardı ve bu, onun karakterinin aksine narin ve kırılgan görünmesini sağlıyordu. Belirgin elmacık kemikleri, yuvarlak çenesi ve sivri burnuyla otuz dört yaşında bir kadın gibi görünmediğine emindi. Ancak kimliği aksini söylüyordu ve Serra hangisine inanması gerektiğini kestiremiyordu.

Şimdiye kadar üzerinde durmadığı bu konuyla yeterince zaman kaybettiğine karar verene kadar bekleyen genç kadın, birkaç kendini bilmez, egosuna zarar vermesine müsaade etmeyecekti. Tabii bu birkaç kendini bilmez başında gelen isim Mehmet'ti ve zamanı gelince ona haddini bildirmekte kararlıydı.

Aldığı rahatlatıcı düşün ardından üzerini değiştirip alt kata

inerken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmeyi ihmal etmedi. Ne kadar yaralandığını sırdaşım dediği Fırat'ın bile görmesini istemiyordu. Bazen, bilinen gerçeğin tersine acılar paylaştıkça daha çok can yakar; ağırlığı konuştukça artardı.

Geniş salonda göremediği Fırat'ı dumanı tüten kahveler ve yanlarına eklenmiş kurabiyelerle terasta beklerken bulduğunda şaşkınlığını saklama gereği hissetmeden, "Bu kurabiyeleri yeni yapmış olamazsın, değil mi?" diye sordu. "Lütfen hayır de, yoksa kendimden nefret etmeye başlarım."

Serra'nın oturmasını işaret eden Fırat'ın tebessümü bu defa içtendi. "Evde gerekli malzemen yoktu, olsaydı taze taze yapardım. Bunları geçen gün getirmiştım."

"Ah, beni öldürüyorsun." Elindeki kurabiyeyi ağzına atan ve büyük bir keyifle yiyen Serra'nın, "Evimde bir hazine varmış ve benim bundan haberim bile yokmuş," derken tam olarak yapmaya çalıştığı şey, bir şeylerin üstünü örtmektir.

"Daha az çalışmalı, sıfır stresle yaşamalı ve evinde daha çok zaman geçirmelisin."

"Bunları yapabilmem için yanına bir de kullanma kılavuzu eklersen sevinirim."

"Sadece kendini rahat bırakman yeterli, ancak bunun için de kılavuz isteyebilirsin," diyen Fırat gergin havayı dağıtmak için giriştiği sohbeti sonlandırmaya karar verdi ve konuşmaya başlamadan önce boğazındaki gıcığı temizledi. "Daha fazla uzatmadan konuya gireceğim."

"Aslında böyle iyiydik."

Serra'yı duymazdan gelen Fırat, "Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun," dedi ve devam etti. "Buna rağmen, birlikteliğimiz sana zarar verecekse, tabii eğer sen de istiyorsan artık görüşmeyebiliriz."

Genç adamdan gelen teklifi önceden kestiren Serra, gözlerini Fırat'a dikti. Bakışlarındaki etki bir taşı ortadan ikiye ayırabilecek güce sahipti. Ne yazık ki özellikle kardeşlerinin üzerinde deneyip istediği sonuçları alabildiği bu bakış, Fırat'ta işe yaramıyordu.

"Bunu gerçekten istiyor musun yoksa amacın kahraman olmak mı?"

İnce kaşlarını kaldıran Fırat'ın doğru cevabı vermek için sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı. "Senin gözünde kahraman olmaya çalışıyorum."

"İyi, çünkü sırf birilerini mutlu etmek için bu harika kurabiyelerden mahrum kalmaya hiç niyetim yok."

Aldığı cevapla memnuniyetini belli etmek isteyen Fırat, yerinden kalkıp Serra'nın yanına geçti. Kolunu genç kadına dolayıp asıl meseleye geri döndü.

"Sorun sadece o haber değil, öyle değil mi?" diye sordu ve son anda aklına gelmiş gibi devam etti. "Gerçi sorunun Mehmet olduğuna dair aklında net bir tahmin var."

İçindeki nefesi sıkıntıyla bırakan Serra, onu onaylarcasına başını salladı.

"Anlamıyorum hadi ailece orada olduğumuzu biliyorlardı, peki bu kadar kısa sürede senin doğum tarihini gün ve ayına varan kadar öğrenmeyi nasıl başardılar?"

"Zor olmamıştır."

"İyi de nasıl?"

"Kim olduğum hakkında araştırma yaparken karşısına çıkmıştır ya da zaten beni görünce kim olduğumu anlamıştır."

"Elbette seni biri tanıyacaktı ama şimdi olması çok kötü oldu."

"Bir itirafta bulunmak istiyorum, aramızdaki yaş farkının on üç olduğunu öğrendiğinde Mehmet'in yüzünü görmeyi çok isterdim."

Başını adamın omzundan kaldırmayan Serra, elinin tersiyle Fırat'ın göğsüne vurdu. "Ben görmüş kadar oldum inan bana düşündüğün gibi eğlenceli değildi."

"Onun ciddi anlamda problemleri var."

"Yaşlı kardeşinin genç bir adamla birlikte olmasına kızmakta haklı aslında."

"Sen yaşlı değilsin, ben fazla gencim."

"Ah, teşekkür ederim."

"Üstelik ona..."

Fırat'ın sözlerinin gideceği yeri tahmin eden Serra, "Hayır, bunu yeniden tartışmak istemiyorum," dedi ve rahat yerinden başını kaldırdı. "Benim de sana itiraf etmem, daha doğrusu söylemem gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum."

"Bugün beni görmeye Barış..." Serra cümlesini tamamlayamayarak başaramadan Fırat, "Allah kahretsin ya bunu tahmin etmeliydim, seni incitecek bir şey söyledi mi?" diye telaşla sordu. Her zaman neşeli görünmeyi başaran Fırat için bu tanımlamalar şu an geçerliliğini kaybetmişti. Daha Barış'ın adını duyar duymaz ela gözlerindeki ışık sönmüş, kare şeklindeki çenesi sıkıntıyla gerilmişti. Güzel bir yüze sahip olan adamın çekiciliği sıkıntıyla gölgelenmiş ve geriye çok fazla bir şey kalmamıştı.

"Bir düşünelim, küçük çocuklarla birlikte olduğumu veya bir erkekle birlikte olabilmek için para ödemem gerektiğini söylemediğine göre, hayır beni incitmedi."

"Bunları sana kim söyledi peki?"

"Sence?"

Serra'yı kendinden uzaklaştırıp ayağa fırlayan Fırat, "Sen ne dersen de Mehmet'le konuşacağım, ne onun sana bu şekilde davranmaya hakkı var, ne de senin kendine bunu yapmaya..." dedi ve aynı kararlılıkla devam etti. "Sonrada Barış'la konuşacağım. Onu tanırım, bir kere peşine düştüyse yine gelecektir."

"Barış'a karışmam ama Mehmet benim meselem, ona müdahale etme."

"Hayır, bu iş çok uzadı."

"Saçmalama, daha yeni başlıyoruz."

"Neredeyse bu durumdan zevk aldığına inanacağım."

Dudaklarını büzen Serra, adamın sözlerini inkâr etmedi. "Dediğim gibi, bu onunla benim aramda, lütfen karışma." Fırat'ın gözlerindeki tereddüdü gören Serra ayağa kalktı. Ellerini ensesinde birleştiren genç adamın koluna dokunup,

“Rahatla,” dedi ve gülümsedi. “Karışmanı istemiyorum ama söz ihtiyacım olduğunda sana söylerim.”

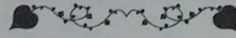
“Neden?”

“Belki sonra anlatırım. Üstelik sen Mehmet’i bırak da kendi sorununla ilgilen.”

“Merak etme, Barış’ın sana bir daha yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

“Harika, demek ki bu konu burada kapandı.”

Hiç hoşlanmasa da Serra’nın isteğine boyun eğen Fırat garesizce kabul etti. Belki Mehmet konusunda bir şey yapamazdı ancak Barış’la, yani sevgili ve biricik ağabeyiyle, yoruma açık olmayan çok net bir konuşma yapacaktı. Hem de olabilecek en kısa sürede.

Gözlerini açar açmaz yataktan kalkabilen nadir insanlardan biri olmakla gurur duyan Serra yine erkenden uyanıp yaptığı hafif kahvaltının ardından dünü unutup işe gitmeye hazırdı. Aptal bir gazete haberine pabuç bırakmayacak, ağabeyinin onu köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecekti.

Kendinden emin şekilde dışarı çıkmak için kapıyı açmadan hemen önce aniden içini saran garip duygunun ne olduğunu anlayabilmek adına birkaç saniye durup bekledi. Ancak hiçbir sonuca ulaşamadı. Belki de yanlış bir karar vermişti ve evden çıkmaya hazır değildi, gerçi öyle bile olsa oturup keyfinin gelmesini beklemeyecekti.

Dün ondan önce gelen Fırat arabasını garaja soktuğu için Serra kendininkini evin önüne park etmişti. Şimdi bundan memnun olsa da iyi hissedebilmesi için daha büyük şeylere ihtiyacı vardı. Çünkü nedenini bilemese de huzursuzluğu azalmak yerine giderek artıyordu.

Kat ettiği kısacak mesafeden sonra arabasına ulaştığında bile hâlâ kendini ikna etmekle meşguldü. Uzaklardan gelen arabanın sesi iyice yaklaşıp kadar da telkinlerinin neredey-

se işe yaradığına inanmak üzereydi. O an evden uzaklaşmak için daha hızlı davranmadığından dolayı kendine lanet okudu. Başına gelecekleri tahmin etmeli ve günün akışını ona göre belirlemeliydi. Çünkü bu sabah, değil yeni bir tartışmaya girmek Mehmet'in yüzünü dahi görmek istemiyordu.

Bir an önce arabasına binip uzaklaşmaya niyetlenemeden gelen misafiri tüm yolu kapatmış ve kaçışını imkânsız hâle getirmişti. Evden çıkmakta gecikmiş olmasının yanı sıra gelenin Mehmet olmadığına üzülüp üzülmeyeceğine ise biraz sonra yaşanacakların ardından karar verecekti. Şimdilik öfkelenmek yerine düştüğü durumdan kurtulmak için en iyi bildiği yola başvurdu. Adam aheste hareketlerle aracından inerken Serra da evrak çantasını arka koltuğa bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini kısıp arabaya yaslandı. Barış gelip bir metre ötesinde durana kadar da pozisyonunu bozmadı.

Sanki orada bulunması gayet normalmiş gibi davranan Barış'ın, "Günaydın," diyen sesi gerçek hislerini ele veriyordu.

Evinin önünde ne aradığını bildiği Barış Dağlı'nın adresi nasıl bulduğunu hakkında bir fikri olmadığı gibi, sormaya da niyeti yoktu.

"Şu andan sonra gün ne kadar aydın olur, emin değilim."

"Bunun için herhangi bir üzüntü duyacağımı sanmıyorum."

"Sebep olduklarınızın sorumluluklarını alacak biri olmadığınız hemen fark ediliyor."

Serra, sözlerinin adamın kudretli görüntüsüyle çeliştiğinin bilincindeydi. Barış'ın sadık ve güvenilirliği sadece görüntüsünden değil burada olma sebebinden de anlaşılıyordu.

"Açıkçası hakkımdaki düşünceleriniz beni hiç ilgilendirmiyor."

Ufak bir omuz hareketi yapan Serra, tıpkı duruşu gibi yüzündeki sahte gülümsemeyi de bozmadı. "İlgilendirdiğini düşünmedim zaten."

"Güzel, çünkü sizi yanıltmak istemem."

“Ah, siz erkekler kendinizi ne kadar önemsiyorsunuz.”

Kendini gülmeye zorlayan Barış, başını ve bakışlarını yana çevirdiğinde Serra da eline geçen onu inceleme fırsatını değerlendirdi.

Barış'ın tüm bedeni kaslardan oluşuyordu ve ilk bakışta fark edilen kasları onun zamanının en iyi futbolcularından biri olduğunun en belirgin işaretiydi. Üzerine giydiği zeytin yeşili kolsuz tişört her an yırtılacakmış hissi uyandırıyor. Kare şeklindeki çenesini tamamlayan geniş ağzının gülme-yi unutmış gibi bir hâli vardı. Dudakları dolgundu, uzun ve kemikli yüzündeki tek kusuru ise burnuydu. Kemerli ve daha önce en az bir kere kırıldığı belli olan burnu ona gizemli ve olduğundan daha tehlikeli bir hava katıyordu. Çekik ama iri gözlerine bakmak ise puslu bir dağın zirvesinden uçuruma bakmakla eşdeğerdi.

Nihayet konuşmaya karar verip sessizliği bozan Barış, “Biz erkekler sevdiğimiz şeyleri önemseriz,” dediğinde Serra da onu incelemeyi yarıda kesti.

“Sevdiğiniz şeylerden bahsetmek için mi sürekli yolumu kesip duruyorsunuz?”

“Bence bunun sebebini gayet iyi biliyorsunuz.”

“Hayır, yanılıyorsunuz, neden sürekli sizi görmek zorunda kaldığımla ilgili en ufak bir fikrim yok. Bu durumdan hoşlanmadığımı da açıkça belirtmekte sakınca görmüyorum,” diyen Serra yaslandığı arabadan sırtını ayırıp ellerini iki yanına uzattı.

“Benim de sizinle karşılaşmaktan dolayı memnun olduğum söylenemez, ama Fırat'ın hayatında kalmaya devam ettiğiniz sürece beni daha sık göreceksiniz.”

“Ah, lütfen, özel hayatımı sizinle sohbet konusu edecek değilim. Fakat siz illa ki konuşmak isterseniz o zaman merak ettiklerinizi gidip kardeşinize sorun ve beni rahat bırakın.”

“Yanlış anladınız sanırım, ben sadece sizi tanımak istiyorum.”

Barış'ın gözlerinin yanına eklenen haylaz gülüşün kandi-

riciliğine Serra bir an olsun bile inanmadı, fakat o gülüşten etkilenmediğini söylerse, yalan söylemiş olurdu.

“Bu size hiçbir şey katmayacaktır, üstelik beni tanıdıkça memnun kalmayacağınızı garanti ederim.”

“Evet, pek hoşlanılacak birisi olmadığınızı fark ettim.”

“Evet, ben de birbirimize benzediğimizi fark ettim.”

“Sivri diliniz çok etkileyici,” diyen Barış kocaman gövdesiyle ona bir adım yaklaşıp tüm görüş alanını kapattığında arabasıyla genç adam arasında sıkışıp kalan Serra, ciğerlerine ulaşan havanın aniden azaldığını hissetti. Ancak elindeki güce sarılıp beden dilini kullanan adam, Serra’nın pes edeceğini sanıyorsa onu gerçekten tanımıyor demekti.

“Etkileyici olan başka özelliklerim de var, bana inanmıyorsan kardeşine sorabilirsin.”

“Bazılarının aksine ben, çoluk çocuğun düşünceleriyle hareket etmem.”

“Ah, ne yazık! Belli ki siz yapamıyorsunuz o yüzden başkalarının sizin yerinize düşüncesine izin vermelisiniz.”

İlgisizce gözlerini deviren Barış’ın dudağının bir köşesi eğlendiğini gösterircesine yukarı doğru kıvrıldı. “Sanırım siz öyle yapıyorsunuz, yoksa bu konuşmaya gerek kalmazdı.”

“Ben en azından çabalıyorum, hiç yoktan iyidir, öyle değil mi?”

Elindeki kumandayla arabayı açıp kapadığı gibi Serra’nın da çenesini kapamayı dileyen Barış bu ağır dalaşından sıkılmış hâlde artık gülümsüyormuş gibi bile yapmadı.

“Bakin inandığının aksine boşa harcayacak zamanım yok, o yüzden bana *neden Fırat*, sorusunun cevabını verin ve bu iş burada bitsin.”

“Sana cevap vermeye tenezzül dahi etmeyeceğim. Ayrıca önümü kesmeye ve yoluma çıkmaya devam edersen başına gelecekleri de hak ettin demektir.”

“Daha sonra bu tehdidini düşünür korkarım,” diyen Barış öne doğru Serra’ya değmesini sağlayacak küçük bir adım daha attı. Anbean yüzündeki ifadesi değişen adam artık öfkeli

olduğu kadar tehditkârdı da. "Tabii bu arada sen de ne pahasına olursa olsun o cevabı alacağımın emin olabilirsin."

Şiddetlenmeye başlayan öfkesini dizginlemek için uğraş veren Serra adamın ona dokunduğu yerde oluşan ürpermeden dolayı şaşkınlık ve aynı oranda korku duydu. Saklamaya gerek görmeden Barış'ın güçlü ve büyük bedenine tepki veren kendi bedenini geri çekerken aklından geçen hastalıklı düşüncelere direnerek, "O zaman sana kolay gelsin," demesi hiç kolay olmadı.

"Hadî ama soyadın Sancaktar bile olsa bir bedelin olduğu-na eminim, o yüzden söyle ve bu iş burada bitsin."

Barış'ın az önce ima ettiği ama şimdi alenen sarf ettiği sözler genç kadının vücudundaki tüm kanın çekilmesine sebep oldu. Bir anda iyice alevlenen ve özdenetimini ele geçiren öfkesiyle baş etmek bu defa hiç kolay olmadı. Bir süre hareketsiz kalıp konuşmasına izin verecek kadar sakinleşmesine yardımcı olacak derin bir nefes aldı. Az önce yaşadığı çelişkileri hiçe sayarak parmağıyla adamın sert göğsünü dürttü ve ince bir çizgi hâline gelene kadar gözlerini kıstı. Bu saçma gösteriyi sonlandırmak için artık acele ediyordu.

"Senin ederin ne kadar ki, bana fiyat biçmeye kalkışyorsun."

Başını öne doğru eğip Serra'nın parmağını bastırıldığı yere bakan Barış ise acele etmeden puslu gözlerini genç kadına dikti. Söyleyeceklerinin daha net anlaşılması için her bir kelimenin üzerine basarak konuşmaya özen gösterdi. "Peki, bunu öfkeli bir kadının hayırı olarak kabul ediyorum, o zaman neden Fırat?"

Avazı çıktığı kadar bağırarak ve adamı deli gibi tokatlama-kistese de parmağını Barış'ın göğsünden ayırıp derin bir iç çeken Serra arkasını dönüp arabanın kapısını açtı ve çantasını aldı. Sinirden titremesine rağmen hareketlerindeki sakinlik ve özgüveni korumayı başarabildiği için kendiyle gurur duydu.

Dikkatle onu seyreden adama bakmadan önce ensesinde sıkı bir topuzla sıkıştırılmış saçlarını düzeltip fûme renk-

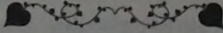
li tayyörünün ceket yakasıyla oynadı. Ve nihayet bakışlarını ondan bir karşılık bekleyen Barış'ın gözlerine dikti.

"Fırat içeride uyuyor, yatak odam üst katta. Git ona sor!" diyen Serra uzaklaşmadan önce son sözünü söylemek için kısa bir duraksama yaşadı. "Ve bir daha da yolumu kesme, benden uzak dur, yoksa hakkında suç duyurusunda bulunurum."

Barış'ın arabasını çekmesini beklemek yerine caddeye çıkıp taksiye binmek için yürümeye başladığında Serra delirmek üzereydi.

Haddini bilmez adamın söylediklerini sindirebilecek bir kadın değildi, sadece susması gerektiği için susmuştu.

İkinci kere arkasında bıraktığı Dağlı Barış'la hesaplaşmasını, adamözür dilemek için aradığında yapacaktı ve onun da son karşılaşmaları olacağına inanmak istiyordu. Ancak Serra'nın içindeki ses farklı şeyler fısıldarken, bu anın geçmişinin son günü ve yepyeni hayatının ilk günü olduğunu hissedebiliyordu. Onu bekleyen büyük acılar ve terk edilmişler kadar yaşamayı hayal ettiği mutluluklar da vardı. Ancak hangi anların galip geleceğini şimdilik kestiremiyordu.

Barış Dağlı

Çantamdaki gazeteyi çıkartıp yüzüncü kez okumamak için gösterdiğim çaba insanüstüydü. Onu, elime almak için duruyor fakat hemen vazgeçiyor ve yürümeye devam ediyordum. Sebebinin bilmiyorum ama sanırım utanıyorum. Aslında bininci kere de okusam kimse bir şey söyleyemezdi. Çünkü bu benim en doğal hakkımdı. Daha on üç yaşındayım ve spor haberlerinin birçoğu benden övgüyle bahsediyordu.

"Büyük takımların peşinde koştuğu Barış Dağlı yaşına rağmen rekor bir transfer ücreti karşılığında tercihini yaptı."

"Küçük çocuğun büyük başarısı," ise en sevdiğim başlık oldu.

Yaşımdan oldukça büyük görünsem de A Takımda oynamak için on beş yaşına kadar beklemem gerekecek. Ancak paf takımına girmeyi, profesyonel lisans almayı erkenden başarmış oldum. Eh, tüm bunların yanında bir de çok param olmuştu.

En güzeli de artık popülerdim. Bugün okuldaki herkes bana kralmışım gibi davrandı. Detayları anlatırken fazla hevesli görünmemeye çalıştım ancak başaramamış olabilirim. Zaten çocuk kalbim pır pır ederken kendime hâkim olmam beklenmezdi. En azından ben öyle düşünüyorum.

Etrafımda toplanan kalabalığa karşı konuşurken öyle heycanlı ve hevesliydim ki kibirlenmeye fırsat bulamadım. Oysa uzun boyum ve geniş cüssemle dalga geçenlere yukarıdan bakıp hava atmayı, laflarını onlara yedirmeyi çok isterdim. Neyse bugünün tek kusuru bu olsun, sonuçta bir şey söylememiş olsam da gerekli cevabı aldıklarına inanıyorum.

Olması gerektiğinden daha geniş olan omuzlarımı bugün hiç düşürmedim ki onları bu hâle getirmek için günde iki saat yüzüyor ve koşuyorum, üç saatten fazla da futbol ant-

renmanı yapıyorum. Ve bugün her şekilde tüm emeklerimin karşılığını almış olmanın haklı gururunu yaşıyorum.

Nefesimi tutarak maçlarını izlediğim abilerimle aynı takımında ve onların bir parçası olduğumu düşündükçe kahlkaha atasım geliyor. Terli formalarını alabilmek için peşlerinde koştuğum, kendime idol seçtiğim adamlarla aynı çatı altında daydım. Kim bilir belki de en fazla iki sene sonra onları görebilmek umuduyla kalabalık tribünde yerimde zıplayıp durmak yerine sahada birlikte ter dökeceğiz. Düşüncesi bile beni mutluluktan sarhoş ediyor.

Eh, daha bir çocuktum ve tüm çocukluğumu top peşinde koşarak harcamıştım. Çalışkan ve yetenekliyim, biraz erken de olsa aslında sadece hakkım olanı aldım.

Bu benim için daha başlangıç, uzun vadede harika planlarım var. Kırk yaşında jübile yapacağım ondan sonra da teknik direktör olacağım. İlk ve en büyük hayalim bundan ibaret.

Mutluyum, mutlu olmaya da devam edeceğim...

Yürümek yerine zıplaya zıplaya eve gidip anneme gazeteleri göstermek için can atıyorum. O bana sarılıp yüzünü saçlarımın arasına gömecek ve beni koklayarak öpecek... Ve ben o zaman bir kez daha mutlu olacağım... Babam, anneme söz verdiği çamaşır makinesini alınca yine mutlu olacağım...

Bugünün bir diğer önemli gelişmesi de sınıf arkadaşım Tuba ile yarın kantinde buluşmak için sözleşmemiz oldu. Onunla konuşmak için bir yıl bekledikten sonra nihayet kazanan taraf benim.

Söylemeden geçemeyeceğim ben bunun için de çok mutluyum. Çünkü ikinci büyük hayalim de onunla evlenmek... Zaten Tuba'nın içinde olmadığı bir hayal, tamamlanmış bir hayal sayılmaz ve mutluluklarım eksik kalırdı.

Kabul, bunlar çok büyük ve iddialı laflar, sadece on üç yaşında olduğum düşünülürse bir heves diye de yorumlanabilir. Ancak değil on üç, otuz üç yaşında da olsam bundan daha farklı şeyler hissedip söylemezdim. Bunu da zamanı geldiğinde kanıtlayacağım.

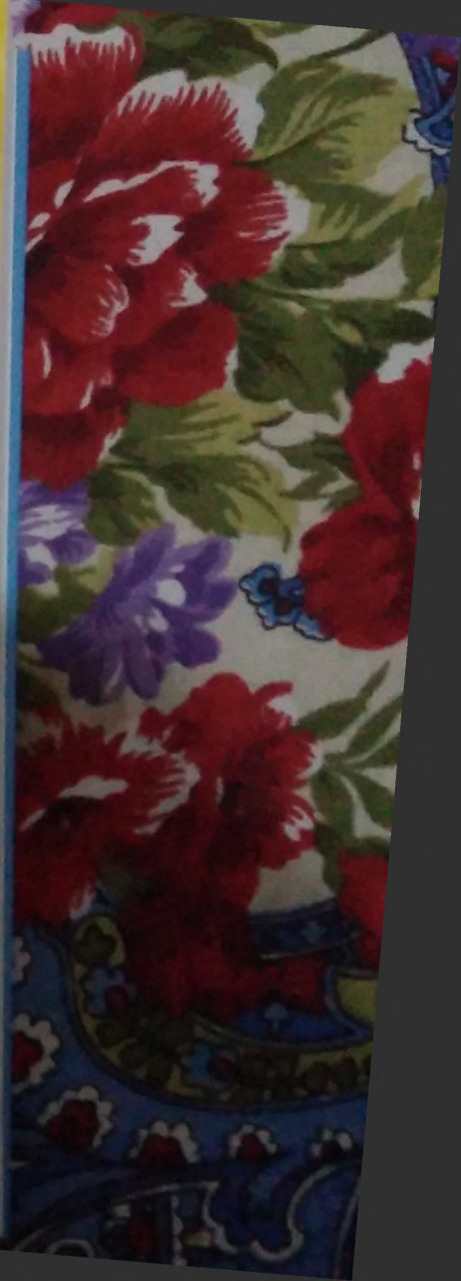
Evet, hayat bana iyi davranıyordu. Gerçi kendime nankörlük etmek istemem; ben de yaşımdan beklenmeyecek performans gösterdim ve çok çalıştım, bir yerde mutlu olmayı hak ettim yani...

Artık çocuk olmadığımı, daha doğrusu o imzayı atıp çocukluğumu feda ettiğimi düşünenler olabilir. Oysaki ben çok önce, o imzayı atabilmek için zaten pembe düşler ve küçük sevinçlerden vazgeçmiştim. Ama bilmiyordum ki, asıl vazgeçişlerim şimdi başlıyordu. Çünkü her seçenek bir terk edişti aslında ve ben tek bir seçenek uğruna her şeyden vazgeçtiğimi şimdi değil, sonra, hem de canım kanaya kanaya öğrenecektim.

Lale

İçi kömür gibi de olsa dışı parlak ve rengarenktir. Çünkü Lale umutsuz aşk demektir.

Umudunu dışında, aşkını ise içinde taşır. Tıpkı sen gibi, ben ve onun gibi...

BÖLÜM 2

Gazete haberinin çıkmasının üzerinden üç, Barış Dağlı'yı son görüşünün üzerinden ise iki gün geçmişti. Ortalık biraz durulmuş olsa da Serra'nın telefonu sürekli çalmaya devam ediyor, başta kız kardeşleri Asya ve Tanem nasıl olduğunu öğrenmek için arayıp duruyordu. Fakat Serra onları geçiştirmeyi her zamanki gibi ustalıkla başarmış, Fırat dışında kimseyle dertleşmemişti. Zaten hayatının hiçbir döneminde duygularını ve yaşadıklarını başkalarıyla paylaşmamış, geriye dönüp baktığında dost diye sığındığı birisi hayatına hiç girmemişti. Daha doğrusu, öyle birinin olmasına hiç izin vermemişti.

Fırat'ın dediğine göre o sabah Barış eve girip onu bulmamış ancak genç adam, aynı gün öğleden sonra ağabeyinin yanına gitmiş ve onu, Serra'nın karşısına çıkmaması için net bir şekilde uyarmıştı. Ne var ki konuşmanın detaylarına girmemiş, tam olarak neyi ne kadar söylediğinden Serra'ya bahsetmemişti.

Aslında o sabah kendi işini kendi de halledebilirdi ama bu, Fırat'ın meselesiydi. Üstelik adamın sözleri onu haddinden fazla öfkelen-dirmişti. Tabii bir de benliğini ele geçiren bedeninin verdiği reaksiyonlar vardı. Fakat bu konuya kafa yormayacak ve bunun önemsiz bir ayrıntı gibi unutulup gitmesine izin verecekti. Evet, üç gün unutmak için oldukça makul bir zaman dilimiydi, lakin Serra bu detayı yok saymayı tercih ediyordu.

Barış, yeniden karşısına çıkmadığına göre artık bunları dert etmesi için bir sebep kalmamıştı. Yalnız ne Mehmet'ten,

ne de Dağlı Barış'tan hak ettiğine inandığı özür gelmişti. Önemsediği ya da onları affedeceğinden değildi, ama o anın zevkinden mahrum kaldığı için hoşnutsuzdu. Yine de bir yıldır kahrını çeken Fırat'a en azından bu kadarını borçlu olduğu için ona düşen susmak ve Serra da tam olarak öyle yapıyordu.

Fırat'ın ağabeyiyle ne gibi bir derdi vardı bilmiyordu. Ancak aralarında çözemedikleri bir problem olduğunu onlara yakın duran herkes anlayabilirdi. Sadece bu yüzden bile sessiz kalarak en doğru kararı verdiğine inanıyordu.

Adamın antrenörlük yaptığı futbol takımı şampiyon olduğunda Fırat'ın üzülmesine emindi. "Bir hafta kutlama yaparlar artık," diyen genç adamın sesindeki memnuniyetsizliği duymuştu. Yine de bahsettiği bir hafta boyunca onu, her spor programlarını izlerken yakalamıştı. Neredeyse televizyonun başından ayrılmayan Fırat'ın yüzünde anlayabileceği herhangi bir duyguya ise rastlamamış, neden seyredip kendine eziyet ettiğini de anlamamıştı. Çünkü Serra her defasında Barış Dağlı'dan övgüyle söz ettiklerine şahit olmuştu.

Otuz sekiz yaşındaki adam hakkında genç yaşta futbolu bıraktığı ve dört yıldır antrenörlük yaptığı dışında bir bilgiye sahip değildi. Sadece bekâr olduğunu tahmin ediyordu, çünkü Fırat bir yengeden veya çocuktan bahsetmemişti. Gerçi bugüne kadar cümle aralarına sıkıştırılmış konuşmaların dışında Barış'ın adını pek anmamışlardı. Fırat anlatmamış, o da sormamıştı.

Serra sırtını dayadığı koltuktan ayırıp kasılmış boynunu rahatlatmak için sağa sola çevirdi. Belli ki bu aralar evrenin onunla bir sorunu vardı. Eğer maksadı dayanma gücünü ölçmekse Serra'yı alt etmek için çok daha güçlü nedenler bulunmalıydı. Çünkü bugüne kadar yaşadıklarıyla kıyaslandığında bunlar ufak bir sıkıntıdan öteye geçmiyordu. Şimdilik geriye kalan tek sorunu Mehmet'ti, ki onu da düşünmüyordu. Çünkü eğer düşünürse dağılırdı.

En iyilerinden biri yapmak için uğraştığı iç mimar ve

dekorasyon firmasının başına yeniden dönmüş, her zaman yaptığı gibi kendini işine adanarak geri kalan her şeyi yok saymayı başarmıştı.

Masasında onu bekleyen yığınla not vardı ve Serra hiç aramadan onlarla tek tek ilgilendi. Son olarak da tamamlanmış işlere onay verdikten sonra telefona uzanıp asistanını aramak için tek bir düğmeye bastı. "Yeni alınan işle ilgi Nilüfer'i yanıma gönder ama yeşil çayım ondan önce gelsin, lütfen."

"Tabii efendim," diyen kız telefonu kapadıktan sadece birkaç dakika sonra çayı ve ardından da en iyi iç mimarlarından biri olan Nilüfer içeri girdi. Çalışkanlığıyla her zaman Serra'nın takdirini kazanan kadının işine gösterdiği titizliğin aynısını kendine göstermediği belliydi. Nilüfer, sıradan bir siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş, saçlarını da kalemle tepesinde toplamaya çalışmıştı.

Karşısına geçip oturan kadına lafı hiç uzatmadan, "Yeni aldığın işle ilgili benimle ne görüşeceksin?" diye sorarken Serra değerli zamanını boşa harcamak istemiyordu.

"Yardıma ihtiyacım var." Dolaylı yoldan konuya giren Nilüfer az sonra yapacağı konuşma için kelimelerini özenle seçti.

"Nasıl bir yardımdan bahsediyorsun, gördüğüm kadarıyla işi almışsın, sözleşme yapılmış ve hatta avans ödeme hesabımıza geçmiş."

"Serra Hanım iş çok büyük. Şile sırtlarında denize bakan bir tepeye konumlandırılmış, oldukça geniş arazideki ev hem kış şartlarına uygun hem de konforlu olacak."

"Buna benzer bir çalışmamız var, oradan fikir edinebilirsin."

"Ama burası bir çiftlik gibi inşa edilmiş ve müşterimiz öyle kalmasını tercih ediyor."

Dudaklarını büzen Serra, önüne bırakılan dosyayı açıp içindeki fotoğrafları çıkardı. Tek tek hepsini incelemeye başladıktan kısa süre sonra sağ kaşını kaldırdı. Artık kaşını daha fazla hareket ettiremediği noktada bakışlarını Nilüfer'e çe-

virdi. "Burası güzel bir yer ve işin de bir o kadar zor. Yine de yapılabilir."

"Şey, asıl sorun, müşterinin bir şartı var, aslında onun kelimeleriyle söylersem prensipleri var ve onlardan vazgeçmek istemiyor."

"Neymiş o prensipler?"

"Onunla iş sahibinin ilgilenmesini istiyor. O tipleri bilirsiniz, elemanlarla konuşmayı hakaret kabul ederler. Böylece..."

"Ne yani, bu iş benim adıma mı aldın?"

Serra'nın öfkelenmeye başladığını hisseden Nilüfer lafının kesilmesine aldırış etmeden aceleyle anlatmaya devam etti.

"Tabii ki hayır, iş bende ancak sizin gözetiminizde olacak. Ayrıca asistanınız ile de görüştüm ve bugün saat ikiye randevu koydum."

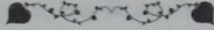
İşin kârlılığının farkında olan Serra ona sorulmadan atılan bu adıma yine de kızmıştı. "Bana danışmadan böyle bir imzayı atmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Haklısınız ama size ulaşamadım, bekleyip işi de kaçır-mak istemedim ve dolayısıyla tercihim bu yönde yaptım."

Bu, küçük ama önemli bir detaydı ve Serra'yı ikna etmek için yeterliydi. "Peki, takipte olacağım ancak madem benim gözetimim altındasın o zaman iki kat çalışacak ve ortaya mükemmelden öte bir iş çıkaracaksın."

Kadının yutkunma sesini duyabilen Serra yaptığı çıkıştan pişman değildi. Eğer karşısında Nilüfer'in yerine başka biri olsaydı tepkisi çok daha ağır olurdu. "Artık çıkabilirsin. Saat ikide orada olacağımı müşteriye bildir."

Nilüfer'in ardından yeniden elinin altındaki dosyayı inceleyen Serra, aslında işi kabul etmesindeki en büyük etkenin fotoğraflarını gördüğü evin onu heyecanlandırması olduğunu biliyordu. Kalbinin bir tarafı oraya gitmek için büyük bir arzu duyarken diğer tarafı bunun büyük bir hata olduğu konusunda ısrarcıydı. Sonucu ise yaşayıp görecekti.

Yeni müşterisiyle saat ikide olan randevusuna yetişmek için ofisinden çıkıp arabasına bindiğinde onu terk etmeyen aklındaki düşüncelerini de yanına alan Serra, ana yoldan ayrıldıktan kısa süre sonra gördüğü manzarayla doğru yerde olduğunu anladı. Tam da Nilüfer'in tarif ettiği gibi küçük bir tepenin sırtına yerleştirilmiş büyük ev, yukarıya değil yana doğru uzanıyordu. Karşısında Karadeniz'in dalgalı ve parlak suları, etrafında ise geniş bir çayır, devamında da sonu yokmuşçasına uzanan bir orman vardı. Yeşilliğin içinde cam ve tahtadan inşa edilmiş olan ev şimdiye kadar gördüklerinin arasında ilk üçü zorlardı.

Bakımlı bir alandı ama modern değildi. Bölümlere ayrılmış tarlalarda çalışanlar ektikleri ekinin toprağıyla uğraşırkken, buranın hâli hazırda bir yaşam alanı olduğu çok belliydi.

Ensesinde sıkı topuzu, ayağında stilo ayakkabıları ve sarı saten gömleğiyle buraya hiç yakışmayan Serra, özgür olup çıplak ayaklarıyla çimenlerde koştuğunu hayal etti. Ve hayali bile onu rahatlatmış, üzerinde taşıdığı tüm negatif elektriği almıştı.

Eve varmış hatta arabanın motorunu durdurmuş olmasına rağmen ellerini direksiyondan çekmeden sessizce oturmaya ve etrafını seyretmeye devam etti. Burada bulunmanın ona verdiği huzurdan ayrılmak istemiyordu. Sanki dışarıya adım attığı an etrafını saran büyü bir anda kaybolup gidecekti. Büyünün kaybolmasını istemediği gibi onu içine almaya hazırlanan garip bir enerjinin varlığını hissettiği için dışarı çıkmayı reddediyordu.

İçindeki anlamsız duygulara ve manzaraya öylesine dalmıştı ki Haziran ayının sığağından korunmak için kapalı tuttuğu penceresi tıklatıldığında yerinden sıçradı. Girdiği tuhaf ruh hâlinden sıyrılmak adına omuzlarını hareket ettiren Serra, penceresinin önünde dikilmeye devam eden orta yaşını

çoktan geçmiş adama zoraki şekilde gülümsedi ve aceleyle toparlanıp arabadan çıktı.

"Hoş geldiniz," diye içtenlikle onu karşılayan adamın yüzünde yılların yorgunluğuna rağmen Serra'nın abartılı bulduğu sırtına ifadesi dikkat çekiyordu.

"Dilan Hanım'la saat ikide randevum vardı, adım Serra Sancaktar."

"Ön tarafta sizi bekliyor, buyurun."

Yanılmamıştı. Dışarıya adım attığı an yakaladığı huzur kayboldu. Onun yerine buraya ait olmadığını yanı sıra burada olmaması gerektiğine dair güçlü bir duygu içinde dolanmaya başladı. Burası, bu ev, bu manzara...Sanki yıllardır beklediği anı yaşıyordu ve bu his ona tedirginlik olarak geri dönüyordu. Sezgilerini bastırmaya çalışan Serra, zorlansa da profesyonel tavrından ödün vermeden adamı takip etmeyi sürdürdü.

Yürürken önüne bakmaya ve etrafı incelememeye özen göstermesi yeni bir alışkanlıktı. Oysaki üzerinde çalışacağı mekânların ruhunu görmeye, her bir ayrıntısını incelemeye bayılırdı. Ancak bu defa ne olduğunu bilmediği o tuhaf duygu onu esir almış, tüm normal ve sıradan davranışlarına el koymuştu.

Evin ön tarafı diye adlandırılan yere vardığında daha fazla kayıtsız kalamadı. Bir uçurumun kenarında yürütüyor gibiydi. Yamacın bittiği yerde başlayan deniz ön tarafın manzarasını oluşturuyor ve aradaki mesafeye rağmen sert dalgaların sesini duyabiliyordu.

Yirmili yaşlarının ortasında,esmer tenli kadın onu gördüğünde havuzun başındaki koltuktan kalkıp onlara doğru yürümeye başladığı sırada Serra da istemsizce gülümsedi.

"Bizi kırmayıp vakit ayırdığınız ve geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Kadının çoğul şahıs kullanmış olmasını fark etse de üzerinde durmayan Serra, "Rica ederim," dedi ve asaletini hiç bozmadan elini uzattı.

“Çok heyecanlıyız, uzun süredir evin tamamlanmasını istiyorduk, o gün bugünmüş.”

“Burası güzel bir yer ve işimiz bittiğinde harika olacak.”

“Buna hiç şüphemiz yok.” Oldukça rahat görünen Dilan’ın acelesi yokmuş gibi davranıyordu. “Size ne ikram edelim?”

“Teşekkürler, şimdilik böyle iyi.”

Serra, kızın tek başına yaşamadığını ve bu yüzden çoğul şahıs kullandığını anlamıştı. İlk izlenimlerine göre ailesiyle yaşıyor olduğunu; uzun süredir beklediklerini itiraf etmesinden yola çıkarak da yeni evli olmadığını anlayabilmişti. Uzun süre önce evlenmiş olmak içinse fazla gençti, yaşayacağı alanı yarım bırakmayacak kadar da hevesli ve heyecanlıydı.

“Buyurun oturun lütfen.” Dilan misafirine yerini gösterirken bile yüzündeki abartılı tebessümü eksik etmedi.

Ona sunulan teklifi reddeden Serra’nın rahatsızlığı akıp geçen her saniye ile daha da arttı. Bir daha dönmek üzere çekip gitmek için duyduğu arzu önlenemez şekilde büyüyordu. Eğer şimdi gidemezse bir daha buradan uzaklaşmayı isteyeceğini bilmek ise ona hiç yardımcı olmuyordu.

“Detaylara geçmeden önce mekânı gezmeyi tercih ederim.”

Bakışları donuklaşan ve ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışan Dilan, bu istekten memnun kalmadığını gizleyemeyince yanlış bir şeyler olduğunun farkına varmıştı Serra. Kızın yapmaya ya da saklamaya çalıştığı bir şey vardı. Meraklı görünmemeye çalışarak huzursuzca etrafına bakındı ama bir sonuca ulaşamadı.

Nihayet kuruntu yaptığına ikna olmuştu ki aniden enseindeki tüm tüyler hareketlendi. Buna neyin sebep olduğunu öğrenmek için yüzünü arka tarafa dönmeden, “Hoş geldiniz Serra Sancaktar,” diyen o tanıdık sesi duyduğunda ise sanki tüm hava bir anda çekildi ve ona alacak oksijen bırakmadı.

Gözlerini ona diken adamın bakışları ne ifadesiz, ne de soğuktu. Yeniden nefesi kesilir gibi olan Serra, kibarca defo-

lup git diyen bir gülüşle poz kesmeye çalışıyordu ama nafile. Yıllardır ustalıklı başardığı o yüz ifadesi, gerçek hislerini saklamak için yeterli değildi.

Düştüğü durumdan derhâl kurtulmak için gözlerini kapattı ve onu terk eden duygularını geri çağırdı. Kısacık bekleyişinin ardından gözlerini açtığında geri gelen özgüvenine bir yorgan gibi sarıldı. Omuzlarını iyice geriye attı, çenesini havaya kaldırdı, dudaklarına yarım bir gülüş yerleştirip sağ kaşını hareket ettirdi. Artık resim hazırdı ve Serra, sesinin de ona ihanet etmemesini diledi.

"Teşekkür ederim Barış Bey," derken ona doğru emin adımlarla gelen adama keskinbir bakış attı.

Yeniden söze başlamak için yanına kadar gelmeyi bekleyen Barış'ın haylaz gülümsemesi çok sinir bozucuydu. Çok daha sinir bozucu olansa o gülüşle adamın bunca zahmete özür dilemek için katlanmadığının belli olmasıydı.

"Dilan sen gidebilirsin, gerisini ben hallederim." Yüzü her ne kadar hislerini ele vermiyorsa da Barış'ın sesindeki o tını her şeyi açıklıyor, Serra'nın neden burada olduğunu altını çiziyordu.

Beynine oksijen ulaşmaya başlayan genç kadın duruşunu bozmadan, "Sözleşme Dilan Hanım'la yapıldı o gidersen ben de giderim," dedi soğukkanlılıkla.

"Dilan benim vekilim o yüzden ben bir yere gitmeden siz de gidemezsiniz, yok eğer giderseniz sözleşme şartlarına uyup sizi dava etmeme bozulmazsınız umarım."

"Beni burada tutabilmek için bir sözleşmeden daha fazlasına ihtiyacınız var."

"Sizi burada tutmak için elimdeki sözleşmeye ihtiyacım yok."

Başkalarında kibir gibi basit duran ancak onun üzerine tam oturan egosuyla adamın, etrafına kralın kendisi olduğunu yayan bir enerjisi vardı. Ve o aptal enerji Serra'yı da etkisi altına almaya başlamıştı.

Serra, "O zaman beni bağlamanız gerekecek," dese de bir korkak gibi kaçmayacaktı.

Havuzun başına yerleştirilmiş ve etrafı rahat koltuklarla çevrilmiş masanın üzerine evrak çantasını bırakıp kendi de neresi olduğuna dikkat etmeden gözüne kestirdiği ilk yere oturdu.

Bir baş hareketiyle yanlarından uzaklaştırdığı Dilan'ın onları duymayacağı bir mesafeye geçmesinin ardında Barış ni-hayet bulunduğu yeri terk etti. "Beni sizi bağlamak zorunda bırakmadığınız için teşekkür ederim," diyerek ne kadar ciddi olduğunu belirten Barış ona doğru adım attı. Öyle güçlüydü ki hava bile o geçsin diye durup ona yer açıyordu. Ve o an Serra'nın adamın dediğini yapabileceğine dair hiçbir kuşku-su yoktu.

"Umarım söyleyecekleriniz giriştiğiniz bunca zahmete değer."

Konuşmak için acele etmeyen Barış önce yerine oturdu ve sonra, "İşin bir de masraf kısmı var," dedi. "Oldukça kârlı bir iş aldınız."

"Derdinizin iş olmadığını ikimiz de biliyoruz. O yüzden ne söyleyecekseniz bir an önce söyleyin ve bu saçma gösteri bitsin."

"Ne söyleyeceğimi zaten bildiğinizi tahmin ediyorum, yoksa yanılıyor muyum?"

"Aramızdaki tek konuyla ilgili cevabı aldınız zaten, geriye başka ne kaldı?"

"Ben öyle bir şey hatırlamıyorum."

Serra da aksini düşünmemişti zaten ama emin olmak için, "Fırat'ın benim yerime size o cevabı verdiğini tahmin ediyorum," dedi.

Yüzündeki ifade ve duruşundaki soğukluğu hiç bozulma-yan adamın ne söyleyeceğini merakla bekleyen Serra gözleri-ni bir an olsun onun üzerinden çekmedi.

"Bana neden bu kadar asabi şekilde bakıyorsunuz, size Freddy Krueger gibi mi görünüyorum?"

"Hakkınızda henüz bir hüküm vermedim, ama zaten Freddy Krueger da parkta çocukların arasında dolaşırken Krueger gibi görünmüyordu."

Yön değiştiren sohbetlerini esrarengiz bir gülüşle bölen Barış öne doğru eğilip ellerini bacaklarının arasında birleştirdi ve başını kaldırmadan gözlerini Serra'ya dikti. Artık kabuk değiştirip nazik görünmeye çalışan adam görüntüsünden uzaklaşmış, avının üzerine atılmayı bekleyen bir avcıya dönüşmüştü.

"Bizim zamanımızın en etkili filmiydi, öyle değil mi?"

"Oturup filmlerden mi bahsedeceğiz? Öyle olmadığını ummak istiyorum."

"Umduğunuz şey doğru, yanlış olansa bu filmi Fırat'ın bilmiyor olması. O zaman daha doğmamıştı bile."

"Çok etkili!"

Serra, intiharını kendi elleriyle hazırlamış ve adama da ipini çekme şansı vermişti. Olaya iyi yönünden bakmaya çalıştı; dolaylı yoldan da olsa cevabını almıştı ve tahmininin doğruluğundan böylelikle emin oldu. Fırat'ın ağabeyiyle yaptığı konuşmanın detaylarına girmediğine inanırken yanılmıştı, genç adam Serra'ya anlatacak bir şeyi olmadığı için susmuştu.

"Sizin gibi birinin Fırat'tan ne istediğini anlamama yardımcı olur musunuz? Lütfen!"

"Hımm... İkinci böbreği işime yarar."

"Fırat'ın üç böbreği var."

"Efendim?"

"Doğuştan..."

"Neyse ne," diyen Serra ayağa fırladı. Katlanabileceğini sanmış ama yanılmıştı. Kısa sürede çok fazla hakarete maruz kalmıştı, daha fazlası kendinden ödün vermek olurdu ve bu sohbetin, tam olarak o yönde ilerlediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Ne yazık ki ondan daha hızlı davranan Barış ayağa kalkıp uzun kollarının avantajıyla Serra'yı bileğinden yakaladı. "Ha-

yır! Beni dinlemek zorundasınız. Bu görüşmeyi ayarlamak için gereğinden fazla zahmete girdiğim doğru.”

“Hata yapmışsınız. Ah, ama zaten siz bir hatayken yaptıklarınızda doğruluk aranmamalı, öyle değil mi?”

“Süslü cümlelerinizi kendinize saklayın.”

“Neden, anlamakta zorluk mu çekiyorsunuz?”

Barış'ın yüzünü gölgelemeye başlayan karanlık Serra'yı tedirgin etmiş ve ilk defa başa çıkamayacağı bir sorunla karşı karşıya olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Bileğini tutan adamdan kurtulmak için elini sertçe çekmek istediğinde Barış da onunla aynı anda hamle yaptı. Gitmesine müsaade etmeyeceğini göstermek istercesine tutuşunu daha da sertleştirdi. Kurtulmak için çabalayan Serra, adım atmak istediğinde dengesini kaybetti. Düşmesini mi yoksa kurtulmasını mı engellemeye çalıştığına emin olamadığı Barış, onu belinden yakalayıp kendine çekti.

Serra kurtulmak istedi ama teni adamın tenini hissetmişti bir kere. Vücudunun değdiği her nokta, bedeninin merkezi hâlini aldı. Avuçları ve belindeki kıvrım Barış'ın dokunuşunun etkisinin şokuyla karıncalandı. O anda Serra değişen ve bu dokunuşlara tepki gösteren bedenine mi yoksa onu zorlayan adama mı daha çok kızgındı karar veremedi.

“Yeter!” diye bağırduğında kendi üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmişti. Tutuşunu gevşeten Barış'ın ellerinden sıyrılıp geri çekildi. “Hadi buyurun içinizdeki tüm zehir boşaltın, dinliyorum.”

“Beni bu şekilde yargılayamazsınız.”

“İstediyimi yaparım ve siz buna engel olamazsınız.”

“Neler yapabileceğimi bilseniz şaşırırsınız.”

Barış'ın her anlama çekilebilecek imasına kayıtsız kalmaya çalışan Serra, “İcraata dökemediklerinin üstünü konuşarak kapamaya çalışanlardan haz etmem,” derken sesine bilinçli bir alay tınısı yerleştirdi.

“İcraata dökebileceklerim konusunda iddiaya girmek ister misiniz?”

"Uğruna harcayacağım zamana değeceğini inansam hiç düşünmeden evet derdim."

Kocaman gövdesiyle önünde dikilmeye devam eden Barış'ın yüzünden gelip geçen tebessümü gördüğüne Serra yemin edebilirdi.

"Eğer içimde ufak bir istek olsaydı bu sözlerinizden dolayı sizi pişman ederdim."

"Hah! neden? Erkeklik mertebesinde emekli mi oldunuz? Yoksa zaten oraya hiç yükselemediniz mi?" diyen Serra kollarını göğsünde birleştirdi.

Kızgındı, hem de hiç olmadığı kadar. Neden? Fırat tarafından kandırıldığı için mi? Yoksa sık sık karşısındakinin Fırat'ın ağabeyi olduğunu unuttuğu için mi?

"Bunun benim erkekliğimle değil, karşımdaki kadının sizin olmanızla ilgisi var. Yoksa gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu size göstermekten hiç çekinmezdim."

"Eğer hayatımda hiç gerçek bir erkek görmeseydim, size inanabilirdim."

Bu, nasıl büyük bir yalandı, adamın tüm hücreleri ben erkeğim diye bağırıyor, her yanından libido akıyordu.

"Tamam. zaten ben de yapabileceklerimi göstermeye mekâk olmduğuma göre," diye bıkkınlıkla iç geçiren Barış ellerini havaya kaldırdı. "Uzayıp gidecek bu konuyu bir kenara bırakıp asıl mevzuya dönelim."

Cevap vermek yerine sadece başını sallayan Serra, onu dinlemediğini ancak söyleyeceklerini çok da önemsemediğini belirtircesine gözlerini adama dikti.

Sığındığı ve göstermekten çekinmediği öfkesiyle adamı kışkırtıp eline ne geçeceğini sanıyordu?

Üzerlerine çöken sessizlikte mantığını duymayı başaran Serra'nın yaptığı yanlış fark etmesi uzun sürmedi. Sebebi her ne olursa olsun çok fazla ileri gitmiş, huysuz bir cadı gibi düşünmeden saldırıya geçmişti. Bundan bir an önce vazgeçmesi gerekiyordu.

"Fırat benim için çok değerlidir ve istediğim tek şey onun

mutlu olması. O yaşının gerektirdiği şekilde davranmaz, daha olgun ve daha akli başındadır. Benim amacım sadece sizi tanımak ve aramızdaki ilişkinin neyin üzerine kurulu olduğunu çözmek."

Anlatmaya başlayan Barış'ın gözlerinde apaçık görebildiği gurur ve sevgi Serra'nın aldığı sakinleşme kararına tutunmasını sağladı.

"Belki de sadece takılıyoruzdur, bu neden bu kadar önemli?"

Sıkıntısı puslu gözlerine yansıyan Barış'ın gülümseyişinin ardındaki anlam belirsizdi. Ama mutluluk değildi. "Başta ben de öyle düşünüyordum. Ancak sizinle konuşan biri Serra Sancaktar'ın sadece takılmak diye adlandırılabilir bir şeyin içinde olmayacağını anlar. En önemlisi Fırat'ı tanıyorum, o akli beş karış havada gençlerden değildir, duygusaldır."

Yerinde kıpırdanıp duran adamdan bakışlarını kaçırان genç kadın, az önce olduğu kadar ona çekici gelmeyen manzaraya baktı, güzelliğiyle büyüldüğü deniz artık üzerine doğru gelip sanki onu boğmaya çalışıyordu.

"Fırat çok özel biri ve emin olun bir veliye ihtiyacı yok, fikrimi sorarsanız işe ona güvenmekle başlayın, bana değil."

"Onun ne kadar özel ve hassas olduğunu biliyorum. Kendimi Fırat'ın sadece ağabeyi değil..." duraksayan Barış kısa süre sonra aynı netlikle devam etti. "Aramızdaki yaş farkından dolayı babası gibi de görüyorum. Kaç yaşında olursa olsun ben onu hep koruyacağım."

"Sizi anlasam da bu, şu anki konuşmamızın sebebini açıklamıyor. Neden bu kadar ısrarcısınız? Onun korunması gerektiğine nasıl bu kadar eminsiniz? Üstelik benim bir çıkar peşinde olduğuma dair nasıl böyle peşin hüküm verebiliyorsunuz?"

Yeniden ufak bir duraksama yaşayan Barış'ın boynundaki kaslar sıkıntıyla yutkunmasının ardından hareket etti ve öne doğru eğilip tüm dikkatini Serra'ya verdi. "İnkâr edilemeyecek kadar güzelsiniz, başarılısınız ve iyi bir ailenin üyesisiniz,

neden kendinizden küçük biriyle görtülmeye gerek gördüğünü zün altındaki nedeni bulmaya çalışıyorum."

İşte adam yine bım teline basmıştı, hem de ailesinin adını da ağzına alarak birkaç teline birden. "Size bir açıklamada bulunacağımı düşünüyorsanız gönül rahathğıyla yanıldığımızı söyleyebilirim." Sesini alçaltan Serra tıpkı Barış'ın yaptığı gibi öne doğru eğildi. "Benden duyacağınız tek şey, sizi ilğlendirmedir ve inanın bana, bizden uzak durmanız herkes için en iyisi olur."

"Fırat'tan istediğin neyse onu sana vermeye hazırım, ne olursa, hiç sorun değil."

"Sen! Haddini aşırıyorsun."

"Onunla gerçek bir ilişkinin peşinde olduğunu söylersen buna sadece gülerim."

"O zaman sadece gül!"

"Bana neyin peşinde olduğunu söyle, ben de tereddüt etmeksizin onu sana vereyim ve hayatımızdan çık."

Dindirmek için çok çabaladığı öfkesi yeniden kendini gösterince damarlarında kan yerine kor hâlinde ateş dolaşmaya başlayan Serra, adamın suratını tokatlamamak için ellerini yumruk yapıp kucağında birleştirdi. "Fırat'ın bana verabilecekleri için fazla yaşlısın."

Dudaklarını kıvrıp başını sallayan adamın gülümsemesi hiç ikna edici değildi. "Senin de fazla genç olduğun söylenemez, o yüzden ne sen vaktini boşa harca ne de beni yor, bu işi burada bitirelim."

"Cehennemın dibine git."

"Olur, istediğin buysa giderim ama sen de Fırat'ın hayatından çıkacağına söz ver."

"Aklında bulunsun diye söylüyorum, kardeşin istemediği sürece ben hiçbir yere gitmiyorum."

Barış'ın karşısında dimdik durmak ve dağılmamak için sarf ettiği çaba çok yorucuydu. Her bir parçası titriyor ve gücü tükenme sınırına yaklaşıyordu. Serra buna rağmen tüm gayretiyle ezilmemeye çalışıyordu.

Genç kadının kararlılığı karşısında pes eden Barış ise tak-
tığını değiştirerek, "Peki, o zaman bu konuyu kapatıp iş ko-
nuşalım," dedi.

"Akıllıca bir tercih, sözleşmeyi feshetmek için şartlarınız
nedir?" Hiç bekletmeden konuya giren Serra'nın aldığı ilk
cevap adamın havayı delen kahkahası oldu.

"Benim böyle bir niyetim yok."

"Hadi ama..."

"Yoksa korktunuz mu?"

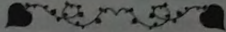
"Yaptığınız araştırma beni tanımanız için yeterli olma-
mış," diyen Serra ayağa kalkarken küstah gülümsemesini ta-
kınımayı ihmal etmedi. "İki ayın sonunda evinizi size teslim
edeceğim ama ayakaltında kimseyi istemiyorum."

Genç kadını taklit eden adam da aynı şekilde ayaklanıp
yüzüne Serra'nın ilk gördüğü andan itibaren nefret ettiği
şeytani bir gülümseme yerleştirdi. "Burada yaşıyorum o yüz-
den ayakaltında olmamak konusunda söz veremeyeceğim."

Nedense bunun hiç hoş olmadığını düşünen Serra yine
de, "Siz rahatsız olmayacaksanız bana uyar," dedi.

"Kolay oldu."

"Öyle olduğunu sanıyorsunuz," diyen Serra anlamaya
vardıklarını teyit etmek isteyen adamın uzatmış eline karşılık
vermek gibi bir zahmete girmede.

Gitmek ve sinirlerini boşaltana kadar bağırmak için acele
eden Serra bir adım bile atamamıştı ki evin köşesini dönüp
onlara doğru yürüyen Fırat'ı gördüğünde sadece Barış için
değil kendisi içinde onu bekleyen iki ayın kolay olmayacağını
anladı.

Gözlerinden ateş saçan Fırat, onlara doğru gelirken Serra
genç adama koşup her şeyin yolunda olduğunu söyleme ve
onu yarı yoldan geri çevirme isteğine direndi. Öte yandan
Barış'ın tepkisini ve olayın nereye varacağını merak etti.

İlgisini Fırat'ın üzerinden çekerek arkasını dönüp adama baktığında bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü. Barış'ın yüzünde anlamını bilmediği gizemli bir ifade vardı ama gözlerinde Fırat'ınkilerin aksine saf bir sevgi vardı. Öyle ki Serra'ya kim ve ne olduğunu unutturmuş, bakışlarını ondan uzaklaştırırken işini zorlaştırmıştı.

"En sevdiğim iki insan bir arada, şanslı günümde miyim?" diyerek tekinsiz sessizliği bozan Fırat sert adımlarla Serra'nın yanına ulaştı. Uzun kolunu beline doladığı genç kadını kendine doğru çekti ama bakışlarını ağabeyine çevirdi. "Onu üzecek bir şey söylediyse..."

"Neden öyle bir şey yapayım? Kendisi benim yeni iş mimarım."

Kelimeler bir çırpıda ve hiçbir tonlama olmadan Barış'ın ağzından çıkarken gözleriyle kardeşini takip ediyor, Serra'nın olduğu tarafa bakmaktan özenle kaçınıyordu.

"Anlamadım, neyin?"

"İç mimarım."

"O senin hiçbir şeyin olamaz!"

"İnşaat bitmediği için şikâyet eden sendin, ben de madem Serra Sancaktar'ı yani bu işin en iyisini tanıyoruz, ondan yaradım almanın akılcıca olacağını düşündüm."

"Peki, bunu ne zaman düşündün?"

"Bir süredir aklımdaydı."

"Hah! Benim de buna inanacağımı sanıyorsun, öyle mi?"

Olduğu yerde, topuklarının üzerinde ileri geri hareket eden Barış'ın yüzünde oluşan gülümseme dudaklarının kenarının kırışmasına sebep oldu. "Herkes kendi doğrusunu bulmakla mesuldür. O yüzden neye inanacağın sana kalmış."

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Evet, söylemiştin ama ben kabul ettiğimi hatırlamıyorum ki eğer hatırlıyorsan benim de sana söylediklerim vardı."

Abi kardeş arasındaki tartışmada sadece Fırat'a bakan ve onun kolları arasında kalıp nerede durması gerektiğini kendine hatırlatan Serra, "Çok kârlı bir iş teklifi aldım," dedi.

Tek amacı Barış'ın vazgeçmeyeceğini bildiği bu münakaşayı sona erdirip oradan kurtulmaktı.

Ancak yorumu işe yaramamıştı. Aksine rahatsızlığı daha da artan Fırat'ın bakışları ikili arasında gidip geldi ve genç kadını serbest bırakıp ağabeyinin yanına doğru ilerledi.

“Bunu neden yaptığını biliyoruz, öyle değil mi?” Fırat'ın çıkışını soğukkanlılıkla karşılayan Barış gözlerini kırpmadan genç adama bakmayı sürdürdü. “Güçlü, akıllı ve ahlaklı Barış Dağlı işi yine ustaca bir manevra ile halledip bana söyleyecek söz bırakmadı. Ama eğer onu üzecek herhangi bir şey söyle-diysen ya da yaptıysan bedelini ödersin.”

Serra'nın daha az önce Barış hakkında kısa sürede edin-diği fikirler yerle bir olmuştu. Özgüveni yüksek, kimseye müdana etmeyen adam, şu an bir kedi kadar uysaldı. Nazik, güler yüzlü ve nadiren sinirlenen Fırat ise aksine bir aslanla aynı kafese girip savaşılabilecek kadar hırçındı.

Yüzü gergin, çenesi bastırmaya çalıştığı güçlü duyguların etkisiyle semsert olmuş Barış ile öfkesini göstermekte hiçbir sakınca görmeyen Fırat'ın birbirlerine olan benzerliği yan yana geldiklerinde daha net şekilde görülebiliyordu. Aynı bakışlara, aynı dudaklara ve neredeyse aynı boya sahiptiler. Bilmeyen birisi bile onların aynı annenin oğlu olduğunu an-lardı. Fakat aralarındaki bu fiziksel benzerliğe rağmen bir-birlerinden geceyle gündüz kadar farklı karaktere sahiptiler. Bunu anlamak içinse onları yan yana görmeye gerek yoktu.

Bir süreliğine sessizliğe izin veren Barış, “Biliyorum öde-tirsin,” diye soğukkanlılıkla cevap verirken konuyu uzatmak istemiyor gibi bir hâli vardı.

“İyi, bu bildiğini de sakın unutma.”

“Unutturmayaacağına eminim, ama sen de benim vazgeç-meyeceğimi aklında tut. Hırçınlıklarınla bir yere varamaz-sın.”

İki yana açtığı bacaklarıyla dikilen Barış'ın önüne geçen Fırat, “Orası belli olmaz,” dedi ama söyleyecekleri daha bit-memişti. “İşi alması için ne yaptın?”

“Kendisinin de söylediği gibi kârlı bir teklif sundum.”

Kendini sıkırmaktan ve sessiz kalmaya çalışmaktan dolayı artık birbirine yapışmış dudaklarını aralayan Serra, müdahale etmesi gerektiğine karar verdi.

“Fırat’çıgım sorun yok,” derken sesi istediğinden daha sert çıktı. “İşi aldım.”

Bu ani verilmiş bir karardı. Fırsatı varken aksini söyleyip sözleşmeyi feshetmek çok daha akıllı bir tercih olurdu. Neden yapmadığına ise daha sonra kafa yoracaktı.

Aniden yüzü yumuşayan Fırat, “Neden?” diye sordu.

“İş iştir.” Yanına vardığı Fırat’ı uzanıp yanağından öpen Serra’nın derdi sevgi gösterisi yapmaktan ziyade iyi olduğuna dair güvence vermektir. “Hatta programın oldukça gerisinde kaldım, bir an önce etrafı gezmek ve ilk notlarımı almak istiyorum.”

Son bir bakışla Barış’ı arkasında bırakan Fırat, “Etrafı sana gezdirmeye görevini seve seve yapmaya hazırım,” diyerek kolunu uzattı.

Bir an önce Barış’ın etki alanından çıkmak için can atan Serra, hiç düşünmeden genç adamın koluna girdi ve yürümeye başladılar. Havuzun etrafını dolaşıp evin arkasına doğru ilerlerken sırtında hissettiği bakışlar gerginlikten terlemesine sebep oldu. Hiç konuşmadan gözden kaybolmayı bekleyen Fırat da en az onun kadar gergindi.

Nihayet arka verandaya ulaşmış görüş alanından çıktıklarında, “İşi neden kabul ettin?” diye soran Fırat aslında ikna olmadığını belli etti.

Bu sorunun gerçek cevabını kendi de merak ediyor ve alacağı cevaptan bir o kadar da korkuyordu. “Senin ona gerçeği söylememeyi tercih etmenle aynı nedenden dolayı olabilir.”

“Ne açıdan?”

Omzunu silken Serra sağ kaşını kaldırdı. “Barış’a sadece benden uzak durmasını söylediğinde senin de istediğinin bu olduğuna inandım.”

Fırat yakalanmış olmanın verdiği mahcubiyetle, “Emin

misin?" diye sordu. "Sana nazik davranmayacaktır, bunu yapabilir misin?"

Minik bir üflemeyle can sıkıntısını belli eden Serra'nın sabrı taşmıştı. "O bana nazik davranmadı diye kırılacak değilim, üstelik sen yaptıysan ben de yapabilirim."

"Bin defa söylesen de fark etmez, çünkü kendini yeterince iyi saklayamıyorsun. Bu yüzden sen ve ben farklıyız."

"Yaşından büyük laflar etme, Barış'la ne derdin var sen bana asıl onu söyle."

"Senin Mehmet'le olan derdin neyse o."

"Hayır, sizinki daha farklı, ben yeri geldiğinde Mehmet'i kırmaktan korkuyorum ve çoğu zaman onun için üzülüyorum..." Ufak bir duraksama yaşayan Serra aklından geçenleri söylemekte sakınca görmedi. "Ancak sen, Barış'ın özelliklerini yakmaya çalışıyorsun."

Giydiği mavi gömleğinin üstünde olmayan tozu silen Fırat, "Sana öyle gelmiştir," derken yalan söylediğini gizlemeye çalışmadı bile.

"Bak konuşmak istersen seni dinlerim."

"Bana yardım mı etmek istiyorsun?"

"Tabii ki."

"O zaman bu hafta sonu burada kal!"

"Ne? Delirdin mi?"

Serra'nın iki omzunu birden tutan Fırat'ın yaptığı teklifte çok ciddi olduğu aşikârdı. "İlişkimize kimse karışamaz demiyor muydun? Hem hafta sonu benimle olduğunu öğrenen Mehmet'in nasıl çileden çıkacağını düşün."

"Ve senin ağabeyinin de."

"Neden olmasın?"

Tüm zihnini boşaltıp hızlıca düşünen Serra, yardım ister gibi etrafına bakındı. Yeşille mavinin birleşip dans ettiği bu güzel yeri sevmişti. Fakat sebebini çözemediği bir nedenden dolayı burada olmak onu huzursuz ediyor, tuhaf şekilde nefesi daralıyordu. Tabii bir de Barış faktörü vardı ama bu şimdinin meselesi değildi.

“Evet, kimse karışamaz ama sende biliyorsun ki işler değişti,” diyerek kafasını sallayan Serra bunu yapabileceğinden emin değildi. “Çok fazla risk alıyoruz.”

“Aldığımız riske değecektir.”

“Gerçekten Barış’la aranızda ne var? Neden ondan nefret ediyorsun?” Serra, onu ilgilendirmediğini bilse de merakının önüne geçemiyordu.

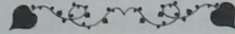
“İki gün yanımızda kaldıktan sonra anlayacaksın.”

“Henüz teklifini kabul etmedim.”

“Ama edeceksin.”

“Hayır demem ve derhâl buradan uzaklaşmam gerektiğini bilsem de galiba kabul edeceğim.”

Büyük bir coşkuyla gülümseyen Fırat, “Pişman oluyacaksın,” dediğinde Serra onun kadar emin değildi. Daha şimdiden pişman olacağını hissedebiliyordu.

Yapmaktan en çok hoşlandığı şeyi, maç izlemeyi bile başaramamasının tek sebebi, aklının hiç olmayacak şekilde gidip bir kadına takılmasıydı.

Serra Sancaktar beklediğinden daha çetin ceviz çıkmıştı. Üstelik güzeldi, başarılı ve zeki bir kadındı. Hâlbuki Barış, düşündüğü gibi onun işe yaramaz birisi olmasını tercih ederdi. O zaman tezlerinde haklı olduğunu ispatlarken fazla zahmete girmesine gerek kalmaz, yazacağı yüklü miktardaki çek tüm dertlerine çare olurdu. Oysa şimdi kendi bile düşüncelerinden eskisi kadar emin olamıyordu.

Eğer Fırat yanlarına gelmek için biraz daha geç kalsaydı Serra’dan bir cevap alana kadar neden diye sormaya devam edecekti. Onun gibi ne istediğini bilen ve istediğini elde edebilecek güce sahip olan kadın, Fırat’tan ne tür bir çıkar sağlayabilirdi?

Tüm kıskırtmalarına rağmen inatçı davranan Serra, tek kelime etmemişti. Ona sunduğu teklife hayır derken bile

kararlıydı. Başka bir kadın olsa ya eline fırsatı geçmişken isteklerini birbiri ardına sıralardı ya da sinir krizi geçirip orta-
lığı birbirine katardı. Kendine o denli hâkim olmayı başaran
kadın aslında içten bir tebriği hak ediyordu. Sıkıca toplanmış
saçları, uzun zamandır hiçbir kadının üzerinde görmediği sı-
kıcı kıyafetlerine rağmen sözlerini arsızca dile getirirken ta-
vırları oldukça rahattı. Sanki iki farklı kadını tek bir bedende
taşıyordu.

Bu sorular aklını kurcalayıp dururken topun peşinde koş-
turan adamları uzun zaman önce takip etmeyi bırakmıştı.
Televizyonun başında boşuna zaman kaybediyordu. Geniş ve
uzun koltuğun ucunda duran kumandayı alıp kapama düğ-
mesine bastı. Yarım saattir kıpırdamadan oturmanın verdiği
yorgunlukla ayağa kalkarken onunla yaşamaya bir türlü alı-
şamadığı dizindeki ağrı şiddetini artırdı. Yüzünü buruşturan
adam bacağına ileri geri hareket ettirerek yürümeye başladı.

Salonu boydan boya kaplayan pencerenin önüne geldi-
ğinde sanki nereye bakmasını biliyor muşçasına kafasını sağa
doğru çevirdi. Fırat hararetle bir şeyler anlatıyor Serra da gü-
lümseyerek onu izliyordu.

Ona olan kızgınlığından dolayı Fırat'ın hata yapmasına
müsaade edemezdi, etmeyecekti. Bu yoldan daha önce ken-
disi yürümüştü, nasıl dikenli olduğunu biliyordu. O nedenle
Fırat'ın geri dönmesini sağlamaya kararlıydı. Aynı pişman-
lıkları göz göre göre onun da yaşamasına izin verirse o zaman
nasıl bir insan olurdu?

Serra'dan bir hata olarak bahsetmek yanlıştı, ama daha
büyük olan bir yanlış vardı ki, o da ikisinin birlikte olması-
ydı. Açıkça itiraf etmek gerekirse, ne Serra Fırat'a, ne de Fırat
Serra'ya göreydi.

Kadınlara olan güvenini uzun yıllar önce kaybeden Barış,
önceliğini kardeşinden yana kullanacaktı. Kadınlar, akıllı ya-
ratıklardı. Bir erkeğin hayatını sonlandırmak için ille de onu
öldürmeleri gerekiyordu.

Hükmedici etkisini rahatça ve başarıyla kullanabilen Ba-

nış'ın tek sorunu Fırat'tı. Onun üzerinde ne gerekli otoriteyi kurabiliyor, ne de sevgisine bir karşılık alabiliyordu. İşe yara-
yacağına inansa boğazı patlayana, nefesi tükenene kadar ko-
nuşurdu. Fakat affetmesi de af dilemesi de söylendiği kadar
kolay olmuyordu. Buna rağmen yıllardır aralarında devam
eden gerginliğin, ipleri koparmasına izin vermemiştir, bun-
dan sonra da verecek değildi.

Anılar unutmak için yaşanmıyordu; yaşamaya devam et-
mek için unutuluyordu. Ama anılar leke tutar, unutsan bile
mutlaka izi kalırdı...

Fırat'ın artık geçmişini geçmişte bırakmasını öyle veya böyle
sağlayacaktı. Bunu da aşk devreye girmeden önce, yani hâlâ
zamani varken yapacaktı. Çünkü aşk, erken yaşlarda maksa-
dını aşan oldukça tehlikeli bir olguya dönüşüyordu. Yirmi
yaşındayken henüz gerçek acıyla tanışmamış olan kalp, aşk-
tan öleceğini sanır. Otuz yaşına geldiğinde ise nasır tutmuş
olan kalp artık o acıyla nasıl başa çıkacağını öğrenmiştir. Zira
o kalp, aşkın insanı öldürmediğini en derin tecrübeyle yaşa-
mış ve görmüştür.

Aklından geçen son cümlemin onda yarattığı farkındalıkla
pencereden uzaklaştı.

Dışarıda ne olup bittiğini öğrenmek maksadıyla en doğru
ve en hızlı haber kaynağı olan Dilan'a seslendi.

Her nerede olursa olsun çağrısına cevap veren genç kadı-
nın az sonra yanına geleceğini bildiği için odanın ortasında
dikilip beklemeye koyuldu. Çok da beklemesine gerek kal-
madan ter içinde kalan Dilan süratle içeri girdi.

Selam bile vermeden, "Pardon ama ben bu telsizi neden
taşıyorum?" diye soran Dilan elindeki telefonu gösterip sal-
ladı.

"Ben nereden bileyim."

"Ah, sana inanamıyorum." Gözlerini deviren Dilan bu
adama bazen katlanamıyordu. "Bağırmak yerine beni ara
diye..."

"İyi, aferin sana."

"Ah!" diye ufak bir çılgılık atan genç kadının oyalanmaya ayıracak vakti yoktu. "Ne isteyeceksin, ecele etsen olur mu, çok işim var."

"Çok olan işin ne?"

Telaşlı ve aynı oranda heyecanlı olan genç kız elinde tuttuğu tableti koltuğun üzerine bıraktı. Daha yirmi dört yaşındaydı ama patronu, yani Barış'ın sayesinde kendini çok yorgun hissediyordu. Adam huysuzdu, laf anlamıyordu çünkü dinleme alışkanlığı olmayacak kadar sabit fikirli ve bir o kadar da inatçıydı.

"Akşam için çok özel bir menü hazırlatmam, misafir odasını düzenletmem ve evi toparlamam gerekiyor, bu kadarı yeterliyse işimin başına dönebilir miyim?"

Ellerini geniş şortunun ceplerine sokan Barış ileriye doğru bir hamlede bulundu. Hareketleri düşündüğünden daha agresif olunca aynı anda Dilan geriye doğru büyükçe bir adım attı.

"Tüm bunları yapmanın bir sebebi var mı?"

"Ah, tabii ki, Serra Sancaktar hafta sonu burada kalacakmış."

Hızlı ve harfleri yutarak konuşan Dilan'ın sözlerini yanlış anladığını, aslında duyduğunu sandığı şeyin doğru olmadığıni düşünen Barış, "Kim?" diye sakince sordu.

Zamanı iyice daralan ve sıkılan Dilan, tüm ağırlığını sağ ayağının üzerine verdi. "Serra Hanım burada kalacak, onun için hazırlık yapmam gerekiyor."

İkinci kez aynı şeyi yanlış duymuş olamazdı. Bu defa gerçekten doğru duyup doğru anladığına emin olan Barış yüzünü buruştururken hoşnutsuzluğu her hâlden belliydi.

"Emin misin?"

"Senin haberin yok mu?" Dilan'ın sesinde memnuniyet vardı. "Az önce onlarla birlikteydim, Fırat söyledi."

"Ve sen bunu bana sormayı akıl edecek bir beyin taşıyorsun, öyle mi?"

"Eğer Serra Sancaktar olsaydım şimdi sağ kaşımı havaya kaldırıp sana altından kalkamayacağın bir laf ederdim."

"İyi, ben de seni işten kovardım."

"Buna hiç şüphem yok," diyen Dilan minik şortunun belini düzelterip uzun saçlarını savurdu. "Sonrada bana kocaman bir buket gül gönderir üzerine de senin kadar kalın kafalı bir adamı affedecek kadar muhteşem biri olduğumu yazardın."

Arkasını Dilan'a dönen Barış yeniden pencereye ilerlemeye cesaret edemedi. Sesinde herhangi bir tonlama olmadan, "Bana değil Hasan'a teşekkür et, ona benim için halletmesini söylerken o kadar abartacağını düşünmemiştim," dedi.

"Bensiz yapamayacağını kabul etsen ölüp müsün?"

"Hayır, ölmem ama yalan söylerken çarpılabilirim."

"Çarpılırsan belki normale dönersin."

"Suyun mu ısındı senin?"

Adamın ses tonundaki ikazı duyan Dilan, "Neyse," dedi. "İsteyeceğin önemli bir şey yoksa gidiyorum. Harika geçecek bir hafta sonu bizi bekliyor. Serra Hanım'dan öğreneceğim çok şey var ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Yüzünü genç kıza dönen Barış, puslu gözlerini kısıp öldürücü bir silah olarak kullandığı bakışlarını genç kıza dikti. "Sen ne ara bu kadar Serracı oldun?"

Düşen enerjisi birden yerine gelen Dilan ellerini çenesinin altında birleştirdi. Hayranlığı açıkça belli oluyordu. "De-dim ya az önce yanlarındaydım, kıvrak zekâsı, bakışları ve en önemlisi o asil duruşuyla şahaneydi. En güzeli de, bazen konuşmak yerine sadece sağ kaşını havaya kaldırıp söylemek istediğini hiç konuşmadan ifade edebiliyor."

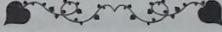
Barış'ın işte bundan hiç şüphesi yoktu. Düşüncelerini kendine saklamaya ve olabildiğince normal davranmaya çalışarak, "Burada kalacağına emin misin?" diye yeniden sordu.

"Tabii ki eminim, hatta yardımcısı birazdan eşyalarını getirecek."

"Tamam, hadi git gerekli ayarlamaları yap."

Azat edilmiş olmaktan son derece memnun olan Dilan heyecanla tabletini aldı ve adam fikrini değiştirir diye hızlı salondan çıkarken son anda aklına gelen ihtimali paylaşmadan edemedi. "Seninkilere söyle bu hafta sonu bizden uzak dursunlar."

Dilan'ın ardından sıkıntısını dışarı atmak istercesine Barış kalın parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Serra'dan kurtulma planları yaparken kadın hiç zorlanmadan herkesi kendi safına çekmişti. Yenilik ve değişikliklere açık biri olmamasına rağmen onu uzaklaştırmak için bir sürü eziyete katlanmış ve tanımadığı insanların evinde kalmasını kabullemişti. Gel gör ki hepsi yanına kar kalmış, her şey daha beter bir hâl almıştı.

Kendi evinde kapana kısılmış gibi volta atan Barış, içine derin ve titrek bir nefes çekip aniden odanın orta yerinde durdu. Aradığı cevapları bulmuş gibi gözlerini ayaklarına dikti ve dilinin ucuna gelen küfrü serbest bıraktı.

Serra Sancaktar, hafta sonunu onlarla geçirecekti. Düşüncesi bile başının zonklamasına sebep oluyordu.

Az önce ona haberi veren Dilan, geri gelip eşek şakası yaptığını itiraf etse karnına ağırlar girene kadar gülerdi. Komik olduğu için değil, boşalan sinilerini rahat ettirmek için gülerdi.

Bacaklarını iki yana açıp ellerini kalçasına koydu ve bir süre gerçekten kızın gelmesini bekledi ya da diledi. Ancak hiçbir kıpırdanma olmayınca kendini saçmalamakla suçlayıp başını çevirdi.

Düşünmek dışında hiçbir şey yapmadığı salonda yeterince vakit harcamıştı ki zaten düşünmek bir işe yaramamıştı. Fırat, elini kolunu bağlıyor, yapmak istedikleri ile yapması gerekenler arasında derin bir fark oluşturuyordu.

Neredeyse tüm öğleden sonrasını geçirdiği odadan çıkıp

tüm kararlılığıyla alt kata inmeye hazırlanırken, "Ben senin burada bekliyorum," diyen Serra'nın sesini duyduğunda hiç düşünmeden kararını askıya aldı ve geri döndü.

Merakla etrafını seyreden ve salon hakkında hiç hoş olmayan fikirlere kapılmış gibi görünen Serra'yı kendini belli etmeden bir süre seyretmeye koyuldu. Koltuğun üzerinde hayvan leşi varmış gibi tiksintiyle bakan kadın, büzdüğü duvardaki ve yamulttuğu burnuyla hem çok itici hem de çok sevimli görünüyordu.

Güzel bir kadın olmanın tüm donanımlarına sahip olan Serra, uzun boyuna rağmen fazla zarıftı ve ona bakan herkese güzel şeyler hissettiriyordu. Görüntüsünün aksine sahip olduğu güçlü karakter, karşısındakine ona saygı duymaktan başka şans bırakmıyordu. En azından başka şartlar altında tanışmış olsalardı onun hakkındaki düşünceleri bunlar olurdu.

Sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Serra'nın parmağının ucuyla sehpanın üstündeki tozun kalitesini incelemiş gibi yaptığı harekete kayıtsız kalamadı.

"Dilan'a söyleyeyim size bir toz bezi versin," diyerek varlığını belli eden Barış yerinden kıpırdamadı.

Tek kaşını kaldırıp baştan aşağıya onu süzen adamın bakışlarına aynı şekilde karşılık veren Serra, "Bence dekorasyon şirketlerine bir temizlik firmasıyla anlaşmak daha yerinde bir karar olurdu," dedi.

Barış neden hâlâ bu kadının tepkilerine şaşırıyordu anlamıyordu.

"Tavsiyen için teşekkürler, ama seni rahat ettiremeyeceğimizden endişe duyuyorsan üzülme, Dilan herkesi seferber etti."

"Ben rahat ederim de asıl sen rahat edecek misin? Onu merak ediyorum."

"Davetsiz misafirlere alışkınım, sorun değil."

Tebessümü yüzüne yayılan Serra kahkahasını basturmaya çalışmadı.

"Bana hakaret etmekten aldığın keyfi gıpta ile seyrediyorum."

"Aramızda hakaret eden birisi varsa o da sensin, daha birkaç saat önce erkekliğime laf ettiğini unutmuş değilim."

"Hakkındaki düşüncelerimi söylüyordum sadece."

"Devam etmekte ısrarcısın yani..."

"Bana inatçı mı demek istiyorsun?"

Dudağının bir köşesi eğlendiğini gösterircesine yukarı doğru kıvrılan Barış, "Demeye çalışmıyorum, alenen söylüyordum," dedi.

"Madem benimle ilgili fikir yürütmeye çalışıyorsun o zaman sana yardımcı olayım ki doğru bilgiye sahip ol; inatçı değil, dürüstüm. Ah, tabii düşüncelerinin nazarımda hiçbir kıymeti olmadığını da ayrıca belirtmeliyim."

"Düşüncelerini ve seni zorla kapı dışarı ederim ama bunu istemezsin, üzerindeki cicilerin zarar görür." Tehdidinin arkasında olduğunu gösterircesine Serra'ya doğru ilerleyen Barış'ın gözleri, sözleri kadar karanlıktı. "O yüzden bence, beni kıskırtmaktan vazgeç."

"Buraya getirmek için onca eziyete girdikten sonra beni kapı dışarı edeceğini ancak senin gibi birisi söyler."

Ona doğru ilerlemeye başlayan Barış'ın kendine has kokusu hissedilğinde yarattığı etkiyle kendini esir alınmış gibi hisseden Serra, gücünü toparlamak için dişlerini sıktı.

Yavaş adımlarına devam eden Barış, geniş göğsü Serra'ya değene kadar ilerledi ve neyse ki tam o anda durdu. Bu dokunuş genç kadının ürpermesine ve adamın esmer teninden yayılan gücün altında ezilmesine sebep oldu. Bu dokunuşlar ve hiçbir alt başlığı olmayan bu dokunuşların hissettirdikleri onu dehşete düşürüyordu.

Barış Dağlı, Fırat'ın ağabeyiydi. Bunu daha kaç defa kendine hatırlatması gerekecekti? Tensel çekim, içsel arzu, adı her ne ise huzurdan kovulan şeytanın suçundan daha günah olan bu saçma duygulardan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bariş, sırtını biraz daha dikleştirdiğinde Serra, onun bu hareketi, beden dilini kullanarak baskın olanın kendisi olduğunu kabullendirmek için yaptığının farkındaydı. Ama şu anda güç gösterisi yapmaktan daha büyük dertleri vardı.

“Neden buradasın?”

Adam detaylandırmasa da sormak istediğini anlamakta sıkıntı çekmedi. Birçok duyguyu aynı anda hissetmek gibi yeni bir özellik kazanan Serra bir tek öfkesiyle baş edemiyordu. Aslında öfkelenmek sık yaptığı bir şeydi, öfkesine yenilip kontrolünü kaybetmek yeni tanıştığı bir duyguydu. Çenesini sıkıp dişlerini birbirine geçirdi ve üçe kadar saydı. Hiçbir işe yaramamıştı. Yine de kendini zorlayarak, “Neden olmasın?” diye soruya soruyla karşılık verdi.

“Olmaması için onlarca neden sıralayabilirim, sen ise olmasın için tek bir sebep söyle.”

“Tek bir neden, peki...” Gözlerini adama diken Serra, bu soruya neden bu kadar kızdığının cevabını kendine sonra açıklayacaktı. Ama şimdi sıra Bariş’ındı. “Genç seviyorumdur, tazelik hoşuma gidiyordur, olamaz mı?” dedi ama sesi bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Bir an için Bariş’in yüzünden ne olduğunu çözemediği bir gölgenin geçtiğini gören Serra, adamın aldığı cevaptan hoşlanmadığını gizlemeye çalıştığını fark etti.

Ani bir hareketle geri çekilen Bariş, “Siz bana katlanabilecekseniz ben de sizin yaşamaya alışabilirim,” dedi ve son kez Serra’nın gözlerinin içine baktı.

“Benim için çok kolay olacağına emin ol.”

“Pişmanlık size yakışmayacaktır.”

Bariş’in sesi alçak, hükmedici ve Serra’nın teninde karıncalanmaya sebep olacak kadar baştan çıkarıcıydı.

“Bunun sonu yok,” diyerek az önceki sözlerini tekrar eden Serra omuzlarını dikleştirdi. “Bana katlanacaksın, tabii benim için değil Fırat için, bunu istemesen de layıkıyla yerine getireceksin.”

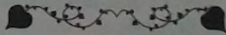
“Sabırlı davranabilirim, nasılsa kısa sürecek, çünkü bunun için uğraşacağım.”

Sesindeki duygusuzluğu yüzüne de yansıtan Barış, yapmak istediklerini eyleme geçirmemek için başka bir şey söylemeden arkasını dönüp kaldığı yerden yoluna devam etti. Bu kadın ve saçma özgüveni onu deli ediyor, bunu göstermekten de çekinmiyordu.

Midesi kasılan Serra, adam görüş alanından çıkar çıkmaz kendini koltuğa bıraktı. Az önce temizliğinden şikâyet ettiği ve dokunmaya çekindiği koltuk şu an onu yere yığmaktan kurtaran dostu olmuştu.

Onunla bu şekilde tanışmış olmaktan dolayı memnun değildi. Hatta ona kalsa hiç karşılaşmamayı tercih ederdi. Mantığı bu yönde ilerlerken adama tepkisiz kalamayan bedeni ve ritmi bozulan kalbi farklı davranıyordu.

Fakat kalbinin unuttuğu çok önemli bir şey vardı, ondan nefret eden ve ona yasak olan bir adama karşı yüreğini özgür bırakamazdı. Ne yazık ki çırpınıp duran kalbi bu gerçeği anlamamakta direniyordu. Ve Serra yabancı olduğu bu hislerle baş etmenin bir yolunu bulamazsa... Hayır, kendine böyle bir seçenek tanıımıyordu.

Bariş Dağı

Babam başımda dikilip gür sesiyle uyanmam gerektiğini bağırdığında yorgun kafama çekip yataktan kalkmayı reddettim. Beni antrenmana götürecek taksinin gelmesine yaklaşık üç saat vardı ve günün aydınlanmış olması bir yana hâlâ gece sayılırdı. Bu her zamanki uyanma rutinim olsa da bu sabah kendimi çok yorgun ve hasta hissettiğim için itiraz hakkımı kullanmak istemiştim.

Ne yazık ki seslenmesinin işe yaramayacağını anlayan babam tek bir hareketle, parmaklarımın arasında tuttuğum yorgun çekip aldığımda itirazımın işe yaramadığı belli oldu. O an korktuğumu itiraf etmeliyim. Eski bir futbolcu olan babamın sahip olduğu kasları kim görse ondan korkardı. Yaşım on dörttü ve babamdan tek bir tokat bile yememiştim, fakat bu potansiyelin her zaman olduğunu bilerek büyüdüm ve büyümeye de devam ediyordum.

“Bariş, o yataktan kalkmak için sadece on saniyen var,” diye babamın sesi odada yankılandığında ise istemsizce başımı yastıktan ayırıp doğruldum.

Son çare olarak, “Sanırım hastayım,” dememin işe yarayacağını düşünmekle hata ettiğimi onun gözleriyle karşılaştığımda anladım.

“Henüz hasta olmadın ama...”

“Kendimi yorgun hissediyorum.”

“Koşmak sana iyi gelecektir, ayrıca bir sporcu, iyi bir sporcu kendini yorgun hissetmez, onunla savaşır.”

Beni ikna etmeye çalışmıyor, bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Dolayısıyla işe yaramayan itirazlarımdan birimi daha eyleme geçirmeye gerek görmedim.

Yatakta oturur duruma geçtim, bacaklarımı aşağıya sarkıttım yeri hissettim ve bekledim.

Üşüyordum ama bu havayla değil tamamen evin atmosferi ile ilgiliydi. Kim bilir belki de hastalık sandığım şeyin de sebebi buydu. Mutsuz ve keyifsiz olduğum için zihnim bedenimi de yanına alarak bir kaçış yolu arıyordu. Fakat bunu sorgulayacak durumda değildim. Alacağım cevaplar kendimi iyi hissetmemi sağlamayacaktı.

Yere diktüğüm gözlerimin önünde aniden beliren süt dolu bardağın görüntüsüyle annemi göreceğimi umut ettim ve başımı kaldırdım. Ancak karşımda buz gibi yüz ifadesiyle babamdan başkası yoktu.

"Hadi şunu iç de çık."

Yine karşı çıkmadım ve bardağı alıp şaşılacak kadar büyük bir hızla dediğini yapıp sütü bitirdim. Tadı öncekilerden farklıydı, sanırım böyle düşünmemin sebebi de annemin hazırlamadığını bilmemdi.

Annem evi, bizi, beni terk edeli daha on iki saat bile olmamıştı. Boşanma davası açtığını, babamın yüzünü bir daha görmek istemediğini söylemişti. Aldığı karardan dolayı ona itiraz etmek istediysem de buna izin vermedi. Çok kararlıydı, onu ikna edemedim. Fakat söz verdi, sık sık değilse bile babamın olmadığı zamanlarda buluşacaktık. Tabii buna bir an olsun kanmadım, sadece giderken kendi işini kolaylaştırmak ve beni susturmak istemişti. Tek bir damla gözyaşı dökmeden evden öylece çıkıp gitti. Erken büyümüş olabilirim, ne var ki kaç yaşında ya da ne olursam olayım annemin kucağına, onun şefkatli dokunuşlarına ihtiyacım vardı.

Evimiz gibi yüreğim de soğuktu ve beni ısıtacak tek yer annemin sıcakık sevgisiydi. Fakat o artık yoktu. Buna alışmaya başlamam benim yararına olacaktı. Sadece nasıl yapılacağını öğrenmem için zamana ihtiyacım vardı.

İnsanın, mutluluklarını paylaşacağı bir ailesi olmadan gerçekten nasıl mutlu olabilirdi ki? Belki de zamanın bana çare olacağını düşünerek hata ediyordum.

Neden gittiğini, neden gitmek zorunda olduğunu anneme sorduğumda bir cevap alamamıştım. Elimdeki boş bar-

dağa uzanan babama da soramazdım, hoş sorsam bile iyi bir azarın dışında başka bir şey duymayacaktım. Zaten hayatımız normalmiş gibi ve sanki annem hiç olmamış gibi davranmamın sinirlerimi bozuyor, onunla konuşma isteğimi alıp götürüyordu.

Yorgunluğumun bedensel değil ruhumun yalnızlığından kaynaklandığından emin olduğum o saniye yerimden fırladım. Banyoya girip soğuk bir duş aldım. Babamın giymem için bıraktığı şortu ve tişörtü üzerime geçirip kendimi evden dışarı attım.

Sokaklar ıssız ve karanlıktı. Koşarken ayaklarımın taş zemine vurduğunda çıkardığı ses ve başıboş birkaç köpeğin havlamaları dışında çıt çıkmıyordu.

Bunun benim için daha iyi olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım ve ay ile yanındaki yıldızlar yerlerinden ayrılp gün kıza dönene kadar koştum. Ve koşarken kendime düşünmek için izin vermedim.

Nihayet nefes nefese kaldığımda soluklanmak için durup ellerimi dizlerime yerleştirdim. Sakinleşmem için geçen kısa sürenin ardından başımı kaldırdığımda nerede olduğumu gördüm ve gülümsedim.

Kalbim, ayaklarıma yön verip beni Tuba'nın penceresinin önüne getirmişti. Saatin kaç olduğunu görmek için kronometreyi durdurdum. Altıyı henüz geçmişti. Taksinin gelmesine bir saat, Tuba'nın okula gitmek için evden çıkmasına ise kırk beş dakika vardı.

Terden sırtıma yapışmış tişörtü çıkardım. Esen rüzgâr tüm tenimi okşadığında ürperdim ama soğuktan donsam da Tuba'yı görmeden bir yere gitme niyetim yoktu.

Kaldırıma oturup geçmeyen zamanla yarışa girdiğimde kazanmamı kolaylaştırmak adına Tuba'yı hayal etmeye başladım. Bugün de okula gitmediğim için gözlerini devirecek ama ardından beni özlediğini söyleyip gülümseyecekti. İşte tam o an onu öpecektim.

Mahallenin ortasında bunu yaptığım için bana kızacak olsa da hoşuna gittiğini bilecektim. "İyi ki Tuba var," diye mırıldandım ve bu bir nebze de olsa rahatlamamı sağladı.

Uzunca bekleyişimin ardından eskimiş binanın paslanmış kapısının sesini duydum ve yüzümü o tarafa döndüm. Üzerinde kırmızı kalın hırkası, tepesinde topladığı saçlarıyla Tuba'yı gördüğüm an, o da beni gördü. Saniyeden daha kısa bir sürede bembeyaz, pürüzsüz teni hırkasıyla aynı renge büründü. Kirpiklerini oynatıp gülüşünü saklamak için masumca dudaklarını büzdü.

Onun bu hâli, Tuba'ya yeniden âşık olmama neden oluyordu. Bu bakışı, bu gülüşü görebilmek için yüz kere gider ama bin kere geri gelirdim.

Ben dalmış onu seyrederken o, önce kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için başını kaldırıp pencereleri kontrol etti sonra da ürkek adımlarla yanıma geldi. Bense hâlâ üstüm çıplak hâlde kaldırımın kenarına oturmuş onu seyreliyordum.

"Hasta olmadan önce kazağını giysen iyi edersin," dediğinde nihayet yerimden kalktum. "Zaten babam seni böyle görse hasta olmanı beklemeden hastaneye gitmeni garanti-ler." Rahat görünmeye çalışıyordu ama en az benim kadar heyecanlı olduğunu gizleyemiyordu.

"Ona gönderdiğim imzalı formadan sonra beni affeder diye düşünüyorum, ne de olsa geldiği yerde ondan daha çok var."

"Ah, evet, tekrar çok teşekkürler," diyen Tuba'nın konuşmasını bitirmesine izin vermeden ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Teşekkür etme, bu senin için yapabileceklerim arasında en küçük olanı."

Ve işte yine kızardı. Bana sergilediği bu güzel manzaraya daha fazla kayıtsız kalamadım. Kızacağını bilerek hatta bunu isteyerek eğildim ve al al olmuş yanağından onu öptüm.

Onunla yaşamak, ona yaşatmak istediğim hayallerim ve

ona verebileceğim güzel bir kaderim vardı. Ya da ben öyle zannedyordum.

Papatya

Saf bir sevgiyle seviyorum seni
demenin en güzel yoludur papatya,
ama biz ona umutlarımızı yükleyip
kalbimizi emanet ettik. Seuse de sev-
mese de biz papatyaya inandık.

BÖLÜM 3

Kalp, beyne hükmetmeye başladığı zaman insanın kendini kandırması çok kolay oluyordu. Serra, bu bilinçle yaşamış ve tüm hayatı boyunca kararlarına duygularını dâhil etmemişti. Kalbiyle değil aklıyla düşünmüş, söylediği hiçbir kelime ya da yaptığı hiçbir şey için bugüne kadar pişman olmamıştı. Ama dün aldığı karardan dolayı bugün pişmandı.

Aslında sakın bir gece geçirmişlerdi. Aynı yemek masasını paylaştıkları Barış Dağlı, neredeyse hiç konuşmamış, onun olduğu tarafa bakmayarak Serra'yı yok saymış ve böylece aralarında yeni bir tartışma yaşanmamıştı.

Bıcır bıcır sesiyle sohbetlere yön veren Dilan neşe kaynakları olmuşken Fırat daha önce hiç şahit olmadığı şekilde rahat ve tam olarak yirmi bir yaşında bir delikanlı gibi davranmıştı. Serra, kendini ise tanımakta zorlanmıştı.

Barış'ın etki alanından çıkana kadar tüm konuşmalara sadece gülümsemekle yetinmiş, gözlerini önünden ayırmamaya özen göstermişti. Çünkü nedenini bilmesede başını kaldırdığında baktığı tek yer, geniş masanın ucunda oturan ve sadece yemeğiyle ilgilenen Barış olmuştu.

Yemeğin ardından Fırat'la sahile inip kumsalda uzun bir yürüyüş yapmışlardı. Dalgınlığını fark eden ve sebebini soran genç adama her şeyin yolunda olduğunu söylerken gözlerine bakamamıştı.

Onun için hazırlanmış küçük yatak odasında uyandığından beri de dünü ve detaylarını düşünüp kendine *neden* diye soruyor, ama mantıklı cevaplar bulamıyordu.

Kollarını bedenine dolayıp küçük odanın balkonuna çıktı.

Yaz sabahlarının aydınlığını seviyordu. Ne var ki bu sabah bir şeyleri sevmeye ve keyif alma havasında hiç değildi.

Evin ön tarafı ne kadar heybetli ve canlıysa arka taraf da bir o kadar yalınsı. Kuru toprak kaderine terk edilmiş vaziyette öylece kurtarılmayı bekliyordu.

Tahta parmaklıklara ilerleyip bahçenin her karışına göz gezdirirken zihnini kemirip duran sorularını yanıtsız bırakarak öteledi ve hayal gücünün önüne serdiği manzaraya odaklandı. Önünde kirli bir yorgan gibi uzanan kahverengi kuru toprağın yerine zihninin ona vaat ettiklerini görmeye için gözlerini kapattı ve rengârenk çiçeklerin arasında yürüdüğünü düşledi. Ve bu düşünceye güzeldi ki gittiği yerden geri dönmek için gözlerini iyice sıkı. Her bir ayrıntısını hafızasına kazıdığı hayalini kendi elleriyle hayata geçirmek için büyük bir istek ve heyecan duydu.

Dalıp gittiği yerden oldukça memnun kalan Serra, "Orada sana iyi davranıyorlar mı?" diyen Fırat'ın elini omzunda hissettiğinde ufak bir çığlık attı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm ama seslendim duymadın."

Elinin ayasını kalbinin üzerine koyan Serra, "Özür dilerim," dedi. "Arka bahçe için yapacaklarımı düşünmeye kendimi fazla kaptırmışım."

"Orası futbol sahası olacak hatta Barış çimlerin siparişini verdi, birkaç aya kadar gelirler."

Serra aldığı taze bilgiyle söz konusu yeri tekrar gözden geçirdi. "Desene çimlere yazık olacak."

"Sen ve senin inadin... Neyse, ben senin tarafındayım."

"Akıllıca bir tercih," diyen Serra kafasının içine dağılan düşüncelerini hâlâ bir araya toplamayı başaramamıştı. "Bu sabah erkencisin, bilmediğim bir planın mı var?"

"Dilan faktörü, saat dokuzdan sonra uyanana hayatı zindan ediyor."

Serra'nın genç kızın daha fazlasını da yapabileceğinden şüphesi yoktu.

"Dilan, burada mı yaşıyor?"

“Çoğunlukla evet, zaten o bizimle yaşamasa mecburen gider biz onunla yaşadık.”

“Anlamadım, neden?”

Bu soruyu çok saçma bulmuşçasına yüzünü buruşturan Fırat, “Çünkü aksi nasıl olur bilmiyoruz,” dedi. “Ne yiyeceğiz, ne giyeceğiz, evdeki düzeni nasıl sağlayacağız gibi basit şeylerin cevabını hiç düşünmemize gerek kalmadan bizim adımıza hallediyor, en önemlisi Barış’la aramızdaki köprü-nün temelidir o. Dilan olmazsa bir arada yaşamayı başaramazdık.”

“Evet, anaç bir tavrı olduğunu görebiliyorum.”

“Bunların haricinde Barış’ın özel asistanlığını layıkıyla yerine getiriyor ve onun hayatının dengesini oluşturuyor.”

Serra kısa zamanda da olsa bunları –Dilan’ın iki adam üzerindeki etkisini ve gücünü– zaten fark etmişti ama onun söylemeye çalıştığı şey farklıydı ve Fırat bunu ya anlamamıştı ya da anlamamayı tercih etmişti. Lafı daha fazla dolandırmadan altıncı hissini ona fısıldadığını söylemekte sakınca görmeyen Serra, “Ama kabul etmek lazım ki sizin de aranızda garip bir elektrik var,” diyerek konuya olabilecek en sade yerden giriş yaptı.

“Uzun yıllardır beraberiz vesöylediklerimden daha fazlası yok.”

“Çok güzel anılar biriktirmişsinizdir.”

“Birçoğu güzeldi de, gerçekten balkonda dikilip Dilan’dan mı bahsetmek istiyorsun?”

“Sadece merak ettim.”

“Merak etmeni gerektirecek bir durum yok.”

Genç adamın sesindeki sertliği duyabilen Serra, “Tamam canım kızma,” dedi. Herhangi bir imada bulunmamıştı. Çok az insanla iletişim kuran Fırat, Dilan’ın yanında başka biri oluyordu. Bunda bir hata görmüyordu, sadece biraz garipti.

Parmaklıklara yaslanan Fırat konudan ve Serra’nın yaklaşımından hoşlanmadığını gizleme zahmetine girmedi. “Sana

kahvaltının hazır olduğunu ve maalesef ki yalnız olmadığını
mızı haber vermeye geldim."

"Misafiriniz mi var?" diye soran Serra da bu haberdan hiç
hoşlanmamıştı. "Kimmiş?"

"Bizimkinin oyuncular, fakat onlarla olmak zorunda de-
ğiliz. Köye ineriz, kahvaltısı harika olan bir yer biliyorum,
senin de beğeneceğine eminim."

Aldığı haberin etkisiyle Serra'nın içinden kasırgayı andı-
ran bir dolu duygu gelip geçti. Durumu kabullendiği kısa
sürenin ardından ise bomboş kalan içinde onu canlı tutacak
öfkelerini aradı. Ancak geride garip bir sızı ve ağzında tuhaf bir
tattan başka bir şey kalmamıştı.

Kimse bunun tesadüf olduğunu Serra'ya kabul ettiremez-
di. Barış'a genç adamlardan hoşlandığını söylerken başına
gelecekleri tahmin etmeliydi. Adam gerçekten ince ve zekice
çalışıyordu. Hem kas, hem de zekânın bir arada bulundu-
ğu erkek sayısı giderek azalmıştı. Olanlardan da en dışışının
Serra'nın karşısına çıkması onun şansıyla -ufak bir düzelt-
me- şanssızlığı ile ilgili olmalıydı.

Fırat'ın kalmak istemediğini görebilse de başını hayır an-
lamında salladı. Kaçmayı aklının ucundan bile geçiremezdi.
"Dilan'a ayıp olur, kahvaltından sonra çıkarız ama bana hazırlanmam için on dakika müsaade et."

"Kapının tam önünde seni bekliyor olacağım."

Yerinden kıpırdamak için Fırat'ın dışarı çıkıp kapıyı arka-
sından kapatmasını bekleyen Serra sakın adımlarla dolabın
önüne geldi. Kısıtlı alternatiflerinin arasından lacivert kısa,
dar bir şort ve saks mavisi askılı geniş bir bluz çıkarıp giydi.
Uzun bacaklarını gözler önüne sermekten hoşlanmadıysa da
güzel göründüklerini söyleyebilirdi. Boya değmemiş saçları-
nı serbest bırakıp ince bir tokayla yanlarını kulaklarının ar-
kasında topladı. Hazırlanması on dakikadan kısa sürmüştü.

Az sonra yaşanacakların üstesinden gelebileceğine inana-
rak derin bir nefes alıp dışarı çıktığında Fırat'ı beklerken bul-
du. Garanti verircesine, "Harika görünüyorsun," diyen genç

adamın uzatmış koluna girdi ve mutfığa gitmek için sessizce yürümeye başladılar.

Uzun evin ön verandasından mutfığa doğru adım attıkça gelen sesler şiddetlenmeye başlamıştı. Birkaç kişiye ait olmayacak kadar gürültülü olan sesler, özgüvenini anında yerle bir etti. Sanki koca askeri birlik bugünkü içtimalarını Dağlı Barış'a ait mutfakta yapmaya karar vermişti.

Her şey hazırliklı olduğunu mırıldanan Serra, yanında Fırat'la birlikte emin adımlarla ve asil duruşuyla açık cam kapıdan içeriye girdiğinde üzerine doğru gelen gürültü onu sağır edecek güçteydi. Gördüğü manzara içinse ne düşüneceğini hemen kestiremedi.

Ona yöneltilmiş yirmi çift gözün ezici üstünlüğüyle olduğu yerde birkaç saniye duraksadığı anda masanın etrafında konumlanmış adamlar da onunla birlikte sustu.

Engelleyemediği fiziksel tepkisine direnirip attığı ilk adımın ardından haylaz gülümsemesini genişleten Barış'ı gördü. Kendine hâkim olamayıp yaşadığı şoku saklayamayınca adama istediğini vermiş olduğunu da işte o an anladı. Ne yazık ki durumu toparlamakta geç kalmıştı.

Yavaş yavaş başlayan fısıltılar eşliğinde onu dirseğinden tutup yönlendiren Fırat'ın sayesinde ilerlemeye devam etti ve masanın başında oturan Barış'ın yanındaki sandalyeye zarafetini bozmadan oturabildi.

Fırat'ın da yerine geçmesini takip eden dakikanın sonunda Barış, "Sizi tanıştırayım, misafirimiz Serra Sancaktar," diye açıklama yaparken genç kadının gözlerinin içine baktı. "Bunlar da bizim takımın oyuncuları."

Bozulan sinirlerine direnen Serra masadakileri başıyla selamlayıp, "Herkesi afiyet olsun," dedi.

Kara gözlü ve sadece kastan oluşuyormuş gibi duran delikanlılardan biri çapkınca sırıtp, "Adım Hakan, tanıştığımıza memnun oldum," diyerek ona karşılık verdi.

"Ne kabayım değil mi, isimlerinizi söylemeyi akıl etmedim. Ama diyorum ki acaba gerek görmemiş olabilir

miyim?” Barış, ikaz dolu sesiyle araya girdiğinde iki kaşını birden havaya kaldıran Hakan tüm dikkatini yemeğine verdi ve böylece diğerleri de onunla birlikte bakışlarını Serra'nın üzerinden çekti.

İlk defa nasıl hareket etmesi gerektiği konusunda endişe duyan Serra ise önündeki boş табаға birkaç parça peynir aldı ve ilginin üzerinden çekildiğine emin olana kadar bekledi. Vakti geldiğini düşündüğünde önce Fırat'a baktı, ardından Barış'a doğru eğildi ve sadece onun duyabileceği bir tonlamayla, “Cevap verme tarzına hayran kaldım, tebrik ederim,” dedi.

“Misafirlerimizin rahatı bizim için önemlidir, tercihleriniz doğrultusunda size harika bir kahvaltı hazırlamak istedim.”

“Daha güzeli olamazdı.”

“Taze derken doğru anlamış mıyım?”

“Hem de her kelimesini.”

O harika ve haylaz gülümsemesinin izlerini yavaşça yüzünden silen Barış, “Fırat'a karşılık içlerinden istediğin kadarını seçebilirsin. Enerjin ne kadarına yeterse, artık orası sana kalmış,” dedi ve acımasız konuşmasını sürdürdü. “Ama bir dost tavsiyesi, fazla taze ve dinamikler senin için bile yorucu olabilir.”

Kötü ve zor durumlarda Serra'dan sakın kalması değil dilinin ucuna gelenleri söylemesi, kısaca tepkisini hemen ortaya koyması beklenirdi. Ancak zehrini boşaltan Barış'ın sözleri karşısında tüm hayat fonksiyonları durmuştu.

Birkaç defa ağzını açmayı denedi ancak tek kelime edemeyince gözleri yanmaya başladı. Buna sebep olan üzüntü ya da ona benzer bir duygu değildi. Maruz kaldığı aşağılanmanın getirdiği öfkeydi. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp ağzının içini dolduran çığlığını yutmaya çalışırken son bir gayretle, “Kendine saklayamadığın düşüncelerini de al ve cehennemin dibine git,” demeyi başarsa da bu kadarı içini soğutmak için yeterli olmadı.

O kısıcak zaman diliminde Dağlı Barış'ın ona karşı sergilemekten çekinmediği nefret dolu davranışlardan ve adama istediği tepkileri veremeyen kendinden tiksindi.

Hazırladığı gösterinin bittiğine karar veren Barış ise, "Şişko gençlik," diyerek dikkatini genç kadının üzerinden alıp masadakilere verdi. Aynı şekilde karşılık almak için beklerken az önceki yüz ifadesi değişmişti, artık eğlenmiyordu. "Bugün özgürlüğünüzün son günü, Dilan birazdan size yeni sezonun programını verecek."

"Ya ama ya!"

"Emziğini evde mi unuttun Suat, hayırdır?"

Uyarıyı dikkate alan Suat'ın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Güzel, ilk antrenmana yarın sabah çıkıyoruz, bu kadar tembellik yeter. Hepinizin kasları yağa dönüşmüş, artık spor zamanı."

Uzun masa boyunca oturan genç adamlar hoşnutsuzluklarını belli etmemeye çalışırken konuşma cesareti gösteren tek kişi Hakan oldu. "Ama yarın pazar," diyerek kendince en mantıklı açıklamayı dile getirdi.

"Ne olmuş, pazar günleri evde poponu büyötmek istiyor-san git devlet memuru ol."

Kendi çıkmazıyla uğraşmaktan masada devam eden konuşmalara odaklanamayan Serra, Barış'a karşı sinen öfkesini geri çağırarak için çabalıyordu. Bunun bir delilik olduğunu bilse de eğer istiyorsa onunla savaşıacaktı.

Kırılan gururu ve incinen kişiliğini kurtarmak adına Barış'a bakmaya cesaret edemedi ancak önüne diktiği gözlerini kaldırıp genç adamları süzdü. Tam olarak neyden bahsediyorlardı bilmiyordu fakat, "Bence elli yıl spor yapmasalar da olur," diye hiç çekinmeden araya girmeyi başardı. "Tam şu anda erkeklerin Victoria Secret'ı izlerken ne hissettiğini harfi harfine anlatabilirim."

"Büyüksün!"

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

"İşte bu ya!"

"Merak ediyorum da, aranızda gerçekten futbol oynamak isteyen var mı?"

"Günahımızı alıyorsun hocam, tatil boyunca verdiğin spor programını eksiksiz yaptık."

Konuya açıklık getirme gereği gören ve geri adım atan kişi bir kez daha Hakan olmuştu.

"Yaptığınız tek sporun şınav çekmek olduğuna eminim."

Haylaz gülümsemesi geri gelen Barış'ın sözleri şiddetli bir kahkahaya sebep olunca Serra, bakışlarını Fırat'a çevirdi. Genç adam, gözleriyle ona sessiz kalmasını söylemeye çalışsa da merakına yenik düşen Serra, "Şınav çekmenin nesi komik?" diye sordu.

Kolunu masaya dayayıp üzerine doğru abanan Barış'a bu mesafeden bakmak ve onun büktüğü dudaklarına bu kadar yakın olmak eziyet gibi bir şeydi. Onu hem tokatlama, hem de öpme isteğiyle boğuşuyordu. Çünkü her iki eylem de son derece büyük bir risk taşıyordu.

Cevap istediğine emin misin, diye sorarcasına başını sağa yatan Barış'ın hareketlerinden yola çıkarak sorusunu geri alması gerektiğinin farkında olsa da, "Küçük esprinizi benimle paylaşmayacak mısınız?" demeyi seçti.

"Altında bir kadın varken çektiği şınav çok da işlerine yaramamıştır."

Hiçbir teklemede bulunmadan cevap veren Barış, arkasına yaslandığında Serra, yüzünün ona ihanet edip kızarmasını diledi. Ancak kıkırdamaları duydukça dileğinin kabul edilme ihtimali giderek zayıfladı. Arsız görünmeye ve sindirilmediğini kanıtlamaya çalışırken ikinci kere aynı duruma düşmek kaldırabileceğinden fazlaydı. İçinden yükselen ve ağzında biriken çılgılığı tüm şiddetiyle geri gelmişti. Fakat o, Serra Sancaktar'dı. Çılgılık atıp her şeye ağlayan kadınlardan olmamıştı, yine olmayacaktı.

Fırat, "Seviyesiz şakalarınızı kendinize saklayın," dediğinde sesindeki tınının içinde varlığını hissettiren uyarı bariz

şekilde belli oluyordu. "Serra masadayken edepsizliğe gerek yok. Bu kadarını yapabilirsiniz, öyle değil mi?"

Barış'a bakmadan konuklara yönelik konuşan Fırat'ın sözlerinin asıl muhatabının ağabeyi olduğunu anlayan iki kişiden biri Serra, diğeri ise bizzat uyarının sahibiydi.

Aldığı ihtarla, "Evet, bu kadar lakırtı yeter," diyen Barış tabağını olduğu gibi bırakıp ayağa kalktı. "Yiyin, için havuza girip eğlenin ve bu arada yeni arkadaşlarınızla kaynaşın. Almanya'daki hazırlık turnuvasına katılmaya karar verdim, ligin kadrosu orada belli olacak ve o listenin dışında kalanların terlerinin kıçlarından çıkup girmenizi görmeden sırtlarına formayı geçiremeyecekler." Pür dikkatle onu dinleyen adamların suratlarını tek tek inceledi ve sözlerinin iyice anlaşıldığından emin oldu. "Şimdi afiyet olsun."

Aldıkları ultiमतomdan memnun kalmaları da kimse itiraz etmek için teşebbüste bulunmadığı gibi, Serra'nın az önce girdiği kapıdan dışarı çıkan Barış'ın ardından uzunca bir süre konuşmaya kalkışmadılar. Ona duyulan saygı ve aynı orandaki korku apaçık ortadaydı.

Artık yemek için istek duymasa da upkı diğerleri gibi her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamak için kendini kalmaya zorlamaktan yorulduğunda öne doğru eğilen Fırat'ın, "Artık gidelim mi?" diye yaptığı teklifi hemen kabul etti.

Kendini dışarı, Dağlı Barış'tan olabildiğince uzağa atmak ve düşünmek isteyen Serra ayağa kalktı. O daha yürümeye başlamadan bugün ilk defa gördüğü Dilan mutfağa girdi.

"Hah, antrenör yardımcımız da geldi."

"Sevgili kaptanım Hakan Bayrak, eğer bir itirazınız varsa bunu bana değil büyük patrona bir dilekçeyle bildirirseniz tavsiye ederim."

"İtiraz mı? Haşa... Senin gibi bir antrenörüm olsun günde yüz tur koşmaya razıyım."

Hakan'ın kendine olan güveninin takım kaptanlığından kaynaklandığını öğrenen Serra aynı anda başka bir şey fark

etti: Dilan içeriye girdikten sonra Fırat'ın değişen duruşunu ve genç kıza laf yetiştiren kaptana yönelttiği bakışlarındaki öfkeyi. Üstelik öfkesi öyle belirgindi ki dikkatle bakan her-
hangi biri bile anlayabilirdi. Olduğu yerden uzaklaşmak için
acele etmeyen Serra adımlarını yavaşlatarak yaşananları anla-
mak adına kendine zaman tanıdı ve algılarını açtı.

Az önce Barış'ın kalktığı yere geçen Dilan önce Serra'ya döndü. "Tüm bunlar için özür dilerim, programda ufak bir
değişiklik yapmak zorunda kaldık."

"Hiç sorun değil, güzel bir kahvaltıydı," diye hiç zorlan-
madan yalan söyledi. Tüm hücreleri dayak yemiş gibi sarsıl-
mıştı ancak Serra kendini evden uzağa atana kadar bekleye-
cekti.

"Evet, zorlanmadan sinir bozucu olmayı başarsalar da eğ-
lenceli tiplerdir."

"İltifatın için teşekkür ederiz," diye arkalardan araya giren
ve yirmi yaşından daha büyük olmadığı belli olan delikan-
lı genç kıza beğeniyle bakıyordu. "Akşam dışarı çıkalım mı?
Söz seni çok eğlendireceğim."

"Ah, çalışıyorum ama belki patrondan benim için izin is-
teyebilirsin." Kaşlarını yukarı aşağı hareket ettiren genç ada-
mın teklifini geri aldığı çok aşıkardı. "Ben de öyle düşün-
müştüm. Neyse konumuza dönelim, beslenme, antrenman
programı ve kamp tarihleri belli oldu, ayrıca pazartesi günü
doktor kontrolünüz var."

Dilan'ın kendine olan güveni ve erkeklerin dünyasın-
da edindiği yere saygı duymamak imkânsızdı. Takdir dolu
bakışlarını genç kızın üzerinden çekemeyen Serra, Fırat'ın
yanına ulaştığında durdu. Konuşmasına devam eden Dilan,
onlara döndüğünde ise istemsizce gülümsedi.

"Asıl haber ise yeni sezon formalarımızın fotoğrafları
geldi, yemeğiniz bittiyse salona geçelim ve cicilerinize baka-
lım." En az futbolcular kadar hevesli görünen Dilan, aceleyle
masanın etrafını boşaltan adamlar mutfaktan çıkarken, "Eğer
gitmek zorunda değilseniz siz de kalın," diye ricada bulundu.

Serra ona hayır demekten hoşlanmasa da kalmak istemediğini belirtircesine başını salladı. Kendinden çok fazla ödün vermişti, daha fazlasına dayanamazdı.

“Sizin fikriniz benim için önemli, lütfen sadece on dakika.”

Israrlarına devam eden Dilan’ı, “Hadi artık gidelim!” diye araya giren Hakan’ın sesi susturdu.

Dilan’ı almadan gitmeyeceğini garanti edercesine masanın başında bekleyen genç adama karşılık olarak Fırat, “Salonun yerini biliyorsun,” derken öfkeli gözlerini Hakan’a dikmiş ve aynı şekilde karşılık almıştı.

“İçeridekiler huzursuzlanmaya başlamıştır, daha fazla zaman kaybetmeyelim, Dilan.”

“Bir bakıcıya ihtiyaç duymayacak kadar büyümedin mi?”

“Anladığım bir konu değil ama seni de kırmak istemiyorum,” diyen Serra huzursuz atmosferi kendince dağıtmaya ve iki adamın girmek için can attığı sürtüşmenin önünü kesmeye çalıştı.

Dilan da aynı çabayla, ayakta dikilmeye ve öfkeli gözlerle bakmaya devam eden Fırat’a döndü. “Serra kabul ettiğine göre sen ne dersin?”

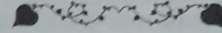
Sessiz geçen çeyrek dakikanın sonunda cevap almak için boşuna beklediklerini anlayan iki kadın, birlerinin üzerine saldırmaya hazırlanan adamların nefes aldıklarından dahi emin değillerdi.

“On dakika ayırabiliriz, ne dersin Fırat?” Genç adamı geri getirmeye çalışan Serra, gerilen sinirlerine rağmen kopması yüksek ihtimal olan fırtınayı durdurmak için gösterdiği çabadan dolayı kendini tebrik etti.

“Eğer istiyorsan olur.”

Fırat buz gibi bir sesle konuşunca Serra yanlış bir karar verdiğine dair güçlü bir duygu hissetti. Onu, Hakan’la aynı ortamda tutmak saatli bombanın sayacının son sürat geriye doğru saymasına müsaade etmekle eşdeğerdi.

Fakat şimdi inandıklarının düşündüğü kadar basit bir aşk-
laması olduğundan emin değildi, hem de hiç emin değildi.

Yalnızlığa sevdalı biri gibi görünse de kalabalığı ve o kalabalığı getirdiği neşeyi seviyordu. Çünkü sessizlik en büyük düşmandı. Sustuklarını haykırır, unutmak istediklerini sana hatırlatır, içinde bastırmaya çalıştığın tüm sözleri duymana sebep olurdu.

Barış'ın susup unutmak, geriye dönüp değiştirmek istediği çok şeyi vardı. Kendine dürüst davranıp itiraf ettikleri kadar, yok saymayı seçtikleri vardı. Ama onları yok saydı diye yok olmuyorlardı. Gölge gibi hep peşinde, hep yanında ve hep sol tarafındaydılar. Ve o gerçekler çok çirkindi.

Mevcut durumu düşündüğünde kendini daha iyi hissetmeliydi. Ancak sabah Serra'ya haddini bildirmek için kalkıştığı oyunda Fırat'ı da yaraladığını çok sonra anlamış ve yine geçmişide hesaba katarak kendini sorgulamaya başlamıştı.

Aralarındaki tüm sorun ve çekişmeye rağmen, özellikle oyuncularının yanında ona saygısızlık etmeyen genç adam bu kuralı yine bozmamıştı. Sabah ona takımdakilerin geleceğini söylediğinde Fırat'ın verdiği tepki çok sert olmuş olsa da kahvaltı masasında üzerine düşeni yapmıştı ki aslında susmak yerine yüzünü dağıtmak istediğine emindi.

Serra fazla dişli, Fırat da çok inatçı çıkmıştı. Aslında planı basitti ancak uygulamada sınıfta kalmış, genç adamlar arasındaki uçurumun daha da açılmasından başka bir işe yaramamıştı.

Hissettiği sıkıntıyla iç çekti ve eliyle yüzünü sıvazladı. Serra Sancaktar'ın kırılan gururunun yansımaları gözlerinde gördüğünde onun aslında düşündüğü kadın olmadığını dair aklında beliren şüphe ise ona sıkıntı veren ve çıkış yolu bulamadığı başka bir konuydu. Davranışlarının hiç kibar olmadığını farkındaydı ki zaten Barış kibar insan özelliğini ve

nazik davranışlarını yıllar önce çöpe atmıştı. Ne var ki Serra'ya karşı yanlış yaptığına dair içini kemiren duygudan kurutulamıyordu.

Kafasını boşaltmak için yanındaki takıma yeni alınan oyunculara baktı. Sohbetlerine dâhil olup düşünme işine ara vermek istedi ancak ağzını açıp tek kelime konuşmadı.

Geldikleri takımlardan ve gelecek ile ilgili planlarından bahseden dört genç adamın keyifli sohbetini bölmek bencilik olurdu. Başka bir uğraş bulmak için ayağa kalktı ve rotasını havuza çevirdi. Suyu atlama yarışı yapan ve kenarda onları destekleyenleri seyretmek de işe yaramayınca gözünü yola dikti.

Serra ve Fırat gideli epey zaman olmuştu. Fırat'ı tamamen kaybetmiş olma olasılığı çok yüksekti. Eğer Serra, bunca saatte genç adamı doldurmakla meşgul ise bu, artık ihtimal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmüş demektir.

Düşüncelerinin onu alıp gittiği yerde boğuşmaya devam eden Barış'ın, "Patron sana bir şey söylemem lazım," diyen Dilan kurtarıcısı oldu.

Dalgin ve kararsız görünen genç kız elinden bırakmadığı tabletiyle yanı başında belirdi.

"Önemliyse söyle, yoksa hiç boşuna vaktimi alma."

"İyi de patron zaten boş duruyorsun."

Barış'ın attığı sert bakışla gözlerini deviren Dilan artık sustuğunu belirtircesine yutkundu.

Dört yıldır asistanlığını yapan Dilan'la tanıştığında genç kız daha on yaşındaydı. Yaşamak zorunda bırakıldıklarına rağmen sürekli gülümseyen ve gözlerindeki pırlantı hiç sönmeyen bir kız çocuğu iken şimdi genç bir kadına dönüşse de, Barış'ın onda sevdiği bu özelliğini hiç kaybetmemişti. Dilan'a rahat bir hayat sunmak için elinden geleni yapmıştı. Manevi desteğin yanında maddi olarak da ne gerekiyorsa vermişti. Genç kız okulunu bitirdiği sene Barış da antrenörlüğe başlamış ve kendine iyi bir asistan arayışına girmişti. Dilan bu işe talip olduğunu söylediğinde ona karşı çıkmıştı. Aldığı

eğitime uygun bir iş bulmasını istediği gibi asistanının erkek olmasını tercih etmesi bu itirazın en büyük nedenleriydi.

Barış'ı ikna etmek için çok uğraşan Dilan aldığı görevi la- yıkiyla yerine getirirken erkeklerin dünyasına çabuk uyum sağlamış ve kendini kabul ettirmişti. Belli etmemek için özel çaba harcasa da aslında onunla gurur duyuyordu.

İstemsizce gülümseyen Barış ellerini cebine sokup başıyla onayladıktan sonra, "Seni dinliyorum..." diye başladığı c m- lesini bitiremeden havuzun diğer ucundaki Hakan'ın bağır- ması ile Suat'ın adamın üzerine atlaması bir oldu.

Bir anda başlayan kargaşa daha Barış bir adım bile atama- dan başkalarının da araya girmesiyle büyüdü. Yürümekten vazgeçip yarı olimpik havuzun etrafında koşarak kavga eden grubun yanına ulaştı.

İkiliyi ayırmaya çalışanlar onu görünce geri çekilse de Ha- kan'la Suat birbirlerini itmeye ve yumruklarını savurmaya devam etti. Tereddüt etmeksizin aralarına girdi ve sahip ol- duğu gücün yardımıyla ikisini birbirinden uzaklaştırdı.

"Seni geberteceğim," diye yeni bir hamlede bulunan Ha- kan'ı omzundan sertçe geriye doğru iten Barış, "Kapa o lanet çeneni," dedi. "Ağzını a arsan seni sakatlarım."

"Ama hoca o..."

"Hâlâ konuşuyor musun?"

Çenesini kilitleyen Hakan sustu ama olduğu yerde k pır- danmaya devam etti. Her an yapabileceği atağa karşılık takım arkadaşları etrafında hazır beklerken Barış da aradaki mesafe- yi koruyabilmek için uzattığı kolunu indirmede. Soğukkanlı- lığını olabildiğince korumaya çalışarak Suat'a döndü. " nce sen anlat."

Dudakları seğiren  ocuk her an ağlamak üzereydi. "Sa- dece... Sadece yarışıyorduk, sonra birden üzerime saldırdı."

"Yalan söyleme aşağlık herif!"

İleriye doğru hamle yaparak Hakan'ı bileğinden yakalayan Barış, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi kolunu kıvrıp ada- mın arkasını çevirdi. "Seni sakatlarım demiştim."

“Ama yalan söylüyor.”

“Kaç yaşındasınız siz? Beş, altı? Kaç, ha?” Bir cevap beklemeyen Barış, kolundan yakaladığı adamı bırakmadan Suat’a döndü. “Hakan’ın yerinde mi olmak istiyorsun, onun mevkine geçip o lanet formayı giymek mi istiyorsun? Tüm derdin bu mu?”

Bu defa cevap isteyen Barış’tan gözlerini kaçırان Suat, “Bununla ilgisi yok,” diye lafları ağzında geveledi.

“O zaman sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim, çok çalışacaksın, adam gibi bir sporcu olup yalan söylemeyecek ve önce saygı duymasını öğreneceksin.” Sözlerinin iyice anlaşılmasını bekleyen Barış etrafında kümelenmiş oyuncularına göz gezdirdi. “Aynı hedef için aynı takımın başarısı uğruna koşuyorsunuz, ama aynı zamanda rakipsiniz. Bunu sürekli kendinize hatırlatmanızda fayda var. Ancak önce adam olun, terbiyesizliğe tahammülüm yok ve başında bulunduğum takımda buna asla müsaade etmem.”

Sözlerinin anlaşıldığından emin olunca Hakan’ı iterek serbest bıraktı. “Takımın kaptanısın, karşıdakiyle önce konuşmayı dene ve sen,” diyerek Suat’a döndü. “Kaptanımdan özür dile.”

Suat’ın gözleri kocaman oldu. Yüzüne doğru damlalar akıtan saçlarını geriye doğru itti. Başka çaresi olmadığını bilinciyle, “Özür dilerim,” dedi kısık sesle.

“Bunu daha iyi yapabilirsin.”

“Yanlış anlama için özür dilerim kaptan.”

Bir an için sessiz kalan Barış, “On tur yüzeceksiniz, tamamlamak için sadece on beş dakikanız var. Yoksa yeniden başlamak zorunda kalırsınız,” diye emir verdi.

Koro hâlinde yükselen, “Ama ya...” seslerine aldırmayan Barış ellerini beline koyup havuzu işaret edince sesler de kesildi.

Etrafını yavaş yavaş boşaltan genç adamların başlangıç noktasına geçişlerini seyrederken görüş alanında Fırat ve Serra belirdi. Onların ne zamandır orada olduğunu bilme-

yeni adam, rahatladığını ve on saniye öncesine göre daha sa-
kın olduğunu hissetti.

Ağzı tek taraftan hafifçe kıvrıldı ve, "Göstereye yettiniz
mi?" diye sorarak onları karşıladı.

"Tam vaktinde geldiğimize emin olabilirsiniz."

Tüm ilgisini genç adama yöneltmiş olan Barış, "Oturalım
mı? Evde ne gibi değişiklikler istediğini konuşuruz," dedi-
ğinde inanamıyormuşçasına kafasını sallayan Fırat, gülüm-
semek mecburiyetinde kalmış gibi dudaklarını oynattı. "Ben
buranın gerçek bir ev gibi olmasını istiyorum sadece."

"Serra'nın bunu bizim için yapabileceğine inanıyorum,
umarım yanılmıyorumdur."

Sözleri sert ve ayarsız olsa da, adı genç adamın dilinden
bir şiirin en anlamlı, en kafiyeli kelimesiymiş gibi döküldü-
ğünde Serra'nın gözleri kısa bir süre için Barış'ın gözleriyle
buluştu. Devamında ise ikisi de aynı anda kaşındıkları bakış-
larını en güvenli bölge olan Fırat'a çevirdiler.

Yaşadığı küçük ama etkili şokun ardından konuşmaya baş-
lamadan önce sesini kontrol etmeye çalışan Serra, "Siz iste-
mesini bilerseniz, ben mutlaka yerine getiririm," derken her
zamanki kendinden emin tavrını takınmayı becerememişti.

"Serra senin kuklalarından biri değil, ona adamlarından
biriymiş gibi davranma!"

"Alışkanlıktan, onunla bir ilgisi yok."

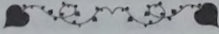
"Eminim öyledir. Ama neyse, madem işi Serra'ya vermek
konusunda ısrar ediyorsun, o zaman sakinleş ve arkana yas-
lan." Muhabbeti sonlandırmak isteyen Fırat yürümeye baş-
ladığında Serra da onunla beraber hareket etti. "Seninkiler
gidiyor, önce onlarla ilgilen. Biz nasılsa bekleriz."

Fırat'la konuşma şansını geri tepen Barış uğradığı hayal
kırıklığıyla iç çekti ve yine dilini tutmayı başaramadığı için
kendine küftetti. Lakin o ara benliği onu terk etmişti. Göz-
lerini Fırat'ın yarım adım ötesinde yürüten Serra'ya dikti.
Hepsi onun suçuydu. Genç kadının gözlerinde kendi cehen-

nemini gördüğünde tüm dikkati dağılmıştı. Buna şimdi izin verirse sonra toparlaması zor, hatta imkânsız olurdu.

"Bence onlar bekleyebilir, önce seninle konuşmayı tercih ederim."

Bariş'in talebiyle duraksayan Serra, yanındaki Fırat'a döndü. "Siz oturup detayları kendi aranızda halledin, sonra bana bildirirsiniz. Ben odama çıkıyorum." Kendine yaptığı eziyeti sona erdirmek isteyen Serra itiraz kabul etmeyeceğini açıkça ortaya koymak ister gibi hızla yanlarından uzaklaştı. Ya da gerçek tabiriyle kaçtı.

Fırat ve Bariş'i baş başa bırakan Serra, söz verdiğinin tersine odasına çıkmak yerine mutfağa geçti. Büyük bir hızla çarpan kalbi az sonra yorulup dursa hiç şaşırmayacaktı. Terlemiş avuç içlerini şortuna silip titreyen dizlerine direnmeye çalıştı.

Yirmi dört saat önce bu eve geldiğinde olduğundan çok daha farklı birine dönüşüp içinde ulaşamadığı bir yerde farklı şeyler biriktirip yaşıyordu. Değişmeyi reddetmekle uygulamaya koymak arasında büyük bir sorun yaşıyordu.

"Allah kahretsin!" diye dudaklarından dökülen inleme ise neden bu hâlde olduğunun tek açıklamasıydı.

Fırat'la çok da verimli olmayan bir konuşma yapmış ve misafirliğini sonlandırma kararı almıştı. Aldığı bir diğer karar da Bariş'tan uzak durmak ve onun etkilerine verdiği tepkilerini ortalama bir seviyeye çekmekti. Dağlı olabilirdi ama kabul etmek lazımdı ki adam fazlaydı. Fazla yakışıklı, fazla güçlü, fazla çekiciydi ve ona duyarsız kalmak imkânsızdı. Zaten daha ilk denemede başarısız olmuştu.

Hıncını yerden alırcasına attığı adımlarla buzdolabına ilerledi. İçinin hararetini basturacak soğuk bir şeye ihtiyacı vardı.

Tercihini sudan yana kullandı ve çıkardığı sürahideki suyu bardağına yeni boşaltmıştı ki, "Onun bunun çocuğu," diye küfür ederek mutfığa dalan adamın sesiyle irkildi. Elini koca adam sakın ol!" dedi.

Serra'nın ikazıyla olduğu yerde kalan Hakan, henüz gremediği mutfığın kapısında kalakaldı. "Pardon sizi gördüm."

Aldığı cezayı tamamlamak için sarf ettiği efordan dolayı yüzü kıpkırmızı olmuş adama, "Hayırdır, hâlbuki maçı kazanan sen oldun," diyen Serra eğlendiğini gizlemedi. Kendi durumunu unutmak adına başkasıyla uğraşmak her zaman işe yarayan bir yöntemdi.

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Az önce yaptığın gösteriden ama sen de ceza almaktan kurtulamadın."

"Suat'ın canı cehenneme!"

Doğru, zavallı çocuk diye bahsettiği kişinin adı Suat'tı ama zavallı kısmı biraz muallaktı.

"Bence sözlerine dikkat etmelisin, Suat cehenneme yalnız gidecek birine benzemiyor."

"Sırf onu yanarken izlemek için onunla gitmeye razı olurum."

"Büyük ihtimalle ateşe odunları atan da Barış Dağlı olurdu, güzel kombinasyon ve haklının seyretmesi zevkli olurdu."

Az önceki kadar kızgın görünmeyen Hakan'ın yakışıklı suratında muzip bir ifade belirdi. "Akıllı ve eğlenceli kadınları severim."

"Bu iltifatı üzerime almayım mı?"

"Ölmek için çok gencim, iltifat değil de senin hakkındaki fikirlerim diyelim."

Sırtını mutfak tezgâhına yaslayan Serra'nın karşısına geçen Hakan da kalçasını masaya dayadı.

"Cümlelerin içindeki ironiyi anlamadım ve içimdeki ses

böylesinin daha iyi olacağını söylese de ben yine de soracağım, kime ya da neye gönderme yaptın?"

"Boş ver, hâlâ anlamadıysan yakında anlarsın."

Kaşlarını havaya kaldıran Serra ilk izlenimlerinin aksine Hakan'dan hoşlanmıştı. Güzel bir aurası vardı ve karşısındakini kolaylıkla etkileyebiliyordu.

"Korkak!"

"Beni gaza getirmene izin vermeyeceğim," diyen Hakan parmağını ona doğru sallayınca gülüşmeye başladılar.

Tepkileri normale dönen ve Hakan'ın sayesinde sakinleşen Serra, elinde tutmaya devam ettiği bardağı yerine bıraktı. Artık gitme zamanıydı. Onu durduran ve yolundan döndüren şey her neyse ona daha fazla izin vermeyecekti.

"Sohbet için teşekkür ederim," dedi ve gitmek için öne doğru bir adım attığında kapıda beliren gölge dikkatini çekti.

Onun nereye baktığını merak eden Hakan da başını çevirdiğinde Suat içeri girmişti. Giyinmiş ve kurulanmış olan genç adamın yüzündeki öfke azalacağına daha da artmıştı.

"Şimdi de küçük eniştenin gelinine mi yalalaklık yapıyorsun, tam senlik bir hareket."

"Seni gebertirim," diyerek yerinden fırlayan Hakan'ı koltundan tutup durduran Serra, kendi işini kendi görecekti.

"Senin hayal ettiğin hayatı başkaları yaşıyor diye kuduruyorsun, öyle değil mi?" derken Serra'nın sesi hem buğulu hem de baştan çıkarıcıydı. "Barış'ın gözüne girmek için ölüyorsun ama o seni görmüyor bile. Üstelik sadece Hakan'ın yedeğisin. Barış'ın kardeşi veya kaptanı olmak için her şeyini feda edersin ama sen sadece ikinci adamsın ve ne kötü ki hep öyle kalacağını biliyoruz."

Duyduklarıyla duraklayan ama toparlanması kısa süren Suat, duygularını saklayamıyordu. "Sancaktarlara damat olmayı kim istemez ki? Fırat'ın iyi yere kapak attığını inkâr edecek değilim."

"Haklısın herkes ister, ama sen onun için yedek bile olamazsın, o başka."

"Düşünüyorum da..."

Suat daha sözlerine başlarken Serra'nın kahkahası mutfak-
ğı doldurdu. "Düşünüyor musun? İşte bu komikti. Bu eyle-
mi gerçekleştirmek için önce bir beyin edinmen gerekiyor.
Çünkü anladığım kadarıyla senin kafatasının içi suyla dolu
ve o da bulanık."

Hakan'ın kıkırdaması duyulduğunda Suat'ın gözlerine
karanlık bir perde çöktü. Fakat Serra artık eğlenmediğini bel-
li edercesine kendi yüzündeki sahte tebessümü sildi.

"Ne yani işe yaramaz Fırat'ın aklı mı seni etkiledi, iyiy-
miş," diyen Suat öne doğru büyükçe bir adım attı. "Şimdiye
kadar seni hiç tatmin ettiği oldu mu?"

Benliğini ele geçiren öfkeyle Serra, genç adama saldıрма-
ya hazırlandığı esnada, "Seni öldüreceğim," diyen kızgın ses
aralarına girince yerinden kıpırdayamadı.

Ne zaman geldiğini görmediği Fırat çoktan yolu yarılamış
ve göz açıp kapayana kadar geçen sürede yanlarına varmıştı.
Saniyeler içinde Suat'ın suratına ayaklarını yerden kesecek
bir yumruk savurdu. "Yok, vazgeçtim seni öldürmem için
bana yalvarmanı bekleyeceğim," diyen Fırat, yere düşmeden
önce yakasından tutup yakaladığı adama yeniden vurdu.

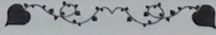
Toparlanmak için zamanı olmayan Suat, iyice sersemle-
mişken aldığı son darbeye kırılan burun kemiğinin çıkardığı
iğrenç ses duyuldu.

O ana kadar suskunluğunu koruyan Hakan hayat belirtisi
göstererek ikilinin arasına girdi. Kısa sürede gerçekleşen ve
çığırından çıkan kargaşayı şaşkınlıkla seyreden Serra da öne
atılmaya ve tehditlerine devam eden Fırat'ı tutmaya çalıştı.
Ancak gözü dönen genç adamı değil tutmak ona dokunmak
bile olanaksızdı.

Hakan'ı aşan adam kırılan burnunun acısını hissetmeye
başlayan Suat'ın karnına tekme savurduğunda, "Yeter Fırat!"
diye bağırması da hiçbir işe yaramadı.

O anda aslında hiç tanımadığı Fırat'ı durduramayacakları-
nı anlayan Serra aklına gelen fikirle havuz başındaki adamlar-

dan yardım istemek için dışarıya koştu. Eğer kendi hayatını da kurtarmak istiyorsa, bahanelerini bir kenara bırakıp bir an önce bu evden uzaklaşması için bunun bir işaret olduğunu açıkça görebiliyordu.

İnsan, yüreği özgür olmadıkça birikmiş küskünlüklerinin esiri olurdu. Barış yaşamak zorunda kaldıkları için kaderi ya da bir başkasını suçlamıyordu. Çünkü hata yapan ve yanlış kararlarının peşinden gidip küskünlükler biriktiren kendisiydi. Ne yaşıadıysa hepsi onun suçuydu. Fakat bu defa bir suç ortağı vardı.

Tam dokuz yıldır Fırat'la aralarında bağ kurmak için uğraşmış ve nihayet başarmıştı ki ortaya çıkan Serra Sancaktar yüzünden hepsi heba olmuş, en başa geri dönmüştü.

Kadının sahip olduğu büyü, etrafında çirkin olan bir şey bırakmıyordu. Işığıyla çevresini güzelleştiriyor olmasına rağmen Barış'ın bir kere daha mahvolan hayatının sebebi bu kez de o olmuştu. Soyadı, güçlü karakteri ve kıvrımlı vücudu bir araya geldiğinde derinlerde sesini duyurmaya çalışan mantığına hak vermiyor değildi. Ancak tam bir erkek bile sayılmayan biriyle birlikte olmakta ısrarcı davranması onu suçlu yapmak için yeterliydi. Gönül ferman dinlemez, yaşa başa bakmazdı. Bu kadarını kabul ediyor olsa da bu tarz ilişkilerin çıkara dayalı olduğunu Barış, tecrübeleriyle sabitlemişti.

Dün Fırat'ın hastanelik ettiği Suat'ı evden gönderdikten sonra Serra da fazla kalmamıştı. Giderken hiç mutlu görünmüyordu ama kendininki ile boy ölçüşemezdi. Hele ki kavganın çıkış sebebini öğrendikten ve Fırat'ın haklı sözleriyle suçlandıktan sonra Barış'ın hissettikleri bir kâbustan farksızdı.

Onu tanımlayan ağırbaşlı ve hanımefendi kelimelerini yalancı çıkarmak ister gibi Serra o ana kadar her türlü tahrike karşı arsızca davranmıştı. Ezilip yenilmemek için kelimeleri ustaca kullanmış, verdiği cevaplarla takdiri hak etmişti.

Düne kadar abartılı ve fevri davranışlardan uzak duran Fırat ise çileden çıkmış gibiydi. Belli ki kahvaltudan sonra yaptıkları gezide Serra, genç adamı istediği kıvama getirmişti. Barış'a gözdağı vermek için de onu Suat'ın üzerine salmıştı. Bunu yaptığını biliyordu, zira bunu yapabilecek güce ve cükiye sahipti.

Kadınlara güvenmek gerektiği kuralının üzerini uzun yıllar önce çizmiş olan Barış daha da ileri giderek tüm kadınların üstünü karalamıştı. Annesinden başlayarak hayatına giren karşı cinsin yaptıkları göz önünde bulundurulduğunda bunun için kimsenin onu suçlamasına izin veremezdi. Tamamı kendi de büyük hatalar yapmıştı ama o hataları yapmasına sebep olanlar da yine kadınlardı. Pişmanlık duyduğu tek konu Fırat'ı düşürdüğü pozisyondu ama kendince onun telafisini yapmış ve Serra'ya küçük bir özür notu eşliğinde gül göndermişti. İşe yarayacağına ise adı gibi emindi.

Etrafı kalın duvarlarla örtülü antrenman sahasında son iki saattir durmaksızın koşarken sırtından akan ter giydiği tişörtün ikinci bir deri gibi tenine yapışmasına neden oldu. Nefes alışları iyice düzensizleştiğinde yorulduğunu ve artık bu denli uzun koşular yapmaması gerektiğini, aklını meşgul eden sorunlarından arta kalan yere not etti. Aslında sabahın bir köründe uyanıp koşmak çok eski ve vazgeçemediği bir alışkanlığıydı. Ancak bugün, ısırmak için değil rahatlamak için koşuyordu, işe yarayıp yaramadığı ise tartışmaya açıldı.

Sabah güneşi tenini iyice yaktığında ve antrenman için hazırlıklar tamamlandığında o da durdu. Tüm algılarının bedenindeki ağrıların üzerinde toplaması bir nebze de olsa öfkesini boşaltmasına yardımcı olmuş kendini daha mantıklı düşünmeye ikna etmişti. Daha açık söylemek gerekirse Serra Sancaktar'ı düşünmeyi bir süreliğine askıya almaya karar vermişti. Bundan sonra uzak durup kadının hamlesini bekleyecekti.

Yardımcısının uzattığı havluyla terini silen Barış, oyuncular sahaya gelene kadar da ağrıyan kaslarını ve dizini rahatlat-

mak için uğraştı. Her defasında kazanan, geçmişe gömmemiş anıları ve dizi oluyordu. Neyse ki uzun yılların ardından ağrılarını gizlemeyi öğrenmişti. Ama onlarla yaşamayı bin yıl geçse de beceremeyecekti.

Oyuncuları tam kadro hâlinde yerlerini aldığı anda Barış artık toparlanmıştı. Verilen üç haftalık aranın ardından işinin başında olmaktan memnun kalanın sadece kendisi olduğunu karşısındaki yirmi üç genç adamın yüzünde görebiliyordu.

İki yana açtığı bacaklarıyla hiç konuşmadan herkesi tek tek inceledi. Puslu gözleri ve sahip olduğu kas kütleleriyle patron benim diye haykırıyordu. Aralarında ondan sadece beş yaş küçük oyuncular da vardı ama doğduğu andan itibaren taşıdığı efsun onu farklı kılıyordu.

"İçinizden bana lanet okuduğunuzu biliyorum," diye konuşmaya başlayan Barış tüm gözler ona çevrilene kadar bekledi. "Yine de tatilinizi yarıda kestiğim için pişman değilim, zamanı geldiğinde bana teşekkür edeceksiniz."

Takımın kaptanı ve en iyilerinden biri olan Hakan her zamanki muzip ifadesiyle gülümsedi. "Bu bir emir mi?"

"Eğer öyleyse ben şimdiden teşekkür ediyorum."

Hakan'la bir olan Okan'ın başlattığı muhabbetin eğlenceye dönüşmesi uzun sürmedi.

"Peki, teşekkür eden tatiline kaldığı yerden devam edebiliyor mu?"

"Tatil diye bahsettiğin, annenle gittiğin emekliler plajı mı?"

Hakan'ın yorumu diğerlerini eğlendirmek için yeterli olsa da sorunun muhatabı Cengiz'i kızdırmıştı. "Ne var? Önce annemin gönlünü almak istedim."

"Ona lafım yok da, köyden senin için getirdiği elma yataklı kıza ne oldu?"

"Tamam, kesin dırdır!" Araya giren Barış onları susturmakta zorlanmadı ve oluşan sessizlikte konuya girdi. "Almanya'daki turnuva bizim için iyi bir hazırlık olacak ama aranızda katılmak istemeyen varsa anlayışla karşılarım."

Barış'ın ne kadar ciddi olduğunu ve anlayış derken tam olarak neyi kastettiğini anlamak istercesine ona yöneltilen bakışlara tek kaşını havaya kaldırarak cevap verdi. Vizitüdan öteye geçmeyen yorumlar ise onu yeniden konuşmaya mecbur bıraktı.

"Tehdit yok, ceza yok. Kısaca eğer kendinize güveniyorsanız, döndüğümüzde kondisyon olarak bize yetişebileceğinize inanıyorsanız, sorun yok." Ciddi olduğunu belli etmek için yüz ifadesini olabildiğince yumuşattı. "Hakan, belki başka planların vardır."

"Siz nereye ben oraya..."

Başını onaylarcasına sallayan Barış, "Peki sen Cengiz, hâlâ o plaja gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Ben böyle iyiyim, annem başımın çaresine bakabilir."

"O zaman son kez soruyorum, turnuvaya katılmak istemeyeniniz var mı?"

Yarım dakika süren sessizliğin ardından elindeki topu yere bırakan Murat öne çıktı. "Ben turnuvaya katılmak istiyorum," derken teknik direktörünün gözlerine bakmamayı seçti. "Ancak eşimi sabah hastaneye yatırdım, iki üç saat sonra doğum yapacak, bu defa onun yanında olacağıma dair söz vermiştim."

"Arkadaş beş yılda üçüncü çocuk, bir insan hiç mi boş geçmez?"

Hakan'ın yorumundan cesaret alan Okan, "Yengenin başı da mı hiç ağrımıyor?" derken tam olarak sırtıyordu.

"Aynı başarıyı maçlarda göstersen attığın her şut, gol olurdu."

Yumruk yaptığı elini Hakan'ın karın boşluğuna indiren Barış, genç adam iki büklüm olduğunda, "Zevzeksin, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Biz biliyoruz."

İnanamıyormuşçasına başını sallayan Barış, "Kesinlikle yanlış meslek seçtiniz," dedi. "Komedyan meraklısı çıktınız ama tıpkı futbol gibi onu da beceremiyorsunuz."

“Ya ama hoca ya...”

Başını sağa doğru yatırıp Hakan’a susmasını işaret etti ve Murat’a döndü. “Tamam, üç gün izinlisin, eşini ve çocuklarını eve yerleştirdiğinde bize katıl.”

Sevinci yüzünü aydınlatan Murat, “Teşekkür ederim,” dediğinde ağzı ile kulakları bir araya gelmişti.

“Fakat bir dokuz ay sonra sana yeniden izin verecek değilim, o yüzden dikkatli ol.”

“Haberin yoksa doğum kontrolü hakkında seni bilgilendiririm, sonuçta arkadaşız.”

Hakan’ın tespiti yüksek sesli kahkahalara sebep olmuş, bu defa Barış da onlara eşlik etmişti. “Maalesef onlara katılmak zorundayım.”

“Geriye sekiz tane kaldı, kendi futbol takımımı kurana kadar devam edeceğim,” diyen Murat arkadaşları omzuna vurup onu uğurlarken yeniden baba olmanın sevinciyle yanlarından uzaklaştı.

Murat’ın gitmesini bekleyen Barış, clindeki düdüğü dudaklarının arasına alıp bir kez çaldı. Antrenmanın başladığını işaret ettiğini düşünen geriye kalan yirmi iki kişi sahaya dağılmak için kıpırdandığında, “Hakan ve Okan!” diyen sesi gürledi.

O saniyede başlarının dertte olduğunu anlayan ikili yardım dilenir gibi arkadaşlarına baktıysa da etrafındakiler onlardan uzaklaşıp gözlerini kaçırdıklarında yalnız başlarına idama giden suçlular gibi Barış’a döndüler.

“Emret, hocam.”

Ellerini göğsünde kilitleyen Barış, “Sen ve Okan iki tur koşuyorsunuz,” diye buyurdu.

“Ya hocam, bu koşmakla ne alıp veremediğiniz var, hem cezayı hak edecek ne yaptık?”

“İyi bir futbolcu olmak için gerekli iki şey vardır,” diyen Barış ileri doğru bir hamle yapıp Hakan’ın yanına ilerledi. “Birincisi sağlam ve güçlü bacaklar, bunun için koşmak gerekir. İkincisi, aklını kullanarak pratik düşünmeyi becerebilmek-

tir. Maalesef ki senin için bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Hocam soktuğumuz laftan dolayı sizi alkışlıyorum ve hoşmen koşturmaya başlıyorum."

Zevzek ve geveze olabilirlerdi ama bu çocuğu ve diğerlerini seviyordu. Çünkü tüm bu zevzeklikleri hatta daha fazlasını kendisi de yapmıştı. Asırlar önceymiş gibi gelen o zamanlar oysaki Barış'ın yakın geçmişiydi. O günler hem unutmak istediği hem de yeniden dönmek için bir kez daha uğruna birçok şeyini feda edebileceği günlerdi.

Futbol topu ile ilk ne zaman tanıştığını, onun peşinde koşmaktan ilk ne zaman mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Yürümeye başladığı an Barış için oldukça mantıklı bir tarihti. Dokuz yıl önce yirmi dokuzuncu yaş gününe kadar da hiç şikâyet etmeden, yorulsa bile pes etmeden topun peşinde koşturmuştu, hem de olabilecek en iyi şekilde. Türk futbol tarihine adını yazdırmıştı, bundan sonraki nesiller bile onu tanıyacak, onun oynadığı maçları izleyip feyzalacaktı.

O zamanki hesaplarına göre bundan iki yıl sonra futbol oynamayı bırakacak ve antrenörlük yapacaktı. Beklenmedik şekilde gelişen olaylar planlarını on yıl öne çekmişti. Antrenör olarak beşinci sezonuna giriyordu. Genç yaşına rağmen güzel başarılarla imza atmış, sevilen ve takdir edilen bir teknik direktör olmuştu. Yine de fikrini sorsaydılar, amatör bir takımda bile olsa top peşinde koşturmaya tercih ettiğini söylerdi. Topa yakındı, onu avuçlarının arasına alabiliyordu ve onunla nasıl dans edilir çok iyi biliyordu. Ama ona dokunamıyordu, nefesi tükenene, dermanı kesilene kadar onunla zaman geçiremiyordu.

Tam dokuz yıldır yanlışlıkla dahi olsa ayağı topa değmemişti. Bunun için özel bir çaba harcamıyordu, dokunursa yeniden kaybetme korkusuyla yaşıyor ve bir şekilde topa vurmak için can atan bacağına engelleyerek ona sadece uzaktan bakmakla yetiniyordu. Zaten hakkını veremeyecekse eğer sadece seyretmek Barış için en iyisiydi. Futbol onun için bir

rutku, garip bir aşkı. Ve hiçbir aşk daha fazlasını alabilecek-
ken azıyla yetinmezdi.

Futbola bir bütün olduğu fikrinden olabildiğince uzak
duruyordu. Kısaca hayatı “muş” gibi yaşıyordu. Özlemiyor-
muş, sevmiyormuş, istemiyormuş gibi...

Eğilip hemen ayağının yanında duran topu eline aldı ve
bekletmeden ileriye doğru savurdu. Şimdi, yaşıyormuş gibi
yapma zamanıydı.

Talimatlarını bekleyen oyuncularına döndü ve, “Tek kale
maç için takım oluşturun,” diye buyurdu. Ancak hemen ya-
nında dikilen yardımcısı sözünü kesti. “Hocam Suat geldi.”

Hiç acele etmeden arkasını dönen Barış, yüz ifadesini sa-
bit tuttu. Ancak bakışları ölümcüldü... Çok geçmeden de
ölümcül bakışlarının yanına tehlikeli bir gülümseyiş ekledi.

Suat’ın burnunu kaplayan beyaz sargıdan geriye çok fazla
bir şey kalmamıştı. Ne durumda olduğunu ele veren asıl şey,
şiş ve kızarmış gözleriydi. Tıpkı ötekiler gibi giydiği dizlerin-
de biten sortu ve beyaz tişörtüyle gerçekten Barış’ın başında
olduğu takımın antrenmanına katılabileceğini düşünüyorsa
kesinlikle aklından zoru var demektir. Serra’nın onu kışkırt-
ması hafifletici bir sebep değildi, ki adamın vukuatları bir
elin parmağını geçeli çok olmuştu.

Yüzündeki ifadeyi silmeyen Barış ellerini arkasına götür-
dü ve kalçasının üzerinde birleştirip tedbirli şekilde gözlerini
kastı. “Burayı ahır mı sandın?”

Hızla yanına koşan Suat, “Hocam, doktorun yanından ge-
liyorum, antrenmana katılmama izin verdi,” diye mazeretini
dile getirdiğinde ona iyice yaklaşan Barış, başını öne doğru
eğip sesini alçalttı. “Süresiz kadro dışısın.”

Gözleri kocaman açılan Suat’ın bir süreliğine nefesi ke-
silince derman dilenir gibi Barış’ın koluna yapıştı. Henüz
konuşma yetisini geri kazanamamış olsa da beden diliyle yal-
varmaya çalışıyordu.

Zorlanmadan ve tek hareketle kendini ondan kurtaran
Barış, “Burayı terk etmek için sadece otuz saniyen var,” dedi.

"Hocam, yapmayın ne olur!"

"Adam olmadığın sürece bir daha bu kapıdan içeri giremezsin."

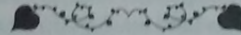
"Beni bu hâle getiren kardeşiniz, cezalandırılan neden ben oluyorum?"

Sabri zaten saniyeler önce taşan Barış'ın gözlerindeki öldürücü bakış genç adamın birkaç adım gerilemesine sebep oldu. Öfkesini dindirmek için dişlerinin arasına aldığı dudaklarını serbest bırakıp, "Dua et seni pataklayan o oldu," dediğinde sesindeki hiddet bir kayayı ortadan ikiye bölebilirdi. "Önce kaptanına sonra misafirime karşı sergilediğin davranış ve genel hatlarıyla sen... Sana bu kadar açıklama yeter. Şimdi çık buradan."

Balık gibi ağzını açıp kapayan Suat'ın gözlerinden yaşlar akmaya başladığında bir çocuk kadar savunmasızdı. Müdahale etmeleri umuduyla yardımcı antrenörlere baktı ancak aldığı tek karşılık adamların arkasını dönmeleri oldu.

"Siz... Sizler görürsünüz... Bunu yanınıza bırakmayacağım," diye titreyen sesiyle salladığı tehdittin işe yaramadığını bilse de hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğunu düşündü. Yumruklarını havada sallayan Suat dönüp giderken hâlâ Barış'ı pişman etmekten ve ona gününü göstermekten bahsediyordu.

Ashında Suat için farklı planları olan Barış, şimdilik onları ertelemek zorunda kalmıştı.

Suat'ın söylene söylene gitmesinin ardından cezalarını tamamlayan Hakan ve Okan'ın da katılımıyla başlayan maç oldukça çekişmeli geçiyordu. Oyun ve oyuncularla ilgili söylediği her şeyi not alan yardımcısıyla birlikte sahanın kenarında dikiliyordu. Kaçan gollere en az onlar kadar sinirlenirken yorum yapmaktan ve onları kızdırmaktan da geri kalmıyordu.

"Topa basacağına ona vurun," diye çıkan Barış ellerini iki

yanına açtı. "Kendinize alan açın, uzun pas yapın ve ağızlarınızla konuşamıyorsanız birbirinizle göz temasını kurun."

Yarım saatte devam eden maçın henüz bir kazananı yoktu ancak Barış için eksikleri görebildiği iyi bir deneyim olmuştu. Gözlem ve söylemlerine devam eden adamı susturan ise yardımcısının aynı saat içinde ikinci defa onu omzundan dürtmesi oldu.

Hayretle açılmış gözlerini idare binasına doğrultan adamın bakışlarını takip edip kafasını o tarafa çevirdiğinde Barış'ın aynı anda suratından bir sürü ifade geçti. Önce şaşkınlık ardından endişe ve onu şüphe takip etti. Son olarak da birkaç dakikalığına bile olsa gördüklerinin onu rahatsız etmesine izin verdi. Ancak daha fazla dayanamadı.

Kucağındaki kırmızı güllere sıkıca sarılmış Serra, rotasını belirlemiş kaptan gibi hedefine kilitlenmişti. Dünkü mini sortunu çıkarıp sıkıcı kıyafetlerine geri dönen kadın bileklerinde biten parlak kumaş pantolonunun altına giydiği topuklu ayakkabılarıyla nemli çimlerde bata çıka ilerleyerek onlara doğru geliyordu.

Azminden dolayı onu tebrik etmek lazımdı. Birçok insanın spor ayakkabıyla bile yürümekte zorlandığı zeminde büyük bir azimle ilerliyor, toprağa saplanan topuğunu çıkarmak için en fazla üç saniye kaybediyordu.

Başına gelecekleri kestirebilen Barış, sesinin tehditkâr deşil kulağına olağan gelmesine gayret ederek, "Serra Hanım hoş geldiniz, bu ne büyük bir sürpriz," dedi.

Adamın söylediklerini komik bulmuş gibi gülümseyen Serra ona hiç bakmadan Hakan'a döndü. "Kolay gelsin Hakan, nasılsın? Ah, tabii bu arada böldüğüm için üzgünüm."

"Sorun değıil, hoş geldin," diyen Hakan şaşkınlığını gizlemedi. "Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"Şimdilik iyi sayılmam ama az sonra iyi hissedeceğimi garanti ediyorum."

Herkes gibi olanları şaşkınlık içerisinde izleyen Barış, henüz nasıl bir tepki vereceğini kestirememişti.

Hakan'la selamlaşmaya devam eden kadının kucagında ki güllerin Dilan'ın onun adına gönderdiği güller olduğuna emin olduğu kadar, Serra'nın onlarla ne yapmak istediğine de emindi. Bu yüzden kafasına inmelerini engellemek için sırtını dikleştiren Barış gülümsedi, ancak yalnızca dudaklarıyla. Puslu gözlerinde herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

"Sohbetinizi sonraya saklar mısınız? Antrenmanımı bölüyorsunuz."

Serra nihayet ona döndüğünde kadınsı bir şekilde gülümsedi. Tatlı ve teşvik edici bir gülümsemeydi bu, ama Barış kanmamaya çalıştı.

"Sen de benim sinirlerimi bozuyorsun."

"Bu da sizin karşınızdaki insanlar için empati yapmanızı kolaylaştırır."

"Demek kas kütleleriniz arasında bir de beyin taşıyorsunuz, ne kadar şaşırtıcı."

Barış'ın bedeni kasılmaya başlamıştı. Karşısındaki kadına baktığında gördüğü şeyden ise hoşlandığından pek emin değildi. Çünkü bu kadının öncelikle, cüreti sinirlerine dokunuyordu. "Hakaret etmek için yanlış yerdesin."

"Hayır, tam olarak doğru yerde, doğru kişinin karşısında-yım ve onunla hak ettiği şekilde konuşuyorum."

"Onca yolu bunun için mi geldin? Yoksa evde canın mı sıkıldı?" diye soran Barış, eğer seyircileri olmasaydı ona başka bir cevap verirdi ancak hiç değilse Fırat'ın hatırına dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttu ve cümlesinin devamını kendine sakladı.

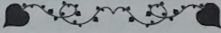
Elinde tuttuğu buketi sertçe Barış'ın kolları arasına bırakan Serra şımarık bir kız çocuğundan farksızdı. "Güllerinde, özründe senin olsun."

Barış'ı korumak için bir adım öne çıkıp araya girmeye çalışan Hakan, "Suat gerekli cezayı aldı," demeye çalıştı ancak karşılaştığı bir çift mavi göz onu susturdu. Anlaşılan dün soğukkanlılığını korusa da Serra görüldüğünden daha çok

etkilenmiş ve yaralanmıştı. Bir kez daha Suat'a lanet okuyan Hakan, onun takımdan gidişini bu gece içerek kutlayacaktı.

Gösterinin fazla uzadığına karar veren Barış ise, Serra'ya yaklaşp sesini sadece onun duyabileceği şekilde kısıtı ve, "Ne karın ağrın varsa içeri geçip konuşalım," dedi. "Seyirciye hiç gerek yok, ha tabii amacın kendini onlara göstermekse o zaman işler değişir."

Serra, adama cevap vermek için ağzını açtı, ama ardından kapadı ve ifadesi meydan okuyan bir hâle dönüştü. Barış'ın rahat ve lakayıt tavırları geçirdiği öfke nöbetinin ateşini iyice harlamış ve içten içe onu yakmaya devam ediyordu. Şaşkın hâlde onu seyreden Hakan'a ve diğerlerine gülümseyip çoktan yola koyulmuş olan adamın peşine düştü.

Kadınları anlamamanın zor olduğunu düşünenler bir de Serra'yı anlamaya çalışmadıkça gerçek zorluğun ne olduğunu bilemezlerdi. Onca itham ve lafa göğüs geren kadın hiçbirine bu denli bir çıkış yapmamışken Suat'ın yaptıklarından dolayı gönderilen özür çiçeğine verdiği tepkiyi Barış'ın anlaması mümkün değildi.

Kendi evinde üçüncü bir kişinin hakaretine maruz kalmasından dolayı gerçekten üzgündü. Üstelik Fırat'ın düştüğü durumdan dolayı üzgünlüğü iki kat artıyordu. Fakat bu senaryoyu Serra'nın bizzat kendisi hazırlamıştı ve Barış da elini gördüğünü, kartlarını gizleyemediğini göstermek adına kendince bir yol izlemişti. Ancak aldığı tepki inanılmazdı ve olaya hangi pencereden bakması gerektiğini bilemiyordu.

Sert adımlarla binaya giren Barış, geniş ve aydınlık lobi- nin koridorundan odasına doğru ilerlerken arkasından ona durmasını emreden Serra'nın sesiyle istemsizce dudakları seğirdi. Anlaşılan Fırat'ı kurtarayım derken kendi başını belaya sokmuştu.

Puslu gözlerinin arkasında, kafasının içindeki gerçek düşünce-
lerini gizleyen bir maske takıp yüzünü genç kadına
döndü. Bembeyaz teni öfkesinin de yardımıyla al al olmuştu.
Bu görüntü çok tanıdık, Barış'a uzak geçmişinde kalmış bi-
rini hatırlatıyordu. Lakin ona hatırlattıklarını reddeden Barış
kollarını göğsünde birleştirip durduğunda geçit vermez bir
savaşçı gibi ulaşılmaz görünüyordu.

"Kendini ne sanıyorsun bilmiyorum ama inan bana san-
dığın kişi değilsin," diyerek ona yetişen ve karşısına dikilen
Serra da tıpkı onun gibi kollarını göğsünde kilitledi.

"Bak! Bana hakaret etmeyi kes!"

"Sözlerimi hakaret olarak algılayan çok üzücü çünkü ben
cesaret örneği gösterip dürüst davranmaya çalışarak yüzüne
karşı söylüyorum. Yoksa senin gibi üzerine başkalarını sal-
mamı ve seni kuytu köşelerde sıkıştırmamı mı tercih eder-
sin?"

Mızımızlanmak gibi utanç verici bir şey yapmak isteme-
yen Barış, "Senin üzerine kimi saldığımı düşünüyorsun?"
diye sormadan edemedi.

"Dün yaşananları büyük bir titizlikle çalışıp organize et-
tikten sonra..."

"Ne?"

"Ah, yoksa inkâr mı edeceksin?"

"Bak ister inan ister inanma Suat'ın yaptıklarından dolayı
gerçekten üzgünüm ama sen benim yaptıklarımı daha doğru-
su yapmadıklarımı boş ver ve kendininkileri sorgula."

Kendini berbat hisseden Serra hissettiğinden daha da kötü
göründüğünü tahmin edebiliyordu. Eh, her şey berbat bir
hâl almışken de durmasını gerektirecek bir sebep yoktu.

Alaycı masum ifadesini bozmadan, "Ah, gerçekten üzgün-
sün, öyle mi?" dedi ve sesindeki tonu değiştirmeden devam
etti. "Zaferini kutlamak için gönderdiğin çiçeğin işe yarama-
sını ben arkamı dönünce mi kutlayacaksın?"

"Senin yanlış zamanda yanlış tepkiler vermek gibi ciddi
sorunların var."

Aralarındaki üç adımı mesafeyi kapatan Serra dudakları dışında hiç hareket etmeyen adamın yanına vardı. Büyük risk alıyor, tehlikeyle dans ediyordu. Değerli özdenetimini kaybetmek üzereydi ama hiçbiri umurunda değildi. Zaten somurtkan bir mizacı vardı, ancak Dağlı Barış'la geçirdiği yirmi dört saatin sonunda durumu daha da kaygı verici bir hâle gelmişti. Tüm geceyi uykusuz geçirdikten sonra sabahın bir vakti kapısına gelen bir demet kırmızı gülle birlikte düşünmeyi bir kenara bırakmış ve vücuduna hücum eden adrenaline hareket etmişti.

“Bil diye söylüyorum,” diye konuşmaya başlayan Serra söyleceklerinin anlaşılması için kelimelerinin arasına boşluk bıraktı. “Eğer benimle uğraşmaya devam edersen, Fırat'ı nikâh masasına oturturum ve bir ömür hayatını mahvetmek için elimden geleni yaparım.”

Beklemediği sözler karşısında ufak bir şok yaşadığını gördüğünü adamın konuşmasına müsaade etmeden başını hafifçe sola yatıran Serra işaret parmağını çenesine bastırdı ve gülümsedi.

“Ah ya da hayır, evlendikten sonra onun yüzünü görmek istediğinde bana yalvarmanı isterim. Fırat'ın sana karşı duyduğu nefreti kullanırsam bunun zor olmayacağına eminim.”

Bedenini arkaya doğru atan Barış'ın kahkahası keyifli olmaktan çok uzaktaydı.

“Bu gerçekten komikti.”

“Umarım yaşarken de bu kadar komik bulursun. Çünkü inan bana söylediklerimi hatta daha fazlasını yaparım. Onunla evlenir ve seni ona hasret bırakırım. Belki çocuklarımızın doğumunda falan bulunmana izin veririm.”

Barış tüm bedeninin ağırlığını tek bacağının üzerine yükleyerek umursamaz bir poz verip dudaklarına da o haylaz ve aynı oranda seksi gülüşünü yerleştirdikten sert ve ulaşılmaz görünüştünden sıyrılıp bir çapkına dönüşmesi çok kolay oldu.

“Bunu yapar mısın gerçekten?”

“Başlatığın saçma oyuna son vermek için daha da fazlasını

da yaparım ki kaybetmeyi hiç sevmem," diyen Serra devam etti. "Fırat da işimi çok kolaylaştıracaktır. Ha sahi sendenden nefret ediyor, diye sormuş muydum? Ah, ama nedemurumda değil, benim için nefret etmesi yeterli."

"Bu güvenin kendine mi, yoksa Fırat'a mı?"

Artık sesi kadar kendi de gergin olan Barış'ın yüzünde gülümsemenin herhangi bir türü yoktu. Kızgındı ve bir o kadar merakla alacağı cevabı bekliyordu.

Serra da sakınmaksızın ona aynı şekilde karşılık verdi. "Bana yönelttiğin sorunun yanıtı belki de senin vereceğin cevabın içindedir."

Aralarındaki mesafeyi hızla ve aniden kapatan Barış'ın hareketiyle Serra, sırtını duvara dayayana kadar geri çekildi.

"Her şeyi bilen bu tavrın çok itici, kurduğün cümlelerinin arkasına saklanman ise çok sinir bozucu."

"Ama tabii sen mükemmelsin."

"Öyle bir iddiam yok ama aksini de söyleyemem."

"Ben söylerim, eğer yeterince iyi olsaydın kardeşin senden nefret etmezdi."

Başını öne doğru eğip iyice ona yaklaşan Barış, ellerini Serra'nın iki yanına koydu ve onu kendi bedeniyle duvarın arasına hapsetti.

Barış artık bir otorite gibi tepesinde dikilmiyordu. Aynı seviyede ve yüz yüzeydiler. Bu durum ona avantaj sağlıyordu. Tabii bir yere kadar.

Damarlarında kan yerine güç dolaşan, bir kadına sahip olabilmek için parmaklarını şaklatması yeterli olan adama bu denli yakın olmak akıl sağlığı için çok zararlıydı. Her an ona değebileceği ihtimali ise Serra'yı nefessiz bırakmak için yeterliydi.

Düşüncelerini ele vermemesi için yüzündeki bütün ifadeleri silip dimdik durmaya çalıştı.

Adamın kolları arasında hapsolmuş olmasına rağmen birbirlerine temas etmiyorlardı. Serra buna sevinse mi, yoksa üzülsün mü kestiremiyordu.

Kafasını boynuna doğru eğen Barış tam kulak hizasında durup, "Küçük sevgilin sana anlatmadı demek, yoksa ilişkilerde sorun mu var?" dediğinde adamın boynuna değen ve oradan tüm iliklerine işleyen nefesinin yarattığı etki dayanılmazdı. Tatlı bir zevk dalgası boynundan başlayıp ayakucuna kadar indi.

Barışa karşı böyle hoş olmayan tepkiler vermesi çok korkunçtu. Ashında hissettiklerine korkunç demek büyük haksızlık olurdu, onlar özlediği ve insana yaşadığını hissettiren şeylerdi. Ne var ki muhatabı Dağlı olunca aklına gelen tek kelime korkunç oluyordu.

Temiz ve erkeksi kokusu ise Serra'nın tüm enerjisini tüketiyordu. Ağzı öyle kurumuştı ki aklına gelen kelimeleri söyleyemez oldu. Derin bir uykuya dahiymiş gibi nefes alışları yavaşladı. Yere yığılmamak için avuçlarını arkasındaki duvara dayayıp dişlerini dudaklarına geçirdi ve gittiği yerden geri dönmeye, Barış'a haddini bildirmek için cesaretini yeniden toplamaya çalıştı ama başaramadı.

Başını kaldırıp Barış'ın yüzüne bakamadı. Cevaplar oradaymış gibi gözlerini karşı duvardaki bir noktaya sabitledi. Sesinin çıkabileceğine kanaat getirince, "Buna cevap vereceğimi mi sanıyorsun?" diye soran Serra, adamı göğsünden itip kendinden uzaklaştırmaya cesaret edemedi. Şu an Dağlı Barış'a dokunmakla cehennem ateşinde yanmak arasında bir fark yoktu.

"Eğer gerçekten istersem o cevabı alırım," diyen Barış'ın sesindeki gizli kahkahayı duyabiliyordu. Sinmiş hâlinin adamı eğlendirdiğinden hiç kuşkusu yoktu.

Yine de adamın kinayesine takılmamaya çalıştı, zira daha önemli dertleri vardı.

"Fırat'ın gözlerinin içine bakamıyorsun, gücün havaya bile hükmederken ona karşı gelemiyorsun. Herkese, özellikle oyuncularının karşısında dimdik dururken ona sürekli boyun eğiyorsun. Ondan özür dahi dilemeye yüzün yok, çünkü seni affetmemekte haklı olduğunu biliyorsun." Serra'nın ses

tonu kaççı gibi sert, sözleriyse ağırken bu defa Barış'ın gözlerinin içine baktı. "Fırat'ın gözlerindeki acıyı ve yoksunluğu görebiliyorum, sırf bu yüzden bile daha kötü bir muameleyi hak ediyorsun."

Barış'ın gerildiğini fark ettiği gibi pes ettiğini de hissedebiliyordu. Hemen konuşmaya başlamamasını da Serra buna bağladı.

Ama Barış, kısa süren tekinsiz sessizliğin ardından konuşmak yerine dudaklarını Serra'nın tenine değdirdi ve o an genç kadının kalbi duracak gibi oldu. En tatlı gınahtan daha baştan çıkarıcı olan bu dokunuşa karşı koyacak gücü yoktu. Fırat'tan bahsederken Fırat'a karşı işlediği bu günahın hiç bir açıklayıcı yanı olamazdı. Buna rağmen Barış, onu öpmeye kalkıştı itiraz etmek bir yana hiç düşünmeden karşılık vereceğini bilmek bile heyecanlanmasına yetiyordu. Hatta biraz cesareti olsaydı adamı beklemez tadını merak ettiği dudakları ilk öpen kendisi olurdu. Gerçi o an, aklı başındaki yani olması gerektiği yerde olsaydı Barış'ın böyle bir oyuna neden kalkıştığını sorgular ve aldığı cevapla arkasına bakmadan çekip giderdi. Ancak şu anda çekip gitmek bir yana hâlâ dünyada olup olmadığından bile emin değildi.

Eziyete dönüşen bir dakikanın sonunda Barış aniden hem dudaklarını hem de bedenini geri çekip uzaklaştı.

Ağzından boğuk bir, "Teşekkür ederim," çıkan Barış yeniden yürümeye başlamadan önce gözünün ucuyla ona baktı ve hiç kılmıdamadan bir süre bekledi. "Cümle arasına sakladığın iltifat için."

Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü belli etmeyen adamın son bakışıyla, ki Serra o bakışı hiç beğenmemişti, arkasını dönüp yola koyulduğunda, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

Barış geri dönmek için hiç tereddüt yaşamadı. "Bahsettiğin gücümü, üstünde denememi istediğini itiraf edeceğimi pek sanmıyorum."

Yanlış anlamış numarası yapmaya gerek duymayan Serra,

"Kalp krizi geçirme ihtimalin çok yüksek, o yüzden üstteki ben olurdum," dedi adamın ses tonunu taklit ederek.

"Öylesini tercih ediyorsan bana uyar."

"Cehennem ateşi söndüğünde yine gel, belki o zaman fikrimi değiştirebilir ve sana evet derim."

"Yalan söyledüğünün ikimizde farkındayız, ancak sırf bunu kanıtlamak için bile olsa sana dokunmayacağım." Barış duy-gusuzca konuşmaya devam etti. "Keza az önce dokunmadan dahi seni tahrik eden bir adama karşı konuşurken dikkatli ol. Biraz daha bekleyip boşalmana yardımcı olabiliyordum ama o kadarını artık kendin halledersin."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırdığı adamın yüz ifadesi rahatken, sert ve tehlikeliye dönüştürmesine şahit oldu. Kendisinin ise ne durumda olduğunu bilmemesi onun için daha hayırlıydı.

"Ve sen bana hâlâ Fırat'la aranızda evlilikle noktalanabilececek bir ilişki olduğunu söylüyorsun. Bu gerçekten komik... Derdin ne bilmiyorum, açıkçası artık ilgilenmiyorum da sana tek tavsiyem çocuklardan uzak dur ve ille de kendine bir erkek arıyorsan kesenin ağzını aç da adam gibi birini bul."

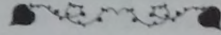
Duyduklarıyla olduğu yerde donup kalan Serra'nın yalnızca dili değil, düşünceleri de tutulmuştu. Sesini yensiden bulmaya çalıştı ama nafiye. Hayatında ilk defa kendini önce bir dal kadar kırılğan hissetti. Adamın ağzından çıkanlar işine gibi derisine battıkça canı acıyordu.

Barış'ın onu kızdırmak için o sözleri sarf etmesine dair kendini kandırmayacaktı. Söz söylenince amacını kaybediyor geriye ne olduğu kalıyordu.

Sarıldığı, güç aldığı ve onu Serra yapan kabuğu, buraya gelmeye karar verdiğinde kırılmış çimdi ise parçalara ayrılmıştı.

Barış'ın onu bıraktığı yerden kırmıdayamayan Serra, aslında çekip gitmeyi kendini düşürdüğü durumu unuttana kadar bağırmanı istedi. Yapamadı. Ayakları yere çivilenmiş çesine kırmıdayamadı. Bedeni hatta ruhu bile ona ağır ge-

lıyor kendini taşıyamıyordu. Çünkü kızgın değildi, üzgün olmanın tam karşılığını yaşıyordu. Nedenini biliyor olmak ise yaşaması en ağır olanıydı.

Önüne çıkan şansa inanamıyordu ama durup gördüklerine kafa yoracak değildi. Onun yerine kendi iyi şansına teşekkür ediyordu.

Ayarlasa bu kadar güzel bir kare yakalayamazdı. Tek bir fotoğraf sayesinde tüm dertlerinden kurtulmayı planlıyordu ki öyle bile olmasa en azından içi rahat edecekti.

"Fırat ve Barış Dağlı'nın yatağını paylaşan kadın."

Gözünde canlanan bu başlık gülümsemesine sebep oldu.

Az önce kadını tek başına bırakıp hisimla oradan ayrılan Barış'a yakalanmamak için saklandığı köşeden çıktığında Serra'nın hâlâ aynı yerde olduğunu gördü. Adamin, onu bu hâle getirecek ne söylediğini duymamıştı. Ancak çektiği fotoğraflardan da belli olduğu üzere genç kadını duvara yaslayan Barış, boynuna doğru eğilip bir süre öylece kaldığında Serra'nın gözlerindeki arzu oldukça netti. Ne yazık ki o an Barış'ın yüzünü görememişti ama genç kadının parlayan pürüzsüz tenine gömülmüşken aklından neler geçtiğini ve ne hissettiğini, en önemlisi ne yaptığını herkes tahmin edebilirdi.

Herkes demişken bu görüntüleri kendine saklamak büyük haksızlık olurdu. Gazete köşesine haber arayan arkadaşına iyilik yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Ne salaktı, yarını beklemeye ne gerek vardı? İnternet çağında yaşıyorlardı ve nimetlerini sonunu kadar kullanmamak büyük kayıp olurdu. Üstelik yarına kadar bu heyecana kalbi dayanamazdı.

Ekranı kararan telefonunu yeniden açıp çektiği fotoğrafları tek tek inceledi ve içlerinden yorum gerektirmeyen, anlatılmak isteneni açıkça ortaya koyan iki tanesini işaretledi.

Barış ve Serra'nın güçleri düşünülürse fotoğrafları ken-

di adıyla yüklemesi intihar etmek gibi bir şey olurdu. Barış, onu yumruklarıyla, Serra da avukatlarını üzerine salarak onu yok ederdi. O yüzden hazırda beklettiği sahte hesabına girip fotoğrafları oraya yükledi. Tam göndereceği sırada aklına gelen fikirle duraksadı ki şu anda saniyelerle yarışıyordu. Dün havuz başında Serra, Fırat'la birlikteyken ne olur ne olmaz diye çektiği fotoğrafı da ekledi ki yanlarında dikilen Barış şu anda işin bonusuydu. Bilmeyenler için özet kabul edilmesi açısından bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Son olarak fotoğrafların altına tarih, saat ve mekânları ekleyip zevkle gülümsedi. İntikam soğuk yenen bir yemektir diyenler halt etmişti; çünkü sıcakkan tadının doyumsuz olduğunu ilk ağızdan teyit edebilirdi. Ama zaferini kutlamak için eve gitmeyi bekleyecekti.

Bariş Dağı

Heyecanlı mıydım? Evet, hem de çok. Ama yaşadıklarımın tam karşılığı değildi. On altı yaşında dördüncü resmi maçına çıkmış ve ilk golünü hem de Almanya'da Almanya'nın en iyi takımına atmış biri nasılsa işte öyleyim.

Aslında birçok kişi bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmez hatta hayal bile edemez. Zaten kısa süre öncesine kadar ben de hayal etmeye korkuyordum, nasıl bir his olabileceğini kestiremiyordum. Ancak şimdi biliyordum. Şahane, olağanüstü ve kesinlikle anlatılamaz bir şeydi. Maç bir sıfır bitmişti ve tek golün sahibinin yanında Bariş Dağı yanı benim adım yazıyordu.

Isınma turu olarak hoca beni dört maçtır son yarım saatte oyuna sokuyordu ki dün gecede aynı şey oldu. Fakat bu sefer gol pası vermek yerine kaleyi havalandıran ben oldum. Hem de üst üste attığım çalımlardan sonra topu iğne deliğinden geçirerek.

Alman spor basını benden bahsediyor yere göğe sığdıramıyorken takımdaki abilerim de benimle duydukları gururu dile getirerek beni onurlandırmıştı. Ancak en güzeli bu hafta sonundaki maçta ilk on birin içinde yer almayı garantilemem oldu.

Dönüş yolunda babamla birlikte oturduğumuz sıraya gelen teknik direktörüm müjdeli haberi o zaman verdi. Bu şans iyi değerlendireceğime inandığını, bundan sonra as forvetinin ben olduğumu söylediğinde babamın bir an paraşütsüz uçuşa geçtiğini sandım.

Bana verdiği bu şans çok iyi kullanacağımı ve kırk yaşına kadar oynamayı kafaya koyduğum futbolu bırakana kadar benden başka forvete ihtiyaç duymayacağını garanti ettiğim-

de bana olan inancını gözlerinde görmemin değeri paha biçilemezdi.

Akşam saatinde İstanbul'a gelen uçaktan indik. Çıkışta bizi karşılayan kafile beni omuzlarına almak istemiş ancak sakatlanma riskini göze alamayan babam buna müsaade etmemiştir. Olsun, bir sonrakinde kendi inisiyatifimi kullanırım, şimdi buna takılıp da o muhteşem anların güzelliğine gölge düşürmeye niyetim yok. Hem adam haksız sayılmazdı, çünkü ben de sakatlanmak yerine ölmeyi tercih ederim. Öylesi daha az ıstıraplı olurdu.

Havaalanından takımın tesislerine gittiğimizde durum çok farklı değildi. Avrupa'daki başarımızı kutlamak için gelenleri selamlayıp sırayla içeri girdik. Başkan hepimizin tek tek elini sıktı ve bu gece bir kutlama yemeği organize ettiğini söylediğinde suratımın asılmasını gizlediğimi iddia edemem. Aklım Tuba'da iken ve mutluluğumu onunla paylaşmadıkça o yemekten keyif alacağımı pek sanmıyordum.

Neyse ki anlayışlı davranan başkan, evli olanları veya evde olmak isteyenleri azat ettiğinde babama rağmen oradan ayrılmayı başardım.

Çantamı eve bırakıp soluğu Tuba'nın penceresinin altına aldım. Apartmanda henüz ışıklar sönmemişti, bu yüzden olabildiğim kadar sessiz hareket ederek giriş dairesinin demirliklerini kullanarak ikinci kata ulaştım. Bunu yapmam sadece on saniye sürdü çünkü yıllardır aynı şeyi tekrarlamaktan artık ustalaşmıştım. Henüz kimseye yakalanmışlığım yoktu ya da yakalandım ama rencide edilmedim. Ah, tabii umurunda mı veya bu beni durdurur mu, kesinlikle hayır.

Kış ortasında haklı olarak sıkı sıkı kapanmış pencereyi üst üste iki defa biraz bekleyip yeniden iki defa tıklattım. İçeride ders çalıştığını tahmin ettiğim Tuba, saniyeler içerisinde önce perdeyi araladı ve hemen sonra camı açtı.

"Senin burada ne işin var?" diye sorarken kısık sesle konuşmayı ihmal ettiğini anlayıp eliyle kendi ağzını kapadı.

Üzerine bastığım demir beni uzun süre taşıyamazdı, belden yukarım pencereye denk geliyordu ancak onu riske atacak herhangi bir şey yapmayı istemediğim için direnmeye çalıştım. Oysaki onun şaşmış ve mutlulukla kocaman olmuş mavi gözlerini gördüğümde Tuba'yı kollarımın arasına alma isteğim dayanılmaz hâle gelmişti.

"Bizde tuz bitmiş de sizde varsa almaya geldim, tabii pirinç ve yağ da verersen çok sevinirim."

"Yaa!"

"Ne yaa? Burada kuş gibi tünemiş ne yapıyor olabilirim."

"Şapşal! Sevinçten ne söylediğimin farkında mıyım?" diyen Tuba, benim yapamadığımı yapıp pencereye yanaştı ve kollarını boynuma doladı. Ah, onun sıcaklığı ve menekşe kokusu...

Maalesef yaptığını fark etmesi kısa sürdü. Kendini hemen geri çekip odanın ışığını kapadı, dolaptan hırkasını aldı ve tekrar yanıma geldi.

Tuba tatlı bir telaşla bunları yaparken ben de az sonra ölecekmişim gibi son gördüğümün, aklımda kalan son görüntünün o olmasını dilercesine dikkatli ve sadece onu düşünerek seyrettim onu. Sonunda nefret ettiğini bildiğim haylaz gülümseyişimi dudaklarıma yerleştirdim. "Burada daha ne kadar asılı kalabilirim bilmiyorum, sorarlarsa âşıktı dersin."

"Kim, niçin soruyor?"

"Az sonra düşüp öleceğim ya, kesin cenazemde burada ne aradığımı sorarlar, sen de âşıktı dersin."

"Buradan düşünce ölmezsin, en fazla sakat kalırsın ki, o zaman sen benim için âşıktı dersin. Çünkü baban beni sakat bırakmaz kesin öldürür."

"En iyisi ikimiz de ölmeden aşağıya inelim," dedim ve ona elimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden elini avuçlarıma bıraktı ve arkasını döndü. Aynı yaşta olmamıza rağmen benim bedenin kıyaslanamaz biçimde büyük ve güçlüydü. Pencerenin pervazına çıktığında yana kaydım ve hiç zorlanmadan onu yanıma aldım. Kolumu arkasından geçirerek Tuba'yı bede-

nimle duvarın arasına hapsettim. Bunu da daha önce onlarca kez yaptığımız için aşağıya inmemiz çok zor olmadı. Aynı anda adım atıp aynı anda durarak senkronize bir çalışma örneği gösterdik. Nihayet ayaklarımız yere değdiğinde onu her zamanki ağacın altına çektim ve sımsıkı sarıldım. Tüm özlemlerimin akıp gitmesini bekleyip bana verdiği mutluluğun hepsini içime çektiğimde aradan epeyce zaman geçmişti.

Bedenlerimizi ayırmadan birbirimizin yüzüne bakmayı başardığımızda ay ışığının sağladığı olanak sayesinde onun gözlerinde kendimi gördüm. Birinin kalbindeki yerini onun gözlerinde görmek nefes almak gibiydi. Çünkü yaşamak için nefes almak gerekiyordu ve nefes almak da sebeplere bağlıydı. Ve Tuba benim en değerli sebebidim.

Boğuştuğum yoğun duygulardan ve bizi saran melankoli-den kurtulmak için, "Birisi hasretimden küle dönmüş," dedim.

"Bunu söyleyen de o birisinden pek farksız değil," diye bana karşılık vermekte gecikmedi.

"Sadece evet deseydin sana yakışmazdı zaten."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Bana cevap vermeye çalışırken titreyen sesini duyabiliyordum, o yüzden nereye gittiği belli olmayan sohbeti sonlandırarak, "Seni özledim," dedim. "Hem en az senin beni özlediğin kadar."

Ondan almayı başardığım gülüşle hemen arkamızdaki iki bahçeyi birbirinden ayıran alçak duvara oturdum ve Tuba'yı da yanıma çektim. Fazla vaktimiz kalmamıştı. Evdeki yokluğu fark edilmeden içeri girmesi gerekiyordu ki zaten acı soğuk yanaklarımızdan başlayarak içimize kadar işlemişti.

"Haberlerde kutlama yemeğinden bahsediyorlardı, oraya gideceksin sanmıştım."

"Karnım aç değildi, uçakta bir şeyler atıştırmıştım o yüzden yemek fikri hoşuma gitmedi."

İstediği cevabın bu olmadığını belli etmek için başını kaldırdığı omzuma yumruk attı. Fakat onun canı benimkinden

daha çok yanımdı. Parmaklarımı ellerimin arasına aldım ve tek tek hepsini öptüm.

“Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?”

“Belki duymak istiyorum.”

“Öyle mi?” dedim ve yüzümü ona döndüm. “Seni çok özlemiştim, yaşananları sana anlatmak için bir dakikadan daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum, üstelik deli gibi seni göresim gelmişti. Bu yüzden yemeğe katılmak yerine yanına geldim.”

Oldu mu, der gibi yüzüme baktığında olduğunu anlamıştım.

“Ben de seni çok özledim, o golü attığında televizyonun içine girip sana sarılmak istedim,” diye gözlerimin içine bakıp konuşuyor ben de gözkapaklarımı hareket ettirmeden onu seyrediyordum. “Golden sonra öptüğün avcunu kalbinin üzerine koyduğunda onun bana olduğunu biliyordum çünkü sıcaklığını yanağımda hissettim.”

Kesinlikle o öpücük ona aitti. “Bu nasıl bir özgüven hemen de üzerine alındı,” desem de Tuba bana inanmadığını yüzünü çarpıtarak belli edince ben de eğilip onu yanağından öptüm ama hemen geri çekilmedim.

“Baban çok mutludur,” diye giriştiği konu değiştirme zahmetine hemen ayak uydurdum. “Sadece mutlu mu? Yıllardır süren uğraşlarının karşılığını almış bir adamın keyfi nasılsa o da öyle. Zaten o olmasaydı bunu başaramazdım.”

O anda ne olduğunu anlamadım. Tuba’nın yüzünde bir anlığına da olsa garip bir ifade görüntü kayboldu ve kolumun altındaki vücudu gerildi. Ben sorunun ne olduğunu çözmeden o bana, “Seninle gurur duydum, benim babam bile dünden beri seni konuşuyor, haberlerde hep sen varsın,” dedi.

“Yani o kadar gol attık, koşturduk bir zahmet olsun.”

“Şapşal!”

“Ben de seni çok seviyorum.”

“Ya yapma böyle...”

“Kırk defa söyleyip bu kadar belli etmene gerek yok, anladık beni seviyorsun, bensiz yaşayamıyorsun ama kendini az naza çek.”

Yüzü gecenin karanlığında kalmıştı ama kıpkırmızı olduğunu anlamam için görmeme gerek yoktu.

“Evet, ne var seni çok seviyorum.”

“İyilik güzellik ne olsun, sende ne var ne yok?”

“Hem şapşalsın, hem de çok kötüsün.”

“Ben de seni çok seviyorum.”

Mutlulukla iç çekip başını tekrar omzuma yasladığında onu kendime doğru çektim. Huzur nedir diye soranlara cevap olarak bu anın fotoğrafının gösterilmesi yeterliydi.

Dingin sessizliğin ardından, “Taşınma işini ne yaptınız? Bu beni çok korkutuyor,” diye soran Tuba son zamanlardaki tek konumuzu bu gece de açmak için daha fazla dayanamadı.

“Babam mahalleden gitmek istemeyişimi anlayışla karşıladığını ve bir süre daha kalabileceğimizi söyledi. Aldığı evi kiraya vermiş, taşınacağımız zaman başka bir yer buluruz dedi ki onu ikna edemeseydim bile bu seni her gün görmeme engel olmazdı.”

“Ama taşınacaksınız?”

“Bu kaçınılmaz görünüyor fakat on sekizimizi doldurmadan bir yere gitmiyoruz, şu üniversiteyi bir kazan, rahatça görüşmeye başlayalım o zaman nerede oturduğumuzun bir önemi kalmaz, sen ne dersin?”

Önce cevap vermedi. Sanırım ne söylemesi gerektiğini düşündü ya da benim planımın doğruluk payını hesapladı. Sonra da, “Haklısın galiba,” dedi ama söyleyemedikleri beni rahatsız etti. “Bu arada akşam haberlerinde babanın sana aldığı arabayı gösterdiler...”

Daha fazla konuşmasına izin vermeden onu susturdum. “Onu bana almadı, kendine aldı. Yeniden mi başlıyoruz?”

“Bir şeye başladığım yok.”

“Tabii, bitirmedin ki başlayasın,” dediğimde öfkem sime yansımıştı. “Ünlü falan olduğumda ya da çok zengin

olduğumda seni unutacak ya da terk edecek değilim. Bu korkularından vazgeç."

"Yaşamadan bilemezsin."

"Hadi oradan, zaten yaşıyorum, hem ünlüyüm hem de zengin, ama bak neredeyim."

Sadece, "Hihi," diyen Tuba'yı ikna edemeyeceğimi biliyordum. Bunları düşünmek için nasılsa çok vaktimiz olacaktı. O yüzden daha fazla gerilmeden yeni konumuza geçmek için acele eden bu defa ben oldum. "Bu pazar günü on birin içinde maça çıkacağım. Yarın sana davetiyeleri veririm, babanla beraber geleceksin, öyle değil mi? Orada olmana ihtiyacım var."

"Ya of, Barış!"

"Bu gelmeyeceksin demek mi yoksa aşkı söylemene gerek yok tabii ki orada olacağım demek mi?"

Kollarımın arasından uzaklaşmak isteyince gidemeyeceğini söylemek yerine onu daha da kendime yaklaştırdım.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, sanki böyle... Yani babamın... Ne bileyim bileti biz alıp gelebilirsek..."

"Şu filmleri izleme diyorum sana, yine başladın zengin kız fakir oğlan edebiyatına."

"Ama sen beni hiç ciddiye almıyorsun, olmaz zannediyorsun fakat..."

"Yeter," diyerek ayağa kalktığımda sesimin tonunu ayarlayamamıştım. "Buraya gelirken istediğim tek şey seninle olmakti fakat geldiğimden beri anlamsız hatta yersiz korkularıyla mücadele etmekten yoruldum. Konuşsak bile olur sadece birlikte olalım. Ne olur kendini de beni de rahat bırak, soğuşun altında, karanlıkta kaçak olarak görüşebildiğimiz kısıtlı zamanımızı gelecekle ilgili güzel hayallerle süsleyelim."

"Tamam, haklısın Barış ama."

Haklısından sonra söyledikleri sınırlarımı bozmuştu ama sesindeki ağlamaklı ton beni gafil avladı. Dizlerimin üzerine çöküp ellerini tuttum ve başını kaldırıp bana bakana kadar bekledim. Bir gün ayrılacaksak ve o ayrılığa kader denile-

cekse ben öyle bir kaderi reddediyordum. Ne yazık ki bunu uzun zamandır Tuba'ya anlatmayı becerememiştim. "Bunların yerine senin her akşam bana masaj yapmandan, yemek hazırlamandan, ütümü yapmandan ve tabii kocaman evimizden bahsedebiliriz."

"Bunları yapabilen iyi bir gündelikçi abla tanıyorum."

Nihayet gülümsemeyi başarinca ben de güldüm. "O zaman seni onun yanına staja gönderelim, bunlar önemli şeyler."

"Şapşal!"

"Kaçınıcı söyleyişin, biliyorum... Beni çok seviyorsun."

Aniden ileriye doğru atılıp kollarımı boynuma doladığında ben de içime sokarcasına ona sarıldım.

O an, onu endişelerinden dolayı suçlarken ve bizi sadece ölümün ayıracağına dair yemin ederken ne kadar büyük bir yanlışın içinde olduğumu çözemeyecek kadar âşıktım. Aşk insanın öncelikle gönül gözünü kör ediyordu. Bir kere görüyor sonra o gördüğüyle yaşıyor, gerçeklerden vazgeçip kendi doğrularına inanıyordun.

Benim de bunu öğreneceğim zamanlar gelecekti. Aşkta vazgeçeceğim günler sessizce kapıma doğru ilerliyordu.

*Masumiyeti, sevgiyi, gücü ve
zarafeti temsil eder. Oysa ulaşmazdır,
emek ve sabır ister, çünkü aşk kadar
nakör ve onun kadar güzeldir.*

Orkide

BÖLÜM 4

Düşüncesizce davranışının ardından eve girip kapıyı ardından kapadığında derin bir nefes aldı ve işe iyi tarafından bakmaya çalıştı. Yaptıkları bastırılmış bir duygunun su yüzüne çıkışıydı. Yine olsa yapar mıydı? Sorusuna cevap vermek içinse Serra'nın düşünmeye ihtiyacı vardı.

Barış'ı görür görmez kalbi deli gibi atmaya başlıyordu. Kalbiyle arası çok iyi sayılmazdı ama bu çarpıntıya sebep olan şeyin ne olduğunu anlamayacak kadar da aptal biri değildi. Hele ki adam ona dokunduğunda yaşadığı şokun etkisi aradan geçen zamana rağmen sel gibi taşmaya devam ederken bahaneleri işe yaramazdı.

Sırtını dayadığı kapıdan ayırıp yürümeye başladığında ise sorusuna yanıt bulmuştu. Zilini çalan kuryenin uzattığı gülleri alırken verdiği karar yanlıştı. Oraya hiç gitmemeliydi. Ne var ki buketin üzerine iliştirilmiş, "Yaşananlar için üzgünüm," yazan notu okuduğunda vücudunu saran fiziksel uyarı mantıklı düşünme yetisini ele geçirmişti.

Barış yaşananların hangisi için üzgündü? Üstelik yaşananları organize eden bizzat kendisiyken bunun bir zafer kutlaması olduğunu anlamayacağını mı sanmıştı? Daha ilk dakikada, *misafirliğin* kısa sürecek, çünkü bunun için uğraşacağım, diyen adam sadece Fırat'ı kandırabilirdi.

Mantıklı düşününce, aklın ve duyguların birlikte aldığı karardı. Serra mantıklı işler yapsa da sadece akıyla konuşan ve hareketlerine yön veren biriydi. İlk düşündüğünü söyler, aklına ilk gelen şeyi yapardı. Bu sabah da aynı şekilde davranmıştı, oysa sadece üç saniye boyunca, Barış'ın, iç dünyasında uyandırdığı hisleri sorgulasa değil oraya gitmek sığındığı

yorganın altından çıkmazdı. Çünkü söz konusu Barış Dağı olunca Serra için aradaki her santim ölümcül değer taşıyordu. Kısa sürede çok fazla şey yaşamış, duymuş, düşünmüş ve nihayetinde istemese bile değişmişti. Zira yaralanmıştı ve aldığı yaralar ince ince kanıyordu.

Uyuşukluktan nefret ederdi ancak şu anda elinden tırlüsü gelmiyordu. On metrelik yolu ağır adımlarla başka denini en sevdiği berjerine bırakmak yerine emanet ya da her an gidecekmiş gibi ucuna sindi.

Anlamak istiyordu ama sanki göremediği bir güç ona engel oluyor algılarını açmasına izin vermiyordu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve boşalan içinin yeniden eskisi gibi dolmasını beklemeye koyuldu.

Bunca yıl kendini soyutladıktan sonra bedeninin gidip en olmayacak kişiye tepki vermesi ve onu arzulaması evrenin yaptığı kötü bir şakaydı. Ama belirtmeliydi ki bu hiç komik değildi.

Bir hayat belirtisi gösterebilmek için kendini zorlayan Serra, boynuna götürdüğü parmaklarının tam olarak Barış'ın dokunduğu yerde olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Ne zamandır bu hâldeydi hatırlamıyordu. Elini hızla çekmeden önce son bir kez daha hissetmek istedi ancak Fırat'ın ona gülümseyen yüzü gözünün önüne geldiğinde bunu yapmak için kendine izin vermedi.

Silkelenip hayatına kaldığı yerden devam edebilmek için süratle ayağa kalktı. İşe gerilen kaslarını yumuşatmakla başlayacaktı, bunun için de en etkili yolun ne olduğunu biliyordu. Uzunca bir süre küvette kalacak ve menekşe kokulu köpüklerin arasında yeniden kendini bulacaktı.

Aldığı karardan memnun şekilde üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğinde kapının çalan zili onu durdurdu. Birkaç saniye geleni karşılamayı düşündüyse de vazgeçmesi kolay oldu. Şu anda kimseyi çekecek bir ruh hâline sahip değildi.

Duyamazdan gelip yoluna devam etmeye başladığında is-

rarcı misafiri şansını tekrar denedi ama Serra bu sefer de durmadı. Onu yolundan eden aynı anda telefonuna gelen mesaj sesi oldu.

Kapıyı açmaya hâlâ niyeti yoktu, ancak çantasının içinde her zamanki yerinde olan telefonu alıp gelen mesaja baktı.

“Kapıyı açar mısın yoksa yanımdaki çilingirden yardım almamı mı tercih edersin?” diye yazan Ahmet’in mesajıyla karşılaştığında istemsizce gülümsedi.

Çantasını bulunduğu basamağa bırakıp mesajın yanıtla tuşuna bastı ve “155’i arar zorla evime girildiğini söylerim,” yazdıktan sonra gönderdi.

Ahmet’in cevabı gecikmedi. “Yüksek mevkilerde tanındıklarım var, bana bir şey yapamazlar.”

Kardeşini eve almak için kapıya doğru ilerlemeye başlayan Serra, “Çilingir genç mi?” diye yazıp gönderdiğinde Ahmet’in gözlerini devireceğine emindi.

“Tamam, kapıyı kırmamı istiyorsan onu da yaparım. Son otuz saniye...”

Üzerindeki ölü toprağından kurtulmasına yardımcı olacak derin bir nefes aldıktan sonra kardeşini karşılamak için kapıyı açtığı an yeniden kapatmak istedi.

Hemen önünde dikilen Ahmet’in yüzündeki ifade, Serra’nın hissettiği panik duygusunu yatıştırmak için yeterli değildi. Kardeşinin gözlerindeki endişe ve hemen yanındaki Mehmet’in sıkıntılı hâli daha ağır basmıştı. Kandırılmış olmanın hesabını ise sonra görecekti. Öncelikli olarak iki adamın neden kapısına dayandığını öğrenecekti.

“Pazar günü yapacak daha eğlenceli bir işiniz yok mu? Hem baştan söyleyeyim, Hatice izinde ve ben de size kahvaltı falan hazırlayamam, yorgunum.”

Muzip tavrını takınmak için direnen Ahmet, “Sanki yorgun olmasan yapabilecekmişsin konuşuyorsun,” derken gözlerindeki gerginlik sesinde de varlığını hissettirdi.

İkisi konuşmak için çabalarken suskunluğunu koruyan Mehmet, çıkardığı homurtulu sesin ardından davet bekle-

meden ve pek de kibar sayılmayacak şekilde Serra'nın yanından geçip eve girdi.

Günlerden pazar olmasına rağmen giydiği kumaş pantolonu ve kolları dirseklerinde toplanmış mavi gömleğiyle Mehmet klasik olmayı seçmişti. Ahmet ise her zamanki gibi şık, spor ve rahat olmayı tercih etmişti.

Ağabeyi içeri girince Ahmet'e de sadece kaşlarını oynatarak girmesini işaret etti. Arkalarına takılıp salona doğru geçerken merak haznesindeki en önemli soruyu düşünüp durdu. *Acaba yine ne olmuştur?* Çünkü son kez telefonda görüştüğü ve onda da çok hoş olmayan şeyler söyleyen ağabeyi pişmanlığını bildirmek için gelmemiştir.

Beyler pencerenin önünde yan yana dikilip durunca o da durdu. Ahmet yüzünü ona doğru çevirmişti ama genç adam göz temasından kaçınıyordu. Mehmet ise arkasını dönmeyi tercih ederek daha dürüst davranmıştı.

Kollarını birbirine kenetleyen Serra, "Eğer susacaksınız o zaman gidin başka yerde susun," diye çıkıştı. "Ya da hemen konuya girin."

Ani çıkışıyla Mehmet acele etmeden olduğu yerde yarım tur dönünce Ahmet tüm ilgisiyle bakışlarını ona çevirdi. Gördüklerinden hoşlanmamış olacak ki ağabeyine doğru temkinli bir adım attı.

Mehmet'in aklından iyi şeyler geçmediği kesindi ancak düşüncelerini gizlemeyi ustalıkla başarıyordu. Fakat Ahmet yaşanacakların şiddetini azaltmak için geldiğini saklamakta ağabeyi kadar başarılı değildi.

Bir dakika süren uğursuz sessizliğin ardından Ahmet, "Baştan şunu söyleyeyim ki," diyerek konuya girme hazırlığı yaptı. "Biz senin yanındayız, hasarı en aza indirmek ve her ne yaşıyorsan sana yardımcı olmak için gerekeni yapacağız."

Başıyla Mehmet'i işaret eden Serra, "Bence kendi adına konuş," dedi.

"Hayır, bu sadece bizim değil tüm ailenin sözü."

Tüm aile mi?

Merakı iyice kabaran Serra, konunun Fırat olmadığını daha onlara kapıyı açtığı anda anlamıştı. Ancak aklına bu durumu açıklayacak başka bir şey gelmiyordu.

"Tam olarak nasıl bir yardımdan bahsediyorsunuz?"

Sorusuyla iki erkeğin bakışlarının buluştuğunu ve sadece gözleriyle konuşarak bir karara vardıklarını gördü. Sabri sanıyeler önce taşmıştı ancak inatçı davranıyor, açık açık ne olduğunu sormuyordu. Kollarını birbirinden ayırıp ellerini beline koydu. Nasılsa birazdan öğrenecekti.

Ahmet, pantolonunun cebine sıkıştırdığı telefonu çıkarıp yanına kadar ilerledi. Birkaç tuşa basıp aradığı şeyi buldu ve Serra'nın da görmesi için ona doğru çevirdi.

Ekrandaki fotoğrafı gördüğünde kalbi tekleyip nefesi daraldı. Yutkundu ama ağzı kurumuş, içeride hiç tükürük kalmamıştı.

Toparlanmak için kendine emir verdi ve sinir hücrelerinin emri algılamasını bekledi. Geçen kısa sürenin sonunda ona sarılmak için hamle yapan Ahmet'in hareketlerini hissedince kendini geri çekti.

"Tam da amacına hizmet eden bir fotoğraf, çekenı tebrik ediyorum."

"Serra..."

"Ne var Ahmet, gösterinizin sebebi bu fotoğraf mıydı yani?"

"Kes şu oyunu Serra!"

Geldiğinden beri ilk defa ağzını açan Mehmet'in olduğu yöne bakmadı. Onun yerine dakikalar önce ucuna sindiği berjere yeniden ama oldukça rahat şekilde oturdu.

"Bellı ki fotoğraf hakkındaki fikirlerinizi benimle paylaşmak için kararlısınız. O zaman söyleyeceklerinizi söyleyin ve gidin."

Mehmet bulunduğu yeri terk edip Serra'nın karşısına oturdu. Sırtını geriye dayadı. "Etkilenmemiş gibi yapmak istiyorsan, buyur devam et ama önce bize bir açıklama yap."

"Ne diye etkileneyim ki? Az önce dediğim gibi amacına

hizmet eden bir fotoğraf ve zaten siz de bu sonuca ulaşmışsınız, o yüzden benden ne diye açıklama istiyorsun?”

Bu defa ağabeyinden önce davranan Ahmet, “Haberde iki kardeşle birlikte olduğun yazıyor,” dedi ve tercihini Serra’dan yana kullanarak onun yanına oturdu. “Fotoğraflar da de bu durumu önemsemiyormuş gibi davranarak bizi değil sadece kendini kandırıyorsun.”

Hayretle açılmış gözlerini kardeşine dikti. “Ortalığı kırıp dökmek, ne bileyim bağırıp çağırmak yok mu? Beni şaşırtıyorsun.”

“Evet, içimde bunları yapmak ve gidip o iki adamın boynunu kırmak için amansız bir istek var ama değiştim. Yani önce dinlemeyi öğrendim, sonrası içinse söz veremem.”

“Adamların Serra’yı zorla yanlarında tutmadıkları bu kadar belli iken, onların boynunu koparman haksızlık.”

“Aslında fotoğrafları çekip haberi yapanın boynunu koparmayı tercih ederim ama kim olduğunu öğrenene kadar beklemek zorundayım.”

“Bunun için sıraya girmen lazım.”

Gülmeye çalışan bir ses çıkaran Serra, “Ağabeyimizi yanlış anladın Ahmet, o neden cezayı bana kesmediğini öğrenmek istiyor,” dedi.

“Hakkımda ne düşündüğün hiç umurumda değil.”

“Senin başkaları için yaşadığını sanıyordum, ne oldu misyonun ağır mı gelmeye başladı?”

“Hiç zorlanmadan sinir bozucu olmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama lütfen ondan kurtul ve şu lanet olası kabuğunu kırıp bize neler olduğunu, ne yaşadığını anlat ki sana yardımcı olabilelim.”

Öne doğru eğilen Serra gözlerini kısıp bakışlarını Mehmet’e dikti. “Önden buyur!”

Başını sallayan Mehmet kararlılıkla, “Olur,” dedi. “Fotoğrafları bana gösterdiklerinde bunun sana vereceği zararı hesapladığımda nefesim kesildi, ağzım kurudu ama senin iyili-

ğin için çabuk toparlanmam gerektiğini biliyordum. Haberi hemen durdurdum, tüm sitelerden sildirdim ancak bir saat gibi çok uzun bir zaman geçmişti. Üstelik Barış Dağlı’nın kız hayranları #Serrayahayır kampanyası başlatmıştı, maalesef ki onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fakat senin yanında olabilmek adına her şeyi olduğu gibi bırakıp buraya geldim.”

“Beni düşündüğün ve yaptıkların için teşekkür ederim,” diyen Serra biraz daha dayanabilmek için yalvardı. Sonra başına bağır, yorgun düşene kadar ağlayacaktı. Ancak üzüntüden ziyade maruz kaldığı muamelelerin hissettirdiği aşağılanma duygusunun sebep olduğu öfkeden kurtulmak için ağlayacaktı.

İyice ona sokulan Ahmet ellerini avuçlarına aldığı anda geri çekmek istedi ancak genç adam tutuşunu iyice sertleştirdi. “En ihtiyacım olduğu anda sen beni tutmuştun, yığılıp yok olmak üzereydim ama gitmeme, dağılmama izin vermedin. Bırak ben de senin için aynısını yapayım.”

Boğazında biriken ve gözlerine hücum eden yaşları yutkunarak geri döndüren Serra konuşmaya başlamadan önce ellerini çekti. “Dediğim gibi çekildiği açı itibarıyla öyle görünüyor, olayı bu kadar arabeske bağlamanıza ve altında bir şey aramanıza gerek yok.”

“Barış Dağlı’yı tanırım, on yıl öncesine kadar çok daha popülerdi, futboldan anlamayan kadınlar, kızlar bile peşini bırakmazdı.” Anlatmaya başlayan Mehmet öne doğru eğildi. “Dönemin en iyi futbolcusuydu, istisnasız herkesin kabul ettiği bu gerçeğe gölge düşüren tek şey onun çapkınlıklarıydı. Aynı kadınla ikinci kere görüldüğü olmadı, evliyken bile bu huyundan vazgeçmedi.”

Mehmet, Dağlı için evliyken mi dedi? Tüm anlatılanların arasında seçtiği bu detaya takılıp kalmak istemiyordu. Çünkü Serra’yı ilgilendirmiyordu, ama aynı cümle beyninin içinde yankılanıp dururken bunu nasıl başaracaktı bilmiyordu. “Bana bu saçma şeyleri neden anlatuğımı sorabilir miyim?”

“Ona güvenmemen gerektiğini daha net anla diye.”

“Benim böyle bir derdim yok, o sadece Fırat’ın ağabeyi.”

Mehmet tüm işiğini kaybeden çakır gözlerine tezat oluşturacak şekilde güldü. Tabii onun gülümsemesini normal kabul edenler için...

“Emin misin? Çünkü bu fotoğraflara bakan herkes gibi ben de Fırat’la değil Barış’la birlikte olduğunu düşünüyorum.”

Ağabeyinin son yorumuyla ayağa fırlayan Serra, “Birkâç aydır rahat günler geçiriyoruz diye canınız sıkıldı ve oyalanacak iş mi arıyorsunuz?” diye bağırdı. “Evet, haber hasar alma- ma sebep olacak, fakat üstesinden gelirim. Müşterilerimin özel hayatıyla ilgilendiğini sanmıyorum, keza Holding’e de zararı olmaz, cemiyetin ne düşündüğü ise umurumda değil.”

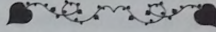
“Bu saydıklarının hiçbirini benim de umurumda değil.” Mehmet onun gibi hızla ayağa kalkıp tam önüne geçti. “Adama yalvarır gibi bakmışsın, yani... Onunla aranda ya da ona karşı...” Kardeşiyle bu tür konuları konuşmaya alışık olmayan genç adam aklında dönüp duran kelimeleri dile getiremedi. Durumu ondan daha parlak olmayan Ahmet de yardım girişiminde bulunmayınca kekelemekten öteye geçemedi.

Serra, kendini savunmak gibi bir girişimde bulunmaya- caktı, zaten aldığı kararların ve yaptıklarının savunulacak bir yanı yoktu. Adamın bedeni onun bedenini mıknaş gibi çekiyordu ve bunu da erkek kardeşlerine söyleyemeyeceğine göre uzatmanın bir anlamı yoktu. Fotoğrafı çeken kişi iyi bir kare yakalamıştı fakat savunduğunun aksine açıyla falan ilgili değildi. Başta gözlerindeki açlık olmak üzere hepsi doğruyken, sadece lanet olası kadere kızabilirdi.

“Sen ve ben, hissettiklerimizle yaşadıklarımızın ayrı olmasına alışkınız. Yok saymayı, o bahsettiğin kabuğa gizlenmeyi ve tabii feda edilmeyi çok iyi biliriz.”

“Peki, sıkıştığın noktada hep aynı şeyi yap, dön dolaş konuyu istediğin yere yani bana getir. Ama haberin olsun diye söylüyorum, bu işin peşini bırakacak değilim.”

Mehmet, Serra'ya ulaşmayı başaramayacaktı. Yıllar önce susmaya karar verdikleri günden beri aralarında oluşan uçurumu kapatmak için geç kalmışlardı. Buna rağmen, ona bir şeyler anlatmaya çalışan kardeşinden vazgeçecek değildi. Zaten yıllar önce tam da bugünler için vazgeçmesi gerekeni arkasında bırakmıştı.

Sevginin celladı olan nefreti Barış'ın yüreğine ekenler yarattıkları eserleriyle şimdi mutlu olabilirlerdi. Nefretin yarattığı kibir sevginin içindeki tüm iyilikleri silerdi. Zira sevmeyi öğreten âlim, nefreti öğreten ise zalim olur derlerdi ya, ne yazık ki Barış'ın karşısına bugüne kadar hep zalimler çıkmıştı.

Her yana dağılmış cam parçaları, kırılmış sürahinin içindeki suyun yerde bıraktığı koyu renkli leke ve ters dönmüş sandalyeler Fırat'ın az önce gösterdiği şiddetin sessiz kanıtlarıydı. Barış onlara baktıkça öfkelenmiyor sadece utanıyordu.

"Antrenmanın ortasına dalıp özür dilemek için ona gönderdiğim gülü suratıma fırlattı," diye Fırat'a yaptığı açıklamanın fotoğrafın anlatmak istediğiyle örtüşmediğini biliyorsa da onuncu kere yaşananları en baştan izah ederek kendince haklı bir yön bulmak istiyordu. Yoksa Fırat'ın, *ne halt etmeye çalışıyordun*, diye başlayan sorusunun asıl cevabının bu olduğunun farkındaydı.

Ne var ki gerçeği söylemeye cesaret edecek kadar büyük bir yüreği yoktu, Serra'nın bembeyaz teninin öfke ve utançla kızardığını görmekten yorulduğunu ve ona yaklaştığı genç kadından yayılan menekşe kokusunun aklını başından aldığını itiraf edemezdi.

"Tüm bunlar onu duvara dayaman için kabul edilebilir mi sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır, ancak sen de Serra'nın insanı çileden çıkartmak gibi özel bir yeteneğinin olduğunun farkındasındır."

“Bu seni haklı mı çıkarmalı?”

“Ben haklı haksız davasında değilim,” diyen Barış odanın en uç köşesine gidip arkasına yaslanarak içinde yükselen Fırat’a sarılma isteğini önlemeye çalıştı. “Serra’dan hoşlanmadığımı ve ilişkinizi onaylamadığımı ne senden, ne de ondan sakladım.”

Ortada olması gereken ancak Fırat’ın tekmesiyle kapıya doğru yavaşmış sehpanın üzerinde duran telefonu işaret eden genç adam, “Bu hoşlanmamış hâlin mi?” diye sordu.

“Onun için söyleyebileceğim tek şey, çok talihsiz bir an olduğu.”

Başını inanamıyormuşçasına sağa sola sallayan Fırat hiç çekinmeden nefret yüklü gözlerini Barış’ın puslu gözlerine dikti. “Senin uçkuruna sahip çıkamadığın her an, talihsiz olarak adlandırılıyor, öyle değil mi?”

Barış, tam olarak konunun buraya gelmesinden korkuyordu ve korktuğunun da başına gelmesi uzun sürmedi.

“Senin sevgiline uçkurumu çözecek kadar şerefsiz değilim.” Barış’ın sesindeki isyanın tek muhatabı kendisiydi. “Talihsiz bir sürü olay yaşadım evet, ama bahsettiğin an, benim için uzun süre önce talihsiz olmaktan çıktı.”

Fırat, bunun tek kelimesine bile inanmadı, hiçbir zaman da inanmamıştı. Bir şeyler söyleyebilmek umuduyla dudaklarını oynattı fakat sonra vazgeçti. Yeniden aynı şeyleri konuşmak ve duymak istemiyordu. Son dokuz yıldır mütemadiyen aralarında süren tartışmanın bir kazananı olmamıştı. Şimdi de bir şey değişmeyecekti.

Sessizlikten faydalanan Barış, “Sırf bana olan kızgınlığından dolayı hayatını mahvetmene izin vermeyeceğimi söylemiştim,” diyerek kararlılığını bir kez daha dile getirdi. “Fikrimi değiştirmiş değilim, belki de Serra sandığın kişi değildir.”

Yüzünü kapadığı avuçlarını saçlarının arasından geçirip ensesinde birleştiren Fırat, “Ne yani bunu, bu şekilde mi yapmaya karar verdin?” dedi. “Hata yapıp suçu başkalarına atma konusunda bir numarasın.”

"Ben hatalarımın farkındayım ve onları düzeltmek için uğraşıyorum."

"Senin kendini aklamana, huzura kavuşmana izin veremeyeceğim."

"Ben de denemekten vazgeçmeyeceğim, çünkü benim değil senin huzura kavuşmanı, kalbini temizlemeni istiyorum."

"Ah, gözlerimi yaşartıyorsun..."

"Beni gerçekten dinlediğin gün, bunu başaracağım."

"Sana neyi başardığını söyleyeyim," diyen Fırat'ın sesi isyan yüklüydü. "Kardeşinin sevgilisine göz diken bir adam olmayı başardın ama seni tanıyanlar buna şaşırmamıştır."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ben bilmem gerekeni uzun zaman önce öğrendim zaten."

"Ne kadar kırıncı olmaya çalışırsan çalış, senden vazgeçecek değilim."

"Bu saatten sonra eğer beni görürsen, istediklerini yaparsın," diye son sözlerini söyleyen Fırat el gözlerini yakan acıyla bir bakış attığı Barış'a arkasını döndü. Sertçe açtığı kapıyı duvara çarpıp odadan çıktığında gözlerini yakan yaşlara özgürlüklerini verdi. Keşke kalbi Barış'ı affedecek kadar cesur olsaydı.

Fırat'ın ardından yumruğunu duvara indiren Barış rahatlayamayınca parmakları kanayana ve acı tüm benliğini sarana kadar sinirini taş zeminden çıkardı.

Ne fotoğraflar, ne de Serra, hiçbir umurunda değildi. Bir kez daha Fırat'ın ona sırt çevirmesini engelleyememiş olmayı kaldıramıyordu. Yine sessiz kalmış bir kez daha dile dökemediklerinin ağırlığı altında ezilmişti.

Aradan geçen dakikalar hiddetini azaltmak yerine iyice artırılmıştı. Eşyalara ve kendine zarar vermesi hiçbir işe yaramamıştı. İçinde patlayan volkana rağmen odanın tam orta yerinde durduğunda sanki buz kesmişti. Aldığı darbelerle uyumuş parmaklarını açıp kapamaya çalıştı. Elinin üzerini

kaplayan kan yerde ufak birikinti oluşturunca eşya dolabına ilerledi. Sağlam kolunun yardımıyla çıkardığı havluyu yaralı parmaklarına doladı.

Artık yalnız olmadığını hissettiğinde yarısına kadar açık olan kapıda beliren kişiyi görmek için o yöne döndü. Küçük adımlar atan Dilan ürkekçe içeriye girdi. Neler yaşandığını anlamak istercesine etrafa göz gezdirdikçe yüzündeki merak ifadesi üzüntüye dönüştü.

“Ne istiyorsun?”

“Şey patron!” diyen Dilan adamın elindeki kanlı havluyu görünce ileri doğru atıldı. “Ne oldu? Hemen doktoru çağırayım.”

“Doktora gerek yok, sadece sıyrık.”

“Kan çok fazla...”

Elini genç kadından uzaklaştırıp masasının arkasına ilerleyen Barış, “Gerek yok,” dedi. “Sen söylediklerimi yaptın mı?”

Dilan, doktora gerek olmadığı konusunda pek emin değildi ama adamın şu anda itiraz kabul etmeyeceğinden emin olduğu için istemese de konuya girdi.

“Haberimiz bizden önce Mehmet Sancaktar durdurdu, ama fanlarımız hızlı davranmış ve #Serrayahayır kampanyası başlatarak fotoğrafı profillerinde paylaşmışlar. Bazıları, ki o bazılarının başında Müge var, tesislerin önünde seni bekliyor.”

“Ayrıntıları geç.”

“Ben Müge ile konuştum, kampanya devam edecek ama fotoğrafı kaldıracaklar, ancak böyle bir anlaşma yapabildim.”

“Neden Mehmet Sancaktar’dan hızlı davranmadın?”

“Olaysa biz toplantıdayken başladığı için sanırım onların daha önce haberi oldu. Mehmet Sancaktar ile görüştüm, bilgi işlemcisi internet üzerinde haberi yayınlayan ilk profilin IP adresinin mesaj uzantısını araştırıyormuş.”

Barış, farkında olmadan Serra’nın neler yaşadığını ve onun yanına gittiğini tahmin ettiği Fırat’la aralarında neler geçeceğini merak etti.

"Toplantıyı ne yaptın?"

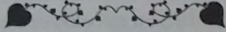
"Dün evde ve bugün burada olan herkesi çağırdım ki zaten çoğu binayı terk etmemişti. Murat yolda ama Suat'ula-
samadım."

Murat önemli değildi, ancak Suat... Onu yakaladığı yerde çıplak elleriyle boğacaktı. Bunu yapanın o olduğunu biliyordu, diğerlerini şüpheye yer bırakmamak için çağırmıştı.

"Her taşın altına bak, onu istiyorum."

"Tamam, patron."

Tüm heybetiyle yerinden uzaklaşıp toplantı odasına geçmek için yürümeye başlayan Barış, yeniden medyaya malzeme olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Demek ki bazı şeyler, buna kendi de dâhil, değişmiyordu. Güçlü adımları zemini sarsarken parmaklarını saran havluyu çıkarıp fırlattı. Yaşadığı dejavu akıl almazdı ama maalesef bu defa zarar gören sadece kendisi olmayacaktı.

Suat hariç, herkesle anlayacakları dilden konuşmuş, fotoğrafları çekeni bulursa ona hiç acımayacağını söylediğinde boşuna çabaladığını görmüştü. Birazcık akli olan herkes bunun Suat'ın işi olduğunu anlardı. Dilan'ı ve yardımcısını onun peşine takmış, kendi de Müge'nin karşısına çıkmıştı.

Hiç kimseye bir açıklama yapmak gibi bir niyeti olmayan Barış, sadece Müge'yi listenin dışında tutuyordu. Yirmi yıldır hayatında olan bu kadın hem bir açıklamayı hak ediyordu hem de başlatılan saçma sapan kampanyayı durdurabilecek tek kişiydi.

Müge, çok özel ve güzel bir kadın olmasına rağmen Barış'a göre çok gereksiz bir iş yapıyordu. Fan kulübünün başındaki isimdi. İlk yıllarda, *ben popçu değil topçuyum*, diye işin lüzumsuzluğuna açıklık getirse de onların sayesinde çok para kazanmıştı. Spor giyim markaları ve içeceklerin aranan yüzü

olmuş, oynadığı reklam filmleri ve katalog çekimleriyle popülaritesine popülarlık katmıştı. Ara verdiği beş yıl boyunca sayıları azalsa da onu terk etmeyen ve yeniden o grubun içine dâhil olan ciddi sayıda insan vardı.

Müge ile yaptığı görüşmenin ardından tesis binasını terk ettiğinde kendini Suat'ın evinin önünde bulmuş ancak adama ulaşamayınca öfkesi içinde kalmıştı.

Barış'ın geçmişe dair vazgeçemediği çok az şey vardı. Bunlardan birisi yere yakın, hızlı ve tek kapılı spor arabalarıydı. Evine gelip küçük aracını park ettiğinde gözü artık onu da görmüyordu. İçinden çıktığı aracın kapısını tüm gücünü kullanarak kapattı.

Karabasan gibi üzerine çöken pazar günü bitmek bilmiyordu. Sabah uyandığı anın üzerinden sanki günler geçmişti. Oysaki daha on iki saat bile olmamıştı.

Yürümeye başladığında tişörtünü çıkartıp bahçeye savurdu ve havuza yöneldi. Hareket etmesi, damarlarında dolaşan öfke ve adrenali boşaltması gerekiyordu.

Fırat ve Suat'tan bir haber alamamışken kendini kontrol etmesi mümkün değildi. İki de bir aklına gelen, *Serra ne yap-tı?* sorusu işleri daha da içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu. Bu yüzden eğer başarabilirse baygın düşüne kadar yüzecekti.

Ne yazık ki fazla ilerleyemeden yakınlardan gelen araba sesiyle olduğu yerde durdu. Tanıdık ve ona iyi haberler getiren birini göreceği umuduyla arkasını döndüğünde boşuna ümitlendiğini anladı. Hiç tanımadığı siyah ve büyük araç durduğunda içinden kimin çıkacağını görmek için bekledi.

Park etmek yerine düzlüğü çıkar çıkmaz motoru durdurdu. Şoförü gördüğünde iki kaşını birden havaya kaldırdı. Anlaşılan bugünün sürprizleri henüz bitmemişti.

“Bana seni öldürmemem için bir neden söyle,” diyerek yanına doğru ilerleyen Mehmet Sancaktar'ın sözleri komik olmasa da Barış güldü.

“Beni öldürmek için bir sebebin var mı ki aksini iddia edeyim.”

İyice yanına yaklaşan Mehmet, ona doğru eğildi. Yüzü gerilmişti. "Unut gitsin, zaten sebebe ihtiyacım yok."

Barış daha ne olduğunu anlayamadan Mehmet'in yumruğunu çenesinde hissetti. Bu şekilde bir kavgaya karışmayalı uzun zaman olmuştu ama nasıl yapıldığını unutmuş değildi. Sadece karşılık vermeye hakkı olmadığını düşündüğü için karmına isabet eden ikinci darbeyi de aldı. Ancak üçüncüsüne izin vermeyecekti.

Mehmet'ten beklenmeyecek şekilde vuruşları sert ve acı vericiydi. Öne doğru eğilmek zorunda kalsa da toparlanıp sırtını yeniden dikleştirme kısa sürdü.

Hüsrân dolu bir nefes veren Mehmet bir adım geri çekilip, "Yaptığın adiliğin farkında olduğun için mi yiyeceğin dayığa boyun eğiyorsun?" diye sorduğunda tam zamanında durmuştu.

"Yerinde olsam ben de aynısını yapardım, yoksa senin gibi bir hanım evladının bana ikinci yumruğu atması mümkün değildi."

Barış'ın gözdağına karşılık, "Başka yerde kaşın," diyen Mehmet'in öfkesi geçmemişti. Sadece yılların verdiği tecrübeyle kendine hâkim olmayı başarmış ve geri çekilmişti.

"Beni kaşımayacaksan ne diye geldin?"

"Sen ve senin kardeşini bir daha Serra'nın etrafında görürsem o zaman sebebini anlarsın."

"Peki ya senin kardeşin Serra, bu konuda ne düşünüyor?"

Çakar gözlerine hücum eden kan ve yüzünü gölgeleyen karanlıkla öne atılan Mehmet, "Serra'nın adını ağzına alma," dedi. "Onun ne düşündüğü seni ilgilendirmez, Dağlı kardeşler olarak yapmanız gereken şey ondan, ailemden uzak durmak."

Bulunduğu yeri terk etmeyen Barış etrafına bakındı. Ortamı yumuşatmak gibi bir amacı olmadığı için sessizliğe izin verip boyun eğmeyeceğini göstermeye çalıştı.

"Buraya geldiğinden haberi yok, öyle değil mi?"

Ellerini üzerine tam oturan pantolonun cebine sokan Mehmet, "Kulaklarında sorun mu var senin?" diye sordu. "Ben tamamım ama Fırat'la görüşmelerine müdahale edemem."

Gözlerini kısan Mehmet onun ne demeye çalıştığını anlamıştı. Sonuçta o da müdahale edemeyen taraftaydı, fakat Barış'a kanacak değildi.

"Bir daha ellerini kardeşimin üzerinde görürsem seni öldürürüm."

"Düşündüğünün aksine kardeşinle aramız pek iyi sayılmaz, aslında o haber birbirimize karşı hissettiklerimizin tam tersini yansıtıyor. O sadece bana haddimi bildirmizin tam oradaydı bense haddimi bildiremeyeceğini ispatlamaya çalışıyordum. Sandığın gibi bir durum yok yani, üstelik ben istesem bile kardeşinin buna izin vermeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum olmalısın."

Barış, az önce Serra'yı korumaya çalıştığına inanamadı. Hislerini saklamaya çalışmak için az önce darbe aldığı çenesini sıvazladı ve karşısındaki adamın söylediklerini hazmetmesini bekledi.

Bir karara varmış gibi, "Fotoğrafi çekip haber yapanı bilmiyorsun değil mi?" diye soran Mehmet aralarına giren sessizliği bozmakta aceleci davrandı.

"Eğer bilseydim, şimdi burada olmazdım. Ancak iyi bir tahminim var."

"Bahse girerim ki tahmininde yanılıyorsun."

Aynı boyda olduğu adama açıklama yaparken hissettiklerinin tersine en azından görüntüde ona karşı ezik durmamak için Barış da ellerini cebine soktu ve bakışlarını Mehmet'e dikti.

"Bu kadar iddialı olmanı neye borçluyuz?"

"Daha evine aldığın adamları tanımiyorsun. Ben de seni karşıma almış konuşuyorum."

Akşam rüzgârından mı yoksa duyacağı isimden korktuktan dolayı mı bilmiyordu ama Barış ürperdi.

"Ne diye bana geldin o zaman, gidip onu gebertseydin ya..." İşaret parmağını adama doğru salladı. "Ama madem buradasın ve ismi benimle paylaşacaksın o zaman onu ben geberteceğim."

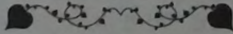
"Bunu yapabileceğini pek zannetmiyorum, sen kendini toplamaya çalışırken ben onun işini halletmiş olurum."

Daha fazla sabredemeyen Barış, iki metrelik mesafeyi tek adımla kapatıp Mehmet'in yakasına yapıştı. "Kim o?"

Normal şartlar altında Mehmet buna izin verecek bir adam değildi. Ancak yaptığı araştırma sonucunda öğrendiği ismin Barış'ı yaralayacağını biliyordu, o yüzden önce buraya gelmişti. Onun da bunu anladığının farkında olduğu için konuşmayı uzatıyordu. Serra'ya yaşattıkları için bir cezayı hak etmişti ve ufak bile olsa adamın panikleterek ortaya koyduğu görüntü şimdilik işine yaramıştı.

Mehmet, dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kıstığını da Barış da gözlerini kısarak alacağı haberin şiddetini azaltmaya çalıştı.

"Elinde büyütüp, onca emek verdiğin, takımına kaptan yaptığın Hakan Bayrak..."

Mehmet'in ağzından duymayı en son beklediği isim çıkınca birkaç saniye, ki aslında ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordu, donup kalmıştı.

Yakasına yapıştığı Mehmet'i yalan söylemekle suçlamıştı. Ancak genç adamın yaptığı açıklamaların sonunda istemesede gerçeğin bu olduğunu kabullenmişti.

İnternet üzerinden magazin haberi yapan sitenin muhbirine mail atan ismin sahibine ulaşamadı. Mehmet'in söylediğine göre öyle biri zaten yok, çünkü mail Hakan'ın telefonundan başka bir isme ait sahte bir adresten gönderilmişti. IP uzantısını takip ettiklerinde Hakan Bayrak adına kayıtlı cihaza ulaşıldı. İki ay önce sipariş üzerine yurt dışından ge-

tirilen telefonun faturasını bile bulan Mehmet'in aradıkları kişinin Hakan olduğuna dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Vücudundaki adrenalini boşaltmak için havuza girmek yerine artık ne yapacağını bilen Barış, yere fırlattığı tişörtünü alıp tek seferde giymiş ve arabasına binmişti.

Yola girer girmez Hakan'ı aramış ve nerede olduğunu sormuştu. Genç adamın merakla ne olduğunu sorması üzerine sıkıldığını ve biraz takılabileceklerini düşündüğünü söylemişti.

Evde olduğunu ve onu beklediğini söyleyen Hakan'ın yüzüne telefonu kapadıktan yarım saat sonra adrese varmış. Zili çalmak yerine tekmelediği kapı açıldığında karşısında beliren Hakan'ın üzerine saldırdı.

Ne konuşmaya, ne de direnmeye fırsatı olan genç adam üst üste aldığı darbelerle daha fazla ayakta kalamayınca bedenini sönmüş balon gibi yere bıraktı. Sırtı duvara yaslanmış bacakları koridor boyunca uzanmış hâlde yatan Hakan kasıklarına aldığı son darbenin acısıyla kendinden geçti.

Henüz sakinleşmemiş olan Barış, adamın bayılmasına daha çok kızmıştı. Parmaklarında sabah oluşan yaralar yenisinden kanamaya başlamıştı. Acidıklarına emindi ama herhangi bir şey hissetmiyordu. Tüm duyuları onu terk etmiş, geriye sadece öfke kalmıştı.

Geniş koridor boyunca volta atıp Hakan'ın uyanmasını beklerken geçen bir dakikanın sonunda ne yapacaklarını bilemez hâlde dikilip ona bakan üç oyuncusunu gördü. Adamların gösterinin en başından beri seyirci olarak orada dikildikleri, bakışlarındaki dehşetten anlaşılıyordu.

"Onu kaldırıp içeri getirin," diye emir verdi ve yürümeye başladı.

Adamlar hızla Hakan'ın yanına koşup kollarından yakaladı ve Barış'ın peşinden sürüklediler.

Geniş odaya giren Barış, sehpanın üzerindeki içecek ve bardakları görünce adamların eğlencesini böldüğünü anladı.

Diğerlerinin de Hakan'la işbirliği yapıp yapmadığını merak ederek onlara döndü.

Koltuk altından tuttukları Hakan'ın ayaklarının zeminde çıkarttığı cızırtının dışında kimseden ses çıkmıyordu. Adamlar korkmuş ve şaşırılmıştı. Yaşananlara bir anlam yüklemeye ve Barış'la göz teması kurmaya ise cesaretleri yoktu.

"Şuraya oturtun," diyen Barış sehpayı ayağıyla uzaklaştırıp hemen önündeki koltuğu işaret etti. "Siz de yanına geçin."

Söylenenleri harfiyen yapan adamlar ayılmaya başlayan Hakan'ın yanına oturduklarında Mehmet de içeri girdi. Hiçbir açıklama yapmadan odanın ucuna ilerleyip, "Göstereyi kaçıracağımı düşünmedin umarım," dedi.

Barış, ona gönderdiği ölümcül bakışla yetindi. Kapı dışarı edemeyeceğini bilmek bu kararı vermesinde yardımcı olmuştu. Sancaktar Ailesi'nin böyle bir özelliği vardı. Bir kere hayatına girdiler mi onlardan kurtulamıyordun.

"Hakan'ın telefonu nerede?" diye soran Barış'a cevap veren Okan oldu. "Masanın üzerinde hocam."

Okan'ın gösterdiği yere yönelen ise Mehmet oldu. "Onun ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Hayır, hocam."

"Sizi bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilir ki?"

"Daha az önce yaşananlara sizin adınıza ne kadar üzüldüğünü söylüyordu."

Okan ve diğerleri ne yaptığını bilmeseler de Hakan'ın ne ile suçlandığını tahmin etmişlerdi.

"Aranızda ona yardım eden biri varsa şimdi söylesin, eğer ben öğrenirsem onunla aynı sonu yaşar."

Bu tehdit her zaman ve her durumda işe yarardı. Birbirlerine bakan genç adamlar hayır anlamında başlarını salladı.

"Onun yaptığını da sanmıyorum hocam, o size bunu asla yapmaz."

"Fikrini kendine sakla Okan." Kabına sığmayan Barış göz açıp kapayana kadar geçen sürede koltuğun yanına vardı. "Biz içeri girdiğimizde siz ne yaptınız?"

Aralarında biz derken kimi ve ne zamanı kastettiğini bilme-
yen yoktu. Cevap verense yine Okan oldu.

“Ramazan hoca, maçı iptal etti ama bir süre sahada kaldık.”
“Ne kadar bir süre?”

Süreyi bilmeyen Okan yardım için arkadaşına döndü. “En
fazla beş dakikadır,” diyen genç adamın da net bir tahmini
yoktu.

“Sonra?”

“Toplantı için hazırlanın dedi, ama soyunma odasına ge-
çerken koridorda sizin sesinizi duyunca vazgeçtik ve kondis-
yon odasına geçmemizi istedi, biz de siz, bizi çağırana kadar
orada çalıştık.”

Okan’ın anlattıklarıyla Ramazan’ın anlattıkları birbiriyle
örtüşüyordu. Bu yüzden asıl ve en önemli soruyu bekletme-
di.

“Peki, bu süre zarfında Hakan neredeydi?”

Birbirine bakan üç adam son olarak kararsız bakışlarını
Hakan’ın üzerinde topladı.

“Bizimleydi...”

“Emin misin Okan?”

“Yani öyle hatırlıyorum, dikkat etmedim ama olmasaydı
mutlaka fark ederdim.”

“Peki, siz?” diyerek diğerlerine dönen Barış, onların da
durumunun aynı olduğunu gördü.

Kendine gelmiş ama yaşadığı sarsıntıdan dolayı toparlana-
mayan Hakan’ın durumu içler acısıydı. Yüzündeki kan, onu
gölgeleyen üzüntüyü örtmeye yetmemiştir.

“Kondisyon odasına en son sen girmişsin, herkes yerine
oturup çalışmaya başladıktan sonra, o süre içinde neredey-
din?”

Hissettiği acıya rağmen başını hızla sağa sola çeviren adam
hayatta kalması vereceği cevaba bağlıymış gibi bir çırpıda ce-
vap verdi. “Tuvaletteydim, yemin ederim hocam asla ama
asla... Ben yapmadım, yapmam size bunu yapamam.”

“Tabii ya tuvalet, en mantıklı bahane...”

Bir an olsun ona inanmamıştı ancak inanmayı, onun yapmadığına emin olmayı Hakan'ın kendisinden daha çok istiyordu. Yirmi altı yaşındaki adamı ilçe futbol takımında oynarken izlediğinde daha on sekizinde bile değildi. Onda kendisini gördüğü genç adamı o günden beri yanından ayırmamıştı. Muzip ve neşeli tavrı, futbola olan aşkı ile çalışkanlığı her zaman gıpta ile seyretmiş, onunla hep gurur duymuştu.

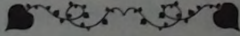
Uğradığı ihanet Barış'ı derinden sarsmıştı. Dilinin ucuna gelen neden sorusunu geri gönderdi. Nedenlerinin hiçbirini bu ihanetin şiddetini azaltmak için yeterli olmazdı.

Onu yeniden tüm hıncını boşaltana kadar dövmek isteyse de karşısındakinin Hakan oluşu onu durdurdu. "Seni disiplin kuruluna göndereceğim, hükmünü onlar verecek."

Son kez tiksindir gibi baktığı Hakan, "Hocam hayır, yemin ederim ben değilim," diye yalvarırken kan damlayan dudakları titredi.

Taptığı, sonsuz saygı ve güven duyduğu hocasından dayak yemeye bile razıyken adamın ona ceza vermeye bile tenezzül etmemesine dayanamazdı.

Mehmet Sancaktar'ın önünde hızla yürüyen adama yetişmek için son bir gayretle kalkmaya çalıştı. Fakat daha ayaklarının üzerinde duramadan kendinden geçti.

Barış, hazırladığı basın bültenini Dilan'a uzatıp masadan kalktı. Mehmet yayın yasağı koydurmuştu ama yaşananlardan dolayı üzgün olduğunu ve Serra Sancaktar'dan özür dileğini özellikle vurguladığı yazıyla üzerine düşeni yapmakta ısrarcıydı. Duyan duymuş, gören de görmüştü zaten. Üstelik insanların karşılıklı çaylarını yudumlarken onları konuşmasını da yasaklayamayacağına göre en doğrusunu yapmıştı.

Kadınların bir sebepten dolayı erkeklerin hayatını kâbusa çevirmedeki başarısını bir kez daha yaşayarak tecrübe etmişti.

Bu yüzden derdi Serra değildi. Dün gece eve gelmemiş olan Fırat'ın bu kadarını hak ettiğine inanıyordu. Üstelik Serra biraz beceriksiz çıkmış Barış'ın hayatının içine ederken kendisinin de mahvetmişti. Bu yüzden suçun hepsini ona yüklemeyecek ve sorumluluğu onunla paylaşacaktı.

Dakikalar önce sona eren disiplin kurulu toplantısından Hakan'la ilgili karar çıkmıştı. Başka bir takıma kiralık olarak gönderecekleri genç adamın o zamana kadar paf takımla antrenmanlara katılmasına izin verilmişti.

Kurul Başkanı bizzat gelmiş ve kararı Hakan'a bildirmeden önce Barış'a fikrini sormuştu. Tüm camia, hızla Hakan'ın yaptığından haberdar olmaya başlamışken onun kiralık olarak hiçbir takıma gidemeyeceğini biliyorlardı. Ancak yurt dışında orta hâlli bir kulüpte kendine bir yer bulabilirdi. Futbola aşkla bağlı birisi için bundan daha ağır bir ceza olmazdı.

Fakat Barış, bu ihaneti unutamayacaktı. Onun da cezası buydu.

Hiç mutlu görünmeyen Dilan elindeki kâğıtta yazılanları okuyup, "Emin misin patron?" diye sorarken sesi çatallı çıktı. Yorgun, üzgün ve uykusuz genç kadının döktüğü belli olan gözyaşlarının kimin için olduğuyorsa işin muamma kısmıydı.

Barış, "Onu tüm basına gönderdikten sonra bana bir canlı yayın ayarla," dedi. "Almanya'ya gitmeden önce bu işin halledilmesini istiyorum."

"Tamam, patron."

Doktor kontrolünde olan oyuncuların geri dönmesini beklerken aklındaki son ve en önemli işi erteleyip durduğunun farkındaydı. "Takıma yeni ileri uç oyuncusu alınması lazım." Malum ikisi de birer gün arayla kadro dışı bırakılmıştı. "Hazır Almanya'ya gidiyoruz oradaki gurbetçi gençlerle ilgili benim için bir araştırma yaparsan sevinirim."

"Tamam, patron."

Odadan çıkmak üzereyken bozuk plak gibi aynı yerde takılan ve uzun cümleler kurmayan Dilan'ın yanıtıyla geri döndü. Ellerini iki yanına açtı ve, "Hadi söyle!" dedi.

"Ne söyleyeyim?"

"Aklındakileri ya da daha açık ol ve beni ne ile suçladığını söyle."

Nadiren saçlarını toplayan ve siyah giyinen genç kadın bu sabah her ikisini de yapmış ruh hâlini dış görünüşüne yansıtmıştı. Bu bile Barış'ın onun neler düşündüğünü anlamasına yardımcı olurken genç kadının dün geceden beri devam eden sessizliği ve hâli, katlanılır olmaktan çıkmıştı.

"Eğer Serra Hanım'dan intikam almaya çalışmasaydınız, bunların hiçbirini yaşamazdınız. Fırat gece yatağında uyur, Suat ve Hakan işinin başında olurdu."

"Yani diyorsun ki, hırsızın hiç suçu yok."

"Tabii ki öyle bir şey demiyorum, yaşananlardan sonra yaptıklarınız gayet yerinde ve mantıklı ama bu aşamaya gelene kadar..."

"Tamam, sizli bizli konuştuğuna göre ne söylesem boş, tüm suçu üsteleniyorum."

"Daha önce sizin bana söylediğiniz gibi, hatalar tek taraflı yapılmaz ama illa ki biri diğerinden daha çok suçludur."

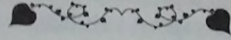
"Değiştiremeyeceğim şeyler için üzülmeyi uzun süre önce bıraktım, o yüzden bana bir ceza kesmek istiyorsan serbestsin, itiraz edecek değilim," diyen Barış bu defa genç kadını ardında bırakıp odadan çıkmayı başardı.

Dilan, bu konuyu Barış'ın düşünmediğini sanıyorsa yanıltıyordu. Verdiği tek bir kararla birçok kişinin hayatını değiştirmişti. Fakat onu şu anda ilgilendiren tek şey Fırat'ın hayatıydı.

Sabaha kadar Serra ile yaptığı sözleşmeyi feshetmesinin haklı sebepleriyle ikna olmaya çalışmıştı. Onunla görüşebilmek adına aldığı ve uyguladığı kararın doğurduğu sonuçlar aklının sınırlarını zorluyordu. Ancak ellerinin arasından kaçırdığı Fırat'ı yeniden yakalayabilmek için o lanet sözleşmeye ve Serra'ya ihtiyacı vardı.

Aramalarına cevap vermeyen ve nerede olduğunu bilmediği Fırat'ı ondan ayırmakla tehdit ettiğini sandığı genç

kadın aslında yapabileceklerinden bahsediyordu. O yüzden bu riski alamazdı. Serra'yı hayatında tutmaya devam ederek kendine eziyet edeceğini bilse de yapamazdı.

Anı belleğine kara pazar olarak geçen dünün ardından işe gitmek, aklını doğru kullanan birinin yapacağı türden bir şey değildi. Konuşmaları umursamayıp fotoğrafın art niyetli olduğu savunulabilir ve bu gerekçeyle herkesi ikna edebilirdi. Tabii eğer Serra aç bakışlarını Barış'a dikmemiş olsaydı.

Fırat kapısına dayandığında insanların neden yerin delinmesi ve içine girmeyi dilediklerini anlamıştı. Zaten kardeşleri giderken ona sadece yaşayacak kadar enerji bırakmışlardı. Üzerine bir de utanç duygusuyla baş etmek çok yorucu olmuştu.

Serra, ona öfkeliydi, ancak Fırat'a karşı hür iradesiyle kabullendiği sorumlulukları vardı. Daha ilk turda sınavda kalmış ve böylelikle kendi kızgınlığını bir kenara bırakması gerekmişti.

Neyse ki Fırat sadece, "Neden oraya gittin?" diye sormuştu. Olayları yumuşatarak ve birçoğunu gizleyerek yaptığı kısa açıklamanın ardından genç adam bütün gece onunla beraber susmuştu. Sabah olduğunda ise her ikisi de düne göre daha yorgun ama daha sakindi. Ve artık birbirlerine yabancılaşmışlardı.

Serra, evden ayrıldığında ofise geçmek yerine Tuzla'da yapımı devam eden inşaat alanına gitmiş ve günün büyük bölümünü orada geçirmişti. Kaçmış mıydı? Evet, böyle de izah edilebilirdi. Bir dolu manasız bakışa meydan okumaya ayıracak gücü yoktu. Onun yerine gerçek dertleri olan gerçek insanların arasında olup yaşamdan kısa bir es almıştı.

Şantiye ve sahalara inmekten büyük bir keyif alıyordu. Yaşam ve gerçek hayat oradaydı. Kendi hayatında başrol olmayı başaramayan insanların arasında nefes aldığını hissediyordu.

Akşam saati evine giden kavşağa sapıp dönüş yoluna girdiğinde yerinde bir karar verdiğine ikna olmuştu. Bugün kaçmıştı ama yarın hayatına kaldığı yerden devam edecekti.

Zihnini kemiren dertleriyle birlikte yol alan Serra, telefonu çaldığında umursamadı ancak ekranda Dilan'ın adını gördüğünde hiç bekletmeden aramayı cevaplandırdı.

"Serra Hanım kadının karşısındakine konuşma hakkı tanımadan konuşan genç kadın karşısındakine anlatmaya devam etti. "Biliyorsunuz sözleşme gereğini iki ay sonra evin tamamlanması gerekiyor, o nedenle hazır evde müsaitken yarın çalışmalarına başlamanızı rica ediyoruz."

Bu bir şaka mıydı?

Hayır, şaka olmadığına emindi. Dün yaşananlar hâlâ tazeliğini korurken böyle bir teklifi yeryüzünde yapabilecek tek bir adam vardı, o da Barış Dağlı'ydı. Ve şansa bak ki türünün son örneği olan adam, onca insan arasında gelip Serra'yı bulmuştu.

Savaşacak gücü kalmayan Serra, "Tamam, yarın dokuzda orada olacağız," dedi ve uzatmadan telefonu kapadı.

Serra'nın üstesinden gelemeyeceği şey yoktu ama onu bekleyen iki ay, gözünü korkutmuyor değildi.

Eve varmadan önce Nilüfer'i arayıp yarın saat sekizde buluşup Şile'deki eve gideceklerini söyledi. Kadının sesindeki kuşkuyu hissetmiş ama ona fikir edinebileceği herhangi bir şey vermemişti. Yanına iki iyi eleman alıp onu beklemelerini söylemekle yetinmişti.

Serra'nın planına göre, işi Nilüfer'e devretmek için acele ederse iki ayı atlatmak çok daha kolay olurdu. Evet, bunu mutlaka yapmalı, o evden ve o evde yaşayanlardan olabildiğince uzak durmalıydı.

Aslında sabah telefonu yüzüne kapadığı kız kardeşlerini de aramalıydı ama o işi yarın halledecekti. Tüm bu olayların sevindirici tek yanı, ailece yenilen yemeğin hemen ertesi akşamında anne ve babasının yeni bir seyahate çıkmasıydı. Bir de onlarla uğraşmak zorunda kalmadığına memnundu.

Ona aylar önceymiş gibi gelse de o gece diye bahsettiği Fırat'la gazetecilere yakalandığı andı ve üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Tek bir karar almıştı, bir gecelik, bir hafta bir şeydi ama doğurduğu sonuçlar çığ gibi büyüyordu. Kader denilen şey böyle bir şey ise eğer o zaman kader ve keşke kesinlikle kardeşti.

Sürünerek de olsa tek parça hâlinde eve girmeyi başaran Serra, onu bekleyen sürprizle karşılaştığında ruhsal ve bedensel tüm yorgunluğunu bir kenara bıraktı.

Fırat'ın onun için hazırladığı sıcak çorba, harika salata ve enfes kokan bir sosla hazırlanmış makarnayı gördüğünde midesi ona, bütün gün aç bırakıldığını hatırlattı. Kendini tutamayınca ufak bir ekmek parçası alıp makarnanın sosuna batırdı ancak ağzına götürmeye fırsatı olmadan yanında beliren Fırat, "Önce ellerini yıkamalısın," dedi.

"Sana neden küs kalamadığımı anımsamaya çalışıyordum."

"Cazibemden dolayı mıymış?"

"O da var tabii ama makarnanın yanında cazibenin lafı olmaz."

"Küstahsınız madam," diyen Fırat gülümseyerek elindeki şampanya şişesini buz kovasının içine koyup yerine oturdu.

"Bir şeyi mi kutluyoruz?"

"Üzerini değiştirmen için sadece on dakikan var, yoksa hepsi benim."

"Böyle bir şey yaparsan seni gözümü kırpmadan öldürürüm." Yukarıya çıkmadan önce genç adamı süzen Serra, onun dün ve bu sabah üzerinde olan giysilerden kurtulduğunu, kanvas pantolon üzerine beyaz gömlek giydiğini fark etti.

"Rahat bir şeyler giyinebiliyor muyuz yoksa ilk hedefimiz sık olmak mı?"

"Sen torpillisin, rahat takılabilirsin."

Rutini bozmayan Serra'nın odasına çıkıp üzerini değiştirmesi ve geç kalmayı göze alıp duşa girmeyi tercih etmesinden dolayı on dakikadan fazla sürdü. Madem gülümsemek zorundaydı o zaman biraz rahatlaması gerekiyordu.

Ne var ki Serra yeniden terasa döndüğünde Fırat, az önce bıraktığı Fırat değildi. Bir kutlama yaptığı belli olan genç adam için durum değişmiş, ortada kutlanacak bir şey kalmamış gibiydi.

“Hayırdır, bir sorun mu var?” diye soran Serra’ya gülümsemeye çalıştı ama hiç ikna edici değildi.

“Her şey yolunda.”

Fırat göz kontağını kesip çorbaları servis etmeye başladığında Serra aslında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu görebiliyordu.

İkinci servise geçene kadar Serra başka bir şey sormadı, Fırat da anlatmadı. Ta ki şampanya şişesine uzanana kadar. Nihayet konuşmaya karar veren Fırat, “Sanırım senin haberin yok,” diyerek kutlamanın amacını dile getirdi. “Fotoğraf canavarı yakalandı.”

Fotoğrafların adını duyar duymaz kendini toparlayan Serra düşüncelerini ele vermesin diye yüzündeki ifadeleri kasten sildi.

Serra, “Kimmiş?” diye sordu ama duyacağı ismin Suat olduğuna neredeyse emindi. “Ve çok fazla Amerikan filmi izliyorsun.”

Fırat ayağa kalkıp elindeki şişeyi sallayınca Serra kendini geri çekti.

Tek hamleyle şampanyayı açan genç adam şişenin içinden akan köpüklerin görüntüsünden memnun kalmışçasına kahkahattı. Nihayet bardakları doldurmaya başlayan Fırat, “Hakanmış,” diye bir çırpıda dilinin altındaki baklayı çıkardı.

Serra’nın eli de tıpkı duyuları gibi havada asılı kaldı. “Hakan mı?”

“Evet, Hakan, hem de olayı Mehmet gözdü, bizimkisi de onu takımdan sürdü.”

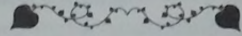
“Ama... Neden?”

“Amasını veya nedenini bilmiyorum, tek bildiğim hak ettiğini bulduğu.”

Kadehini Serra’nın kadehine tokuşturup tek seferde içen

Fırat'ın kutlama yapmak için gerçekten iyi bir sebebi vardı. Ancak Serra ikna olmamıştı. O da Amerikan filmlerini izli-yordu, insanların böyle şeyler yapmasına yol açacak bir şey-ler yaşaması gerekiyordu. Hakan'ın amacı Fırat ise bu olayın Barış'ın başına bela olacağını bilecek kadar onlara yakındı. Ayrıca genç adam hocam diye saygıyla önünde onlara yakındı. nörüne sonsuz bir sevgi besliyordu. Bunu ona eğildiği antre-ra'nın nazarında mümkün değildi, ne yazık ki Fırat bu küçük detayları önemseyecek bir ruh hâli taşımıyordu. Daha beten Hakan için hüküm çoktan verilmiş ve uzaklaştırılmıştı.

Geceyi sonlandırıp odalarına çekilene kadar bu konudan bahsetmişlerdi. Fakat her ikisinin de ne kadar dürüst davran-dığı tartışılırdı. Çünkü Serra, istemese de Barış'ın bu ihanete nasıl dayandığını düşünmeden edemiyordu. Fırat'ın ise sa-dece bedeni oradaydı, aklı başka bir konuya takılı kalmış ve gecenin sonuna kadar gittiği yerden geri dönememişti.

Serra, ona ikinci kere sürpriz yapıp kahvaltı hazırlayan Fı-rat'ı evde bırakıp ofise geçti. Hazır vaziyette onu bekleyen Nilüfer'i arabasına aldı. Projeyi çıkartacak iki kişilik ekipse onları başka bir araçla takip ederek yola koyuldular.

Eve yaklaştıkça onu etkisi altına alan yitklik duygusundan kurtulmak için zihnini boşaltmaya çalıştı. Küçük bir tepede görkemiyle göz dolduran yapı görüş alanına girene kadar da bunu neredeyse başarmıştı.

Onu buraya çeken şeyin ne olduğunu merak etmeden duramıyordu. Arkasına bakmadan kaçıp uzaklaşmak ile son-suza kadar orada yaşamayı istemek arasında sıkışıp kalmıştı. Çözümü bilmiyordu, sebebini ise zaten sorgulamaktan vaz-geçmişti.

Akıp giden düşüncelerinin devamında kaçınılmaz son ya-şandı ve aklı gidip Barış'ın hayalini buldu.

Görüntüyü geri göndermek ister gibi direksiyonu tutan parmaklarını sıkı, ancak hiçbir işe yaramadı.

Onu Barış'a çeken saçma kimyadan nefret ediyordu. Nabızının hızlanmasından, göğüs uçlarının harekete geçmesinden ise çok daha fazla nefret ediyordu.

Tamam, nefret doğru kelime değildi. Yanlış adama karşı hissedilen yanlış duygulardı bunlar. Yoksa şahane demek çok daha uygun olurdu.

"Lanet olsun sana Serra!" diye iç geçirdi. Son yetmiş iki saati ve ismi lazım olmayan adamı unutmak için onca çırpındıktan sonra kurduğu fanteziler için kendini tebrik edecek değildi. İyi ki ergenliğini yaşamamıştı, çünkü bu ergenlik denilen şey çok zor bir işti.

Yanındaki varlığını unuttuğu Nilüfer huzursuzca, "Burası gerçekten çok güzel bir yermiş," dediğinde Serra da düşüncelerinden uzaklaştı.

"Henüz değil, ama işimiz bittiğinde şahane olacak."

Nilüfer hayran bakışlarını evden alıp Serra'ya yöneltti. "İddialı olmak sizin işiniz."

"Yok, kendi adıma konuşmadım. Sana ne yapman gerektiğini söyledim." Arabayı durdurup yolcu koltuğunda oturan Nilüfer'e döndü. "Benim yerime karar vermiş biri olarak bunu yapabileceğine inanıyorum."

Anında yüzü düşen kadını endişesiyle baş başa bırakıp seri, bir o kadar da zarif hareketlerle arabadan indi. Nilüfer'e onu takip etmesini söyleyip ön tarafa doğru yürümeye başladı. İşe koyulmak ve bugünü bitirmek için acele ediyordu.

Uzun verandaya ulaşır mutfak önüne geldiğinde kulağına gelen fısıltıyla birlikte durdu. Duymakta zorlandığı sesi takip ederken bilinçli olarak parmak ucuna basarak yürüdü. Daha önce çok da hoş olmayan şeylerin yaşandığı mutfak girişine varınca aradığı sesin sahibini gördü.

Büyük masanın ucundaki sandalyede arkası ona dönük oturan Dilan'a seslenmeye niyetlendiğinde telefonda konuş-

tuğunu fark etti. Dilan, "Sana inanıyor muyum bilmiyorum ama inanmayı her şeyden çok istiyorum," dedi.

Duyduklarıyla merakı kabaran Serra, geri çekilip mutfağın ortasına düşen gölgesini sildi. Yaptığı hiçbir görgü kurallıyla bağdaşmıyordu fakat Dilan'ın konuştuğu kişinin kararlılığını öğrenmek için duyduğu heves her şeyin önüne geçmişti.

Karşı taraf konuşmaya başlamış olacak ki Dilan kısa süreli bir sessizlik yaşadı ve hemen ardından kederli bir tınıyla, "Benim ne düşündüğümün önemi yok ki," dedi. "Patrona karşı gelemem, onun aldığı karara uyacağım."

Yine kısa bir sessizlik...

"O öyle istediği için değil, ben onun yanında olmak istiyorum. Patronun benim için değerini biliyorsun, haklı da haksız da olsa sorgulamam..."

Bir sessizlik daha...

"Beni değil, şu aralar kimseyi dinleyeceğini sanmıyorum."

Bir süre sessiz kalıp başını sallayan Dilan, "Gün içerisinde normal davranıyor ama iki gecedir neredeyse hiç uyumadı," dedi. "Evin içinde dolanıp durdu."

Karşı tarafın uzun süren konuşmasını hiç sıkılmadan dinledikten sonra iç çekti. "Twitter'dan bahsediyorsan, hepsini gördüm ve söyleyebileceğim tek şey Suat'ın iyice delirdiği." Kısa bir duraksamadan sonra, "Hak edene hak ettiği şekilde derken senden bahsettiği belliydi," dedi.

Ve bir sessizlik daha...

Ve ardından nihayet Serra'nın duymak istediği şeyi söyledi. "Tamam, ama Hakan, Sancaktarlar senin faturamı bile buldu, kendini aklaman ve Suat'ın yaptığını kanıtlaman kolay olmayacak."

Hakan mı? Böylelikle Hakan ve Fırat arasındaki gerginliğin nedeni de kesinleşmiş oldu. Aslında başından beri bazı tahminleri vardı, bu nedenle Serra şaşırmadı ancak Fırat için üzüldü. Fakat en çok bunun bir ayrılık konuşması olduğunu bilmek içini sızlattı.

Dilan'ın, "O gün gelene kadar da seninle görüşmem.

umarım beni anlarsın," demesiyle Serra bulunduğu yeri terk edip geri döndü. İstedliğini, ki neden istediğini de bilmiyordu, öğrenmişti. Bundan sonrasında mahremiyeti hak ediyordu.

Yeteri kadar yürüdüğüne ikna olan Serra, yeni geliyormuş izlenimi vermek için hâlâ arabaların başında olan ekibine döndü ve herkesin duyabileceği şekilde, "Eşyaları havuzun oradaki masaya yerleştirin," diye bağırdı ve bulunduğu yeri terk etmedi.

Sadece beş saniye sonra açık cam kapıda beliren Dilan, "Hoş geldiniz Serra Hanım, kusura bakmayın sizi karşılayamadım," diyerek onu selamladı.

"Biz de şimdi geldik, hiç sorun değil." Serra ne ara bu kadar iyi yalancı olmuştu, bilmesee kendi bile inanacaktı.

"Benim de içim geçmiş saati fark etmedim." Anlaşılan aralarındaki tek yalancı Serra değildi.

Zaten yeni tanımaya başladığı genç kadın hakkındaki tüm fikirleri az önce değişmişti. Ne yüzü, ne de gözleri gülüyordu. Sesinde ise hissedilebilen acı bir tat vardı.

"Umarım iyisindir."

"Daha iyi günlerim olmuştu."

"Bu konuda yalnız değilsin."

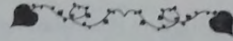
Donuk bir tebessümle yetinen Dilan'ın konuşmak gibi çok sevdiği eylemi yapacak gücü yoktu. Serra da üzerine gıtmeydi. Az önce yapmak zorunda kaldığı vedanın sebeplerinden biri de Serra'ydı. O yüzden Dilan'dan sevinç pozları beklemek haksızlık olurdu.

Serra muhabbeti bitirmek ve Dilan'ı azat etmek için arkasından gelen ekibini işaret ederek, "Sadece iki ayımız var, bir an önce işe koyulsak iyi olur," dedi.

"Tabii, istediğiniz yerden başlayabilirsiniz ve ihtiyaç anında bana seslenmeniz yeterli."

Bir yanıt beklemeden mutfığa geri dönen Dilan'ın yaşadıklarından dolayı onu ne kadar suçladığını sorgulayan Serra, cevabın yabana atılmayacak kadar büyük olduğunun bilin-

cindeydi. Fakat o kendine bunu yapmayacaktı. Çünkü Serra ne bu eve gelmek ne de hayatlarına müdahil olmak istemişti. Zorla çekildiği oyunda bir figüran olmaktan başka suçu yoktu.

Havuzun başındaki masayı çalışma alanı olarak belirledikten sonra Serra ekibini yanına alarak ilk iş arka verandaya geçti. Burası için yaptığı harika planlarını uygulamaya koy-
mak için fazla hevesliydi. Dağlı Barış'ın çimlerine yazık olac-
tık, umurunda mıydı? Tabii ki hayır...

"Toprağının yumuşatılmasını ve bellenmesini istiyorum," dedi Serra. "Sonra nadasa bırakmanız yeterli, gerisini ben hallederim." Can kulağı ile onu dinleyen adamlar şaşırma-
da söylenenleri not almakla yetinmiş, yorum yapmak gibi bir
hataya kalkışmamışlardı.

Günün geri kalanında güneş iyice tepeye yaklaşmış yazın
bunaltıcı geçceğini haber veren sıcaklık kendini gösterene
kadar hummalı çalışmalarını sürdürdüler.

Serra, sabahtan beri bir daha görmediği Dilan'ın nerede
olduğunu ve ne yaptığını merak etse de sormadı ve lazım ol-
duğunda dahi ona seslenmedi. Orta yaşını çoktan geçmiş ve
kilosuyla başı dertte olan Ayşegül sık sık onlara soğuk içecek
takviyesi yapmasaydı evde yalnız olduklarını düşünecekti.

Nilüfer ve ekibi koloni hâlinde dolaşmış detayları halleder-
ken Serra evde tek başına keşif yapmaya karar verip onlar-
dan ayrıldı. Kâğıda veya kaleme ihtiyacı yoktu. İlgitdülerini
ve hayallerini takip ederek ne yapması gerektiğini aklına not
ediyordu.

Yanlarında ev halkından biri olmadan veya onlardan izin
almadan yatak odalarına girmek gibi bir prensipleri var-
dı. Ancak tamamen kendi iradesiyle Barış'ın odasının önüne
geldiğinde sağduyusunun bunun yanlış olduğunu hatırlat-
masına izin vermeden içeri girdi.

Adamın yatak odası, evin aksine derli toplu ve keskindi, garip bir ironiyle her şey netti. Bir yatak, bir dolap, halı ve perde gibi odanın ana hatlarını oluşturan eşyaların dışında neredeyse boştu. Özel ve sahibini yansıtan hiçbir şey yoktu.

Tuhaf bir his hata yaptığını ve derhâl oradan çıkması gerektiğini fısıldadığında odanın ortasına kadar bile ilerleyememişti. İçeri girmeye devam etmek yerine aldığı kararla kaçarcasına geri döndü. Çıktığı kapıyı kapatıp oradan uzaklaşmak için adım atmıştı ki sert bir cisme çarptı. Ne olduğunu görmek için başını kaldırdı. Evrenin onunla ne gibi bir derdi vardı anlamıyordu. Kader ağlarını örmüyor resmen Serra'yı boğmaya çalışıyordu.

“Yatak odamda ne arıyorsun?”

“Seni aramadığım kesin,” diye çıkıverdi ağzından. “İnanmayacaksın ama kayboldum.”

“Haklısın inanmadım.”

“İnanmayacağımı söylemiştim, neyse sadece bakınıyordum.”

Aralarında santimler varken Barış, arsız bir hoşnutlukla gülümsedi. Bu hiç iyi olmamıştı. Sadece evren değil Serra'nın hormonları da haindi.

“Bakındığın şeyin ne olduğunu sorup seni yeni bir yalan bulmak zorunda bırakmayacağım.”

Gözlerini kırpmadı, teni kızarıp rengi de atmadı. Ama kızmıştı. Barış, bunu Serra'nın gözlerinin kenarındaki çizgilerin kasılmasından anladı.

“Fark etmediysen söyleyeyim,” diyen Serra kaşlarını çatı. “Etüt çalışması yapıyoruz.”

“Yatak odamda mı?”

“Burası da evin bir parçası olduğuna göre, evet yatak odanda!”

“Dik kafalı olduğunu zaten söylemiştin, değil mi?”

Yüzünü çarpıtan Barış'ın dost canlısı görünmeye çalışma telaşı Serra'yı kuşkulandırdı. Fotoğraf krizinden sonra aslında birbirlerine üç metreden fazla yaklaşmamalıydılar, ancak

Bariş mmkn olsa içinden geçecekmiş kadar yaknnda du-
ruyordu.

"Hayır, ben inatçı olduğumu söylemiştim."

"Kelimelerin anlamlarıyla nasıl bir derdin var?"

"Doğru amaca hizmet etmelerini istememin nesi yanlış?"

"Beni yoruyorsun!"

"Sen de beni hep bir şeylerle itham ediyorsun."

"Hiç pes etmez misin?" diye soran Bariş aslında cevabı
biliyordu.

"Karşımdaki pes ederse ben de pas geçebilirim."

Dost olmaya ve gerçek bir sohbet girişiminde bulunmaya
alışan Bariş, ge kadnn onda yarattığı etkiyi hafife almiştı.
Bu yüzden en başta yapması gerekeni yaptı ve geriye çekildi.

Artık daha sakn ve daha uzak durması gerektiği konusun-
da kendisiyle bir anlaşmaya vardığını sanıyordu. Pışmanlıkla
vakit harcamayıp konuşmayı tekrar güvenli bir zemine ek-
mek için, "Pes eden biri olsaydın Serra Sancaktar olamazdn,"
dedi. "Ama için zor, sanırım ben huysuz bir mşteriyim."

Bariş'a bakma isteğini basturmak için olduğundan daha
saldırgan görünmeye alışan Serra, adamın savaş alamından
ekilmesine şaşırmıştı. Oysa onun zafere doymayan bir savaş
tanırısı olduğunu düşünüyordu.

"Daha ktleriyle de çalıştım, seninle baş edebilirim."

"Bundan şüphem yok."

Serra bunun fırnadan önceki sessizlik olduğuna kanaat
getirdi. Ancak Bariş, zerine düşeni stlenmeyip tüm me-
suliyeti Serra'ya yüklemek gibi bir yanlış yapacaksa demek ki
bugün bu evde kan çıkacaktı.

"Müsaade eder misin? İşimin başına dönmeliyim, malum
huysuz bir müşterim var."

Serra'nın sorusu bir süre havada asılı kaldı. Eğer adama
dokunmaya cesaret edebilseydi dar koridorda ondan artı ka-
lan yerden geçerdi, en azından denerdi ama daha güvenli ol-
duğuna inanarak beklemeye koyuldu.

"Biraz mola veremez misin? Sana kahve ısmarlayayım."

Bu şaşırtmalı bir soru muydu? Kesinlikle öyle olmalıydı ve cevabı evet gibi dursa da yüzde yüz hayırdı. Üstelik Barış'ın istediğinde kibar davranabileceğine şahit olmak aldığı rekliften çok daha şaşırtıcıydı.

"Kahveni mutfakta mı içmek istersin, terasta mı?" Barış'ın duygusuz sesiyle geri dönen Serra kelimelerin sadece zihninde dönüp durduğunu fark etti ve bu defa yüksek sesle söylemeyi denedi.

"Hayır, kahve içmek istemiyorum."

Israrından vazgeçen adam omuzlarını düşürse de hâlâ tüm heybetiyle önünde dikiliyor ve tüm kaçış yollarını kapatıyordu.

"Bak, hakkındaki düşüncelerim değişmiş değil," diyen Barış sonunda konuya giriş yapmayı başardı.

"Asıl sen bak, eğer beni suçlayacaksan..."

Barış ansızın elini kaldırıncı Serra sadece susmadı, olabildiğince geriye yaslandı. Ne olduğunu anladığına ise geç kalmıştı. Yeniden toparlanmayı denediği sırada Barış'ın hâlâ havada olan elinin üzerindeki yaraları fark etti. Kızarmış ve çirkin görünen izlerin nasıl oluştuğunu tahmin edince bakışlarını adamın yüzüne çevirdi.

"Fırat sende mi kalıyor?"

"Ne?"

"Fırat, iki gündür seninle mi kalıyor?"

Ah, demek tüm mevzu buydu. Onca kibarlıklar ve kahve teklifleri bu amaca hizmet ediyordu. Her şeyden önce bir ağabey olan Barış, sorusunun cevabını almak için uygun zamanı hazırlamaya çalışıyordu.

İlk başta onu yanıtsız bırakmayı düşündüyse de kendisi de bir ablaydı. Dolayısıyla Serra'nın fikrini değiştirmesi kolay oldu.

"Evet, benim evde kalıyor ve sanırım bir süre seni görmek istemiyor."

"Ona... Ne... Ne kadarını anlattın?"

Dudaklarını büzen Serra sağ kaşını havaya kaldırdı. "Beni

Barış mümkün olsa içinden geçecekmiş kadar yakınında duruyordu.

"Hayır, ben inatçı olduğumu söylemiştim."

"Kelimelerin anlamlarıyla nasıl bir derdin var?"

"Doğru amaca hizmet etmelerini istememin nesi yanlış?"

"Beni yoruyorsun!"

"Sen de beni hep bir şeylerle itham ediyorsun."

"Hiç pes etmez misin?" diye soran Barış aslında cevabı biliyordu.

"Karşımdaki pes ederse ben de pas geçebilirim."

Dost olmaya ve gerçek bir sohbet girişiminde bulunmaya çalışan Barış, genç kadının onda yarattığı etkiyi hafife almıştı. Bu yüzden en başta yapması gerekeni yaptı ve geriye çekildi.

Artık daha sakın ve daha uzak durması gerektiği konusunda kendiyi bir anlaşılmaya vardığını sanıyordu. Pışmanlıkla vakit harcamayıp konuşmayı tekrar güvenli bir zemine çekmek için, "Pes eden biri olsaydın Serra Sancaktar olamazdın," dedi. "Ama işin zor, sanırım ben huysuz bir müşteriyim."

Barış'a bakma isteğini bastırmak için olduğundan daha saldırgan görünmeye çalışan Serra, adamın savaş alanından çekilmesine şaşırılmıştı. Oysa onun zafere doymayan bir savaş tanrısı olduğunu düşünüyordu.

"Daha kötüleriyse de çalıştım, seninle baş edebilirim."

"Bundan şüphem yok."

Serra bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğuna kanaat getirdi. Ancak Barış, üzerine düşeni üstlenmeyip tüm mesuliyeti Serra'ya yüklemek gibi bir yanlış yapacaksa demek ki bugün bu evde kan çıkacaktı.

"Müsaade eder misin? İşimin başına dönmeliyim, malum huysuz bir müşterim var."

Serra'nın sorusu bir süre havada asılı kaldı. Eğer adama dokunmaya cesaret edebilseydi dar koridorda ondan arta kalan yerden geçerd, en azından denerdi ama daha güvenli olduğuna inanarak beklemeye koyuldu.

"Biraz mola veremez misin? Sana kahve ısmarlayayım."

Bu şaşırtmalı bir soru muydu? Kesinlikle öyle olmalıydı ve cevabı evet gibi dursa da yüzde yüz hayırdı. Üstelik Barış'ın istediğinde kibar davranabileceğine şahit olmak aldığı tekliften çok daha şaşırtıcıydı.

"Kahveni mutfakta mı içmek istersin, terasta mı?" Barış'ın duygusuz sesiyle geri dönen Serra kelimelerin sadece zihninde dönüp durduğunu fark etti ve bu defa yüksek sesle söylemeyi denedi.

"Hayır, kahve içmek istemiyorum."

Israrından vazgeçen adam omuzlarını düşürse de hâlâ tüm heybetiyle önünde dikiliyor ve tüm kaçış yollarını kapatıyordu.

"Bak, hakkındaki düşüncelerim değişmiş değil," diyen Barış sonunda konuya giriş yapmayı başardı.

"Asıl sen bak, eğer beni suçlayacaksan..."

Barış ansızın elini kaldırıncı Serra sadece susmadı, olabildiğince geriye yaslandı. Ne olduğunu anladığına ise geç kalmıştı. Yeniden toparlanmayı denediği sırada Barış'ın hâlâ havada olan elinin üzerindeki yaraları fark etti. Kızarmış ve çirkin görünen izlerin nasıl oluştuğunu tahmin edince bakışlarını adamın yüzüne çevirdi.

"Fırat sende mi kalıyor?"

"Ne?"

"Fırat, iki gündür seninle mi kalıyor?"

Ah, demek tüm mevzu buydu. Onca kibarlıklar ve kahve teklifleri bu amaca hizmet ediyordu. Her şeyden önce bir ağabey olan Barış, sorusunun cevabını almak için uygun zemin hazırlamaya çalışıyordu.

İlk başta onu yanıtsız bırakmayı düşündüyse de kendisi de bir ablasıydı. Dolayısıyla Serra'nın fikrini değiştirmesi kolay oldu.

"Evet, benim evde kalıyor ve sanırım bir süre seni görmek istemiyor."

"Ona... Ne... Ne kadarını anlattın?"

Dudaklarını büzen Serra sağ kaşını havaya kaldırdı. "Beni

taciz ettiğini söyleyip söylemediğini soruyorsan, hayır, tıpkı senin de dediğin gibi fotoğrafın açılardan bahsettim.”
“Taciz mi? Bir rahibe gibi görünüyor olabilirsin ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Serra, “İnkâr her zaman işe yarar, haklısın,” deyip muhata-bını hoş kahrkahası ile ödüllendirdi.

“Amacımın ne olduğunu bildiğini sanıyorum.”

“Evet, ikimizin de vazgeçemediği bu aptalca savaşı kazan-mak için giriştiğin aptalca bir oyundu.”

“Hem de çok büyük bir aptallıktı, özür dilerim.”

“Bu özür ne kadarı için?”

“Sadece o an için.” Alnını sıvazlayan Barış suçlu çocuklar gibi yüzünü buruşturdu. “Doğru cevap hepsi için olmalı ama dürüst davranmayı tercih ediyorum.”

“Eh, o zaman ben de sadece o kadarı için teşekkür ederim.”

“O, Fırat artık sende mi kalacak?”

“Bunu henüz konuşmadık.”

“Anladım, iyi mi peki?”

Serra şu anda Barış’ın çaresizliğine üzüldüğüne inanamı-yordu.

“Aslında olabildiğince iyi, sadece sinirli, bana karşı kendi-ni sorumlu hissediyor yani senin yüzünden... Yoksa öfkesi-nin bir kısmı da bana.”

Sadece bu kadar açıklamayla yetinen Serra, ona Fırat’la ilişkilerinin eskisi gibi yolunda gitmediğinden bahsetmedi.

“Teşekkür ederim.”

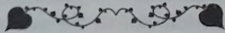
Yana çekilip Serra’ya geçebilmesi için yer açan Barış, aldı-ğı cevaba rağmen mutlu değildi.

Gitmesi ve umursamaması gerektiğini bilse de Serra di-kilmeye devam etti. “Bazen kardeşler böyle şeyler yapabili-yor, fakat Hakan ve Suat’a verdiğin cezayla takdirini kazan-dın, öfkesi yakında geçecektir.”

“Umarım...”

“Peki, ben sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”
“Hakan’a neden diye sordun mu? Çünkü bunu sana yap-
tığınan inanmıyorum.”
“Sırf canımı acıtmak için Fırat’ın yapabileceğine bile ina-
nırdım, ama Hakan’ın asla.” Barış’ın öfkesi tazeydi ancak ist-
emese de düşünme gücü geri gelmişti. Ne yazık ki düşün-
düğünde çok da mantıklı sonuçlara ulaşamıyordu. O yüzden
bunu da soru haznesindeki cevap bekleyen diğerlerinin yanına
ötelemişti. Lakin şimdilik. Ortalık durulup, olguları düzenli
biçimde sıralamayı başardığında illa ki bir yanıt bulacaktı.

Futbol akıl, kalp ve bacak koalisyonunun birleşimi olan muhteşem bir oyundur. Ancak bu üçlünün içinden depara kalkmak için geciken olursa o zaman diğerlerinin ne kadar iyi çalıştığının bir önemi yoktu.

Bunu çok iyi bilenlerden biri olan Barış, üst üste yaşadıklarından dolayı motivasyonları bozulan oyuncularına bunu anlatmaya çalışmıştı. Ligin başlamasına bir aydan daha fazla bir zaman vardı. O gün geldiğinde hepsi unutulacaktı, ama onların şimdi unutulması gerekiyordu.

Kaptanları yani Hakan'ın gidişi ağır olmuştu. Onu unutmak biraz uzun sürebilirdi ki zaten Barış'ın bile zamana ihtiyacı vardı. Genç adamın hamuru sevgiyle yapılmış, güçle yoğrulmuştu. Ve Barış, bunu düşündükçe yanılısamanın içinde olduğuna dair bir inanışa kapılıyordu. Ya Hakan, aslında yanlış kişiydi ya da bir yanlışın peşinden gidip doğruyu göremiyordu. Tüm bunlara karar vermek için erkendi. Daha üç gün olmuştu, zihnindeki perdenin aralanıp ona doğruyu göstermesi için önce sinirlerinin normale dönmesi gerekiyordu. Şu an sadece çalışma zamanıydı.

Elindeki düdüğü çaldı ve sahaya yayılmış adamların topun peşinde koşturmayı bırakıp oldukları yerde durmalarını bekledi. Uygun görüntü oluştuğunda sağ kasını havaya kal-

dıran Barış, "Hamza çaya misafir mi bekliyorsun, neden koşmuyorsun?" diye sordu.

"Hocam, beş çayına değil ama gece kahvesine gelse iyi olur."

"Ama sen bu kondisyonla rezil olursun, bence bırak hiç gelmesin."

Arsızca kahkaha atan adamlar fırsatını bulmuşken yorum yapmaya başlayınca Barış sustu. Onları alışagelmış hallerine döndürmek için gücünü ve otoritesini değil, arkadaşlıklarını kullanması gerektiğini biliyordu.

"Hep laf, icraata döktüğünü daha görmedik."

Hakan'ın gidişinden sonra neredeyse ilk defa konuşan Okan'ın sesi neşeli değilse bile gösterdiği tepki hocasını memnun etmişti. Sonuçta hayat devam ediyordu.

"Ee, o zaman gece kahveye sen gel, icraatlarını sana göstereyim."

Yüzünü buruşturan Barış, "Hayır, Hamza bu iğrençti," diyerek gösteriye dâhil oldu.

"Hocam sırf bundan dolayı on tur koşmalı."

"Ona eşlik etmek ister misin Okan?" Genç adam gözlerini ondan kaçırıp yerde kaybolan eşyasını arıyor gibi yapınca Barış konunun kapandığına karar verdi.

"Pekâlâ, madem söz kondisyondan açıldı, o zaman oradan devam edelim." Göğsünde kilitlediği kollarını çözen Barış, yürümeye başladı. "Eski ama en iyi yöntemlerden birini deneyelim ve kaybeden, herkese dondurma ısmarlasın."

"Dondurma mı?"

"Hocam bari yanında fıstıklı baklava olsun."

Başını ağır çekimde onaylar gibi sallayan Barış, "Bana uyar," dedi. "Ama aldığınız kalorileri yakmak için yirmi tur koşarsınız."

"Hoca ya..." diye başlayan itiraz ve savunmalar Barış'ın gülümsemesine sebep oldu. Sahada bulunmak, topa yakın durmak ve bir takımın parçası olmak güzeldi.

Keyifli bir sohbetin unutturamayacağı şey yoktu. Yeter ki

karşında seni dinleyen, anlayan birisi olsun. Hayat daha yaşanılır ve derter daha katlanılır bir hâle geliyordu.

Oyunu anlatmak için yanına çağırdığı adamlar merak ve heyecanla yerlerini terk edip etrafını sardı. Kadro tamamlanmıştı ki nefes nefese kalmış hâlde, "Patron!" diye bağırarak Dilan sahaya daldı.

Üç gün sonra ilk defa bir hayat belirtisi gösteren genç kadının yüzünü görmek için hepsi ona doğru döndü. Minicik sortu ve uçuşan saçlarıyla onlara doğru koşan Dilan'ın panik hâli yüzlerde endişeli bir ifadenin belirmesine sebep oldu.

"Patron!" diye tekrarlayan ve devamını getirmek için sabırsızlanan Dilan'a doğru ilerleyen Barış, "Sakin ol," diye telkinde bulundu.

"Olamam patron, Suat..."

"Ne olmuş Suat'a?"

"Evinde ölü olarak bulunmuş."

Dilan, meramını söylemişti ama hâlâ rahatlamamıştı. Ona bakan ve söylediği her şeyi duyan adamlar ise, genç kadının basit kelimelerden oluşan basit cümlesini idrak etmekte zorlanırlar gibi kaşlarını çatıyorlardı.

"Nasıl ölü bulunmuş? İntihar mı etmiş?"

"Detayları bilmiyorum, şimdi son dakika haberi geçtiler, cesedi Adli Tıp'a gönderilecekmiş, polis de soruşturma başlatmış."

Herkes bunun bir şaka olduğunu kimin söyleyeceğini bulmak istercesine birbirinin yüzüne baktı ve darbe etkisi yaratan tok sesiyle Barış, "Antrenman bitmiştir," diyene kadar donmuş bir filmin son karesi gibi hiçbirini yerini terk etmedi.

Hızla oradan uzaklaşan Barış, bittiğini sandığı kâbusun daha yeni başladığını hissedebiliyordu. Bu cenderede kimin ne kadar yara alacağını düşünmeye dahi korkmakta haklı olduğunu zamanla keşfedecekti.

Barış Dağı

Herkesin sandığının aksine, lise son sınıfa torpil olmadan, bileğimin hakkıyla geçmeyi başarmıştım. Haftanın en az üç günü raporlu sayılmama rağmen tüm boş vaktimi ders çalışarak geçirmiş, kopya çekmeye hiç ihtiyaç duymamıştım ki zaten öğretmenler odasında girdiğim sınavlarda öyle bir şansım istesem de olmamıştı.

Kısaca geçmiş yılı başarıyla geride bırakıp yeni eğitim yılına ve yeni bir lig sezonuna hem bedenlen, hem de ruhen hazırdım.

Üniversitede psikoloji okumaya karar vermiştim. Seçtiğim meslek zaten belliydi. Yapamayacağım, daha doğrusu yapmayacağım bir iş için eğitim almama gerek yoktu. Bana yardımcı olacak bir dal seçmenin çok daha mantıklı olacağına inanıyordum.

Tuba, iki sene önce avukat olmaya karar vermişti. Bunu başaracağına inanıyordum, o kendine pek şans tanımasa da ben aksini iddia ediyordum.

İstanbul'da okuyabilmek için yüksek bir puana ihtiyacı vardı ve bunun için sadece evde ders çalışması yeterli değildi. Tabii bu onun fikriydi, sahip olduğu cevherin ve ışığın farkında olmayan biri gibi konuşması beni sinirlendirse de ters tepeceğini bildiğim tepkilerden uzak durmak amacıyla sustum. Onun yerine daha iyisini yaptım, Tuba'nın babası ile konuştum.

Dershane ve özel ders için gerekli parayı ödemek istediğimi ama Tuba'nın bunu kabul etmeyeceğini söyleyip ondan yardım istedim.

Ben parayı ona verecektim, o da Tuba'nın eğitimine harcayacaktı ve bu küçük sır sonsuza kadar aramızda kalacaktı.

Bu, Tuba için yaptığım bir iyilik gibi görünse de aslında

tamamen kendim içindi. Onu mutlu ve gülerken görmeye bayılıyordum, benim için dünyada izlenmeye değer iki manzara vardı: biri Tuba'nın mutlu yüzü, ikincisi de attığım gollerin havalandırdığı kale filesi. Çok şükür ki ben ikisini de sık sık görüyordum.

Bugün okulun ilk günüydü ve izinliydim. O yüzden sabah okula gitmek için Tuba'yı almaya onlara gittim. Milli takım kadrosuna seçilmiştim, yarın kampa girecektik ve yaklaşık on gün buralarda olmayacağım için elimdeki zamanı güzel değerlendirmek istiyordum. Akşama da yemeğe anneme gidecektim. Yaz tatilinin on beş gününü onunla geçirmiş ve aramızı düzeltmiştik, artık birlikte daha çok zaman geçiriyorduk. Bunun böyle devam etmesi için elimden gelenin fazlasını yapacaktım.

Tuba ile ilişkimizi saklamamıza artık gerek kalmamıştı, çünkü mahallede ve okulda neredeyse bilmeyen kalmamıştı. Fakat biz yine de temkinli davranıyorduk.

Apartmanlarının önüne geldiğimde üzerimdeki okul forması beni boğmaya, geç kalmak gibi bir huyu olmayan Tuba'nın gelişini geciktikçe de hem meraklanmaya hem de iyice sıkılmaya başlamıştım. Zillerini çalmamak için kapıdan uzak durmaya çalışsam da çok dayanamayacaktım.

Neyse ki kendime tanıdığım zaman dolmak üzereyken ağır ağır açılan kapıdan nihayet Tuba güründü. İlk baktığım yer mavi gözleri oldu. Devamında bana gülümseyen dudaklarına indirdiğim bakışlarım saçlarına kaydığında beni rahatsız eden şeyi gördüm.

Merhaba bile demeden, "Saçlarına ne yaptın?" diye sordum.

Bana doğru yürümeye başladı. Sakin bir şelalenin tüm asaleti ve güzelliğiyle omuzlarından aşağıya akan saçları artık kumral değildi. Güneşin sarısını ödünç almışçasına parlıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Tüm doğallığı ve masumluluğu kaybolmuştu.

"Beğenmedin mi?"

Nasıl bir cevap vereceğimi bilemez hâlde bir süre bekledim. Tuba yanıma gelip gözlerini büyük bir istekle bana diktiğinde onun heyecan ve hevesine gölge düşürmek istemedim.

“Sana ait olan bir şeyi beğenmemem söz konusu bile değil, ama tercihim doğallıktan yana kullanıyorum.”

Elimi tuttu, hem de ben talep etmeden. Üstelik bembeyaz yanakları kızarmadan ve gören var mı diye kontrol etmeden. Şaşırmıştım. Uzun zamandır rahatça görüşmemekten şikâyet ederken şimdi buna itiraz ederek ikiyüzlülük yapmak istemiyordum ama... Ama bir şeyler beni tedirgin ediyordu.

“Ne yapalım, Barış Dağlı’nın sevgilisi olmak bunu gerektiriyor.”

“Peki, eteğinin boyu da bu tanımın içinde mi?”

“Hayır, o son sene olduğu için.”

“Ah, tabii bu çok mantıklı bir gerekçe, buna nasıl itiraz edebilirim.”

Elimi daha sıkı tutup beni yürümem için yönlendirdiğinde ona ayak uydurdum. Ne var ki bakışlarımdan korkmuş olacak ki, “Bizimkiler zaten dersane parasından dolayı sıkıntıya girmişken bir de bana yeni bir forma alamazlar,” dedi.

“Üstelik bir yıl bile giymeyeceğimi.”

“Bir gün bile olsa fark etmez.”

“Bence abartıyorsun.”

“Şu an abartılı olan tek şey, eteğinin boyu, o yüzden okul çıkışında beraber gidip sana gerçekten etek diyebileceğimiz bir şey alıyoruz.”

“Ama Barış...”

“O zaman altına yama yap ama bu eteği bir daha bu şekilde giymene müsaade edemem.” Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum ama önce saçları sonra varlığı ile yokluğu arasında çok da bir fark olmayan eteği beni huzursuz etmişti. Tepkilerimi ayarlamakta sorun yaşıyordum.

“Of!”

"Bunu da Barış Dağlı'nın sevgilisi olma gerekliliğinden say."

Küskünce, "Tamam," dediğinde gönlünü almaya çalışmadım. Oysaki onun suratını asılmış görmeye dayanamıyordum, fakat bu kesinlikle o anlardan biri değildi.

Tuba biraz geç de olsa artık çocuk statüsünden çıkmış ince beli, uzun bacakları ve istemesem de gözlerimin kaydığı dolgun göğüsleriyle tam bir genç kız olmuştı. Şimdiye kadar reddetmeye çalışmışım ama artık ortada reddedemeyeceğim bir gerçek vardı. Tuba'nın sadeliği gitmiş, onu yerine çekicilik ve dehşet verici bir seksilik gelmişti.

Yol boyunca süren gergin sessizliğimizi, "Okuldakiler seni görünce çok şaşırarak," diyen Tuba bozdu.

Bu da tarihe bir ilk olarak geçebilirdi. Yaptığımız bir tartışmadan sonra ilk konuşan ben değil Tuba olmuştum.

Onu görmeden geçireceğim on günü düşünerek kendimi telkin ettiğim birkaç saniyenin sonunda elimi parmaklarının arasından çekip beline doladım ve iyice kendime doğru çektim.

"O zaman onları daha çok şaşırtalım," dedim ama asıl amacımın Tuba'nın benim yokluğunda kime ait olduğunu bilmelerini sağlamaktı.

Neyse ki karşı çıkmadı. Olduğu yerden memnun kalmışçasına mırıldandı ve uzanıp beni yanağımdan öptü. Ne yalan söyleyeyim, bu kız beni nasıl dize getireceğini biliyordu.

Okulun büyük demir kapısına yaklaştıkça yanımızdan geçenlerin fısıltı konuşmaları artmaya başladı. "Bu o mu?" ve "Aa, Barış Dağlı!" gibi yorumlara alışmış, gülümsemeyi ve onları gözlerimle selamlamayı öğrenmişim.

Tuba'yı serbest bırakıp elini tutup sıktım. O benimdi, ben onunum ve bunu tüm dünyaya kanıtlama vaktiydi.

Başta kızlar olmak üzere diğer öğrenciler yanımıza gelmeye başladığında okulun kapısından içeriye girmiştik. Beni çocukluğumdan beri tanıyan bekçi, "Barış Bey oğlum hoş

geldin, hafta sonu senden gol bekliyorum,” dediğinde mahcup oldum.

“İnşallah,” demekle yetindim sadece, fakat dönüşte onunla uzun uzun sohbet etmeyi aklımın bir köşesine not aldım.

Etrafımız yürümemizi engelleyecek hâle geldiğinde mecburen durduk. Kızların bir kısmının Tuba’ya, erkeklerin azınlığını oluşturan grubunun da bana hasetle bakmasına aldırmadan sohbete devam ettik. Birçok imza verdim. Birçok yaşıtım adamın elini sıktım ve neredeyse tüm kızların benini öpmesine izin verdim ama yapmadığım tek şey Tuba’nın elini bırakmak oldu.

Küçük sınıflardan yanıma koşan sevimli ve heyecanlı çocuklar gelene kadar olduğumuz yerden kıpırdayamamıştık.

“Barış abi bizimle maç yapar mısın?”

“Abi ne olur?”

Onlara hayır deyip isteklerini geri çeviremezdim. Çünkü tam olarak benim geldiğim yerde duruyorlardı. Tuba’ya çevirdiğim bakışlarımla ona planımı belli ettim ve elini bıraktım.

“Tek kale mi oynuyoruz?” dediğimde çılgılık atan çocuklar koluma yapışıp beni peşlerinden sürüklediler. Okulda duymayan kimsenin kalmamasını ister gibi bağıra bağıra yan bahçeye geçtik. Bu taş zeminde dizimi çok yaralamış, çok kavgalar etmiştim.

Anılar ne kadar güzel olursa olsun illa ki insanın yüreğini sızlattıyor, öyle veya böyle mutlaka bir iz bırakıyorlardı.

Öğretmen ve öğrencilerden oluşan seyircilerimiz eşliğinde maç başladı. Ayağımın altında dolaşan ufaklıkların özgüvenini artıracak, onları mutlu edecek birkaç hareket yapmalarına ve bana çalım atmalarına izin verdim.

Sonra izleyenlere beklediklerini sunmak için yeniden Barış Dağlı oldum. Yaptığım her hareket, attığım her çalım ve aldığım her pasla kopan alkış tufanı beni mest etti. Ve nihayet geçmeyi başardığım beşinci çocuğun ardından kaleci ile baş

başa kaldık ve duvara değdiğinde patlama sesi çıkaran topu iki taşın belirlediği kaleye olanca gücümle göndermeyi başardım.

Kuralı hiç bozmadan her golden sonra yaptığım gibi avcumu öpüp kalbimin üzerine koydum ve kalbimin hükümdarına döndüm. Hiç zorlanmadan onca kalabalığın içinde bulduğum Tuba da çılgınlar gibi beni alkışlıyordu.

Gölün ardından başımı okşadığım çocuklara yeni bir maç sözü verip yanlarından ayrıldım.

"Harikaydın," deyip beni yarı yolda karşılayan Tuba'ya, "Kimin sevgilisiyim," dedim.

O an gururumu ve mutluluğumu anlatacak bir kelime yoktu. Fakat biliyordum...

Ben değişiyordum, o değişiyordu... Ve zaman bizim aleyhimize işliyordu.

Frezya

Rengi baharı müjdelerken kokusu
aşka davet eder seni...

Senin yerine ben masumum der Frezya.
Ama suç ondadır zaten, güzelliği ile büyülemiş
aşkı ile yakmıştır seni...

BÖLÜM 5

Uzun adımlarla lobiye ilerleyen Barış, herkes gibi televizyonun karşısına geçerken ona yer açanlara aldırmandan bakışlarını ekrana dikti ve Suat'ın evinin önünden yayın yaptığını bildiren sunucunun söylediklerini dinlemeye koyuldu. Taş kesilmiş hâlde puslu gözlerini kırpmadan beklerken neler yaşandığını çözmeye çalışıyor, bunun bir yanlış anlama olmasını diliyordu.

Dakikalar sonra binadan dışarıya dört adamın her bir ucundan tutarak çıkardıkları siyah uzun poşeti gördüğünde acıyla yüzünü buruşturdu. Apartmanın merdiveninde dizilmiş, bilgi almak için dilenen gazeteciler de tıpkı herkes gibi tam o anda sustu. Yirmi iki yaşındaki genç adam ve yitip giden hayatı o kadarcık saygıyı hak etmişti.

Cenaze aracına yerleştirilen siyah poşet görüş alanından çıktığında sunucu, "Suat Buruk'un ölüm sebebi henüz bilinmiyor," diye yeniden anlatmaya başladı ve görüntü tekrar değişerek ekranda genç adamın takımla sözleşme imzaladığı gün çekilen fotoğrafı belirdi.

Tüm vücudu titremeye başlayan Barış, ölüm acısıyla ilk defa karşılaşmıyordu ama Suat'ın canını başka türlü acıtmıştı ve o acı denecekmiş gibi de durmuyordu.

Ölüm gelip oyun bitince şah da piyon da aynı kutuya konuyordu. Ve hiç kimse bu dünyadan canlı çıkmıyor, geride bıraktıklarının içlerine düşürdükleri acı hep aynı oluyordu.

Suat'ın ayağının takılıp kalın kafasını sehpaye çarpmış olmasını dilemek bencillikti. Fakat intihar ederek hayatını sonlandırmışsa eğer, Barış bu acıyla o yükün altından kalkamazdı.

Uzun lepiska saçlarını ensesinden uzaklaştıran Dilan da Hakan'a döndü.

"Tamam, o zaman sen geç, biz de geliyoruz."

Dilan olmadan gitmeyeceği zaten belli olan adam, "Önce soğuk bir şeyler içmem lazım, bana bir su versene," diyerek zaman kazanmaya çalıştı.

"Eğer su içmek istiyorsan, kendin almalısın."

"Ne yapacağımı sana mı soracağım?" diyen Hakan, Fırat'a meydan okudu.

"Benim evimdeysen, evet ne yapacağımı bana soracaksın."

"Senin evin mi? Bu komikti işte."

"Hey beyler, tamam kesin şunu." Araya giren Dilan, sırasıyla ikisine de baktıktan sonra gözlerini yardım ister gibi Serra'ya çevirdi.

Serra genç kızın çağrısını karşılıksız bırakmadı. "Dilan sen salondaki hazırlıklara bak, su işini ben hallederim."

Gerdiği gözleri, sözleri kadar etkili olunca uyarıyı dikkate alan Dilan, zoraki gülüşünün ardından aralarından çekildi ve masanın etrafını dolaşıp mutfaktan çıktı.

Sabri taşan Serra, "Gerçekten su içmek istiyor musun?" diye sorduğu Hakan'dan cevap beklemeden su doldurduğu bardağı alıp önüne koydu.

"Tek derdi egosu olan bir adamsın sen."

Hakan temkinli, ancak Fırat'a haddini bildirmekte kararlıydı. "Bunu da elinde egosundan başka bir şeyi olmayan kişi mi söylüyor?"

"Peki sen bunu, istediğin tek şeye sahip olan birine mi söylüyorsun?"

"Seni gebertirim,"demesiyle Hakan'ın saldırıya geçmesi bir oldu. Özünde sevimli bir genç adam olan Hakan'ın bariz şekilde öfke problemi vardı. Çabuk sinirleniyor, kendi üzerinde hâkimiyet kuramıyor ve konuşmak yerine hemen uygulamaya geçiyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırان Serra'nın ilk hedefi Fırat'tı. "Barış'ın sesinizi duyup gelmesini mi istiyorsunuz?"

Anahtar kelimeyi söylemesiyle ortalık bir anda duruldu. Gözleri ateş saçan Hakan havada yumruk yaptığı elini kendi bacağına indirdi. "Lanet olsun sana," dedi ve hiç kimseye bakmadan sert adımlarla yanlarından ayrıldı.

Rahat bir nefes alan Serra'nın işi henüz bitmemişti. "Söylesene beni nasıl bir oyunun içine çektin?" Kendini kandırılmış gibi hissediyordu, hayır kandırıldığını biliyordu. "Ya da boş ver hiçbir şey söyleme," deyip genç adamı göğsünden itti ve yürümeye başladı.

"Özür dilerim."

"Tam olarak ne için özür diliyorsun bilmiyorum ama tüm bu saçmalıklar için bir özürden daha fazlasını yapmalısın."

"Çoraplarından daha sık sevgili değiştiriyor, bu yüzden Dilan'dan uzak durmasını istiyorum. Biz uzun yıllardır beraberiz... Ben... Sadece... Onun üzülmesini istemiyorum."

Çok mantıklı ve kabul edilebilir bu itiraf karşısında Serra, susmak ve sakinleşmek zorunda kalsa da Fırat'ın düşündüğü kadar masum olmadığını fark etmek canını sıkıyordu. Son iki saattir yaşamak zorunda kaldıkları, tepkilerinin daha sert olmasına neden olsa da bunu pek umursadığı söylenemezdi.

"Konu sadece Dilan değil, sen tanıdığımı sandığım hangi Fırat'sın? Masanın köşesine sinmiş olan mı yoksa dilediğinde dilediğini söyleyen adam mısın?" Elini beline koyan Serra kendi etrafında bir tur döndü. "Abine karşı elindeki yaptırım gücünün gerçekten farkında değil misin yoksa bunu kullanmamak için gerçek bir sebebin var mı? Ya da beni çektiğin bu oyuna ne zaman karar verdin? En başından beri amacın zaten bu muydu?"

Bir cevap bekler gibi karşısındaki adama baktı ama beklediği cevapları alamayacağını anladığında hiddet yüklü gözlerini Fırat'tan ayırdı ve son görevini de yerine getirmek için arkasına bakmadan salona geçti.

Bir ev, bir aile isteyen Fırat için üzülmüş, onun sevgisini başkalarıyla paylaşan tek ailesi ağabeyini kışkırtıyor ve dikkatini çekmeye çalışıyor olmaktan dolayı ona hak vermişti.

Can kulağı ile dinledikleri haberde soruşturmayı yürüten komiser, Suat'ın en az yirmi dört saat önce öldüğünü ve ile bulunduğu söyledi. Bunların dışında başka bir bilgi vermedi. Barış nihayet yerini terk etti. Suçluluk hissi çağlayan gibi içine akmaya başlamışken daha fazla bekleyemezdi. Üstelik ailesi Almanya'da yaşayan Suat'a ondan başka sahip olacak kimse yoktu.

Üzerini değiştirip arabasına binmesi sadece beş. oldukça uzakta olan Emniyet Müdürlüğü'ne varması ise bir saatten daha az sürmüştü.

Aklındakilerle boğuşarak yol alan Barış'ın bir diğer hatası da binaya ön kapıdan girmeyi seçmesiydi. Canlı yayınlarını kesen haberciler başına üşüştüğünde ise yaptığı yanlış fark etmekte geç kalmıştı.

İliklerine kadar hissettiği üzüntü onu esir almış geri kalan tüm duyguları onu terk etmiş olsa da heybetli görüntüsünü kaybetmeden gazetecileri yarıp kapıdan içeri adım atana kadar tek kelime etmedi.

Kendini içeri atmayı başaran Barış, karşısına dikilen genç polis memurunu görünce güneş gözlüklerini çıkardı. Kendini tanıtmaya fırsatı olmadan, "Hoş geldiniz, Barış Bey," diyen polis memurunu başıyla selamlamakla yetindi. Hâl böyle olunca neden orada olduğunu ve kiminle görüşmeye geldiğini söylemesine de gerek kalmadı.

Onunla sohbet etmek için can atan, toyluğu gözlerinden belli olan memur, Barış'ın aynı hevesi taşımadığını anlayınca onu üst kata yönlendirdi.

Kalabalık koridor ve koşuşturan insanların arasından ilerleyip nihayet davayla ilgilenen çekik gözlü sivri burunlu komiserin önüne dikildi ve ayrıntıya girmeden, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hoş geldiniz Barış Bey, başınız sağ olsun."

İşte bu, küfür gibi cümleden nefret ediyordu. İnsanın kal-

bi yerinden sökülmüşken başının nasıl olduğu kimin umurundaydı?

Yine de kendini zorlayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Haber doğru mu, Suat olduğuna emin misiniz?"

Saygıyla elini sıkın komiser adının Demir olduğunu söyledikten hemen sonra açıklamalarına geçmeden Barış'a oturmasını teklif etti. Ortalığı kırıp dökmek için can atsa da bir süre daha sakın görünebilmek adına gösterilen yere oturdu.

İstedığı cevabı almakta kararlı olan Barış, "Suat olduğuna emin misiniz?" diye sorusunu yineledi.

Başını sallayarak onay veren Demir, "Evet," dedi. "Ailesine haber verdik, gece uçağıyla Almanya'dan gelecekler ve bir kere de onlardan teşhis etmelerini isteyeceğiz, ama diyebilirim ki maalesef Suat Buruk'u kaybettik."

Tüm umutlarını yitiren Barış, başına saplanan ağrıyla mücadele eder gibi parmaklarını alnına götürdü. "Peki, benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında var." Karşısında oturan Demir, huzursuzca yerinde kıpırdanıp öne doğru eğildi. "Biz de size ulaşmaya çalışıyorduk, gelmeniz çok iyi oldu."

"Sizi dinliyorum."

Demir, masanın üzerindeki neredeyse boş dosyaya uzandı. Görüşmeye başlamadan önce Barış Dağlı'yı sorgu odasına alması gerekiyordu ancak adamın konumu ve kariyeri onu durduruyordu.

Komiserin kararsızlığını fark eden Barış, "Sorun nedir?" diye sordu. Daha fazla zaman kaybetmeden yaşananların yüzünü, Suat'ın başına neler geldiğini öğrenmek ve varsa ona karşı son görevlerini yerine getirmek için aceleci davranıyordu.

"Görüşmemizin kayıt altına alınması lazım."

Barış, komiserin cümlesinden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini kestiremedi. Ancak işleri zorlaştırmak gibi bir niyeti de yoktu.

"Alın o zaman."

Arkasında dikilen yardımcısına işaret eden Demir, Geni olarak ondan ses kayıt cihazını getirmesini istedi.

Barış, işlerin düştüğü kadar basit olmadığını görebiliyor ve bir yerlerde varlığını belli eden altıncı hissi daha kötü günlere hazırlanması için onu uyarıyordu.

Arkasına yaslanıp komiserin prosedürleri halletmesini beklerken Suat'ı son gördüğü an belleğinde halletmesini buldu ve yüzünü buruşturdu. Keşke o zamana yeniden bera seydi, belki farklı davranmazdı ama en azından futbolun sadece sahada oynandığını öğretmek adına ona bir ders vermesi gerektiğini, en önemlisi gelecekte onunla ilgili güzel planları olduğunu söylendi. Güntü gelince Suat'la gurur duyacağı bazı şarılara imza atacağına inanırken şimdi ondan geriye bir şeyin içine tıkıştırılmış cansız bir beden kalmıştı. Bu keşke denilen şey, insanoğlunun en büyük cezası değildi. Bu keşke

"Suat Buruk'un takımından uzaklaştırıldığı doğru mu?"

Komiserin sesiyle geri gelen Barış hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Süresiz olarak uzaklaştırılmıştı."

"Haberlerde birkaç bir şey duymuştuk ama detayları öğrenebilir miyiz? Takımda kimlerle kavga etmişti?"

"Tabii ki ama önce sizin bana bir açıklama yapmanız gerekmiyor mu?"

Geniş sırtını iyice koltuğu yaslayan Barış bir kez daha beden dilini kullanarak gücünü ortaya koydu.

"Otopsi raporu kesinleşmeden önce net bir şey söyleyemem ama Suat Buruk'un ölümünü şüpheli bulduğumuzu bilmenizde sakınca yok."

"Şüpheli derken, tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Yani doğal yollardan ölmediğini..."

"O kadarını anladım," diyen Barış yerinden doğruldu. "Size bunu düşündürten şey ne?"

"Maalesef bu bilgileri sizinle paylaşamam."

Sesinin ayarını düşüren Barış, ağır bedenini koltuğun ucuna çekti. Dirseğini dizine dayayıp, "İstersem o bilgilere ulaşabileceğimi biliyorsunuz," dedi ve adamın elindeki do-

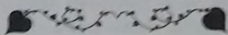
yayı işaret ederek devam etti. "Siz bana detayları verin ki ben de size ne öğrenmek istiyorsanız söyleyeyim ve böylece birbirimizi fazladan yormayalım."

Demir'in düşünmeye ihtiyacı yoktu. Barış Dağlı'nın neler yapabileceğini herkes kadar iyi biliyordu.

"Öldürüldüğünü tahmin ediyoruz."

"Nasıl? Bir kavgaya mı karışmış?"

"İşte onu da sizin bize söyleyeceğinize inanıyoruz."
Saatler önce Suat'ın intiharına sebep olmuş olabileceğinden dolayı ödü kopan Barış, aradan çok geçmeden kendini, bu ihtimalin gerçeğe dönüşmesini dilerken buldu.

Yaşananların hiçbir ayrıntısını atlamadan anlatan Barış, olayların bundan daha fazla çığırından çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Geriye çok fazla bir şey kalmamıştı ama kader adlı oyunun nasıl işlediğini az çok bildiğinden kesin ve net tahminler yapmaktan uzak duruyor ve bu kadarıyla kalmasını umuyordu.

Bütün gününü polis merkezinde geçirmiş hem detayları öğrenmiş hem de ev sahipliği yapmıştı. Futbol Federasyonu Başkanı ve kendi takım başkanlarını ağırlamış, korkmuş futbolcu arkadaşlarına teselli vermişti. Şimdi de sabaha karşı saat ikide inecek olan uçakla gelen Suat'ın ailesini karşılamak için yola çıkmıştı.

Evlatlarının ölü bulunduğu evde kalamayacaklarını tahmin ettiği insanlar için otel ayarlamış ve her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için kendi yardımcısını görevlendirmişti. Ama şimdi ailenin yanında bulunması gerektiğine inanarak havaalanına tek başına geçmişti.

Bir saate yakın süren beklemenin ardından çıkış kapısında görünen ailenin perişanlığı ve şaşkınlığı karşısında ezilen Barış, yanlarına gittiğinde ağzından, "Hoş geldiniz," dışında tek kelime çıkmadı.

Suat, takımın alt yapısında yetişmiş ama karakteri hay-
yeteneğinin önüne geçmiş bu nedenle de bir karakteri hay-
başarılarla ulaşamamış biriydi. Yine de her ne olursa olsun
Barış, suçluydu. O daha bir çocuktuk ve onu koruyamamıştık.

"Bu doğru mu Barış Bey? Oğluma, Suat'ıma kıymışlar
mı?"

Gözü yaşlı kadın titreyen dudaklarını elleriyle kapatıp ağ-
lamasının şiddetini artırınca soruları yarım kaldı. Yanındaki
çok daha genç olan kadın acılı anneye sarılıp uzaklaştırmak
adının Servet olduğunu bildiği babayla baş başa kaldı.

Sadece, "Çok üzgünüm," diyebilen Barış'ın elinden kaç-
bir şey gelebilseydi ama ölümün olduğu yerde kelimelerin
bir hükmü kalmıyordu. Acılı baba da aynı fikirde olmalıydı
ki o da sessiz kalıp sadece onu duyduğunu belli etmek için
başını salladı ve çıkış kapısına doğru ilerledi.

Uzayıp giden gecede hiçbir işe yaramasa da morg da dahil
ailenin yanından bir an bile ayrılmadan işlerinin bitmesini
beklemiş ve nihayet vazifelerini tamamladığında ertesi gün
de öğleni devirmişti.

Suat, neredeyse tüm takımla kavgalıydı. Fakat Komiser
Demir'e de söylediği gibi son husumetini Fırat'la, ondan önce
de Hakan'la yaşamıştı. İşe tersten başlayacağını bildiği polis,
Fırat'a ulaşmadan önce ona durumu haber vermesi lazımdı.
Ancak genç adamın onunla konuşma zahmetine girmeyece-
ğini bildiğinden avukatını aramış ve ona durumu anlatıp Fi-
rat'ı bulmak için nereye bakması gerektiğini söylemişti.

Fırat'ın nefret ve kızgınlığı ağır bir cisimle Suat'ın kafasına
defalarca vurup onu öldürecek kadar büyük değildi. Ayrıca
evde hırsızlık yapıldığı kesinleşmişti. Bu sadece formalitey-
di, o yüzden aceleci davranıp avukatı sıkıştırmak yerine neler
olduğunu öğrenmek için biraz daha bekleme kararı almıştı.

Yirmi dört saattir üzerinde olan gıysilerini değiştirecek,
duş alacak ve yapabilirse iki saat uyuyacaktı. Sonrası zaten
belliydi... Tabii Barış, işlerin sandığı kadar basit olmadığını
uyandığında anlayacaktı.

Başına çekiçle vuramı yakaladığında onu parçalara ayıracaktı, ama yavaş yavaş acele etmeden ve tadını çıkartarak yapacaktı bu işi.

Fakat sonra... Barış'ın şu an için istediği tek şey uyumaktı. Şansını yeniden denedi, ancak uyuyamayacağını daha doğrusu uyumasına izin vermeyeceklerini anlaması uzun sürmedi.

Başına inen darbeler şiddetini artırınca kalan son gücünden yardım alarak gözlerini açtı ve neler olduğunu anlamak için yan döndü. İşe bak ki odasında ve yatağındaydı, üstelik yalnızdı.

Kaldığı yerden uyumaya niyetlenemeden Dilan'ın, "Odaya giriyorum, umarım çıplak değilsindir," diyen telaşlı sesini duydu, ama zaten bu kızın göbek adı telaştı. Ona cevap vermeyi seçip arkasını döndükten saliseler sonra üzerinde sadece iç çamaşırıyla uyuduğunu hatırladı ve hızla çarşaf niyetine kullandığı bezin altına girdi. Harcadığı efor beynine kan gitmesini sağlayınca gün ortasında neden yataktaydığını hatırladı ve Suat'ın yüzü gözünün önünde belirdi. Hatırladıkları keşke rüya olsaydı ama sızlayan kalbi ona müsaade etmedi.

Yeniden baş gösteren acısıyla boğuşurken yatak odasının kapısı açıldı ve, "Üzgünüm ama seni uyandırmak zorundayım," diyen Dilan içeri daldı.

Genç kız göreceklelerinin etkisini azaltmak için gözlerini kapamış hâlde adım atarken Barış da yatağında doğruldu.

"Gözlerini açabilirsin, neden daha önce uyandırmadın beni?"

"Çünkü uyandırmamamı söylememiştin."

"O zaman şimdi neden uyandırdın?"

"Ah!" diye inleyen Dilan, adamın yanına ilerledi ve komodinin üzerinde duran telefonu alıp Barış'a uzattı. "İşte bu

yüzden." Cevabının tatmin edici olmadığını anlayınca da devam etti. "Serra Sancaktar sana ulaşmaya çalışıyor, sen açma. Yınca beni aradı ve çok acil ona dönmeni istedi."

Üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatakta mahsur kalan Barış'ın midesi kasıldı. "Fırat'a mı bir şey olmuş, ne olmuş?"

"Sordum ama söylemedi, zaten hemen kapattı."

"Umarım böyle bir zamanda evle ilgili bir şey sormak için aramamıştır." Sonra aniden duran Barış pişmanlıkla sözlerini geri geldi. "Umarım evle ilgili önemsiz bir detaydır."

"Bilmiyorum ama sesi telaşlıydı, o yüzden hepimizi bu işkenceden kurtarmak için onu arasan mı diyorum."

"Ukalalık yapma," diyen Barış ekranda Serra'nın yedi cevapsız aramasını gördüğünde az önceki duasını bir kere de sessizce yaptı. *Nasıl tepkiler vereceği belli olmayan kadın, inşallah evle ilgili gereksiz bir nedenden dolayı aramıştır.*

Geri arama tuşuna basıp çalmasını ve Serra'nın ona cevap vermesini beklerken Dilan'a döndü. "Suat'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Nasıl bir gelişme bekliyorsun bilmiyorum ama o hâlâ ölü ve Hasan abi otelde ailesinin yanında, durum bundan ibaret."

Dilan'a yeni ukalalığından dolayı keskin bir bakış atmaya fırsat bulamadan Serra'nın, "Gün ortasında neyin uykusu bu böyle?" diye çemkiren sesini duyan adam yutkundu.

"Bir dahakine senden izin almaya özen gösteririm." Verdiği nefesten genç kadının öfkelenildiğini anlayan Barış, merakının da yardımıyla, "Bu kadar acil olan ne?" diye sordu.

"Polis Fırat'ı gözaltına aldı."

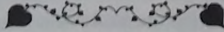
İçine saklandığı çarşafı üzerinden atıp ayağa fırlayan Barış, "Kısa süre önce kavga ettikleri için sorguya alınmıştır, avukat yanınızda değil mi?" diye sordu. Penceresinden içeriye dolan ışık günün bitmediğini işaret ediyordu. Aradan en fazla iki saat geçmişti.

"Tam yarım saat önce kırk sekiz saatlik gözaltı süresi baş-

ladı ve şu an sorguda, az önce de savcı geldi, ukalalığımı kendime sakla ve o lanet kışını kaldırıp buraya gel."

Serra'nın getirdiğinde yıldırım çarpmış gibi sarsılan Barış, leri bir araya getirdiğinde Dilan'a baktı. Ancak genç kız da neler olmaduğunu anlamak için ondan bir açıklama bekliyordu.

Maalesef yapacak bir açıklaması olmayan Barış, ona yapacak her türlü açıklamayı da reddediyordu. Tek mantıklı ve kabul edilebilir olanı Serra'nın durumu yanlış anlamış olmasydı.

İnsanın yüreği hangi acının altında eziliyorsa tüm mutluluk ve hayalleri de o acının içinde yitip gidiyordu. Barış için acı çekmek zor değildi, zor olan o acının adıydı, Fırat için duyduğu derin kederdi.

Serra aileden biri değildi. Ona bilgi verilmediği için henüz neler olduğunu bilmiyordu, ancak oraya gittiğinde öğrenebilecekti. Bu süre içerisinde Komiser Demir'in neden bu kadar acele ettiği ile ilgili aklına üşüşen seçeneklerse hiç hoş değildi.

Yol boyunca lanet okuyup hincını elinin altındaki tek şey olan direksiyondan çıkarmak yerine seferber edebileceği kimler varsa hepsini aramış, var olanın haricinde iki iyi avukat daha bularak işini şansa bırakmaktansa kendince önlem almıştı.

Yol boyu kendine düşünme izni vermeyen Barış, Emniyet Müdürlüğü'ne varır varmaz arabasını park etme ihtiyacı duymadan olduğu yerde bıraktı. Başına toplanan gazetecileri pek de nazik sayılmayacak şekilde uzaklaştırıp içeri girdiğinde menzili belli asker gibi hedefine yöneldi. Yanından geçenler hatta görüş alanında bulunan herkes Barış'ın yapabileceklerini anlamış gibi korkuyla geri çekildi ama o hiç yavaşlamadı.

İkişer üçer çıktığı merdivenleri aşip aradığı kata varınca ilk olarak koridorda volta atan Serra'yı gördü. Arkası dönük olan genç kadına doğru hızla ilerlerdi. Onu duyabileceği noktaya ulaştığında, "Neler oluyor Serra?" diye sordu.

Aynı hız ve fark edilebilen rahatlamaıyla yüzünü ona gösteren Serra elini kalbinin üzerine koydu.

"Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Attıkları adımlarla dip dibe geldiler. Genç kadının sorusunu duymazdan gelen Barış kendi cevabıyla daha çok ilgileniyordu.

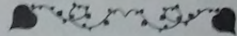
"Fırat ve komiser nerede? Neler oluyor?"

"Fırat akıllılık edip avukatı olmadan konuşmayacağını söylemiş, o yüzden ara verilmişti, şimdi hepsi toplantıya girdi, maalesef bana yaptıkları tek açıklama bu."

"Sabah size avukatı göndermiştim."

"Evet, ama yaşananları ve yaşanabilecekleri anlatıp gitti, polisler öğlen Fırat'ı bulup buraya getirmişler dolayısıyla benim avukatı aramam ve geri gelmesi biraz zaman aldı."

Buradaki gizli ayrıntı, Fırat'ın telefon hakkını Serra'dan yana kullanmış olmasıydı. Bu onu incitmişti ama üzülme işini erteledi. Genç kadını aşip komiseri bulmaya giden Barış için her dakikanın büyük önemi vardı.

"Ne demek Suat'ın tahmini ölüm saatiyle Fırat'ın onun evine gittiği saat birbirine çok yakın," diye bağırان Barış gerçekten buna bir anlam veremiyordu. "Onun o evde ne işi vardı?"

"Barış Bey üzgünüm ama parmak izleri Fırat Bey'in o evde olduğunu doğruluyor."

Üç avukattan en yaşlısının yaptığı açıklama tatmin etmekten ziyade Barış'ı daha çok öfkeliyordu. Güçlü ve uzun parmaklarını kulak hizasındaki saçlarının arasından geçirip

yüzünü ayakta dikilen avukatlara döndü. Üç adam da bu hareketin sertliğine tepki olarak yarım adım geriye doğru çekildi.

"Peki, o lanet eve neden ve nasıl gitmiş?"

"Söylediğine göre Suat Buruk'un Twitter'dan yayınladığı mesajlara çok kızmış ve adresi internetten bulup evine gitmiş. Kavgaya ettiklerini kabul ediyor, apartmanda Fırat Bey'i görenler olmuş, zaten çoğu daire doluymuş ve kavganın sesini de duymuşlar."

"Lanet olsun!"

"Ama polis Fırat Bey'i sadece bu bilgilerle burada daha fazla tutamaz." Bu defa avukatlarının arasında Barış'ın en güvendiği kişi olan Utku sözü aldı. "Birazdan Savcı Bey'le görüşeceğiz ve gözaltına alınmasına itiraz edeceğiz."

"Peki, bu itirazın kabul edilme ihtimali nedir?"

"Deliller üçüncü derece, bu yüzden istediğimiz sonucu alacağımızı düşünüyoruz."

"Sonra?"

"Suat Buruk'un kesin ölüm saati belirlendiğinde Fırat Bey'in o saatte orada olmadığını kanıtlarsak olay bizim açımızdan kapanır."

"Tabii önümüze başka bir delil çıkarmazlarsa," diyen açıklamasıyla araya girip Utku'nun sözü bölen aralarındaki en kıdemli avukat diğerlerine göre daha temkinliydi.

Barış, bu açıklamanın altındaki anlamın ne olduğunu biliyordu. Fakat o, Fırat'ı da tanıyor ve biliyordu. O, böyle bir caniliği yapacak biri değildi, başka bir delil çıkmazdı. Çıkmayacaktı.

Toplantıya girmek için hazırlanan adamları, "Bir dakika," diyerek durduran Barış'ın aklına yeni ve çok önemli bir soru gelmişti. "Bu hırsızlık olayı nedir peki, Komiser Demir gasptan şüpheleniyoruz demişti."

"O da bizim lehimize bir durum, şimdilik çalınan eşyaların bulunmasını bekleyeceğiz."

“O zaman şu toplantıyı bir an önce bitirin,” diye buyuran Barış, talimatını yerine getirmek için yeniden hareketleneni adamların yüzlerine özellikle bakmadı.

Küçük bekleme odasından sırayla çıkan avukatlar arkalarından kapıyı kapattıklarında Barış ve Serra odada yalnız kaldı. Yarım saat önce ifadesini veren Serra, geldiğinden beri hiç kıpırdamadan koltukta oturuyordu. Üzerindeki kot pantolon ve beyaz tişörtle yine farklı bir kadına dönüşen Serra, ona çok ilginç gelmiş gibi gözlerini tavandaki bir noktaya sabitlemiş hâlde öylece duruyordu.

Barış odanın orta yerinde tam da Serra'nın karşısına dikildi. Onu süzerken üzüntüsünü hem görebiliyor hem de hissedebiliyordu. Eğer genç kadına bağırıp çağırmıyorsa sırf bu nedenden dolayıydı. Neredeyse Barış'la aynı hüznü ve kaygıları taşıyordu. Şayet itiraf edebilme cesareti olsaydı Serra'nın onun acısına ortak olduğunu çekinmeden söylerdi.

Yargıladığı, saygı duymadığı ve bir çıkara bağladığı ilişkilerinde yanılma payını hesaplamak zorunda kadı.

Lanet olsun, diye mırıldanan Barış fazlasıyla can sıkıcı olsa da yanıldığını biliyordu.

“İfadeni verirken kötü bir şey mi yaşandı?” Nihayet konuşan Barış, aklına ilk gelen şeyi sorarak Serra'nın dikkatini çekmeye çalıştı.

Serra, adamın sorusuna kayıtsız kalamadı. Ağır çekime alınmış hâlde önce başını kaldırdı sonra oturduğu yerde dik duruma geçti.

“Hayır.”

“Avukat senin fazla yardımcı olamadığını söyledi, o gece Fırat sende değil miydi?”

Bahsi geçen geceyi ve sabahını onlarca kere kafasının içinde canlandıran Serra, atladığı bir şey olmadığına, yardımı dokunabilecek bir ayrıntıyı kaçırmadığına kendini ikna etmekle çok uğraşmış fakat istediği sonuca ulaşamamıştı.

Cevap vermeden önce adamın bakışlarına ihtiyaç duydu

ve nihayet gözlerini kaldırıp tüm heybeti ve emin duruşuyla tepesinde dikilen Barış'a baktı.

Serra da aynı kendinden eminliğe sahip olduğunu kanıtlamak adına, "Dışarı çıktığından dahi haberim yoktu," dedi ama ne kadar işe yaradığından pek emin değildi.

"Haberim yoktu derken tam olarak söylemek istediğin şey ne?"

"Dışarı çıktığından dahi haberim yoktu, derken tam olarak dışarı çıktığından haberim yoktu demek istiyorum."

Barış, öfkesine yenilmemek için önce burnundan nefes aldı, birkaç saniye bekledi ve, "Nasıl haberin olmaz?" diye sordu.

Önünde dikilmeye devam eden adama karşı gelecek ve ayakta duracak gücü bulunmayan Serra yerinden kalkmadı, aksine koltuğa daha da gömüldü.

"Ben işten döndüğümde Fırat evde ve keyfi gayet yerindeydi," diye bıkkınlıkla anlatmaya başladı ve aynı şekilde devam etti. "Bir kutlama masası hazırlamış, şampanya bile getirmişti, gecenin sonunda da Hakan'ın senin hayatından çıkmasını kutladığımızı öğrendim."

"Hepsi bu kadar olamaz."

"Üzerimi değiştirmek için odama çıkıp geri dönmem arasında geçen yarım saat gibi bir sürede bir şeyler değişmişti, biraz gergindi ama yine de şampanyayı açtı ve yemeğimizi yedik. Şimdi parçaları bir araya getirdiğimde o ara Suat'ın Twitter'da yayınladıklarını gördüğü kanısına ulaşıyorum."

"Sonra?"

"Sonrası yok, biraz daha oturduk ve yorgun olduğum için geceyi erken bitirip uyudum." Omzunu silkeleyen Serra, bu defa bakışlarını adamdan kaçırdı. "Sabah kalktığımda evdeydi, hatta o benden önce uyanmış ve kahvaltüyü hazırlamıştı, bunun dışında her şey normaldi."

"Ne yani sen bana, yanında yatan adamın yokluğunu fark etmediğini mi söylüyorsun?"

“Konumuz bu değil, Fırat zaten o eve gittiğini itiraf etti ve ben öyle olmadığını iddia edemem.”

“Evet, ama geri döndüğü saat şu anda hayatı önem taşıyor, yani eğer bize dönüş zamanını söylersen şimdi buradan çılap gideriz. Çünkü o lanet olası eve girdiğini gören var, ancak çıktığını gören hiç kimse yok.”

Avuçlarıyla yüzünü kapayan Serra ciğerlerini yakan nefesini dışarı verdi ve başını sağa sola salladı.

“Üzgünüm, tek söyleyebileceğim bu, ifademde de farklı bir şey anlatmadım, yeniden dinlemek istiyorsan avukatından al ve onu oku.”

Serra'nın çıkışını önemsemeyen Barış, tek hamlede yanına oturduğu genç kadının rahatlamasını ve ardından ona bakana kadar geçen süreyi sessizce bekleyerek geçirdi. Nihayet ellerini yüzünden uzaklaştırıp ona dönen Serra'nın çaresizliğine şahit oldu.

“Bir şeyler olmalı Serra, kavga mı ettiniz? Ne, bilmiyorum ama illaki bir şey vardır.” Barış kendi çaresizliğini de sesinde duyunca genç kadına yalvardığını fark etti. Kısa bir an irkilse de söz konusu Fırat olduğu için bunu önemsememedi. “Senden sonra mı uyudu, yoksa hiç mi gelmedi? Lütfen kendini zorla.”

“Kendimi zorlamam işe yaramaz, çünkü bu soruların cevaplarını bilmiyorum, bilmem de mümkün değil.”

“Peki, o zaman sebebini söyle.”

“Bak, bunu sana,” diye konuşmaya başlayan Serra'nın titreyen sesi onu yarı yolda bırakınca sustu.

Barış, onun bir itirafa hazırlandığını ve zamana ihtiyacı olduğunu inanarak yorum yapmadı. Tüm bedeniyle iyice genç kadına dönüp onun yeniden anlatmaya başlamasını sabırla bekledi.

Aradan geçen kasvetli birkaç dakikanın ardından, “Nasılca ifademi okuyup öğreneceksin,” diyen Serra ayağa kalkınca Barış da onunla birlikte kalktı ve onu bileğinden yakalayıp kendine çevirdi.

"Şimdi öğrenmek istiyorum." İsteği, itiraz kabul etmeyeceğini açıkça ortaya koyacak şekilde netti. Güzel yüzü ise taşıdığı kaygıyla gölgelenmiş ve perişandı.

Serra'nın gözleri önce Barış'ın ona dokunduğu yere ilişti sonra elini çekti ve bir adım geriledi.

"Fırat ben de kaldığı zamanlar alt kattaki misafir odasında uyur ve evin güvenlik şifresini de bilir. O yüzden giriş çıkış saatlerini söylemem mümkün değil."

Serra, onlarda geçirdiği hafta sonunda da Fırat'la ayrı odaları paylaşmışlardı ama o zaman geçerli bahaneleri vardı. Şimdi...

Cevabı kendi bulmak yerine Serra'dan öğrenmek için, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü aramızda sizlerin düşündüğü gibi aynı yatağı paylaşmamızı gerektirecek bir ilişki yok. Biz..." Serra tekrar içindeki havayı boşalttı "Biz sadece iyi anlaşılan iki iyi dostuz," dedi ve nihayet huzura erdi.

Barış, çatık kaşlarının altından, Serra'ya dikkatli baktı. "Lütfen uzun ve anlaşılır cümleler kur."

"Fırat'la aramızda senin olduğunu düşündüğün gibi bir ilişki yok." Serra, kasten yavaş yavaş ve kelimelerini uzatarak konuşmasını sürdürdü. "Sadece arkadaşız ya da olması gerektiği gibi abla kardeşiz. Hangisini beğenirsen onu seç."

Serra'nın yüzünü görmekten nefret edermiş gibi ona arkasını dönen Barış, "Ne yani, sizi birbirinizden uzaklaştırmak için giriştiğim onca şeyden sonra şimdi bir ilişki yaşamadığınız için hayıflanmak zorunda mıyım?" derken sesi buz gibi soğuktu. Kollarını havaya kaldırıp inanamıyormuşçasına bir süre durduktan sonra ellerini ensesinde birleştirip yeniden Serra'ya döndüğünde gözlerindeki anlam da aynı derece soğuktu. "Şu kader denilen oyunun benimle alıp veremediği ne, çok merak ediyorum."

"Bu konuda kendini yalnız hissetme."

Aklında binlerce soru dolaşan Barış, hangisinin cevabının daha önemli olduğunu kestiremediği için hepsini olduğu

yerde bıraktı. Henüz böyle bir açıklamaya inanıp inanmaması gerektiğini bile bilmiyordu. Ne var ki olabilecek tüm açıklamalar arasında en beklemediği ama en inandırıcı olanı buydu.

Barış'ın ne durumda olduğunu kestirebilen Serra, adamın bakışlarına aldırmadan önüne geçip görüş alanına girdi. "Bunu Fırat yapmadı, o buradan kurtulacak," diye hem kendini hem de genç adamı teselli etmeye çalıştı. "Sen yine de kaderin bazen güzel şeyler de yaptığına inanmaktan vazgeçme."

"Kadere değilse bile Fırat'a inanıyorum."

Söyleyecek söz bulamayan Serra, ellerini ensesinden geçen Barış'ın durumunun da ondan daha parlak olmadığını görünce zaten susmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Aslında insanlar tam da böyle bir anda birbirine sarılırlardı ancak Serra, istese de böyle bir şeyi cesaret edemezdi ki zaten Barış'ın da buna izin vereceğine zannetmiyordu.

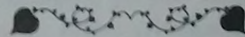
Aralarına dolan sessizliği önemsemeden ve hiç kıpırdamadan geçen sonsuzluk gibi gelen sürenin sonunda Serra, "Ben Mehmet'i arayayım, merak etmiştir," dedi ama yerinden kıpırdamadı.

"İyi olur."

"Tamam, o zaman birazdan görüşürüz."

"Tabii."

Daha fazla saçmalamamak adına koltuğun üzerine bıraktığı telefonu alıp dışarıya çıkan Serra'nın aklında hâlâ adamı sarılmayarak yanlış mı yaptığı vardı. Ne var ki kendine sorduğu sorunun cevabını öğrenmek istemiyordu.

Kahve bardaklarıyla terasa çıktığında hiç zorlanmadan onu buldu. Yan profilden gördüğü Barış, oturduğu banka bacaklarını ileri doğru uzatmış öylece gökyüzünün karanlı-

ğında parlayan yıldızlara bakıyordu, ama Serra adamın onları görmediğine emindi.

Ona iyice yaklaştı. Boynunda patlayacakmış gibi şişmiş damarlarından çenesini sıkıldığını ve çattığı kaşlarından çok da iyi şeyler düşünmediğini anladı.

Cesaretini toplayan Serra, "Sanırım beni düşünüyorsun," diyerek elindeki kahvelerden birini Barış'a uzattı.

"Hayallerimi süsleyen kadın olduğunu nasıl inkâr edebilirim."

"Beni şımartıyorsun."

Barış, Serra'nın ona uzattığı kahveyi alıp yer açmak için bankın ucuna kayd.

Yaşadığı kısa süreli tereddüttün ardından onun için ayrılan yere oturan Serra, midesindeki aşırı hareketlenmeyi geri göndermek için kahvesinden bir yudum içip yavaşça yuttu.

Gerekmedikçe konuşmayan, konuşunca da lafı hiç dolandırmadan asıl maksadını söyleyen Barış'ın susmaya devam edeceğini biliyordu. Ona yarenlik etmek için yanına geldiğine göre sohbeti kendi başlatmalıydı. Ancak nerden başlayıp ne söylemesi gerektiğini kestiremiyordu.

Bu bir ilkti, öyle değil mi? Hatta iki ilki aynı anda yaşıyordu. Biriyle sohbet etmeye çalışıyor ama söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Serra da tıpkı Barış gibi gözlerini yıldızlara dikip, "İşlerin uzaması onun orada kalacağı anlamını taşıyor," diye kendince en mantıklı konuyla giriş yaptı.

Suat'ın cansız bedeninin fotoğrafını hatırlayan Barış, "-Biliyorum ama benim bilmem bir işe yaramaz," derken tüm duygulardan arınmış gibi ruhsuzdu. "Beni, onu oradan kurtarmamak korkutuyor."

"Yapmadığı bir şey için onu daha fazla tutamazlar hem sen her ne pahasına olursa olsun Fırat'ın hak etmediği bir yerde kalmasına izin vermezsin."

"Tabii ki izin vermem, gerekirse tünel kazar ve onu Meksika'ya kaçıtır ama onu kurtarırım."

"Beni de senin bunları gerçekten yapabileceğini bilmek korkutuyor."

"Endişelenme gerek yok, senden yardım isteyecek değilim, tek başıma halledebilirim."

"Peki, tüm bunları yapabilecekken şimdi neden Fırat'ın yanında değilsin?" Serra, adamı gittiği yerden geri çevirmek için elindeki tüm kozları kullanıyordu. "Yanına girme şansın varken neden kullanmadın?"

Cevap almak için bir süre bekledikten sonra onu duyup duymadığını öğrenmek için yüzünü döndüğü Barış'ın gözleriyle karşılaştı. Kalbi kısıcık bir an için tekledi ama Serra'yi sarsmak için yeterli oldu.

"Fırat'ın iyi bir tenisçi olduğunu biliyor musun?" diye soran Barış'ın sesinde yorgunluk vardı.

"Bir ara merak saldiğını söylemişti."

"Meraktan daha fazlasıydı, eğer devam etseydi Wimbledon'a gider ve mutlaka kazanırdı."

"Neden devam etmedi?"

"Çünkü ona, başarılarıyla gurur duyup mutlu olduğumu söylemiştim."

Barış'ın ani ve beklenmedik itirafıyla şaşırان Serra da konunun buraya nasıl geldiğini çözemedi.

Barış da onun durumunu anlamış olacak ki, "Bu yüzden avukatlarla birlikte yanına girmedim," diye açıklama getirdi. "Sırf beni mutlu etmemek, cezalandırmak adına orada kalmayı göze alır."

Az önce şaşırان Serra, şimdi ne hissetmesi gerektiğine karar veremedi. Barış'ın en gizli sırrını paylaşması bir yana adamın gözlerini saran keder onu gafil avlamıştı. Çünkü Barış'ın tespiti doğrudu... Çünkü Serra'nın kendisi de Barış'ın cezalarından biriydi.

"Nedenini sorsam söylemezsin değil mi?"

"Büyük ihtimalle söylemem."

"Bence sen iyi bir ağabeysin, Fırat da yakında bunu anlatacaktır." Barış'ın aklından neler geçtiğini öğrenmek için

can atan Serra, adamın yavaş yavaş yüzündeki tüm duyguları gizlediğine şahit oldu ve yanlış bir şey söylediğini fark etti. "Tabii bu sonraki mesele, nasılsa eve gidince bolca vakitiniz olacak."

"Evet, ama avukatı duydun, bir numaralı şüpheli olarak kefaretle serbest kalacak."

"Bu doğru ama gerçek suçlu yakalanınca hepsi geride kalacak."

Barış bu defa yüzüne yine o haylaz gülümsemesini yerleştirdi ancak içinde tek bir damla mutluluk yoktu. "Fırat'la nasıl tanıştınız, böyle bir oyuna neden kalkıştınız?" diye soran adamın aklını ve ellerini meşgul etmek için yoğun çaba harcadığı belliiken Serra da ona yardım etmek amacıyla hızlı konu değişimine ayak uydurdu.

Sekiz ay önce... Asya'nın kocası Doruk ortarlardan kaybolduğunda üzülen kardeşinin başını okşayıp teselli edememişti Serra. Fakat perişanlığını gördüğü Asya'yı o hâle getiren herkesten ve ona yardım edemediği için kendinden nefret etmişti. Doruk'un bulanacağını her şeyin yoluna gireceğine dair emin olamadığı sözler vermek yerine aslında inanmadığı cümleleri sarf etmişti. Tek isteği Asya'nın kızması hatta bağırıp ortalığı dağıtması, hepsinden önemlisi tüm ihtimalleri görüp kabullenmeye başlamasıydı.

Eğer o zaman mantığıyla değil de kalbi ile düşünmeyi başarabilseydi ağzından çıkanların hiçbirini söylemezdi. Şimdi çok pişmandı, zamanı geri alabilse kardeşinin başını kucağına alır ve ona duymak istediği şeyleri söylerdi. Ancak o zaman bunun yerine kardeşinin hırslanması ve döktüğü gözyaşlarını son vermesinin daha mantıklı olacağını sanmıştı.

Serra yıllarca gözünden düşmek için çırpınan yaşları hep aynı cümleyle silmeyi başarmıştı: *Güçlü olmak zayıf olmaktan daha zordu*. Ve o hep kendine, güçlü olduğunu, zoru başardığını kanıtlamaya çalışmıştı.

Maalesef ne Asya, ne de diğerleri onu anlamıştı.

Ve kendisi de zayıf olduğu için Asya'ya kızmıştı. Oysa Asya zayıf değildi, sadece âşıktı.

Serra kendini dışarı atıp arabasına binmiş ve nereye gittiğini bilmeden yol almış uzun saatler sonra bir gece kulübünün önünde durmuştu.

Bazı geceler kabuğundan çıkıp gittiği herhangi bir yere orası. İyi bildiği mekânda hiç kimse ile göz teması kurmadan bara geçmiş ve kendine içki ısmarlamıştı.

Fırat, ne zaman yanına gelmişti yoksa zaten hep yanı başındaki taburede mi oturuyordu bilmiyordu ama biraz rahatladığını hissettiğinde Serra başını kaldırmış ve genç adamla göz göze gelmişti.

Merhaba ile başlayan sohbetlerini ya da suskunluklarını bugüne kadar da taşımışlardı.

Tüm bu ayrıntıları es geçsen Serra, merakla söyleyeceklerini bekleyen adama *merhaba*'dan sonrasını anlatmayı uygun gördü.

"Fırat'ın canı çok sıkındı ama onu o hâle getiren şeyi öğrenmeye çalışmadım, çünkü ben sorarsam o da bana soracaktı. Sanırım aynı sebepten dolayı o da bana bir şey sormadı. Bizi o bara sürükleyen şeyleri konuşmadık belki ama güzel ve sakın bir gece geçirdik. Barmen gelip de servisin kapandığını bildirince Fırat bir peçeteye numarasını yazdı ve yine susmak istediğim bir gece olursa onu arayabileceğimi söyledi."

"Sen de onu aradın, öyle mi?"

"Evet, ama bu sana bardan adam toplayan bir kadın olduğumu düşündürmesin."

Bankın önünde duran alçak duvarın kenarına ayaklarını koyan Barış, rahat görünmüyordu, sakın ise asla değildi ama öyle görünmek için çabalıyordu. Hırıltıya benzer bir kahkahaya attı ki Serra normalde onun sesini duymaktan hoşlanırdı, oysa şimdi o sesin içindeki tüm hayat enerjisinin çekildiğini duyabiliyordu.

"Serra Sancaktar! Onun hakkında ne düşündüğümü önemsiyor, tarih bunu asla unutmayacak."

“Sadece yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum, gerçekler benim için önemlidir yoksa senin ne düşündüğün umurumda değil.”

“Peki, kapılmam ama devam et lütfen hikâye oldukça ilginçleşiyor.”

“Sonrası belli, konuşmasak da birbirimizi anlıyorduk ve daha sık görüşmeye başladık, Mehmet de tıpkı diğerleri gibi aramızda özel bir şeyler olduğunu sandı ve ben Fırat’ın da onayıyla öyle sanmasına izin verdim, onunla küçük bir hesabımı vardı ve kardeşin bana o hesabı kapatmam için yardımcı oldu.”

“Bak işte, bir şeyin peşinde olduğunu söylediğimde haklı çıktım.”

Serra da bacıklarını adaminkilerin yanına uzatıp elinde tutmaya devam ettiği kâğıt bardağı бүktü. “Burada durumu sana eşlik etmeye çalışıyorum, eğer senin için zor olmazsa bunun kıymetini bilen bir adam gibi davranır mısın?”

Barış, ayaklarını sola doğru yatırıp Serra ayaklarını dürttü. Mavi spor ayakkabılarının içindeki ayakları genç kadıninkilerin neredeyse iki katı olduğundan bu hareketi olabildiğince yavaş yapmış yine de Serra’nın dengesini bozmuştu.

“Peki, aynı oyunu bana oynama sebebin neydi?”

Omzunu silkeleyen Serra, “Bir sebebi yoktu,” dedi. “Evin önüne geldiğin gün Fırat’ın sana gerçeği söylediğini sanıyordum. Ancak ben senden bir özür beklerken senin farklı planların olduğunu hileyle beni iç mimarın yaptığında anladım. Fırat sana sadece benden uzak durmanı söylemiş, aramızdaki ilişkinin dostlukla sınırlı olduğundan bahsetmemiş. O uzun zamandır Mehmet’le baş etmeye çalışıp benim yanımda kalmaya devam ediyordu, ona borcum vardı, o yüzden sustum ve beni çektiği oyunda sessiz kaldım. Çünkü sen çok fazla kızmıştım ve ona istediğini vermiştin.”

“Sen bana o gün Fırat’ın yatak odanda olduğunu söylemiştin.”

"Değildi ve sen bunu gördüğünde gerçeği anlayarak utanacaktın, yani ben öyle hayal etmiştim."

"Sence de oyun oynama yaşını geçmediniz mi?"

Az önce uyarırcasına onu dürtten adam ayaklarını hâlâ çekcek kadar küçük olan mesafedeydi. Her an birbirlerine temas edebilirlerdi ve bu ihtimal onun heyecan gibi güçlü ama geçici olmayan bir duyguyla savaşmasına sebep oluyordu.

"Aramızdaki ilişkiye oyun demek büyük haksızlık. Biz anlatırsak dinleriz, susunca da beraber susarız. Ben onun yaşıyorken yanında susabileceğim ancak dilediğimde konuşabileceğim kimse yoktu, onun böyle birine sahip olmasını istedim. Sen ve Mehmet ise sadece teferruatınız."

Bariş gerçek bir merakla, "Neden?" diye sordu.

"İşte bu yüzden..."

"Ne, benim yüzümden mi?"

"Hayır, biz birbirimize soru sormayız sadece birbirimizin yanında oluruz."

Bariş tekrar, "Neden?" diye sorunca Serra gözlerini devirdi. Saatler sonra yüzü ilk defa aydınlanan ve aşağıda yaşananları bir süreliğine de olsa unutmuş gibi görünen adamın haylaz gülüşü gerçeğe dönüştü. "Benim seninle dost olmak gibi bir derdim olmadığına göre istediğim kadar soru sorabilirim."

"Çok sinir bozucu bir adamsın."

"Senin de tadından yenmez biri olduğun söylenmez."

Akşam rüzgârı Bariş'in teninden yayılan portakal çiçeği kokusunu Serra'ya ulaştırıyor, genç kadın da bunu hayat içsiri gibi içine çekiyordu.

Sırf bu nedenle bile en başa geri dönmeye ve tekrar didişmeye hâli olmayan Serra'nın, "Yaşananlar için birbirimizden özür dilemeli miyiz?" diye kelimeler dudaklarından döküldüğünde kendini engellemedi.

Bariş, bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı...

Sonra ayaklarını çekip ağır bedenini hareket ettirerek Serra'nın yanından kalktı. Tepesinde dikilen adam ona gözünün

ucuyla dahi bakmayınca Serra, sorusunu geri almayı diledi. Bilinci isteğinin kabul edilmeyeceğini bilecek kadar açıktı, bu yüzden adamın sözlerinin üzerinde yaratacağı etkiyi azaltmak için nefesini tuttu.

“Eğer özür dilersem bunun adı sadece ikiyeüzlülük olur.” Sert bir giriş yapan Barış geniş omuzlarını kaldırdı. “Yaptığımı ve söylediğim her şeyin nedeni seni uzaklaştırmak içindi. İma ettiğim kadın olmadığını biliyordum ama yine olsa yine aynı şekilde davranırım, bu yüzden içi boş bir özü dilemeyi reddediyorum.”

“Buna sevindim, çünkü benim de öyle bir niyetim yok.”

“Güzel,” diyen Barış daha bir adım atmıştı ki yeniden durdu. “Yanımızda olduğun için teşekkür ederim ama her şey bir oyundan ibaret olsa bile sen hayatımıza girene kadar biz bir şekilde idare ediyorduk. Belki Fırat’ı buradan çıkaracağım fakat onu tamamen kaybetmiş olmamın tek sebebi sensin.”

Bu defa yürümeye başlayan Barış durmadı ve arkasına bakmadan çekip giderken geride bıraktığı enkazı görmedi.

Manolya

Asaleti kendinde gizli, yaprağından önce
çiçeğini açan, yaza yakışan ama Eylül'e
ithaf edilen Manolya...

"Koklamaya kıyamam benim güzel, manolyam,"
denmiş ya boşuna değil. Dokunursan sararıp solan,
koklarsan küsen Manolya, belki de şairin dediği
gibi; 'Seni uzaktan sevmek aşkların en güzeliydi...'

BÖLÜM 6

Bir erkekten ailesini koruması beklenir. Barış'ın da kendinden beklediği buydu ama becerememişti.

Gözlerinin ışığı sönen Fırat, hiçbir zaman mutlu biri olmadı, mutluymuş gibi davrandığı anlar bile sayılıydı. Şimdi haklı sebepleri varken onun bu berbat hâline şaşırmamak gerekiyordu. Barış da şaşırmıyordu ki zaten bir şey yapamıyor olmaktan dolayı hissettiği suçluluk başka bir duyguya yer bırakmamıştı.

Suat'ın muhtemel ölüm saati gece yarısı 00.00 ile 01.00 arası olarak belirlenmişti ve bu tamamen onların aleyhinde bir durumdu. Alt komşu izlediği programın bitmesine dakikalar kala Suat'ın evinden bağrıışmalar duyduğuna dair ifade vermişti. Bir diğer komşu vardiya dönüşü asansörün önünde karşılaştıklarını söylemişti. Ve her ikisinin de işaret ettiği saat 23.00 ile 23.30 arasına denk geliyordu ki adli rapora, ufak yanılma paylarının olabileceği not olarak eklenmişti. Yine de tartışmanın belirlenen saatinden hemen sonra Fırat'ın evden çıktığını ya da nerede olduğunu kanıtlayabilirlerse en azından onu birinci derece şüpheli olmaktan kurtarabilirlerdi.

Fırat'ın kefaletinin ödenip özgürlüğüne kavuşmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti fakat daha bir arpa boyu yol kat edememişlerdi.

Avukat Utku ve Barış ön bahçedeki masanın etrafında toplanmış stratejilerini güçlendirmeye çalışırken Fırat, onlara yardımcı olmaya yanaşmıyordu.

Barış küçük alanda büyük adımlar atıp adrenalinin vücuduna yaptığı olumsuz etkilerken kurtulmayı amaçlarken belki de onuncu kez, "O lanet olası evden çıktıktan sonra ne-

neye, hangi yoldan gittin?" diye sordu. Sabri ve sinirleri alt kenmişti. En son Serra ile birlikte Emniyet Müdürlüğü'ne gitmiş, onun da üzerinden ouz alı san geçmişti. O andan itibaren sürekli hareket hâlinde ve sürekli düşünüyordu. "İstanbul'un tüm EDS kayıtlarına bakamaz, bunu için bize bir güzergâh vermen gerekiyor."

"Kırk defa anlattım daha kaç kere anlatacağım."

"Gerektiği kadar..."

Fırat'ın öfkelenildiğini görebiliyordu. Onun, vazgeçmiş ve imkenmiş hâlinden öfkeli hâlini tercih ediyordu. Böylelikle belki kontrolünü kaybeder ve gerçekten içe yarar bir şeyler söylerdi.

"O zaman seni zahmetten kurtarıp en başa geri döndürüm, nasılsa tek tek soracağım," diyen Fırat'ın kâdınıcı olu da sesindeki sakinlik sinir bozucuydu. "Yaptığı paylaşımları gördüm, bana, Serra'ya ve herkese ağır laflar ediyordu. Aradan zaman geçtikçe hem paylaşımları sıklaştı hem de ayan kağıt. Durmayacağı da belliydi. Zaten kızgındım, evine gidip onu hırpalama kararı alırken hiç düşünmedim. Kapaı batı o açtı ve açar açmaz üzerine çullandım, sarhoştı, karpı ko-yacak gücü yoktu, sadece küfür ediyordu. Aciz birine vuracak kadar alçalmamıştım, hak ettiği hayatı zaten yaşıyordu. Ben de ona vurmayı bıraktım ve geri döndüm." Anlatmaya devam eden genç adamın Suat'ın adını anmayıp o diye bahsetmesi can kulağı ile onu dinleyen iki adamın dikkatinden kaçmamıştı. "Sonra da arabama bindim, gerisini hatırlamıyorum, kafamı toparlayıp kendime geldiğimde Serra'nın evinin önündeydim ve saat üç buçuktu."

Ezberlemiş gibi son iki gündür aynı uzun cümleyi tekrarlayan Fırat'ın önünde duran Barış, küstah oyuncularını hizaya getirmek için kullandığı ses tonuna başvurarak, "Bu Serra ile oynadığın çocukça oyunlardan biri değil," dedi. "Ne demek kendime geldiğimde, buna kim kanar?"

"Serra'nın bu meseleyle bir ilgisi yok."

"Utku Bey, lütfen bizi yalnız bırakır mısınız?"

Konu derinleşmişti ve bir seyirciye ihtiyaçları yoktu. Yanıştırılması mümkün olmayan saçlara koyu yeşil gözlerle sahip olan Utku, aslında yakışıklı sınıfına giren adamlardan-
dı. Ancak üstlendiği davanın sorumluluğu tüm çekiciliğini
gölgelemişti. Biraz toparlanabilmek için zamana ihtiyacı var-
dı ve teklifi ikinci kere düşünmesine gerek kalmadan yerin-
den kalktı.

Barış, ise avukat eşyalarını toparlayıp yanlarından ayrılan
kadar bekledikten sonra Fırat'ın yanına oturdu. Konuşmaya
ise avukat gözden kaybolduğunda başladı.

"Beni cezalandırmak için kendini yakma," diyen Barış
devam etti. "Ben buna değmem, o kadar önemli bir adam
değilim."

"Bana inanmıyorsan yapabileceğim bir şey yok, dediğin
gibi seni ve senin düşüncelerini önemsemiyorum."

Barış'ın canı bu denli yanmışken, canım dediğini gör-
meye ihtiyaç duydu. Ona dokunmamaya özen göstererek
tüm bedeniyle genç adama dönüp yüzüne baktı. Bir kez bile
ona, "Suat'ı sen mi öldürdün?" diye sormamıştı. Avukatları
da böyle bir girişime yeltenmemeleri için uyarmış ve, "Hayır,
o yapmadı," diyerek Fırat'ın adına cevap vermişti.

"Hapse girersen senin için birkaç gün üzülürüm ama
sonra işimin başına, futbola geri döner ve hayatıma kaldığım
yerden devam ederim. O yüzden kendine bir iyilik yap ve o
gecenin eksiklerini doldur."

"Amacımın seni kızdırmak olduğunu sanıyorsan yanı-
yorsun."

"Hayır, amacının beni üzmemek olduğuna inanıyorum,
çünkü sana kızmayacağımı biliyorsun."

"Haklısın," diyen Fırat ayağa kalktı ve parmaklıklara doğ-
ru ilerledi. Bir süre denizi seyrettikten sonra yüzünü ona yal-
varan Barış'a döndü. "Hapse girmem sana iyilik olur, oysa
gözünün önünde kalıp beni gördükçe kaybettiklerini hatırla-
manı tercih ederim."

"Aksini söylemem bir işe yaramayacak, değil mi?"

“Lütfen! Barış Dağı’ya yalan söylemek yakışır mı? O topluma mâl olmuş, dürüst, insancıl ve akıllı, fakat şanssız bir adamdır.” Kollarını kaldırıp etrafını işaret eden Fırat henüz içindekileri boşaltmamıştı. “Sen yalan bir hayatı yaşarken benim katil olmadığımı nasıl emin olabiliyorsun? Ah, ama aslında emin değilsin, senin mükemmel yaşamında olması gerekeni söylüyorsun.”

“Yapma Fırat, sırf vicdan azabı duymam için böyle konuşuyorsun.” Barış, onu onayladığına dair bir işaret görmek için Fırat’a baktı ama genç adamın suratı bomboş ve okunaksızdı. “İkimizin de hak etmediği şeyler söyleme.”

“Sana neyi hak ettiğini söyleyeyim, sahip olduğun hiçbir şeyi hak etmiyorsun.”

Barış, endişeli ve perişan hâlden sıyrılmak için ellerini eskitilmiş kot pantolonun ceplerine tıkaştırdı ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip ağır aksak adımlarla Fırat’ın üzerine doğru ilerledi. Geniş göğüs kasları genç adama kadar değdiğinde onu yerinden sarsacak şekilde ileriye doğru bir hamle yaptı.

“Bana bir bak, sahip olduğum şeyleri gör, hangisini gerçekten istiyorum,” derken Barış’ın sesi bir kaya kadar sertti. “Senin dışında hangisi benim sahip olmayı istediğim şeyler ya da onlar ben ne kadar mutlu ediyor. Bacağımı kaybettüğüm gün oradaydın, çocuktun ama sebebini biliyordun. Fırat Dağı...” Bir süre susan Barış cebinden çıkardığı eliyle genç adamın koluna yapıştı ve tüm kuvvetiyle sıkı. “Beni, seni önemsememekle suçlayamazsın, varoluş sebebim olan şeyleri sana sahip olabilmek için kaybettim.”

“Tıpkı dünyaya geliş anım gibi onlarda, senin için sadece talihsiz bir andı.”

Fırat, gözlerinin içine baktığı Barış’tan sertçe kolunu çekip kendini kurtardı. Ancak yaşadığı şokla sarsılan adam zaten tutuşunu esnetmişti.

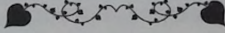
Yanından çekip giden Fırat’ı durdurmaya çalışmadı, yapacağı hiçbir hamlenin işe yaramayacağını biliyordu. Ateşe düşse ondan bir kaşık su istemeye tenezzül etmeyecek genç

adamın nefretiyle mücadele etmesi boşa çırpınıştı. Sinir anında söylenmiş bir cümle, yıllar sonra bile hâlâ aralarında dolaşıyorken Barış'ın affedilmek gibi bir şansı yoktu.

Az önce kalktığı yere bıkkınlıkla geri oturdu. İki yana açtığı bacaklarına dirseklerini dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Geçmişin hesabını yapmaktan vazgeçmeyen Fırat'ı kurtarmak için denediği her yoldan eli boş ayrılmıştı. Daha fazla ne yapabiliirdi ki?

Esen rüzgâr, sanki aradığı cevabı bulmasına yardım etmek ister gibi ona ulaştırdığı menekşe kokusu Barış'a ne yapması gerektiğini hatırlattı.

Her şeyi bir yana bırakıp telefona uzandı. Hoş karşılanmayacağını bilse de arama düğmesine bastı. Fırat için yapamayacağı şey yoktu, bu da onlardan bir tanesiydi.

Kot pantolonunu değiştirmede, ama tişörtünü çıkarıp mavi keten bir gömlek giydi. Yüzüne çarptığı soğuk su ve parmaklarını tarak gibi kullanarak saçlarına verdiği şekil yeterliydi. Öyle ki Barış aynaya bakma gereksinimi dahi duymadı.

Yatak odasından çıkıp alt kata indiğinde Dilan ve ekibi de hazır hâlde onu bekliyordu.

Hiç durmadan yoluna devam eden Barış, "Olabildiğince hızlı ve rahat davranın," diye talimat verdi. "Aksilik istemiyorum, görüş alanını kapatacak kadar adam topladınız mı?"

"Evet patron, her şey hazır."

Özel mülk ihlali yapmayan gazeteciler eve yaklaşamıyorlardı, ne var ki ana yol üzerinde her metrekareye iki basın mensubu düşüyordu. Serra geldiğinde üzerine saldıracaklarını bildiğinden etkiyi azaltmak ve onu zor durumda bırakmamak için genç kadını kapıda kalabalık bir ekiple karşılayacaktı.

Evle ana yol arasındaki yüz metrelik mesafeyi arşınlarken

kudretli lider görüntüsüne büründü. Daha hedefine varmadan flaşlar ve sorular yağmaya başladı, Barış tepkisiz kalmak yerine ufak bir baş hareketiyle herkesi selamladı ve gazetecileri es geçerek onu desteklemek için gelen hayranlarının yanına ilerledi.

"Bu sıcakta beklemeyin, lütfen."

"Seni ve Fırat'ı yalnız bırakmayacağız."

İsmi hatırlamadığı genç kadına, "Teşekkür ederim ama her şey yolunda," dedi ve hemen yanındaki Dilan'a döndü. "İçecek ikram edilmesini sağla lütfen."

Hayranlıkla bakan ama ona dokunmaya cesaret edemeyen küçük topluluğu bırakıp habercilere yöneldiğinde Serra arabasını gördü ve yeniden Dilan'a dönüp sadece bakışlarıyla genç kadına başlamasını işaret etti.

İkramlıkları dağıtılırken oluşan cümbüş tam da Barış'ın istediği gibiydi.

"Maalesef sizlere söyleyebileceğim tek şey Suat'ın ölümünden duyduğum üzüntü, o da kelimelere dökemeyeceğim kadar derin."

"Fırat Bey kefaretle serbest kalmış."

"Soruşturma devam ettiği için bu konuda yorum yapmam hoş olmaz."

"Yarınki cenazeye katılacak mısınız?"

"Almanya'daki turnuva ne olacak. Çekilecek misiniz?"

Yolu kapatan kalabalıktan dolayı Serra yavaşlamak zorunda kalınca kimin geldiğini merak edip o tarafa döndüler. Barış onların, haberin ayaklarına geldiğini düşündüklerine emindi.

Dilan ve yanındakiler ikramlarına devam ederken yolu açmak ve aynı zamanda gazetecilerin görüş alanını kapamak için yoğun çaba harcıyordu.

Serra'nın yüzünü görebildiğine neyse ki onun da soğuk kanlılığını kaybetmediğine şahit oldu. Bu işleri daha da kolaylaştıran küçük bir ayrıntıydı.

"Yarın ki cenazede mutlaka olacağım, Suat, Türk futbolu-

nun acı bir kaybıdır ama şimdi izin verirsiniz misafirimizle ilgilenmem gerekiyor."

Hiç bekletmeden yavaşça ilerlemeye devam eden arabanın ön yolcu kapısını açıp oturduğunda etraflarını saran insan grubunun sesi arttı.

Rahatsızlığını belli eden tüm davranışlarını bilinçli olarak silen Serra'nın gerginliğini ele veren şey direksiyonu tutan tek elinin boğumlarındaki beyazlıktı. Genç kadının rol kesmesine yardımcı olmak için oradan güç aldığını fark etmek Barış için zor olmadı.

Hiç konuşmadan aştıkları kısacık yolun ardından Serra, aracını park edip motoru kapatana kadar ondan önce davranan Barış arabadan inip kapısını açtı ve elini uzatıp, "Hoş geldin," dedi.

Yüzüne yakından bakıldığında görülmemesi imkânsız olan sahte gülüşe aynı sahtelikle karşılık veren Serra, adamın güçlü parmaklarına dokundu.

"Gelişimin hoş olup olmadığını yakında anlarız."

Barış, bu kadının tepkilerine şaşırmamayı ne zaman öğrenecekti?

"Önden buyur."

Yavaş ama seri adımlarla otoparktan uzaklaşıp evin köşesini döndüklerinde yüzündeki sahte gülüşü ilk silen Serra oldu. Gazeteciler ve Barış'a dokunmak için yanıp tutuşan kalabalık artık onları göremediğine göre rol yapmasına lüzum kalmamıştı.

Haziran ayının parlak güneş ışıklarından korunmak için havuz başına değil mutfağa yönelen Barış, Serra'nın onu takip etmesini işaret etti. Cam kapının önünde dikildi ve, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Nazik olmaya çalışmak için çaba sarf etme, zaten üzerinde fazlasıyla eğreti duruyor."

"Öyle görüldüğü için üzgünüm çünkü ben gerçekten sana minnettarım."

"Yani diyorsun ki, içi boş özür dilemem ama teşekkürle-
rim dolu boş fark etmez, işini görsün yeter."

Serra'nın iki gün önce ne kadar incindiğini unutarak dala-
kritik konuların üstesinden gelmesi gerekiyordu. Fakat ya-
Barış Dağı'ya yarenlik edip onunla dost olmaya çalışıyordu.
ağzının payını almıştı. Adam onu sözleriyle zehirleyip geride
bıraktığında Serra sanki ıssız bir adada mahsur kalmış ve onu
kurtaracak son geminin gözden kaybolmasını seyrediyormuş
gibi hissetmişti.

"Tek bir telefonumla sorgulamadan buraya gelmen..."

"Egon ve sen orada durun bakalım, telefon eden sendin
ama ben Fırat için geldim."

Kapının önünde dikilmekten vazgeçen Barış'ın kaşlarının
arasındaki kaygı kırışıklığı fark eden Serra, onun daha önce
orada olmadığına emindi.

"Senin yerinde olsaydım, ben de o telefonu açar ama bü-
yük ihtimalle küfür edip kapattırdım."

"Fırat'ı merak ettiğim için kapamadım ama bu sana küfür
etmediğim anlamına gelmez."

"Buna emin ki tam bir aşağılık gibi davranarak hepsini
hak ettim."

"Yüce itirafın için alkış bekliyorsan, bekleme... Gelmez."

Serra'nın onu başka biri hâline getirmeye çalışan duy-
gularıyla savaş vermesi gerekirken bir de Dağı'nın denge-
sizlikleriyle uğraşacak değildi. Sözlerine kanmamak ve daha
da önemlisi kokusunu duymamak için ona doğru gelen Ba-
rış'tan uzaklaştı. Sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünde
birleştirdi.

Kalçasını Serra'nın tam karşısındaki masaya dayayan Barış
da tıpkı onun gibi kollarını göğsünde kilitledi. Fakat o, bakış-
larını kaçırmak yerini gözlerini Serra'ya dikti.

"İçi dolu dolu ve tüm samimiyetiminle senden özür dile-
meye çalışıyorum, rica etsem izin verir misin?"

"Hayır, içi boş özürle ilgilenmiyorum," diyen Serra öf-

kesine sarılıyordu, çünkü bu ona güç veriyordu. "Bana sadece Fırat'a ne olduğunu ve onun için tam olarak ne yapabileceğimi söyle. Nafile özrünü anlamlandırmaya çalışma, benim için kıymeti yok."

Serra, haklıydı. Son görüşmelerinden sonra buraya gelmeyi kabul etmesi büyük bir lütuftu. Aşağılık herifin teki gibi davrandığını bilen Barış, o an için doğru olanı yapmıştı. Zaman zaman Serra'nın kirpiklerinin altından ona gönderdiği masum bakışları, kızaran yanakları Barış'a huzur vermiyordu. İki güçlü duyguyla baş etmesine sebep oluyordu. İçinde büyüyen özlem ve ona rahat vermeyen nefret yakasına yapıyor, ciğerlerini dolduran menekşe kokusu geçmişin tozlu sayfalarını aralıyordu.

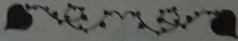
Barış kollarını iki yanına düşürdü ve Serra'ya anlamlı bir bakış fırlattı. "Şimdilik susuyorum, fakat zamanı geldiğinde şansımı yine deneyeceğim."

"İyi, sana bol şanslar, ama şanstın daha fazlasına ihtiyacın olacak. Şimdi bana Fırat'ın yerini söyler misin?"

"Seni aradığımdan beri odasında, Dilan yemek götürdü ama kabul etmemiş," diye açıklayan Barış'ın üzüntüsü yüzünde biçimlendi. "Bir şeyler saklıyor ve ruh hâli beni çok endişelendiriyor. Düşündüm de sen onunla susabilir ve onun toparlanmasına yardımcı olabilirsin. Çünkü ben susup hiçbir şey olmamış gibi davranmayı beceremiyorum."

Barış'ın insana huzur veren sevecen bir gülüşü vardı ancak etkisi adam ağzını açınca sona eriyordu.

"Konuşmayı da susmak kadar iyi bilmek lazım, susmazsan sessizliğin içindeki feryadı duyamazsın."

Serra, sırları olan kalabalık bir ailenin üyesiydi ve sevgi, ailesiyle ilişkisinin hammaddesiydi. Onlarla geçirdiği tek bir saniyeyi başka bir yerde başka biriyle gülmeğe değişmez

ve her şeye rağmen anılarını gözden geçirirken dahi mutlu olurdu.

Çocukluğunun bir döneminden bahseden Fırat, değişik mutluluk tebessüm bile etmemiş, hiçbir anıyı sevgi ve özlemle süslememişti. Oysa tebessümle hatırladığımız ve özden dönmek istediğimiz tek yer, çocukluğumuza ait anılardı.

Fırat'la baş başa iki saate geçirmişlerdi. Genç adamın içine kapandığı dikkat çeken ilk özelliği idi, ruhunun çektiği isturabı hissetmek içinse onunla fazla zaman geçirmeye gerek yoktu.

Fırat'ın yanından ayrılıp kollarını kendi bedenine dolayan Serra, düşüncelerinin arasında kaybolmuşken ayaklarının onu istediği yere götürmesine izin verdi. Şu an görmeyi dilediği son kişi Barış'ı, lakin küçük dostunu kurtaracak tek adam da oydu.

Merdivenleri aşır dışarı çıktığında ise görmeyi beklediği şeyle karşılaştı.

Havuzda insanüstü bir güçle kulaç atan adamın kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeye ihtiyaç duymadı. Adamın kalkıp tekrar suyun içine dalan kollarındaki güç onun Dağlı Barış olduğunu söylüyordu zaten.

Sağ avcunun içine aldığı sol bileğindeki nabzının gürültüsü duyulmasın diye elini iyice sıktı. Bunu yapmak yerine, arkasını dönüp görünmeden oradan uzaklaşabilirdi ancak içindeki başka bir güç onu kalmaya zorladı.

Sessiz olmaya dikkat etmeden havuzun diğer tarafına geçti. Oturmaya ya da adamı seyretmeye niyeti yoktu. Nasıl da yalancıydı. Biraksalar saatlerce onu seyrederdi.

Kendine bunun için izin vermeyen Serra, işini kolaylaştırmak için arkasını havuza dönüp tirabzanlara yaslandı. Derin bir uçurum gibi aşağıya doğru uzanan yamacın güzelliğine kapılmaya çalıştı. Güneş güne veda ederek yerini kızılığa bırakırken üzerindeki uzun pantolondan, nemden tenine yapışan saten gömleğinden kurtulmayı ve böylece bedenini özgür bırakmayı ne çok isterdi.

“Nasıl geçti? Bir şeyler öğrenebildin mi?”

Arkasından gelen, fazla uzakta olmadığını bildiği ve hakaretlerini hissedebildiği sesin sahibini görmek için acele etmedi. Utanmasa gözlerini kapatır ve göreceği manzaranın etkisini azaltmak için yavaş yavaş açardı.

Fakat onun yerine, çenesini kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve en büyük korkusuyla karşı karşıya gelmeye hazırlandı. Çünkü ne göreceğini ve metabolizmasının ona ihanet edip hızlanacağını biliyordu.

Başını kaldırarak adamın gür saçlarına baktı. Her bir telin ucundan akıp giden damlalar yüzüne doğru akarken onlara dokunma isteğini avuçlarını sıkarak bastırmaya çalıştı. Barış'ın ıslak bronz bedeni güneşin kızılığının altında parlar, kenarlarının oğlu kadar günahkâr ve yoldan çıkarıcıydı.

Mantığı bir an önce oradan uzaklaşmasını söylese de gördükleri karşısında zayıf düşen nefsi yerinden kıpırdamaması buyurdu. O da öyle yaptı. Zaten hava aniden yoğunlaşmış nefes alışları kesilmiş ve hareket edecek gücü kalmamıştı.

Barış'ın bakışları da onun üzerindeydi. Sahip olduğu çekiçlik yetmezmiş gibi bir de haylaz gülümsemesini yerleştiği dudakları kıvrıldı. Eğer ona dikkatli bakmasaydı bu ayrıntıyı asla fark edemezdi.

“İyi misin?”

Kalbim deli gibi çarpıyor, nefes alamıyorum ve kafamın içi bombos, onun dışında eğer hâlâ yaşıyorsam iyiyim, diyemeyeceği için Serra'nın acilen söyleyecek bir şeyler bulması gerekiyordu, ne var ki dizlerine varmayan ıslak şortunun haricinde çıplak olan adam önünde dikilirken konuştuğu dili hatırlayamamıştı.

Hayatı buna bağlıymış ve eğer konuşmazsa yok olacaktı gibi sadece, “İyiyim,” diyebilirdi.

Bir metre ötesine gelen ve daha fazla ilerlemeyen Barış emin misin der gibi baktı. “Fırat, o nasıl?”

“Yaşadıkları onu çok sarstı. Sadece zamana ihtiyacı var.”

“O gece neredeymiş?”

"Aynı şeyleri tekrarladı, ya doğruyu söylüyor ya da bilinmesini istemiyor."

"Lanet olsun, böyle davranmaya devam ederse onu nasıl koruyacağım?"

Barış savaşta arkanızda olmasını isteyeceğinizi ama asla karşınıza almamanız gereken türden bir adamdı.

Serra, hiç istemese de parmaklıklardan uzaklaşıp Barış'a doğru yöneldi. Onun ıstırabının da Fırat'inkinden farkı yoktu. Üstelik her ikisi de acılarını ve endişelerini konuşmaya-
cak kadar ödükti.

Barış'ın yanına vardı. Havuz suyu kurumuş ama geride klor kokusunu bırakmıştı. Bu Serra için bir avantaj sayılırdı.

Kısa süre önce onu hayatlarını mahvetmekle suçlayan ve çekip gitmesini söyleyen adam, eğer Serra'nın onunla oturup dertleşeceğini sanıyorsa gönül rahatlığıyla yanıldığını söyleyebilirdi.

"Gözün üzerinde olsun, ama ellerini ondan uzak tut. Tabii eğer onun suçsuz olduğuna gerçekten inanıyorsan."

"Bu ne demek şimdi?"

"Hakan'ı kolaylıkla harcadın, Fırat için neden aynısını yapmayasın ki?"

Ortama egemen olan gergin birkaç dakika boyunca Serra, sözleri kadar bakışlarıyla da adamı alt etmeyi denedi ama başaramadı.

Kavgaya susamış hâlde önünde dikilen Barış'ın üzerinde sözlerinin tam bir şok etkisi yarattığını ve aynı etkinin adamı nasıl tehlikeli bir canlıya dönüştürdüğüne saniye saniye şahit olurken Serra'ya düşen gözlerini kaçırmak olmuştur.

Barış ise gözlerini ilk kaçıranın Serra olmasından büyük zevk aldı. Vicdaniyla verdiği sessiz savaşı sözcüklere döken genç kadın aslında daha fazla cezayı hak ediyordu.

Arsız bir hoşnutlukla genç kadına biraz daha yaklaştı. Yüzündeki gergin ifadesini değiştirip yerini haşarı ve arzulu bir adama bıraktı.

"Seni öpmem için can atıyorsun, değil mi?" diyen Barış'ın sesi de arzuluymdu. "Bu yüzden beni kıskırtmana gerek yok, talep etmen yeterli, ama kabul edeceğimden emin değilim."

"Sen... Sen neden şimdi bunu yapıyorsun?"

"Bilmem, sen neden durup dururken bilmediğin konularda beni yargılıyorsan belki aynı sebeptendir."

"Yargılamıyorum, fikrimi söylüyorum. O geceyle ilgili, 'Yargılar sakladığını düşünmen, Fırat'ın suçlu olduğuna inandığını gösterir."

"Seni susturmak için öpeceğimi hayal ediyorsan, öyle şeyler sadece filmlerde olur."

"Seni öpeceğime gider bir kurbağayı öperim, en azından onun bir prense döndüğümü söylüyorum, arzulu bir kadının"

"Ben sadece dönüşme ihtimali var."

bakışlarını, titreyen dudaklarını tanırım."

Barış küçük bir hamleyle teninin ona temas etmesini sağladığında Serra iç çekmemek için mücadele verdi. Ne yazık ki bluzunun altına işleyen Barış'ın teninin sıcaklığıyla vücudundaki tüm hücreler tokat yemiş gibi sarsılmış ve işini zorlaştırmıştı. İçine düştüğü durumdan kurtulmak için kendine düşün diye talimat verdi ama lanet olası, nasıl düşünüldüğünü hatırlamıyordu. Nefes aldı. Neyse, en azından bunu başarabilmişti.

Adamın ona değdiği yerde ateşler çıksa da, "Demek benim sen de gördüklerimi, sen de, ben de görebiliyorsun," dedi.

"Sen ve senin süslü cümlelerin..."

"Hayır, ben ve benim gerçeği yansıtan cümlelerim."

Elleri iki yanında uzanan Barış bedenini oynatmadan başını hafifçe eğdiğinde Serra ile yüz yüze geldi. Dudakları genç kadınınkine dokunduğu anda hiç kıpırdamadan durdu.

Pratikte geri çekilmesini gerektiğini bilen Serra'yı yönlendiren, bundan çok daha güçlü bir dürtü, bu adama duyduğu ve giderek artan cinsel istekti.

Onu öpmenin ve onun güçlü bedeninin altında kavrılmanın nasıl bir şey olacağını hayal emekten kurtulamayınca tıp-

kı Barış gibi kıpırdayamadı ve bakışlarını meydan okurcasına ona dikti.

Barış'ın dudaklarının sıcaklığını, şehvetin kokusunu ve beklentiyle kıvranırken Barış'ın ufacık bir an için bakışları-
nın Fırat'ın odasına ait pencereye kaydığını gördü. O saniye-
de ruh hâli bir kere daha değişen Barış, bir adım geri çekilip
genç kadına nefes alacak alan bıraktı.

"İstedigini sana verebilecek olan adam ben değilim."

Bu defa aynı tokadı yüzüne yemiş gibi sarsılan Serra'nın
verdiği fiziksel tepkiden daha şaşırtıcı olanı, duygusal tepki-
leriydi. Midesine saplanan bıçak, kalbindeki sıkışma ve ru-
hunun parçalanması... Hepsi çok acı vericiydi. O da acısını
hafifletmek için öfkesine tutundu.

"Merak etme, kesenin ağzını açarım."

"Senin, gücün beni satın almaya yetmez."

"Çünkü buna ihtiyacım yok, zaten bana dokunmak için
ölüyorsun," diyen Serra ondan uzaklaşmaya çalışan adama
izin vermeden önüne geçti. "Bana ders verme bahanesiyle
kendini kandırıyor ve o lanet dudaklarıyla tadıma bakmak
için harekete geçiyorsun, ama yanmaktan korktuğun için de-
vamını getiremiyorsun."

"Cüretinden dolayı seni tebrik ederim, ancak yanlış fi-
kirlere kapılıp kendini kandırmamanı tavsiye ederim, hayal
kırıklığı sen de şık durmayacaktır."

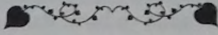
Duyguları onu terk etmişken Serra doğru tepkiler vere-
mezdi. Zaten doğrular da umurunda değildi.

"Benim de sana bir tavsiyem var, o ateşe dokunup yanma-
dığın sürece nasıl hissettirdiğini asla bilemezsin," dedi pes
edercesine. "Bir kez bile olsa dokunup yanacaksın ki, onu bir
daha ellememen gerektiğini öğreneceksin."

Kapıda bekleyen gazeteciler ve Barış'ın coşkulu taraftarla-
rını önemsemeden kendini evden dışarı atan Serra, bir daha
geri gelmek zorunda kalmamak için yalvarıyordu.

Koşar adımlarla uzaklaşan Serra'yı seyreden Barış ise ona

yanıldığını söylemedi. Yanmanın ne demek olduğunu, yanarak vazgeçmenin nasıl hissettirdiğini Barış çok iyi biliyordu. Bu yüzden geriye kalan küllerini eşeleyen Serra'yı kendinden uzak tutmaktan başka çaresi yoktu.

Siyah pantolon, siyah gömlek ve siyah güneş gözlükleriyle bir kez daha görevini yerine getiren Barış, sorumluluğunu üstlendiğinde cenaze töreninde Suat'ın ailesinin yanında dikilerek taziyeleri kabul ediyordu.

Tüm spor camiası cenazeye katılmak için tıpkı onun gibi yerlerini almıştı, ancak hiçbirinin yüzünde gerçek bir üzüntü yoktu. Sadece orada olmaları gerektiği için oradaydılar. Fakat Suat'ın özellikle son zamanlardaki davranışlarını hatırlayınca hiç kimseyi suçlayamıyordu.

"Başımız sağ olsun, Barış."

Takım başkanının sesiyle insanları izlemekten vazgeçip hareketlenen Barış, "Başkanım," diyerek adamı karşıladı.

"Çok gençti yazık oldu, ama er ya da geç böyle bir sonu yaşayacağı belliydi."

"Bence bunları konuşmak için doğru yer ve zaman değil."

"Haklısın, zaten benim önceliğim sensin. Suat'ın giderken Fırat'ın başına bela olması ancak onun yapabileceği bir şey."

Barış, kızmaya başlıyordu. Yaşına ve konumuna hürmet ettiği adamı uyarırcasına, "Başkanım, lütfen!" dedi.

"Seni ilk izlediğimde daha on beş yaşındaydın. Disiplinli, güçlü, çalışkan ve yetenekli bir sporcuydun hâlâ da öylesin. Tüm yaşadıklarına rağmen hiçbir şeyi birbirine karıştırmadın. Dostlarına dost olmayı bildin, seni çekemeyenlere cevabını sahada verdin ve özel hayatını işine karıştırmadın."

Barış, ona babalık yapan adamın bu konuşmaya neden gerek gördüğünü anlamıştı. Sabah takım menajerine bildirdiği

turnuvaya katılmama kararının belli ki başkana ulaşması kısa sürmüştü.

“Özel hayatımda yaşananlarla aldığım kararın bir ilgisi yok. Çocuklar kaptanlarını kaybettiler ve bir arkadaşlarının ölümüne şahit oldular. Bedensel olarak onları hazırlarım ancak ruhsal açıdan zamana ve biraz daha tatile ihtiyaçları var.”

“Onlar sana tapıyorlar, seninle çalışmanın nasıl bir lütuf olduğunun farkındalar, ne Hakan ne de Suat, onlar için önemli olan sensin.”

Konuyu kapatmayacağını bildiği yaşlı adama, “Bunu düşüneneceğim,” dedi ama düşünecek bir şey yoktu. Fırat’ı bırakamazdı ve oyuncularını istemedikleri bir yere sürükleyemezdi. “Şimdi izin verirsiniz selam vermem gerekenler var.”

Kalabalığın içine karışan Barış, defin işlemleri için süren hazırlıklar boyunca yanından geçtiği herkesle tokalaşıp birkaç cümle de olsa sohbet etti. Nihayet uzak köşede kümelenmiş oyuncularını ve ortalarında dikilen Hakan’ı gördü.

Genç adamın yüzünde Barış’ın bıraktığı izler duruyordu. Gözlerinde ise tüm çıplaklığıyla özlem ve keder biraz da kargınlık vardı. Olması gerektiğinin aksine suçlama ve öfkeden eser yoktu.

Serra’nın, *Hakan’i kolaylıkla harcadın*, diyensesi kulaklarında bir kez daha çınladığında, doğruları yanlışlardan ayırmak ister gibi genç adama daha dikkatli baktı. Siniri geçtiği için gerçeği görüp daha mantıklı düşünebileceğini umut ediyordu.

Hakan... Ne bunu yapması için bir sebebi, ne de böyle bir şeyi yapacak karakteri vardı. Peki ya kanıtlar? Bazen sadece görmek istediğimiz şeyi görürüz. O nedenle insan gördüklerine değil hissettiklerine inanmalıydı.

Daldığı yerde bir karara varmaya çalışan Barış’ı engelleyen düşünceleriyle arasına giren Dilan oldu.

“Patron, Fırat arıyor,” diyen genç kız telefonu Barış’a uzattı.

Aceleyle telefona uzanan Barış daha, “Efendim,” der de-

mez Fırat'ın endişeli sesini duydu. "Polisler geldi, aşağıda Ayşegül ablaya beni soruyorlar."

"Sakin ol," Barış, kimsenin onu duymaması için üçra bir köşeye geçene kadar yürüdü ve sessiz kaldı. "Avukatları arıyorum onlar gelene kadar sakın sorulara cevap verme ve seni merkeze götürmek isterlerse itiraz etme."

"Fakat..."

"Sakin, sakın taşkınlık yapma ve sakın konuşma."

"Tamam."

"Ve Fırat, korkma! Her ne pahasına olursa olsun seni kurtaracağım, şimdi telefonu kapat ve aşağıya yanlarına in."

"Peki, sen ne zaman geleceksin?"

"Buradaki işim biter bitmez yanında olacağım."

Telefonu kapatıp avukat Utku'yu arayan Barış onu yönlendirdikten sonra yanında neler olduğunu anlamaya çalıştı. Dilan'a döndü, "Beş dakika sonra Ayşegül'ü ara ve Fırat'ı sor," dedi ve ekledi. "Sonrada hemen bana haber ver."

"Ne olmuş?"

"Bilmiyorum beş dakika sonra anlayacağız."

Başka bir şey söylemeyen Barış yeniden kalabalığın içine karışıp sohbetlere kaldığı yerden devam ederken uzayıp giden beş dakikayı doldurmaya çalıştı. Her saniyenin saat kadar uzun olduğu sürenin sonunda Dilan yanında belirdiğinde ne duyacağını kızın yüzüne bakınca anladı.

Dilan söylemeden Barış, "Götürmüşler mi onu?" diye sordu.

"Hıhı."

Dilan'ın üzüntü ve korkularını gidermek, ona her şeyi yoluna sokacağını sözünü vermek için doğru yerde değildi.

"Arabaya geç beni bekle, kimseye de bir şey söyleme."

"Şimdi ne olacak?"

"Sana ne diyorsam onu yap, hadi."

Dilan çaresiz başını salladıktan sonra arabaya gitmek için uzaklaştığında Barış da arkasını dönüp Hakan'ı aradı.

Hâlâ arkadaşlarıyla konuşan adamı gördüğünde hiç düşünmeden yanına ilerledi.

Yanlarına yaklaştığı genç adamların hepsi aynı anda susup merakla neler yaşanacağını beklemeye koyuldu.

Formalitelere gerek görmeyen Barış, olduğu yere sabitlenen Hakan'ın bir metre ötesinde durdu. Geri adım atmaya, gözbebekleri büyümeyen ve kendini savunmaya geçmeyen genç adama, "O fotoğrafları sen mi çektin?" diye sordu. "Hayır dersen sana inanırım, evet dersen de bir daha kaptanım olamazsın ama seni affederim."

Hiç düşünmeden ve teklemeden konuşmaya başlayan Hakan, "Hayır," dedi. "Ben yapmadım."

Hakan'ın cevabıyla rahatlamak yerine üzerindeki baskı daha da artan Barış neyse ki bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Disiplin kuruluna cezayı kaldırmalarını bildireceğim."

Barış'ın kararı diğerleri arasında önce şaşkınlığa sonrada sevince neden olmuşken Hakan'ın gözlerindeki kırgınlık geçmemişti.

"Teşekkür ederim hocam, ama bence şüphelerinizden tamamen kurtulmadan geri dönmesem daha iyi olur."

"Hayır dersen sana inanırım, derken hangi noktayı açık bıraktım."

"Sizin, verdiğiniz sözleri yerine getiren biri olduğunuzu benden daha iyi bilen biri yoktur, ama..."

"Sen ne zamandan beri kararlarımı sorguluyor ve kurduğün cümleleri ama ile bitiriyorsun?"

Yaradılışında yıkıcı bir taraf olduğunu bilen Barış, yıllar içerisinde uğraşsa da bunu değiştirememişti.

"Estağfurullah hocam," diyen Hakan tereddütlü de olsa nihayet gülümsedi. "Peki, hâlâ kaptan mıyım?"

"Şansını zorluyorsun."

"Bana pes etmemem gerektiğini öğreten iyi bir hocam var."

Affedilmiş olmaktan dolayı Barış'ın kalbindeki ağrı hafiflemişti. Çok kolay olmuş olmasından yola çıkarak da derinlerde bir yerde bunu aslında istediğini fark etti.

"Tam öğrenememişsin, hakkın olanı almak için şansın senin ayağına gelmesini bekleyemezsin. Bugüne kadar sessiz kalmak yerine karşıma çıkıp talep etmeliydin." Barış puslu gözlerini genç adama dikip konuşmasına devam etti. "Kapatılık tekrar senindir."

"Sizin kararlarınızı sorgulamak haddim olmadığından hakkımda verdiğiniz hükmü kabullendim," diyen Hakan ileri doğru atılıp elini uzattı. "Ama bu öğütünüz kulağımda küpe olsun, bir dahakine dediğiniz gibi yaparım."

Genç adamın uzattığı eli sıkı Barış, "Kesinlikle şansını zorluyorsun," derken kendini gülümsemek için zorladı.

Cenaze törenini haber yapmak için gelen gazeteciler dakikalar önce onların konuştuğunu görmüştü. Yanlarına yaklaşmaya da uzaktan neler olduğunu anlamaya ve bu anı fotoğraflamaya çalışıyorlardı.

Barış da bir süre öylece kaldı ve onlara istediğini verip Hakan'ın yanından ayrıldı.

Defin işlemine katılıp bir saat daha ortalarda dolaştı. Son olarak Suat'ın ailesinin yanına gidip her durumda onu arayabileceklerini söylediğinde artık gitme zamanı gelmişti.

Acele davranmadan arabaya yöneldiğinde onu yolundan çevirmek ve sohbet etmek isteyenleri önlemek için telefonunu çıkarıp Avukat Utku'yu aradı.

"Ne durumdasınız?" diye sorduğunda avukat bekletmeden Fırat'ın neden yeniden sorguya alındığını anlatmaya başladı. Duyduğu her yeni bilgiyle allak bullak olan Barış için sakin kalmak ve normal davranmak hiç bu kadar eziyet verici olmamıştı.

Kalabalıktan uzaklaşıp Dilan'ın onu beklediği arabaya vardı. Hışımınla kapıyı açıp şoför koltuğuna oturduğunda burundan soluyordu.

"Allah kahretsin," diye inledi ama görülme riskini alama-
dığı için yumruklarını etrafa savurmak yerine bacaklarının
arasına sıkıştırdı.

"Neler oluyor? Fırat'ın başı gerçekten belada mı?"

Dilan'a cevap vermek için dudaklarını aralayıp konuşmak
istedi ama beceremedi. Öfkesinden kurtulmak adına ciğer-
lerini yakan havayı boşalttı ve bir dakikadan daha az bir süre
bekledi.

Adamın yaşadıklarını fark eden ve korkuyla duyacaklarını
kendini hazırlamaya çalışan Dilan da onunla birlikte sessiz-
liği muhafaza etti.

Kaybedecek fazla zamanı yoktu. Bu nedenle bir an önce
harekete geçmesi gerekiyordu. Barış, yanında oturan ve dik-
katle ona bakan Dilan'a döndüğünde yakışıklı yüzü acının
karanlığı ile gölgelemişti.

"Sana söyleyeceklerimi not al."

"Tabii," diyen Dilan aceleyle çantasındaki tabletini çıkardı.

"Başkan ve menajere turnuvaya katılma kararımın devam
ettiğini söyle, ancak gidiş tarihimiz beş gün öne çekilsin."

"Ama oradaki toplam süremiz on beş güne çıkıyor, üstelik
bu durumda..."

"Sana ne diyorsam onu yap!"

"Pardon, dinliyorum."

"Daha önce kararlaştırılan hazırlık yapacağımız yer de-
ğiştirilsin ve özellikle basına bildirilmesin. Bu aşamada sen
devreye gir, Fırat'ın sıkılmadan zamanını geçirebileceği bir
yer olsun, tenis kortu mutlaka bulunsun ve bir bak bakalım
pasaportu ne durumda çünkü o da bizimle geliyor."

Yazmaya ara veren Dilan, dilinin ucuna gelen neden ve
nasıl sorusunu, Barış'ın gözleriyle karşılaşınca geri çevirdi.

Kaldığı yerden ve hızlıca anlatmaya devam eden Barış, "İ-
kinci olarak, disiplin kuruluna Hakan'ın cezasının kaldırıl-
masını söyle," dedi. "O da bizimle geliyor ve kaptan yine o.
Yarın basın açıklaması yapacağım, bir otelin salonunu ayarla
ve hepsini çağır. Mehmet Sancaktar'ı ara, Hakan'ın izini bu-

lan bilgi işlemcisiyle görüşmek istediğimi söyle, eğer kabul etmezse o adamı sen bul, ben gider onunla konuşurum. Ha, bu arada ertesi gün antrenmanlara yeniden başlayacağımızı duyur ve gerisinde kaldığımız programları ona göre yeniden düzenlet. Son olarak da Figen seni ararsa ona bunu da atlatacağımızı söyle.”

Dilan, aklında dönüp dolaşan soruları tutmayı başarsa da, “Gerçekten atlatabilecek miyiz?” diye cevabını en merak ettiği sorusuna engel olamadı. Çünkü ne yaptığını biliyormuş gibi davranırsa da gözlerindeki endişeyi silemediği için adamın korkularını görebiliyordu. Düzeni sağlanmış yaşamları bir anda bozulmuştu ve Barış da onun kadar bu durumun farkındaydı.

“Hiç şüphen olmasın hepsini atlatacağız, şimdi bana bir kâğıt ve kalem ver.”

Barış, genç kızı ikna edemediğini görebiliyordu. Aslında kendi de emin değildi ancak inanmak ve yapmaktan başka şansı yoktu.

Dilan’ın uzattığı kalem ve kâğıdı aldı. Küçük beyaz bloknotun üst tarafını boş bıraktı, sağ alt köşeye imzasını attı. Ve parantez içinde, *zamamı gelince üst tarafı dolduracağım*, diye yazıp Dilan’a geri verdi.

“Serra’ya bir buket kırmızı gülle birlikte bu notu yolla ardından da noter kanalıyla sözleşme gereği işe hâlâ başlamadığını ona ihtar çek ve APS ile gönderilmesini sağla.”

Bir şekilde şu ana kadar kendini sıkıp yorum yapmamaya çalışan Dilan için bu beklenmedik bir hamle olmuştu. Tüm bunların içine özellikle Serra’nın ve evin neden girdiğini bilmiyordu, fakat iyi bir sebepten dolayı olmadığını anlayacak kadar akli çalışıyordu. Üstelik ortada ne bir aile, ne de bir takım kalmışken Barış’ın ne yapmaya çalıştığından emin olamıyordu.

“Barış abi neler oluyor, tüm bunların amacı ne? Korkuyorum, bize neler oluyor böyle?”

Çocukluğundan beri ona sadece büyük talepleri olduğun-

da abi diyen Dilan, şimdi ise aynı kelimeyi yalvarmak için söylüyordu.

Uzanıp Dilan'ın elini tuttu. Gergin yüz hatlarını olabildiğince yumuşattı. "Korkma ben varken size bir şey olmasına izin vermem," dedi. "Bunlar sadece birer önlem. Hadi şimdi in ve kalabalık dağılmadan buradan ayrılma. Beni soran olursa az önce ayrıldığımı ve nerede olduğumu bilmediğini söyle." İkna olmamış görünen Dilan'a doğru eğilip onu alnından öptü ve kızın üzerine abanarak kapıyı açtı. "Hadi, Fırat beni bekliyor, daha fazla geç kalmak istemiyorum."

"Onun yanına saatler önce gitmeliydin."

"Hayır, tam vaktinde gidiyorum."

"Her ne yapıyorsan, dikkatli ol abi ve Fırat'ı evimize geri getir."

Genç kadın arabadan iner inmez motoru çalıştırıp gaza basan Barış, Emniyet Müdürlüğü'ne doğru yola çıkarken en az Dilan kadar korkuyordu.

Menekşe

Baktıkça kendine hayran bırakan, yapraklarını kendine gizleyen, asaletini renginden sadakatini kokusundan alan Menekşe; narin, masum ve naiftir.

Sıcak kurutur, soğuk çürütür onu. Sevgi olmadan yeşermez, çünkü bilir ki sevgi olmadan aşka varılmaz...

BÖLÜM 7

“Müvekkilim o gece o eve gittiğini hiçbir zaman inkâr etmedi zaten.”

“Neden o zaman parmak izlerini silme gereği hissetti.”

Komiserin cevap vermek için Savcı Erhan’ı muhatap almasına sinirlenen Avukat Utku, “Sildiğini siz söylüyorsunuz,” diye çıkıştı.

“Ben elimdeki adli tıp raporunda yazılanları söylüyorum.”

“O raporu ben de okudum, kesinliği yok, şüpheden bahsediliyor. Salonda iki ayrı yerde bulunun eksik parmak izlerinin Fırat’ın kilerle uyuduğu kısma itirazım yok. Ancak yarım olmalarının sebebinin tahminlerine göre silinmeye çalışıldığı için olabileceği yazıyor.”

“Ama oldukça yüksek oranlı bir şüphe...”

Masa tenisi seyreder gibi bakışları iki adam arasında gidip gelen Savcı Erhan iki elini birden kaldırıp, “Tamam arkadaşlar,” diyerek araya girdi. “Bu şekilde bir sonuca varamayız.”

“Haklısınız savcım ama benim itirazım, tüm şüpheleri Fırat Dağlı’ya yöneltmelerinde, O evde başta Hakan Bayrak olmak üzere neredeyse herkesin parmak izi var.”

“Başta Hakan Bayrak olmak üzere herkes, o gece nerede olduğunu kanıtladı ki onlar aynı takımın oyuncularıydı ve birbirlerinin evlerine gitmeleri oldukça doğaldı.”

“Oldukça doğal mı?” Utku inanamıyormuş gibi garip bir ses çıkardı. “Maktulün bir takım oyuncusu olduğunu ima etmeye çalışmanız çok hoş. Fakat hepimiz biliyoruz ki, ailesinden arkadaşlarına hatta komşularına kadar kavga etmediği kimse yok. O eve gidenlerin amaçlarının maktulle dostça bir sohbet olduğunu hiç sanmıyorum.”

"Demir, maalesef Avukat Bey'e katılmak zorundayım." Küçük odasının yarısını kaplayan masasına doğru eğilen Sarı'nın göbeği ve seyrelmiş saçları emeklilik yaşının yaklaşığını işaret ediyordu. Ancak adamın zekâ dolu gözleri daha uzun yıllar işinin başında olacağını gösteriyordu. "Balduğunuz ipucu çok kıymetli, ne var ki bu Dağlı'yı gözaltına almak için yeterli değil."

“Bir de cinayet aletini bulun, tabii tavsiyem, üzerinde Fatma rat Dağlı'nın parmak izi olsun. Belki o zaman tutuklanabilir. İçin değil ama gözaltına almanıza itiraz etmem.”

"Avukat Bey, sınırları aşmayın."

"Savcım, ikinci defa ortada ikna edici bir kanıt olmadan müvekkilimin zan altında bırakılarak merkeze alınmasına ve genç çocuğun psikolojisinin bozulmasına, arkadaşların işlemini yapmaya çalıştığını düşünerek sessiz kaldım. Lakin bundan sonrası için, ki bir daha yaşanmamasını umut ediyorum, art niyet taşıdığına ikna olacağım."

Savcı, avukatın bu şekilde konuşmasına sebep olduğunu düşündüğü Komiser Demir'e keskin bir bakış gönderdi.

“İlk ifadesinde maktulün kapıyı açmasıyla itişmeye başladıklarını ve arbedenin orada devam ettiğini söyledi, bizim silindiğini düşündüğümüz izler ise salonda.”

Hislerinde haklı olduğunu ispatlamaktan vazgeçmeyen Demir, iyi bir polisti. Şimdiye kadar çözemediği dosya yoktu ki zaten Suat Buruk'un ki de ona bu yüzden verilmişti.

“Evet, salonun hemen girişinde. Üstelik yirmi bir yaşında, apar topar sorgu odasına alınmış bir çocuktan bahsediyoruz, o anda her şeyi hatırlayamaması gayet doğal.” Utku, kazanmaya çok yakın olmanın verdiği keyifle arkasına yaslandı. “Müvekkilim bunu da inkâr etmedi, çok sinirli olduğunu tartışmanın şiddetiyle oraya kadar gitmiş olabileceğini söyledi.”

“O denli şiddetli bir kavgada ve ne yaptığını tam olarak hatırlamayan biri kasten veya kazara katil olabilir.”

Güzel yüzünü tebessümle çarpan Utku, "Komiser Bey," dedi imayla. "Her sinirlendiğimizde karşımızdakini öldürseydik, şimdiye celladım olmuştunuz."

"Yok, sana işkence etmeyi tercih ederdim."

"- tehdit olarak kayıtlara geçireyim mi?"

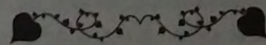
"Yok, sana işte bir tehdit olarak kayıtlara geçireyim mi?"

"Bunu bir telefonla kayıtlara geçir, ben de sonra o kayıtları senin..."

[illegible]

"Ya değilse?" Ayağa kalkan Savcı Erhan için toplantı bitmişti. "O zaman sen de aksini düşünmemizi sağla, fakat bunun için sağlam bilgilere ihtiyacın var Demir, onları bulmadan da bir daha karşıma çıkma."

Öfkeden kudurmak üzere olan Demir, işittiği laflara sebeb olan avukatın sırtına ifadesini dağıtmamak için kendini dışarı zor attı. Fırat Dağlı'nın masumluğuna, Barış Dağlı'nın da rahat tavırlarına bir saniye için bile kanmamıştı. Ve başta avukat bozuntusu olmak üzere herkese haklı olduğunu kanıtlayacaktı.

Vücuduna tam oturan ve tüm kaslarını ortaya seren göm-

leğinin kollarını dirseklerinde toplayarak spor bir kravatla görüntüsünü tamamlamış olan Barış, onu izleyenlere istediğini vermemeyi amaçlamış ve amacına da ulaşmıştı.

Basın toplantısında ve sonrasında aldığı olumlu tepkiler yerinde bir karar verdiğini ispatlamıştı. Sorulan hiçbir soruyu geçiştirmeye çalışmamış, açık yüreklilikle hepsini tek tek cevaplamış ve nihayetinde üç saat süren toplantı bitmişti.

Suat'ın ölümü için üzücü ve beklenmedik bir kayıp demiş, yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen bu yıl da Avrupa'dan kupası dönmeceklerinin sözünü vermişti. Hakan'ın takıma geri dönmesinden duyduğu mutluluğun altını ise özellikle çizmişti.

Spor magazin basını için de Serra sorularına yanıt vermiş, genç kadının İç Mimarı olarak şu anda evini başına yıkmakta meşgul olduğunu söylemesi gülüşmelere sebep olmuştu.

"Fırat'la ilişkisi hakkında ne düşündüğünü," sorduklarında ise aralarındaki güzel dostluğu gıptayla seyrettiğini ve yapılmaya çalışan karalamalarla geçmiş yıllarda da uğraşmak zorunda kaldığını ve hiçbirine kulak asmadığını dile getirmişti.

Nihayetinde yorucu ama istediği sonucu veren üç saatin ardından toplantının yapıldığı otelde Dilan'ın onun için tuttuğu odaya çıkmıştı.

Penceresinden İstanbul Boğazi'nin güzelliğini seyrederken avukatın onu aramasını ve ona güzel haberler vermesini bekliyordu.

Ne var ki zaman geçtikçe endişeleri de doğru orantılı olarak artıyordu. Elleri cebinde sadece nefes almanın ve düşünmenin dışında hiçbir şey yapmadan akşama kadar bekleyecekti. Eğer hâlâ haber gelmemişse de başaramadıklarını anlayacaktı.

İşin kötüsü sadece avukat değil, ne evdekiler ne de Serra Sancaktar aramıştı onu. Kısaca gözünün önüne koyduğu telefonu umduğunun aksine kararmış ekranıyla ısrarla çalışmıyordu.

Serra'nın dün bir hamle yapacağını sanmış ama yanılmış-
tı. Gerçi şaşırmamıştı, çünkü söz konusu Serra, olunca genç
kadının tepkilerine şaşırmamayı kısa zamanda öğrenmişti.
Beklentileri tersine çıkarmak gibi bir huyu vardı. Hiç aklın-
da yokken gülümsediğini fark eden Barış, yaptığıyla irkilince
algılarını yeniden Fırat'ın üzerinde toplamak için çabaladı ve
neyse ki başardı.

Ağır ağır geçen bir saatin sonunda Barış'ı ilk arayan evdeki
yardımcısı Hamza oldu. Kapının önündeki basının yerinden
ayrılmadığını, Serra Sancaktar'ın şirketinden iki kamyon do-
lusunu alet edevatla birlikte on beş adamın az önce geldiğini
söyledi. Ancak yanlarında Serra değil Nilüfer vardı.

Hamza'ya gelişmelerden onu haberdar etmesini bildirdik-
ten sonra telefonu kapattı ama elinden bırakmadı. Serra'nın
numarasını bulup parmağını üzerinde gezdirdi, fakat arama
tuşuna basmak yerine ekranı kapatıp telefonu cebine soktu.
Sadece on saniye sonra yeniden çıkardı ve genç kadının nu-
marasını yeniden buldu. Serra'yı aramaması için onlarca se-
bep varken aramasını gerektirecek tek bir bahanesi dahi yok-
tu. Neden normal davranıyorsun diye soramayacağına göre
geriye genç kadınla konuşacak başka bir şey kalmıyordu.

Fırat'ın ona ihtiyacı varken ve tek düşünmesi gereken oy-
ken zihninin ısrarla Serra'ya yönelmesinden dolayı içine kor
gibi düşen suçluluk hissiyle yüzünü buruşturdu. Telefonu
yeniden cebine sıkıştırdı. Planında bir değişiklik yaparak, bu-
rada bu şekilde oyalanmak yerine polis merkezine gidip neler
olduğunu ilk elden görmeye karar verdi.

Sehpanın üzerinde duran anahtarlarını ve güneş gözlü-
ğünü aldı. Ancak çok fazla uzaklaşmadan telefonu bir kere
daha çaldı. Bu sefer arayan avukattı.

"Barış Bey kusura bakmayın ancak arayabildim."

Utku'nun kibarlıklarını sonlandırmak için, "Fırat nere-
de?" diye sordu.

"Serra Hanım'la birlikte pasta yemek için az önce kafeye
girdiler."

"Serra ile nereye girdiler?"

"Savcı gözaltı süresini başlatmadı, biz çıkarken de Serra Hanım geldi ve kutlama yapmak için yakınlardaki bir kafe-ye geçtiler." Utku, yanlış anlamalara yol açmamak için hızlı anlatmaya devam etti. "Onlar şimdi içeri girdi ben de haber vermek için sizi aradım. Sanırım birkaç saate kadar eve gelmiş oluruz."

Serra'nın adını duyduğunda uğradığı sekteye aldırma-
yan Barış, yapması gerektiği gibi asıl konuya yoğunlaştı. "Bundan
sonra ne olacak? Polisin yarın sabah yine kapımıza dikilme-
yeceğini garanti edebiliyor musun?"

“Böyle bir şeyi garanti edemem.”

"O zaman kafe köşelerinde kahve içip pasta yiyene kadar bunu garanti altına almak için çalışman gerekmez mi?"

diği bu çıkış yüzünden şaşırılmıştı. "Fırat Bey'i yalnız bırakmak istemedim," dedi. "Zaten karşımıza yeni bir delil çıkmadan şu an yapabileceğimiz bir şey yok."

"Önceden önlem almak, bence yapılabilecek bir şeymiş gibi duruyor."

"Barış Bey, o geceyle ilgili kardeşinizin anlattıklarını doğru kabul ettiğimizde önümüze çıkan ithamları çürütmekten başka elimden bir şey gelmez."

“Ne demek doğru kabul ettiğimizde?”

Boğazına takılan tükürüğü temizler gibi bir ses çıkaran Utku, aslında telefonu açarken Barış'ın mutlu olacağını ve ondan güzel bir teşekkür duyacağını sanmıştı.

“İlk darbeyi aldık, içeri girmediğini söyledi ancak salondan parmak izi çıktı, üstelik Fırat Bey’in anlattıkları arasında boşluk var. Maktulün evine gidişi, orada kalış süresi ve sonrasında nereye gittiği ile ilgili yaptığı açıklamaların hiçbirini net değil. Onları doldurmadan size cevaplar veremem, çok sınırlı olduğu için hatırlamadığını ama yanlış bir şey yapmadığını ben/biz kabul ediyoruz ve polise de bunu kabul ettirmeye çalışıyoruz.”

"Daha kesin cümleler kurmalısınız." "Serra Hanım'dan yardım almalısınız, eğer bir şey gizli-yorsa ki şahsi fikrim gizlediği yönünde onu anlatacaktır."

Otel odasını terk eden ve öfkenin onu yönlendirmesine Paris, asansöre binene kadar cevap vermedi, sa-

Otel odasını terk eden ve öfkenin onu yönlendirmesine izin veren Barış, asansöre binene kadar cevap vermedi. Sa-
dece düşündü. Sinirini Utku'ya yönelip sağma fikirlerinden
dolayı ona çıkışabilirdi. Ancak bu çok mantıklı bir yaklaşım
olmazdı.

"Serra Hanım'dan yardım istedim, ona da bir şey söylemedi."

Barış'ı çözmediğini düşünen Avukat, "Büyük ihtimalle sakladığı bir şey olmadığı için söylememiştir," dedi ama devam etti. "Yine de Serra Hanım'a tam olarak neyi neden öğrenmek istediğimizi söyleyerek daha net sorular sormasına yardımcı olabiliriz."

Asansör lobiyi inip durduğunda Barış dışarı çıktı. Yanından gelip geçen ve bir yerlere yetişmeye çalışan insanlar onu duymasın diye sesini alçalttı.

"Neden Serra Hanım ve neden onunla konuşabileceğini düşünüyorsun?"

"Bir içgüdü diyelim ama onun yanında hiç olmadığı kadar keyifli görünmesi beni doğruluyor." diyen Barış kendini otel bina-

"Eve fazla geç kalmayın," diyen Barış kendini otel binasından dışarı atmıştı. "Bu konuyu düşüneneğim ve Utku, teşekkür ederim."

Arabasını getiren valeye de teşekkür etti ve eve doğru yola çıktı. Bundan sadece on beş gün önce çok daha sakin bir hayatı ve çok daha az düşünecek şeyi vardı. Oysa şimdi tüm doğruları yanlışlarının içinde kaybolmuş, uzun zamandır kan pompalamaktan başka bir iş yapmayan kalbi yeni görevini yerine getirmek için heyecanlanmaya başlamıştı. Bunu da dakikalar önce avukata çıktığı esnada fark etmişti.

Tam dokuz yıldır bugünü yaşamak için bekleyen Barış ni-

hayet istediğine kavuşmuştu. Artık işi bittiğinde eve dönmek için acele etmesini gerektirecek sebepleri vardı. Fırat'la bir-
oyalanmıyordu. Eve varır varmaz Fırat'ın nerede olduğunu
yine neler yaptığını sorup endişelenmiyordu. Çünkü genç
adamı hep onu beklerken buluyordu. Hatta daha dün, gün
ağarmadan çıktığı koşusunda Fırat, onunla birlikte saatlerce
sokaklarda dolaşmıştı. Aynı günün akşamında ise yemekten
önce havuzda uzun soluklu bir yarış yapmışlardı.

Barış, yarışın Dilan ve Fırat arasında sonuçlanmasına izin
vermeye yeltendiğinde ona kızmış ve dürtüst bir maç istedik-
lerini söylemişlerdi. Ve öylede olmuştu. Otuz turdan sonra-
sonuncu olmanın verdiği ağırlıkla önce Dilan'ı sonra da onu
ellerini sıkarak tebrik etmişti. Fakat fırsatı kaçırmayan Barış,
dozunda olmasına dikkat ederek ona, özellikle genç kıza ye-
nildiği için birkaç iğneleyici cümle sarf etmişti. Yine de kabul
etmek lazımdı ki Dilan'ın sporla geçirdiği zaman Fırat'a göre
çok daha fazlaydı ve onun da etkisini görmüşlerdi.

Bu gece içinse Barış'ın farklı planları vardı. Bira ve film-
den oluşan erkekler gecesi yapacaklardı.

Yani Barış'ın şu sıralar tek sorunu Serra Sancaktar'dı.

Kadın yokken bile onu sinir etmeyi başarıyordu. Eve yığ-
dığı adamlar sürekli ve her yerdeydiler ama kendi işin başında
olacağına dair söz verdiği hâlde ortalarda yoktu. Gerçi o sıkıcı
kıyafetleriyle hangi köşeden çıkacağı belli olmayan Serra'ya
görmediği için memnundu. Hele ki ukala çenesini havaya
kaldırıp sivri diliyle şimdi ne tıslayacak diye tetikte bekleme-
ye bayılmıyordu. Yani gelmemesi gayet yerinde bir karardı.
Ancak onu arayıp bu dekorasyon saçmalığını daha az kişiye
le yapmasını söylemeyi düşünmüştü, ama sağ kaşını havaya
kaldırıp işine karışmamasını buyuracağını bildiğinden böyle
bir girişimde bulunmamıştı. Serra'dan Fırat'la konuşmasını
isteyip istemeyeceğini ise henüz bir karara bağlamamıştı.

Daha öncede Fırat'la konuşmayı denemiş ancak bir sonu-

ca ulaşamamışlardı. Üstelik kısa süre önce Serra, ateşe dokunmaktan bahsetmiş ve Barış'ı korkutmuştu. Kadının son günlerdeki davranışları ise an az kendisinininki kadar garipti. Kısaca bu konuyla ilgili karışan kafasını toparlamak adına biraz daha beklemek istiyordu.

Dağlan düşüncelerinin arasında önceki günlerin aksine evdeki sükûnet dikkatini çekene kadar neredeyse mutfağa girmek üzereydi. İşçilerin gittiklerine inanarak boşuna sevinmek istemediği için neler olduğunu anlayabilmek adına etrafına bakındı. Birbirine çarpan demir seslerini duyunca buna neyin yol açtığını görene kadar arka bahçeye doğru yürüdü.

Önlerindeki portatif masanın üzerine serdikleri kâğıda bakıp fikir birliğine varmaya çalışan iki kişinin haricinde en az on kişi ellerinde kazma ve kürekle toprağı yerinden söküyordu. Futbol sahası yapmak için hazırda beklettiği bahçesi tam olarak istila edilmmişti.

Omzundaki spor çantasını yere bırakan Barış, öfkelenmek için kendini telkin etmeye çalıştı ama nafileydi. Kaşlarını çatı. Bağırmaya, kimden ve nereden başlayacağını hesaplamaya çalışırken, "Ben tüm paramı Serra'ya yatırdım," diyen Fırat yanında belirdi.

"Burası için planlarımı bildiği hâlde bu işe kalkıştı, değil mi?"

"Çimlerine yazık olacağı için üzgün olduğunu söyledi. Şahsen, gerçekten üzüldüğüne kefilim."

Sırtını verandayla merdivenleri birleştiren direğe yaslayan Fırat, eğleniyordu ve bunu belli etmekte hiçbir sakınca görmüyordu.

"Yani tüm ev ve bunca bahçe varken işe buradan başlamasında art niyet arayarak kötü niyetli davranan benim."

"Ben iyi niyetli olduğunu söylemedim, sadece çimlerin için üzüldüğünü belirttim."

Talan edilen bahçesinden nihayet gözlerini ayıran Barış, bir karara varmak istercesine bakışlarına biraz da uyarı yerleştirip Fırat'a döndü.

“Ona nasıl katlandığını aklım almıyor.”

“Katlanmıyorum, kayıtsız şartsız itaat ediyorum, çünkü başka seçeneğim yok.”

İkna olmayı reddedercesine başını sallayan Barış, “O çok sinir bozucu biri,” dedi. “Ama evet, ondan ben de korkuyorum.”

“Doğru yoldasın.”

“Peki, bu saçmalık için ne yapmam gerek?”

“İtaat et.”

Mutlu görünen Fırat’ın yüzüne baktığından beri tüm öfkesi dinen Barış yine de planlarından vazgeçmek istemiyordu. Kullanmayacağını bilse de on yaşından beri hayalini süsleyen kendi sahasını Serra’ya kurban etmemek için direnecekti.

“Arka bahçemi kurtarmama yardım edersen koyduğum paranın iki katını öderim sana.”

Sinir bozmakta ve insanı çileden çıkartmakta bir numaralı isim olan Serra’nın bunu oturduğu yerden bile başarıyor olması sadece onun yapabileceği bir şeydi. Şu anda masasında zevkten dört köşe hâlde keyifle gerindiğine yemin edebilirdi.

“Sana bir demet çiçek göndermiş.”

“Ne diye bana çiçek gönderiyor?”

“Aynı soruyu ben de sordum ve öğrenmek için senin gelmeni bekleyemediğim için üzerindeki notu okudum.”

“Başkalarına ait şeyleri okuman hiç hoş bir davranış değil,” diyen Barış, Fırat’ın hizasındaki öteki direğe yaslanıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Ne yazmış? Ama yavaş yavaş söyle, ani öfkeler kalp krizine yol açabiliyor.”

“Hiçbir şey, sadece imzalamış, sanırım ne anlama geldiğini biliyorsundur.”

Ah! Kesinlikle Serra’lık bir hareket. Şaşırmayan Barış’ın dudakları kıvrıldı.

“Sen gülümsüyor musun?”

“Sinirden!”

“Hıhı!”

“O bir korkak, azıcık cesareti olsa buraya, işinin başında gelirdi.”

“Ayşegül Abla, telefonumu getirir misin?” diye içeriye doğru seslenen Fırat sonra Barış’a döndü. “Bence böylesi daha havah ve etkileyici.”

“O yüzden mi gelmiyor?”

“Hayır, hem işleri var hem de her ne kadar sen durumu kurtarmak için aile dostumuz, iç mimarımız falan desen de bir süre birlikte görülmemenin daha iyi olacağı kanısında.”

“İsabetli bir karar,” dese de Barış’ın sesi mırıltıdan öteye geçemediği için kendini ikna edemedi.

“Her taraf çamur içinde kaldı,” diye söylene söylene gelen Ayşegül, telefonu genç adama uzatırken asıl amacı şikâyetlerini Barış’a duyurmaktı. Fakat onun şu anda kendiyile ilgili ciddi sorunları vardı ve bunların arasında çamura bulanmış ev yoktu.

“Sağ ol, abla.”

Serra’nın numarasını tuşlayan Fırat sadece on saniye sonra, seremoniye gerek görmeden, “Ağır baskı altında ve reddedemeyeceğim bir teklifle karşı karşıyayım,” dedi.

Barış yerinden kımıldamadan başını Fırat’a doğru çevirdi. Genç adam pis pis sırıtıp Serra’nın anlattıklarını dinliyordu.

“Tamam söylerim.” Fırat yeniden gülümsedi. “Hayır, hiç mutlu olmadı.”

Barış yüzünü buruşturdu. Parlayan puslu gözlerini gizlemek için bakışlarını bahçeye çevirdi ama Fırat’ı can kulağıyla dinlemeye devam etti.

“Ortalarda aç dolaştığına eminim, bir ara sana yemek hazırlayayım.”

Evdeyken kendine bir bardak su almaktan aciz olan Fırat’ın teklifiyle öfkelenen Barış, bu konuda yorum yapması gerektiğini kendine hatırlatarak güzel dudaklarını birbirine bastırdı.

Kısa süre sonra Fırat nihayet, “Hoşça kal,” deyip telefonu kapattı ve Barış’a döndü. “Sözleşmenin bilmem kaçınıcı

maddesinde istediği değişikleri yapabileceği yazıyormuş, m-
raz eder ve engel koyarsan sözleşme feshedilmiş. Ha, bir de
sana bir tavsiyesi varmış."

"Eminim vardır."

"Bir daha sözleşmelerini başkalarına imzalatmak yerine,
kendin imzalamanı ama öncesinde okumanı söyledi."

"Onu başıma bela eden sensin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve bunu daha önce yapmadığım için pişma-
nım."

"Hain!"

"Fakat üzölme, Serra'nın dediğine göre evi bitirip teslim
etikten sonra istediğin gibi değiştirebilirmişsin, hatta yeni
bir sözleşme ve ücret karşılığında burayı dilediğin gibi bir
futbol sahası yapabileceğini özellikle bildirmemi istedi."

Yerini terk eden Barış pes ediyordu. "Ben odama çıkıyo-
rum."

"Ne yani kabul mü ediyorsun, onları kovalamayacak mı-
sın?"

"Hayır, ben de tüm paramı Serra'ya yatırıyorum."

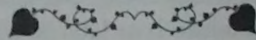
Kaşlarını havaya kaldıran Fırat da yerini terk etti.

"Yaşlanıyorsun."

"Bu süreci hızlandıranlar var."

"Ba... Barış... Teşekkür ederim, her şey için."

Ona ilk defa ismiyle hitap eden Fırat'ın yüzüne bir kez
daha sevgiyle bakan Barış, bunun ilişkileri için büyük bir
adım olduğunun bilinciyle gülümsedi. Genç adamın durup
dururken neden teşekkür ettiğini bilmiyordu. Lakin büyüü
bozmamak için yorum yapmaktan kaçındı. "Yemekte görü-
şürüz," dedi ve az önce yere bıraktığı çantasını alıp odasına
çıkarken kendini yaşlı değilse bile çok yorgun hissediyordu.

Barış sorunun ne olduğunu tahmin ediyordu. Hatta bir

adım daha ileri gidip bir isim vermesi gerekirse derdinin adı, Serra San İrcaktar'dı.

Tüm gün aklını toparlayamamış, duyularını bir araya getirememişti. Niçin ve nedenlerini bilmeden garip bir şekilde hepsi gelip onun ismin üzerinde duruyor, devamında da oradan kurtulamıyordu.

Suat'ın ölümüyle ilgili sır perdesi aralanmamış, durum böyle olunca da Fırat, tam manasıyla aklanmamıştı. Ve dördüncü günün sonunda, Serra ile görüşmeye ve ondan yardım istemeye karar verdi. Bunu hem kendisi hem de Fırat için yapacaktı. Artık en olmadık anlarda genç kadını düşünmek istemiyordu ve Fırat'ın gizlediği bir şey var ise anlatma ihtimalini değerlendirmek istiyordu.

Onuncu kez söyleyeceklerinin provasını yapıp, neyi özellikle dile getirip, hangi hâllerde mutlaka susması gerektiğini kendine hatırlatıp duran Barış, arabasını genç kadının evinin önünde durdurmuş ne var ki gidip Serra'nın kapısını çalmaya cesaret edememişti.

Sadece yirmi gün önce bambaşka duygu ve niyetle geldiği ev onu yutacakmış gibi önünde dikilirken planını uygulaması sanıldığı kadar kolay değildi. Hayatlarından çıkarmak için demediği ve yapmadığını bırakmamışken şimdi Serra'yı yeniden yaşamlarına dâhil etmek için buraya gelmesi, kesinlikle kaderin kötü şakalarından biriydi.

Durumu kısaca ve tek bir cümle ile izah etmesi gerekirse, Barış ava giderken avlanmıştı. Çünkü onu görmeyi istiyordu, ancak nedenini bilmiyordu. Serra, sivri dilli, zeki, sıkıcı ama güzel bir kadındı ve onunla zaman geçirmeye bayılmıştı. Fakat yine de işte buradaydı.

Kendine bir kez daha bunu Fırat için yapması gerektiğini hatırlattı. Tıpkı daha önce söylediği gibi, ama ne kadar işe yaradığı tartışılır bir konuydu.

Arabayı durdurup indi. Ve bunu fikrini değiştirmek korkusuyla sadece üç saniyede yaptı.

Işıkları açık olan eve doğru bakıp yürümeye başladı. Delir bahçe kapısını açtı ve taraçaya vardı. Sadece geldiğini belli edecek kadar kısa bir an için zile bastı.

Neyle karşılaşacağını bilmediği için kapının açılmasını beklerken önüne düşen saçlarını geriye doğru itti ve bir adım geri çekildi.

Hiçbir hareketlenme olmayınca zile tekrar basmak için elini kaldırdı, ancak eylemi yerine getiremeden kapı açıldı ve ta görüldü.

O an kendileri de dâhil sanki dünya dönmeyi bırakıp yerçekimi etkisini kaybetmişti.

Gördüğü manzarayla ve unutmak için çok uğraştığı o konunun burnuna gelmesiyle afallayan Barış, zaten uzun süre önce konuşmaktan vazgeçmişti. Bunun ne zaman olduğuyla ilgili tam bir zaman bildirmesi gerekiyorsa, Serra'nın kapıyı açıp yüzünü gösterdiği anı işaretlerdi.

Kapısında dikilen adamın üzerinde yarattığı şaşkınlıkla zaman kavramını yitiren Serra ise onu terk eden duyularını geri çağırarak için derin bir nefes alıp oksijenin, hava diye cıldırın ciğerlerine oradan da beynine ulaşmasına bekledi.

Ne kadar olduğunu asla bilemeyecekleri sürenin sonunda hayat belirtisi gösteren ilk kişi Serra oldu.

"Buraya gelmenin bir sebebi var mı? Yoksa öyle bir dikilip gidecek misin?"

Öfkelenmeye tereddüt etmeksizin razı olan Serra böylece adama daha sonra pişman olacağı tepkiler vermeyi engellemeye çalışıyordu.

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Konuşacak neyimiz kaldı? Hayatınızdan çıktım işte," diyen Serra araladığı kapının önünde adamın içeri girmesini engellemek ister gibi dikiliyordu. "Arka bahçen için konuşacaksan boşuna nefesini tüketme."

Gözlerinde afacan bir pırıltı, dudaklarında ise haylaz şey-

ani gülümseyişiyle Barış, "Orayı yeniden düzenlemenin seni ikna etmekten daha kolay olacağına eminim," dedi.

"O zaman ne diye geldin?"

"Fırat'la ilgili konuşmak istiyorum, onun..."

"Zahmet etme, cümlelerin buradan sonrasını ben tamam-
larım." Serra sakinliğini bozmadan devam etti. "Onu yalnız
bırakacak değilim."

"Buna zaten eminim, söylemek istediğim şey başka."

Serra'nın dünyası tepetaklak olmuş ve tamamıyla kontro-
lünden çıkmıştı. Yönetimi geri alamıyordu. Ama almalıydı
ve bir haftadır bunun için mücadele veriyordu. Dağlı Barış
tüm kudretiyle önünde dikildiği an, maalesef ki mücadelesi
yarım kalmıştı.

"İçeri gel!" dedi Serra ve adamın geçmesi için kapıyı so-
nuna kadar açtı.

Serra'nın karar verirken zorlandığını görebilen Barış,
kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti ve, "Teşekkür
ederim," diyerek içeri girdi. Yanlış yaptığını da tam o esnada
anladı.

Yanından geçtiği kadının menekşe kokusu tüm hücrele-
rine işlemiş, unutmak için yıllarını verdiği tüm anıları zih-
nine hücum etmişti. Bu koku, onun için aşkın kokusuydu.
Bastırıldığı tüm özlemleri aşkın kokusunu almasıyla tekrar su
yüzüne çıkmıştı.

Elinde olmadan Serra'nın sadece birkaç metre ötesinde
durdu ve sis çöken puslu gözlerini genç kadına dikti. Üze-
rindeki rahat pijamaları ve tepesinde toplanmış nemli saçla-
rıyla önünde duran Serra'ya dokunmamak için parmaklarını
yumruk yaptı. Çünkü görmeyi beklediği gibi yanakları al al
olmuş genç kadın ona bakarken, fütursuz davranışlarını en-
gelleymeyebilirdi.

"Ayaküstü konuşmayı tercih ettiğine göre söyleyeceğin
şey, çok da önemli değil sanırım."

"Çok mu belli oluyor?"

"Hangisi? Önemli olması mı yoksa ayaküstü konuşmayı tercih etmen mi?"

Bu kadın Tuba değildi. Bu kadının, ilk engelde geri dönecek ve elini tutan adamı yarı yolda bırakacak kadar zayıf bir karakteri yoktu. Bu kadın Serra Sancaktar'dı, karşısına çıkan engellerde yanındaki adamın elini daha sıkı tutup onunla beraber tüm zorlukları aşacak kadar güçlü bir kadındı.

Barış, zihninde ona geri dön diyen sesi duyabiliyordu, ancak ayakları sanki yere yapışmış gibi kılmıdayamıyordu. Dudaklarını aralayıp konuşmak için sarf ettiği çabanın sonunda geniş bir gülümseme eşliğinde, "Konuşmamız bittiğinde sen karar verirsin," dedi.

Barış'ın bakışları sanki içini görmek istercesine üzerinde gezinirken göğüs kafesinin içinde isyan etmeye ve ondan uzaklaşması gerektiğini haykıran kalbini Serra yok saymayı başaramadı. Hele sahip olduğu çekicilik azmış gibi bir de haylaz gülümsemesini yerleştirdiği dudaklarının oluşturduğu o görüntü, dayanılır gibi değildi.

"İçeri geçelim," diyerek bulunduğu yeri terk eden Serra'nın asıl amacı kendini Barış'tan uzağa atmaktı. Bir hafta boyunca adamı tekrar görmek zorunda kalırsa sakın ve umursamaz davranabilmeyi başarıp başaramayacağını sormuştu kendini. Ve şimdi cevabını almıştı. Tam da düşündüğü gibi, başaramamıştı.

Salona geçtiklerinde ona oturmasını işaret eden Serra'nın ardından Barış da yerini aldı. Gözlerini evin boş duvarlarından ayırıp yeniden genç kadına çevirdi.

"Evin daha önce görseydim, evimi asla sana teslim etmezdim, burası müze gibi."

"Müze gibi de olsa en azından bir niteliği var."

"Bizimkisi de rahattı."

"O bir özellik, nitelik değil."

"Ve ben bir özelliği olmamasındansa niteliksiz olmasını tercih ederim."

"Konumuz evler mi?" diyen Serra'nın sağı kaşı havalandı.

"Çünkü eğer öyleyse Nilüfer'i çağırmam lazım."

Barış oturduğu yerde öne doğru kaykıldı. Gülümseyişi insanı eriten türdendi.

"Konumuz kesinlikle evler değil, sadece deplasmanda olmak zormuş. Uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Merak etme, misafirlerime karşı her zaman nazik davranırım."

"Bunu bilmek içimi rahatlatmış."

"İçini de rahatlatmışımıza göre seni ikinci kere buraya getiren şeyin ne olduğuna geçebiliriz."

"Sorun Fırat, Suat'ın öldürüldüğü gece ile ilgili avukat bir şeyler sakladığını ve senin onu konuşturabileceğine inanıyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Gerekirse işkence bile eder ama onu yine de konuşturabilirsin."

"Güvenin için sağ ol ama ben o gece ile ilgili fikrini sormuştum."

Barış, madem buraya gelmişti, o zaman net konuşması gerekiyordu. Yine de birkaç saniye bekleyip kelimelerini doğru yerden seçmeye çalıştı.

"Sakladığı bir şey olduğu fikrine itirazım yok, fakat bunun Suat'ın ölümüyle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Ancak ne yaşadığını bilirsek içim o kadar rahat eder."

"Sence Suat'a bunu kim yapmıştır."

"Bilmiyorum herkes olabilir, sert, agresif ve nefretle beslenen bir yapısı vardı."

Gözlerini süzen Serra, "Denerim ama ne kadar başarılı olurum bilmiyorum," dedi. "Geçen sefer bu konudan bahsetmekten hoşlanmamış ve aynı şeyleri tekrarlamıştı."

"O zamandan bu yana Fırat çok değişti, belki bu defa bir şeyler anlatır."

"Denemekte fayda var."

"Haklısın."

"Tamam o zaman."

"Madem anlaştık ben artık gideyim," diyen Barış ayağa kalkınca Serra da onunla birlikte hareket etti. "Gelişmelerden beni haberdar edersen sevinirim."

"Tabii ki."

Serra'nın önünden kapıya doğru yönelen Barış, birkaç adım attıktan sonra durdu. Arsız bir hoşnutlukla Barış, birkaç genç kadına çevirdi ve gitmekten vazgeçmiş gibi geri döndü. Yürürken ise görüş alanında sadece Serra vardı ve bu Serra için hiç iyi olmamıştı.

"Şu, ateş mevzumuz vardı ya, hâlâ ona dokunmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Cümledeki gizli cinsel vaat Serra'nın bedenini özlemle titretti ve bütün vücudunu ateş bastı. Bu ise hiç hem de hiç iyi olmamıştı.

"O konuyu tekrar düşünmedim," derken Serra'nın yaknakları kızardı. Fikirlerini dile getirmekte bugüne kadar açık yürekli davranırken son zamanlarda söylediği yalanları artık takip edemez olmuştu.

"Aslında ben de düşünmemiştim, ta ki seni görene kadar."

"Neden ben?"

"Belki bana böyle baktığın için."

"Nasıl bakıyorum ki sana?"

"Ateşin kendisi senmişsin gibi..."

Hislerine direnen Serra inatla başını salladı. "Belki de sadece öyle olduğuna inanmak istiyorsun."

İsmlendiremediği bir kuvvet tarafından esir alınmış gibi genç kadının yanına varan Barış, az sonra yapacağı şey için sonradan kendine kızacağını bilse de Serra'ya değdiğinde ancak durdu. Çünkü yapmazsa kendine daha çok kızacak ve Serra'nın teniyle yanmanın nasıl bir his olduğunu düşünüp duracaktı.

Uzayıp saçlarını tepesinde tutan tokayı çıkarttı ve ipek ta-

nelerinin aşıya doğru salınarak dağılmasını izledi. "Böylesi daha güzel..."

Hipnotize olmuş gibi sadece Barış'ı izleyen ve ne kadar ileri gidebileceğini merak eden Serra, yorum yapmadı. Tüm kanı Barış'ın dokunduğu yere doğru çekiliyordu. Allak bullak olan sinirlerini yatıştırmak içinse elinden bir şey gelmiyordu.

"Az sonra neler olacağını biliyorsun değil mi?" Sesinin çıkmayacağından emin olan Serra, adama evet dercesine başını salladı. "Tercihim merak ettiğim tadını alana kadar seni öpmek, ama bitmesini istemezsem beni durduracak mısın?" Barış talepkâr ve istediğini alan biriydi, ki Serra da istediklerini ona vermeye hazırды. "Bilmiyorum..."

Genç kadını öpme istediği Barış'ı aciz birine dönüştürmüştü. Ona karşı gelemiyordu, hoş itiraz etmek istediğinden de emin değildi. Parmaklarının ucuyla Serra'nın yanağını dokunurken âdeta büyülenmişti.

İkisinin de kimyasını oluşturan bir birleşim onları birbirine çekiyordu. Ne zaman yan yana gelseler bu şey etkisini hemen gösteriyordu. Belki de bundan kurtulmanın tek yolu onu yaşamaktı.

Barış, "Şimdi seni öpeceğim," dedikten hemen sonra Serra'nın düşünmesine fırsat vermeden öne doğru eğilip dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdi. Aldığı tat, duyduğu koku kadar muhteşemdi. Ve Serra'nın beklentiyle çıkardığı o muhteşem melodi dayanılmaz bir boyuta taşınınca Barış ki-bar olmaktan vazgeçti. Güçlü kollarını Serra'nın beline dolayıp onu kendi bedenine yasladı. Artık onu öpmeyi bırakması gerekiyordu, ama şu an istediği tek şey onu öpmeye devam etmekti.

Serra'nın yumuşak dudaklarının verdiği haz Barış'ı bitirmek üzereyken tüm dünya üzerine gelse umurunda değildi. Çünkü genç kadının dudakları da aynı arzu ve coşkuyla hareket etmeye başladığında mantıklı düşünceleri yok olup gitmişti.

Her saniye Barış'ı ele geçiren arzuları daha da arttı. Onların neler olduğunu çok iyi biliyor, her detayı hayal edebili-
lin en can alıcı kısmıydı.

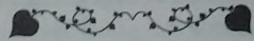
Aniden yanan bir ışık gibi zihni aydınlanan Barış, daha fazlasını istese de geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kal-
mıştı. Etraflarını saran şehveti neredeyse görebiliyorlardı.

Ağzını açtığı an gözleri öfke saçan Serra, "Sakin, özür di-
leme," dedi. "Cinsel istek denilen şeyi abartmaya gerek yok."
Bir kere daha hele böyle bir anı paylaştıktan sonra adamın
onu yine incitmesine izin veremezdi. O yüzden zehirli kel-
melerini dökmeden önce Barış'ı susturmuştu, fakat itiraz et-
mesini ve onun da bunun yaşadığı mükemmel deyimlerden
birisi olduğunu söylemesini çok isterdi.

İsteddiği gerçekleşmedi. Barış hiçbir şey söylemeden attı-
ğı son bakışla hızla evden ayrıldı. Yaşadığı hayal kırıklığının
altında ezilen Serra külçe gibi kaskatı olan bedenini en yakın
yere bıraktı.

Ne kadar uğraşsa da başaramamış; ne inkâr edebilmiş,
ne de şahlanıp yol alan duygularını dizginleyebilmişti. Barış
Dağlı, onun için şehvetten çok daha fazlasıydı.

Bunun, onun gibi insanların başına gelmeyeceğine inanıp
durmuştu yıllarca. Ama olmuştu ve yaşıyordu işte. Şimdiye
kadar aklıyla kalbi arasındaki uyumsuzluğu görüp hissetti-
ği şeyin ne olduğunu biliyor fakat tarif edemiyordu. Şimdi
ise kelimeleri, hissettiklerini ifade etmekte yetersizdi. Hepsi
abartılıydı ve öte yandan hepsi eksikti.

Barış gittikten çok sonra bile yerini terk etmeyen Serra,
neyi nereye koyması gerektiğini bilmiyordu. Barış, onu öp-
müştü ve o da buna izin vermekle kalmamış daha çoğunu
istediğini adama belli etmişti.

Derin bir nefes alırken tavana baktı. Kendine kızmalı ve öfkeyle ortalıklarda gezinmeliydi. Ama Serra hiçbirini yapmadı. Usulca yerinden kalktı. Nereye gittiğini ve ne yapmak istediğini bilmediğinden etrafına hiç bakınmadı. Terasın köşesine yerleştirdiği çalışma odasına girip masasının başına oturdu ve bilgisayarını açtı.

Arama motoruna tek bir isim, Barış Dağlı yazdı. Bugüne kadar yokmuş gibi davrandığını merakını daha fazla bastıramadı. Gerçek bir ilişkinin peşinde değildi, ancak Mehmet'in söyledikleri kulaklarında çınlarken kalbinin ne kadar kırılacağını öğrenmek istiyordu.

Gözüne çarpan ilk şey yarım saniye içinde iki milyondan fazla haberin bulunması oldu. İkinci olarak da artık yüzünü ezbere bildiği ve bundan sonra da unutmamasının mümkün olmadığını adamın siyah smokinin içindeki fotoğrafı oldu.

Cansız hâlden bile adamın kendinden eminliği anlaşılıyordu. Ve aksi iddia edilemeyecek kadar yakışıklı bir o kadar da çekiciydi. Neyse ki Serra onunla tanışmıştı da görüldüğü gibi biri olmadığını anlamıştı. Evet, adam görüldüğünden daha dayanılmazdı. Sinir bozucu ve ukalaydı ama her şeyi unutturmak için sadece gülümsemesi yeterliydi.

Son haberler Suat'ın ölümü ve Fırat'ın ifade için polis merkezine çağırılmasıyla ilgiliydi. Sonraki sırayı ise, "Barış Dağlı'nın kardeşi, sosyetik güzel Serra Sancaktar'la yakalandı," haberi alıyordu. Ekranda kendini adını görünce öfkeyle hırladı ve hızla sayfayı geçti.

Kazanılan son şampiyonluktan, başlayacak olan hazırlık amaçlı dostluk turnuvasından bahseden onlarca haber vardı. Barış'ın aldığı kupalar attığı goller ve bunun gibi önemsemediği detaylar mevcuttu. Ne aradığını bilmiyor olsa da bunların hiçbirisi Serra'nın ilgisini çekmedi. Seçenekleri azaltmak için adamın isminin yanına özel hayatı yazdı. Belki bu işini görebilirdi.

Ah! Böyle saçma bir araştırmaya girişmek hiç akıllıca bir fikir değildi. Devam edip etmeme konusunda yaşadığı tered-

dütle biraz duraksadı. Fakat ekranı kapatmak gibi bir girişim de de bulunmadı.

Daha aşağılara inen Serra, adamın boşanması ile ilgili haberi gördüğünde nefesi boğazına takıldı. Süratle yazının devamını okumaya başladı. Sadece bir yıl evli kalmış adamın boşanmasının üzerinden on üç yıl geçmişti.

Ufak bir hesaplama yapan Serra, yirmi beş yaşın evlenmek için çok erken, bir yılın boşanmak için çok hızlı olduğuna karar verdi.

Detayları deli gibi merak etse de bir sonuç alamadı. Barış'ın çapkınlıklarının hız kesmeden devam ettiğini belirten yazının sonunda boşanmalarına sebep olarak bu gösterildiyse de ikili hiçbir açıklama yapmamıştı. Ancak eski karı kocanın birçok fotoğrafı vardı. Neredeyse beyaza dönüşmüş sarının en açık tonu saçları, bacaklarının büyük çoğunluğunu ortaya çıkaran etekleriyle alımlı ve güzel olan kadın aslında Barış'ın yanına çok yaklaşıyordu. Hemen hemen her fotoğrafta adamın eli karısının ince belindeydi ve ona gülerek bakıyordu. Fakat kadın çok yapaydı. Fazla makyaj, fazla süs ve abartılı giysileriyle bir eşin sahip olması gereken hiçbir kriteri taşı-mıyordu.

O veya bu şekilde Barış'ı tanıma şansı bulmuştu. Onun gibi bir adamın yirmili yaşlarında sürdürdüğü hayat kesinlikle şimdiki Barış'ı yansıtmıyordu.

Serra bu defa, "Barış Dağlı ve ailesi," diye yazdı.

Haberlerin çoğu Fırat'la ilgiliydi. Neden sonra, "Barış Dağlı'nın en acı günü," başlıklı haberi gördü.

Ekran da siyah gözlüklerin arkasına saklanmış Barış'ın acısını tüm kalbinde hisseden Serra, elini ekrana götürüp parmak uçlarıyla adamın yanagında olmayan, içine akıttığını tahmin ettiği yaşları sildi. Hemen yanındaki Fırat ise üzgün olmaktan ziyade anne ve babasını ondan alan kadere kızgın görünüyordu.

Aynı arabanın içinde yolculuk eden anne ve babası geçirdikleri kaza sonucu hayatlarını kaybetmişlerdi. Direksiyon

hâkimiyetini yitiren kadın arabanın şarampolden yuvarlamasını engelleyememişti. Ve bu olay sadece sekiz yıl önce gerçekleşmişti.

Haberin detaylarında ailesinin geçirdiği trafik kazasından sadece bir yıl önce evinde yaşadığı talihsiz olay sonucu bacağından sakatlanan ve futbolu bırakmak zorunda kalan Barış'ın peşini kötü kaderin bırakmadığı belirtilmişti. Bir sürü spekülasyon olmasına rağmen o gün o evde neler yaşandığını kimse bilmiyordu.

Yeniden bir hesaplama yapan Serra, şu an otuz sekiz yaşında olan Barış'ın yirmi dokuz yaşında yani bundan tam dokuz yıl önce evinde ne yaşadığını deli gibi merak etti.

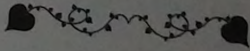
Bacağına platin takılan ve onu futboldan ayıran kazanın detaylarını bilmese de o gün her ne yaşandı ise Barış'ın Fırat'ı da o gün kaybetmesine emindi.

Son olarak ailesinin cenazesinde görünen Barış, tekrar ortaya çıktığında aradan üç yıl geçmişti. O andan sonrada teknik direktör olarak anılan adam hayatına kaldığı yerden devam ediyordu.

Fakat Serra onun verdiği bir dolu kayıp ve eksikle sadece yaşamaya çalıştığını biliyordu. Barış, kaldığı yeri kaçırmıştı ve oraya tekrar geri dönmek istemediği belliydi.

Aklındaki sorulardan kurtulmak isterken daha çoğuyla baş başa kalan Serra, hepsine yanıt bulmak için uğraşacaktı. Ve Barış'ın yüzüne yer eden hüznü dağıtacak.

Ne var ki Serra, bunu yapamayacağını öğrendiğinde elinde kalan sadece kendi hüznü olacaktı.

Serra'dan etkileniyordu. Artık bu, saklayamayacağı kadar belirgindi. Bunu bilmek ise hiç rahatlatıcı değildi.

Yüklenemediği kadar gaza basan Barış, neredeyse İstanbul'un dışına çıkmıştı. Yolun sonu nereye varır bilmiyordu,

açıkçası önemsemiyordu. Koşmak da bir alternatifi ama uzağa hem de çok uzağa gitmek istiyordu. Ancak nereye gidersen ve kokusunu unutamayacaktı.

Barış, yıllar önce bu şehri tüketmişti. Tüm kaldırımlarını ve kalabalığında kaybolmuştu. Nihayetinde de sevaplarını günahlarıyla değiştirmişti. Ve bir kez daha, ne o sokaklara girmeye ne de o karanlıklarda kaybolmaya yetecek yürekli vardı.

Ne var ki Serra bir virüs gibi sürekli içindeydi, ne yaparsa yapsın onu kanından temizleyemiyordu. Akli, miknatis gibi dık zamanlarda ona yoğunlaşıyor ve genç kadını arzuluyordu.

Sağ eliyle direksiyonu tutmaya devam edip sol elini saçlarının arasından geçirdi. Pencereyi açıp sert rüzgârın suratına çarpmasını sağladı. Hiçbir işe yaramadı. Sanki yaşananların suçlusu oymuş gibi tüm gücüyle kaldırdığı ellerini acıyı hissedene kadar üst üste direksiyona indirdi.

Serra...

Gözlerinin derinliğinden, kokusunun büyüünden, varlığının verdiği coşkudan ve bir sürü daha şeyden yara almadan kurtulması mümkün görünmüyordu.

Daha ilk an, kadının pervasızca ve hiç düşünmeden ama zekice verdiği cevaplardan aldığı keyfin hiç bitmemesini dilediğini fark etmişti. O an kaçmanın tam zamanıydı, oysa şimdi daha önce nasıl melun bir şey olduğunu bildiği o ateşten uzaklaşamıyordu.

Kendi cehennemini yaşadığını sanan Barış, hislerini anlamlandırırken bunların aslında sadece bir başlangıç olduğunu çok kısa bir süre sonra öğrenecekti.

Gardenya

Otun yağmuru, balığın suyu, insanın bavaşı, sarboşun şarabı, şarabın kadebi, annenin çocuklarını seodiği gibi, kısaca Nazım Hikmet'in Piraye'yi sevmesi gibi sevenlerin çiçeğidir Gardenya.

Ama severken söylenemeyen kelimelerin ağırlığını yüreğinden kaldıran Gardenya'nın beyazı saf, yeşili buzur, aşkı ise yarın için umuttur.

BÖLÜM 8

İki gün önce Serra'nın evinde yaşadığı yoğun duygu karmaşasını geride bırakmak için çaba sarf eden Barış, üstesinden geldiğini düşünerek kendini kandırmaya çalışmamış sadece yok saymayı seçmişti.

Arka bahçesi talan edilmeye devam ediyor, Fırat'la kurdukları ilişki gittikçebiraz daha güçleniyor ve takımı istediği performansa geliyordu. Şimdilik bunlarla idare edebilirdi. O yüzden Fırat'ın bir kez daha aynı hikâyeyi anlatmasına ve o gecenin detaylarını hatırlamadığını söylemesine ses çıkarmadı. Serra ile aralarındaki etkileşimin tuhaf yankılarına ise alışabileceğini sanıyordu. Daha doğrusu alışmak ve unutmaktan başka çaresi yoktu.

Sahadaki antrenman bitmiş, kâğıt üzerindeki teknik detaylar için kapalı spor salonuna geçmişlerdi. Tribüne dizilmiş genç adamların önüne dikilen Barış, ellerini bez pantolonun ceplerine sokup kaptanı Hakan'a döndü.

"Futbol bir takım oyunudur, bencilce oynanmaz, ama bazen inisiyatif kullanarak risk almak lazım. Sen bu riske neredeyse hiç girmiyorsun," dedi ve genç adama cevap hakkı tanımadan Okan'a döndü. "Senin görevin hücum oyuncusuna top taşımak evet, ama korkak davranma, arada özellikle kaleyi gördüğün anda şut çekmeyi de dene."

Hiçbir yere not almadığı bilgileri tek tek adamların yüzüne bakıp düzeltilmesi gereken ve oyuncularında eksik gördüğü her şeyi sıraladı. Konuşması bittiğinde ise durup bıraktığı etkiyi inceledi. Yorum yapan olmayınca, "Sizi buraya sadece bunları söylemek için toplamadım," dedi.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Neymiş o korktuğun Hakan?"

Oturduğu yerde öne doğru kayılan Hakan, "Bizi buraya toplama nedeninizin hoşumuza gideceğinden pek emin değilim," diyerek fikrini söyledi.

"Pek hoşlanacağınızı sanmıyorum, çünkü tiplerinize baktığımda danstan anlayan adamlar olmadığınızı fark edebiliyorum."

Barış'ın ağzından çıkan dans kelimesiyle şaşırان oyuncuları önce birbirine baktı sonrada hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

İtirazlarını sabırla dinlediği adamların susmayacağını anlayınca öne atıldı. "Kimseyi burada zorla tutmuyorum, isteyen çıkabilir."

"Yerse tabii."

"Yemezse gargara yap Cengiz," diye takım arkadaşını susturan Hakan'ın merak ettiği şey başkaydı. "Kiminle dans edeceğiz, şahsen salsa yapan bir dansçıya hayır demem."

Barış bu çocuğun hayat enerjisini seviyordu. "Abazanlığın artık sınır tanımıyor, bence Cengiz'e çıkışacağına ona söyle annesi senin için de bir elma yanaklı bulsun."

Kopan alkış tufanıyla gülümseyen Barış'ın yanına inen Hakan, "Önünüzde saygıyla eğiliyorum," dedi ve ekledi. "Her anlamda idolümsünüz."

Üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getiren Hakan, kısa sürede takım arkadaşlarını havaya sokmayı başarmıştı.

"Futbol ayakla oynanır ve sizin o ayakları..." Bir kere daha cümlesini tamamlayamadan susmak zorunda kalan Barış'ı bu kez salonun açılan büyük kapısının çıkardığı gürültülü ses durdurdu.

İçeriye önce menajer ardından da tesis sorumlusu girdi. Onların arkasında ise görmeyi en son beklediği kişiyi, Komiser Demir'i gördü. Adamin yanında daha önce tanıştığı iki sivil ve ilk defa gördüğü üniformalı polislerle bir anda karşısında belirmesini hayra yoracak değildi.

Komiserden önce davranan menajer, "Hocam böldüğü-

müz için kusura bakmayın,” derken sesinin titrekliliğini saklamadı veya bunun için harcayacak ekstra gücü yoktu.

Barış, menajeri görmezden geldi ve tüm bedeniyle beraber bakışlarını komiserine çevirdi. “Umarım önemli bir sebebi vardır.”

“İnanın önemli olmasaydı böyle bir terbiyesizliği yapmazdık.”

Daha önceki agresif ve ukala tavırlarından sıyrılan komiserin mahcupluğu Barış’ı daha çok meraklandırdı. Cevabını ise yanında dikilen Hakan’dan aldı. Bir adım öne çıkan genç adam, “Sanırım benimle görüşmek için geldiniz,” dedi.

Hiçbiri ne olduğunu anlamadan komiser belindeki kelepçeleri çıkardı. “Hakan Bayrak, sizi Suat Buruk’un cinayet zanlısı olarak tutukluyorum.”

İtiraz etmeyen Hakan’ın ağzından çıkan tek cümle, “Kelepçe şart mı?” oldu.

“Maalesef.”

Sersemeye dönmüş seyirciler ne yapacağını bilemez hâlde bakmaya devam ederken komiser kelepçeleri Hakan’ın bileğinden geçirip kilitledi.

Kafasını toparlamaya çalışan ancak bunu başaramayan Barış, “Umarım sonradan pişman olacağınız bir şey yapmıyorsunuzdur,” dedi. “Çünkü eğer öyleyse bu defa sizinle, sizin anlayacağınız dilden konuşurum.”

“Dikkat edin de görev başındaki bir memuru tehdit ettiğiniz için siz pişman olmayın.”

Komiserin sert çıkışıyla hem kaptanlarını hem de hocalarını korumak için ileri atılan oyuncularının önüne geçen Barış onları durdurdu.

“Sizinle uğraşması zevkli olacak.”

Komiser cevap vermedi. Hakan’ın koluna girdi ve onu dışarıya doğru sürükledi.

Genç adamın sessizce gidişini başkaları suçunu kabullenmek sayabilirdi. Ancak dik tuttuğu başı ve gururlu yüz ifadeyle Barış onun suçsuz olduğunu görmüştü. Ne var ki tıpkı

Fırat gibi Hakan'ın da o geceyle ilgili bir şeyler sakladığını bilecek kadar ikisini de tanıyordu.

"İlk ifadenizde neden yalan söylediniz?"

"Yalan olduğunu siz söylüyorsunuz."

Hakan'ın rahat tavırları komiseri çileden çıkaralı uzun zaman olmuştu, ona daha fazla prim vermemek için cümlesini değiştirdi. "O gece maktulün evine gittiğinizi neden sakladınız?"

"Sorsaydınız söyledim, siz parmak izlerinden bahsettiniz ve ben de o eve zaman zaman gittiğimi söyledim."

Demir'in böylesine önemli bir soruyu gündeme getirmesi mesleği açısından çok büyük bir hataydı. Fırat'ın suçluluğuna öyle çok inanmıştı ki gerisi onun için teferruatın ibaretti. Amirliğe yükselmek için bu vakayı kullanmak istenken şimdi aynı olay onun sonunu hazırlıyordu.

"Bu çok kaçamak bir cevap oldu, size o gece nerede olduğunuz soruldu?"

"Hayır, bana gece yarısı saat 00.00 ile 01.00 arasında nerede olduğumu sordunuz."

Hakan'ın ısrarlı yaklaşımına tepkisiz kalmaya çalışarak, "O zaman en başa geri dönelim," diyen Komiser Demir önündeki dosyanın az önce kapattığı sayfasını yeniden açtı. "O gece akşam saatinden başlayarak bize neler yaşadığınızı anlatır mısınız?"

Başını arkaya doğru yaslayan Hakan bundan kaçamaya çağını ve polislerin karşısına dikileceğini biliyordu. Ancak işinin bu denli zor olacağını tahmin edememişti. Bu işten artık sıyrılamayacağı aşikârdı. Ne gibi bir açıklama yaparsa yapsın hiçbirini ikna edici olmayacaktı. "Suat'ı ben öldürmedim," derse bu ukala komiser ona gülerdi, o zaman da Hakan dayanamaz adamın suratını öfkesinden aldığı güçle dağıtırdı.

O nedenle yapabildiği kadar sakin kalmaya ve soruları yanıtlamaya çalışmak, yapılacak en mantıklı tercihti.

"Serra Hanım ile Barış Hoca'nın fotoğraflarını onun çekip gönderdiğini biliyordum."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

"Eğer sözümü kesmezseniz anlatacağım."

"Bence acele edin, hatta hiç bizi uğraştırmasanız da direkt itiraf etseniz."

Kollarını masanın üzerinde birleştirip öne doğru abanan Hakan, "Biliyor musun bu iş bittiği zaman gidişini arkadan izlemek zevkli olacak," dedi.

Bir süredir sessizliğini koruyan Avukat Utku da daha fazla dayanamadı. "Sayın komiser, müvekkilimin ruh hâlinde yararlanarak üzerine gitmeyin lütfen." Barış'ın talimatıyla bu davayı da üstlenen avukatın bu sefer işi çok zordu. Bu nedenle o da öncekinin aksine daha uzlaşmacı bir tavır takınmayı tercih ediyordu.

"Buyurun Hakan Bey, dinliyorum."

"Çünkü o fotoğrafları ben çekmemiş ve ben göndermemiştim; bu işi yapabilecek, hem benden hem de Barış Hoca'dan intikam almak isteyecek tek kişi oydu."

"Lütfen isim kullanın."

"Suat Buruk'tu. O gece, her zaman gittiğimiz bara gittim, birkaç tek attım. Orada beni herkes tanıyıp vebirçoğu bana gerçek bir suçluymuşum gibi bakıyordu. İçlerinden gözüme kestirdiğim en iri yarı olanıyla kavga ettim. Adam harap olmuştu ancak benim de durumum çok parlak değildi." Hakan elinin üzerinde tazeliğini koruyan izleri gösterdi. "Bizi ayırdılar ama tabii aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum."

Bu hikâyeyi daha önceki ifadesinde elinin üzerindeki yaraların nasıl oluştuğu sorulunca da anlatmış ve doğruluğu tespit edilmişti. Ne var ki gece yarısından sonra ne yaptığını öğrenmek isteyen polisler, evde yalnız kalmak istemediği için geceyi Okan'ın evinde sonlandırdığını ve cinayet saatin-

de takım arkadaşı ile dertleştiğini söylemişti. Aradaki zaman-
da Suat'a uğramış olduğu gibi önemli bir detayı atlamıştı.
"Bardan çıktığımda eve gidecektim ama son anda yeti-
diklerimin sorumlusu olarak gördüğüm Suat'a gittim. Çok
öfkeliydi. Hatta kapıyı, "Allah'ın belası," diyerek açtı ve ben-
görüncü çok şaşırdı."

"Başkasını mı bekliyordu?"

"Şimdi düşündüğümde öyle olduğunu anlıyorum, ancak
o an bir şeyleri düşünüp anlayacak ve detaylara takılacak du-
rumda değildim."

"Devam edin lütfen!"

"Bana kader ortağım diye hitap etmesiyle daha da çileden
çıktım."

"Neden size öyle dedi?"

"İkimiz de kadro dışı bırakılmıştık." Hatırladığı bu detayla
yine sinirlenen Hakan toparlanmak için derin bir nefes aldı.

"Cinayet silahı olarak kullanılan kül tablasında parmak
iziniz ve size ait az miktarda kan var, ona nasıl bir açıklama
getireceksiniz."

"Eve girmeyi düşünmüyordum ama o öyle söyleyince
tuttuğu kapıyı itip içeri daldım. Konuya, Twitter'da pay-
laştıklarıyla başladım. Ağzıma ne geldiyse saydım ama o hiç
tepki göstermeden arkasını dönüp salona geçti. Evdeki tuhaf
kokunun ve onun rahat tavırlarının sebebini de o zaman an-
ladım."

Demir de sebebini biliyordu, bir kerede de Hakan'dan
duymak için sordu.

"Neymiş sebebi?"

"Küllükte esrarlı ya da marihuanalı artık adı neyse onun
sigarası vardı ve ortalık duman altı olmuştu. Gidip sigarayı
söndürdüm, parmaklarım kanlıydı küllüğe değiştiğini fark et-
miştim ama önemsemedim. Sehpanın üzerindeki telefonuma
uzandım ona fotoğrafları çekip gönderenin o olduğunu bil-
diğimi ve bunu yanına bırakmayacağımı söyledim. Üzerime
atladi, biraz boğuştuk sonra alt kat komşusunun gürtlütüye

istiraz eden sesini duyduk, bana telefonunda bulacağım fotoğraflarla hiçbir şeyi kanıtlamayacağımı, herkes gibi internetten indirdiğini falan söyledi. Çok aşağılık ve zavallıydı, mertten acizdi ve işin kötüsü haklıydı. Ben de hesabımı sonraya bırakıp çıktım. Ancak geri dönme ihtimalim çok yüksekti, bu yüzden beni durduracak olan kişinin yani Okan'ın evine gittim, geceyi de orada geçirdim."

"Oraya saat kaçta gittiniz?"

"Okan'ı aradığımda saat 23.47 idi."

"Nasıl böyle kesin bir saat verebiliyorsunuz?"

Dik ve emin duruşunu o ana kadar bozmayan Hakan gözlerini kapadı. Kısa bir bekleyişin ardından, "Çünkü onu aradığım saate baktım," dedi. "İfademi aldığımız ilk gün bana cinayet saati ile ilgili net bir zaman dilimi vermiştiniz."

"Hakan Bey, tekrar soruyorum bunları neden bizimle daha önce paylaşmadınız?"

"Süreler birbirine çok yakındı, onun giderken hayatımı elimden almasına izin vermek istemedim. O ölmüş, sefil hayatından kurtulmuştu, üstelik er ya da geç, gerçek suçlu bulunacaktı ve anlattıklarım kendimi hedef göstermenin haricinde bir işe yaramayacaktı."

Aslında Hakan, birçok defa polise anlatmayı düşünmüş ve bu fikrini de Okan'la paylaşmıştı. Arkadaşı susması konusunda haklı gerekçeleriyle onu uyardığında Hakan da kabul lenmeyi seçmişti, çünkü öylesi çok daha güvenliydi.

"Halkalı çöplüğünde bulunan küllükle birlikte telefon, tablet, bilgisayar ve bir miktar para vardı. Bunların cinayete hırsızlık süsü verilmek için alındığını ve sonra da onlardan kurtulmak için oraya bırakıldığını düşünüyoruz."

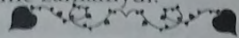
"Olabilir, ama sandığınızın aksine onları alan da oraya bırakan da ben değilim."

İnanmadığını belli eden komiser sakince arkasına yaslandı. "Biliyor musunuz? Fotoğrafları Suat Buruk çekmiş, yollamak üzere hazırladığı mail hâlâ taslaklarda duruyor. Ancak sonra vazgeçmiş ve fotoğrafları bluetooth aracılığıyla size

gönderip maili de oradan yollamış. Açıkçası cinayet işlemek için oldukça geçerli bir neden, adam tek hareketiyle futbol hayatını bitirdi."

Hakan, baş ve işaret parmağı ile gözlerini kapatıp Ser-ra'nın tesise geldiği günün detaylarını düşündü. Tartışan ikiliyi rahatsız etmemek için son anda soyunma odasının olduğu tarafa gitmekten vazgeçip önce aletli spor odasına sonradan toplantıya geçmişler ve uzun saatler orada kalmışlardı. Ve bu kimseyi kuşkulandırmamıştı. Hakan bunu zaten binada olmasımıştı, şimdi sadece tahmininin doğruluğu herkes tarafından öğrenilmiş oldu.

Ne yazık ki bu bilgi artık ona bir fayda sağlamıyordu, başı ciddi anlamda dertteydi ve o dertten kurtulamayacağını bilerek için müneccim olmaya gerek yoktu. Kısaca Hakan Bay-

Bakmadığı tek yer Emniyet Müdürlüğü Binası'nın ziyaretçiler için ayrılan otoparkıydı. Dilan'ı orada bulacağına dair bir ümit taşııyordu ama Barış'ın başka şansı kalmamıştı. Saatler önce yanından ayrılan genç kızın yalnız kalmasını iyi olacağını düşünmüş, toparlanmak için ona zaman tanımıştı. Ancak ortadan kaybolduğu süre uzadıkça onu merak etmeye başlamıştı.

Hızlı adımlarla otoparkı arşınlayan Barış, tam ümidini kaybedip geri dönmek üzereyken Dilan'ı gördü.

İki aracın arasında alçak kaldırma oturmuş, göğsüne çektiği dizlerini kollarıyla sarmıştı. Top hâlini alan genç kızın inip kalkan sırtı ise onun ağladığına işaret ediyordu.

Ağzına gelen küfrü serbest bırakan Barış, adımlarını yavaşlatıp sessizce yanına oturdu. Onu korumak istercesine uzun kolunu genç kıza dolayıp bedenini kendine yasladı. Böyle zamanlarda ne söylenir, nasıl teselli verilir, hiçbir fikri

yoktu. O nedenle bir süre daha susmanın mantıklı bir davranış olacağına kanaat getirip sadece bekledi.

Gözyaşları dinmek yerine daha da şiddetlenen Dilan'ın bedeni zelzeleye kapılmış gibi sallanmaya başladı. Barış da tutuşunu sertleştirip, "Bunu kendine yapma," dedi. "Hakan'ın sana ihtiyacı var. O bir suçluymuş ve kurtulamayacakmış gibi davranma."

"Onun... Onun için... Ağlamaktan başka... Ne yapabilirim?"

Hiçkırıkları arasında kesik kesik konuşan Dilan'ın hâli, sevdiği adamı kaybetmiş her kadındaki gibi perişandı.

"Yanında olabilirsin."

"Aileden olmadığımı için onu görmeme izin vermiyorlar."

"İlla ki onu görmene gerek yok, güçlü ol, sağlam dur ve kalbini hissetmesini sağla."

Başını, Barış'ın güven veren göğsünden kaldırmayan Dilan, "Sen bizim birlikte olduğumuzu biliyor muydun?" diye sordu.

"Ne zaman başladığımı değil ama uzun süredir devam ettiğini biliyorum."

"Kızmadın mı?"

Dilan'ın başını tutup kaldıran Barış, "Arkamdan iş çevrilmesinden hiç hoşlanmam," dedi. "Ama birbirinize çok yakıştırdunuz, o yüzden uzun süre kızgın kalamadım."

Donuk bakışlarını yere sabitleyen Dilan, artık ağlamıyordu ama yaşlarının yanaklarında bıraktığı izler hâlâ tazeydi. "Ben onu kırmıştım, kendimi affettirecek vaktim dahi olmadı."

"Bundan sonraki ilk hedefin kendini affettirmek olsun."

"Onu terk etmiştim."

"Hakan gibi bir adamı terk ettiğin için deli olmalısın."

"Sana yaptığını sandığımız şey yüzünden senin tarafını tutmam gerektiğini ve artık onunla görüşmemin yanlış olacağını söyledim."

"O meselede ben bile kendi tarafımda değildim, ama senin yerinde olsaydım aynısını yapardım."

Başını kaldırmadan gözlerini Barış'a diken Dilan duyduklarının doğru olmasını dilercesine, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Hatta sadece ben değil, Hakan bile öyle yapardı, aksi şekil de davransaydın onu hayal kırıklığına uğrattırдын."

"Yine de keşke ondan özür dileme şansım olsaydı."

Umutsuzluğu her hâlden belli olan Dilan, adamın ondan uzaklaştırmak için böyle söylediğini biliyordu. "Avukatı duydu, işimiz zor dedi."

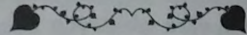
"Fakat imkânsız demedi."

Kafasını sağa sola sallayan Dilan'ın burnu ve gözleri ağlamaktan kızarıp şişmişti. "Onu çok seviyorum."

"O zaman bugünleri atlatana kadar sevgine tutun, işe yarayacaktır."

"Sevgi... Her şeyin sebebi de o zaten." Bir süre susan Dilan, kollarını Barış'ın boynuna doladı. "Keşke yirmi gün öncesine geri dönebilsek, keşke o hafta sonu Serra bizimle kalmasaydı, keşke sen ona gül göndermeseydin ve keşke o da lanet gururunu kurtarmak için antrenmanın ortasına dalmasaydı ve o fotoğraflar hiç çekilmeseydi."

Keşkeleri bitmeyen Dilan yeniden ağlamaya başladığında onu bir kez daha durdurma girişiminde bulunmayan Barış da ona sarılıp yaşlarını akıtmasına müsaade etti.

Ağlamaktan bitkin düşen Dilan'ı eve götüren Barış, uyanıyana kadar başında beklemiş sonra da Fırat'la sohbet etme fırsatı yakalamıştı. Onu ürkütüp kaçırmak istemiyordu ancak yaşanan son gelişmeler hakkında ne düşündüğünü ve genç adamın rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyordu.

Ne yazık ki niyetini anlamış gibi Fırat, o konunun açılmasına izin vermemişti. Zaten, nasıl oraya geldiğini hatırlamıyordu fakat ana konuları bir şekilde Serra olmuş ve sohbet orada takılı kalmıştı.

Fırat'ın sözleriyle genç kadının anlattıkları neredeyse aynıydı. Susmak, diye tutturmuşlar ve ilişkilerini onun üzerine kurmuşlardı ki Barış bunu anlamıyordu, galiba da hiç anlamayacaktı.

Muhabbeti kısa kesip odasına çekilen Fırat'ın ardından Barış da Emniyet Müdürlüğü'ne geri dönmüştü. Savcı, Hakan'ın nöbetçi mahkemeye çıkarılmasına karar vermiş ve kefalet talebini reddetmişti.

Maalesef ki avukat da davalarından çok emin değildi. Ortada bir ceset ve Hakan'ın cinayeti işlemek için iyi bir nedeni vardı. Daha da kötüsü silah olarak kullanılan küllüğün üstünde genç adama ait parmak izi ve kan bulunmuştu. İlk mahkemelerinde tutuklu olarak yargılanmasına karar verileceğine kesin gözüyle bakıyordu. Hakan'ı kurtarmak için yapılacak en iyi şey, cinayeti başkasının işlediğine dair bir tanık veya kanıt bulmaktır.

İçindeki ses, Barış'a güzel şeyler fısıldamıyordu. Hakan, suçsuzdu, buna emindi, daha bu sabah bencil olmasını öğütlediği adamın böyle bir vahşiliği yapabileceğine inanmıyordu. Fakat... Her defasından cümlesini burada kesiyor, gerisini aklına dahi getirmek istemiyordu.

Emniyet Müdürlüğü'nde beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Ne var ki genç adam için duyduğu üzüntü, onu eve gidip rahat yatağında yatmaktan da alıkoyuyordu.

Arabaya bindiğinde nereye gittiğini bilmiyormuş gibi davranmadı. Kendini kandırmak kaderi kandırmaya çalışmaktan daha zordu. Susmak denilen şeye bu defa da onun ihtiyacı vardı ve bunu nerede yapmak istediğini biliyordu.

Serra'nın evinin önüne geldiğinde arabanın motorunu durdurmadı. Genç kadına ne söyleyecekti? Geçen sefer yani o muhteşem öpüşmelerinden sonra Serra onu kovalamıştı. Gerçi kendi de durup onu öptüğü için pişman olmadığını ve özür dilemeyeceğini söylememişti; daha doğrusu söyleyememişti.

Ne var ki genç kadının mavisi ve derinliğinde ne gördü-

günü bildiği gözlerine bakmak, kokusunu hissetmek için yapıp tutuşuyordu. Olmaması gerekiyordu ama oluyor ve bunları hissetmekten kurtulamıyordu işte. Bumerang ve dönüp dolaşıp kendini Serra'nın yakınında, onu görmeye ve ona dokunmaya çalışırken buluyordu.

Oysa Serra sıkıcıydı. Sert, yorucu ve ne zaman laf sokacağı belli olmayan biriydi. Barış, naif ve yumuşak kadınları severdi; onu yormayan ve boyun eğen...

Fakat Serra, güven veriyordu. Ona rahatlıkla arkasını dönabiliyor, aklından neler geçtiğini, ne planlar yaptığını düşünmüyordu. Çünkü genç kadın hesapçı değildi, fikirlerini ve hislerini söylemekten çekinmiyordu. Yine de burada olmaması, onu Serra'ya doğru çeken güce direnmesi gerekiyordu.

İki eliyle tuttuğu direksiyonu iyice sıkın Barış, çekip gimenin yapılacak en doğru şey olduğuna kendini ikna edemedi. İkilemelerine rağmen Serra'yı görme isteği ağır bastı.

Ellerini direksiyondan çekip motoru durdurdu ve yavaşça arabadan indi. Işıkları tamamen kapalı olan evin bahçe kapısını açıp aynı şekilde verandaya doğru ilerledi.

Belki de Serra'nın evde olmaması bir işaretti. Nefsine direnirip geri dönmeliydi. Düşüncelerine rağmen ilk basamağa oturdu. Bahane aramakla boşuna uğraşıyordu, Serra'yı görmeden gitmeyecekti.

Serra'nın Fırat'la gazeteye haber olan fotoğraflarını ilk gördüğü andan beri devam eden olaylar silsilesinin hızına ayak uyduramıyordu. O zamanlar kendini yeniden bir kadının kapısında beklerken bulacağını söyleselerdi büyük ihtimalle bunu dile getirenin yüzünü tanınmaz hâle getirirdi. Oysa şimdi sabaha kadar da burada durması gerekse duracaktı. Fakat dakikalar geçtikçe Serra'nın nerede olduğu ile ilgili ihtimalleri değerlendirmeye başladı ve çıkan sonuçtan hiç haz etmedi. Bekâr bir kadının cuma gecesini ailesiyle yemek yiyerek geçirdiği yalanına sıkı sıkı sarılmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Neyse ki şans ondan yanaydı da uzun süre beklemesine gerek kalmadan sokak lambasının aydınlatığı yolda gelen arabanın sesini duydu ama başını kaldırmadı. İki yana açtığı bacaklarına dayadığı kollarıyla aldığı pozisyonunu bozmadan oturmaya devam etti.

Açılıp kapanan kapı seslerini ve sonra yürümeye başlayan ayak tırtıklarını duydu. Sadece saniyeler sonra ise, "Sen orada ne yapıyorsun?" diyen Serra'nın sert çıkışını işitti. "Ödümü kopardın."

Kaşlarını çatan Barış, ne göreceğini bilerek başını kaldırdı. Kollarını göğsünde kilitlemiş ve yüzündeki tüm ifadeleri siliş geriye sadece kızgınlığı bırakmış olan Serra'yı gördüğünde ise gülümsemeden edemedi.

Yerinden kıpırdamadan bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirdi. Kadın ve ona ait olan her şey seyredenine güzel şeyler hissettiriyordu.

Saçları dünyanın sekizinci harikasıymış gibi çıplak omuzlarından aşağıya dökülmüştü. Loş ışıkta parlayan mavi gözlerinden bakışlarını çekmek istemedi ama Serra'nın boynunun tüm güzelliğini gözler önüne seren ve omuzlarını açıkta bırakan elbisesi tüm dikkatini dağıttı. Onu görmeye alışık olduğunun dışındaydı. Bedenini saran ve vücut kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah ışıltılı elbisesi dizinin hemen üstünde bitiyordu. Ancak göğüs dekoltesi olması gerekenden fazlaydı. Sanki çok özel bir yerden, bir randevudan geliyormuşçasına özenle hazırlanmıştı. Çenesini sıkıp dişlerini birbirine geçirirdi. Öfke çığ gibi içinde büyümeye başlamışken Serra'da gelmiş ve tam önünde durmuştu.

"Seni üçüncü kere kapıma getiren şey nedir?"

"Sen bu kılıkta nereden geliyorsun?"

"Seni ilgilendirmediğini söyleyememe gerek yok sanırım, o kadarını kendin de anlayabilirsin."

Ona meydan okuyan ve elindeki küçük çantasını kolunun altına sıkıştıran Serra'ya dik dik baktı ama oturmaya devam

etti. "Bu saatte bu kılıkta nereden geliyorsun?" diye ısrarla ve her hecenin üzerine basarak tekrar sordu.

"Sanırım söyleyeceğin önemli bir şey yok, o zaman sana iyi geceler."

"Eğlenebildin mi bari?"

"Hiç fena değildi."

Yan tarafına geçip eve ulaşmaya niyetlenen Serra'yı daha ilk basamaktayken bileğinden yakalayan Barış ayağa kalktı. Kendi ifadesi de en az kadınınki kadar sertti.

"Daha birkaç gün önce başka bir adamla öpüştün."

"Ne olmuş, evlenmedik ya."

"Bu sen değilsin, neden böyle davranıyorsun?"

Gözlerini deviren Serra, "Bu neden seni ilgilendiriyor?" diye sordu.

Kesinlikle Barış'ı ilgilendirmiyordu, tabii pratikte. Çünkü ilgilendiriyormuş gibi hissediyordu ve şu anda öfkesi onu ele geçirmişti. Genç kadının tutmaya devam ettiği bileğini kendine doğru çekti ve Serra'yı bedenine yasladı.

"Beni yine kışkırtıyorsun!"

"Seni kışkırtıyor muyum? Bunu, tam olarak nasıl ve ne zaman yaptım?" Barış'ın değdiği yerlerde başlayan yangın tüm vücuduna yayılmış ve nefesini kesmişti. İlk günden beri hiç azalmayan bu tepkileri, beklentileri arttıkça daha da dayanılmaz olmuştu. Kendini zorlayan Serra işe yarar umuduydu nefesini üfledi ve, "Bence sen zaten buraya gelmeden önce kendini kışkırtmışsın, ama bu sefer sana istediğini vermeyeceğim," dedi.

"Oysa ben sadece arka bahçem hakkında konuşmaya gelmiştim."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle ve hayırı cevap olarak kabul etmediğimi de baştan söyleyeyim."

"Bazen verilen en uygun cevap budur."

"Bu, o zamanlardan biri değil." Serra'nın sesi duygudan yoksundu ve bu Barış'ı daha çok kızdırdı.

"Neden?"

"Geç kaldın."

Her ikisi de arka bahçeden bahsetmiyordu ve bunu ikisi de biliyordu.

"Hiçbir zaman geç değildir."

Her zamankinden daha agresif görünen Serra gözlerini devirdi. "Senin için olmayabilir, ama benim için çok geç."

"Seni ikna edebilirim."

Ne yaptığını bilen bir adamın kendinden eminliğiyle sarf ettiği sözler Serra'nın nefesini tutmasına neden oldu. Buna iki şekilde karşılık verebilirdi, biri kalbinin birisi de aklının fışıldadığı. İkinciye seçmesi gerektiğini bilse de o ilkini tercih etti.

"Kendini ikna ettin mi ki, beni ikna etmeye çalışıyorsun."

"Senin de beni ikna edebileceğini düşündüm."

Serra'nın böyle bir isteği artık yoktu ve karşı konulması güç bir ilah gibi önünde dikilmiş adama bu defa yenilmeyecekti. Aralarında geçenlerden dolayı asla pişman olmuyordu ancak Barış'ın pişmanlıkları onu yormuştu. Tamam, biraz da kırmış olabiliirdi.

Gerçekten incinebilir olduğunu belli ederek, "Eğlence bitti," dedi ama buna gerek yoktu çünkü öyle olduğu zaten belliydi. "İyi geceler."

Bu sahnenin sonunda kendini adamdan kurtarıp eve girmesi ve ardından kapıyı kapatarak Barış'ı hem evinin hem de hayatının dışında bırakması gerekiyordu. Üstelik adamın kararlılığının an be an zayıfladığını gördükçe kaçmak için aceleci davranmak zorunda olduğunu da farkındaydı, ama yapamadı. Başka bir güç tarafından alıkoymuşçasına ne bacaklarını hareket ettirebildi, ne de bakışlarını adamın puslu gözlerinden çekebildi.

Ancak saniyeler geçip gittikçe Barış'ın sessizliğine yönelik tepkisi birkaç duygunun, başta hayal kırıklığı ve öfkenin karşını oldu.

Suskunluğuna Serra'nın verdiği reaksiyonları görebilen

Barış yeterli olacağına inanarak, "Sadece düşünüyordum," dedi.

"Düşünme işini kapıma gelmeden önce yap."

"Öyle yaptığımı sanıyordum."

"Biliyor musun, kararsız insanlardan hiç hoşlanmam. Ya benden nefret et ya da beni kendine yakın tut, ya benden uzak dur ya da bana sarıl, olay bu kadar basit."

Serra konuşurken Barış da genç kadının zarif boynunda gezdirdiği bakışlarını her an onu içine alacak bir anaför gibi olan derin gözlerine kaydırdı. Aynı şekilde aldığı karşılık belki saniyeden bile kısa sürmüştü ancak Barış'ın korkması için yeterli olmuştu. Çünkü bazı şeyler artık aynı değildi. Özellikle genç kadının bu hâlde nereden gelmiş olabileceği ile ilgili yaptığı tahminden ve o tahminin ona hissettirdiklerini keşfettiğinden beri.

Barış bu nedenle, "Bir daha kapına gelmek istemiyorum," dedi ama yine geleceğini biliyordu.

Adamın sözleri Serra'nın göğsünde katlanılmaz bir ağrıya sebep oldu. Canı yanıyor olmasına rağmen en çok neresinin ağrdığını kestiremiyordu. Kalbi, midesi hatta ruhu bile olabiliyordu.

"Güzel, seçimini yapmana sevindim, hadi git o zaman ve bir daha da sakın gelme."

"Eğer yapabilseydim gider ve bir daha geri gelmezdim."

"Seni durduran şey ne?"

Barış ona bir yanıt vermedi. Gözlerini Serra'dan ayırmadan dişlerini kenetledi. Anlaşılmak için kendini anlatmaya çalışmak zordu, bu yüzden sessiz kaldı. Çünkü Serra'yı gördüğünden beri inandığı her şey bir buhar bulutu gibi kaybolup gitmişti.

Duygularını sabit tutmaya çalışan Serra ise hâlâ konuşabiliyorsa salgıladığı adrenalin sayesindeydi. "Lütfen bir daha da karşıma çıkma!" dediğinde ise adamın bir karara vardığını sanmıştı. Bu gel gitlerden ve inkârlardan yorulmuştu. Çünkü kalbi haindi ve ona ihanet etmişti.

Gövdesine yaslı durduğu adamdan bileğini beklenmedik bir rahatlıkla kurtaran Serra yürümeye başladı. Seri şekilde ulaştığı kapıyı açtı ancak içeri girmek için acele etmedi.

Hareket etmeyi unutmuşçasına önünde dikildiği kapıyı yanına gelen Barış omzunun üzerinden uzanıp tekrar kapattı ve her ikisini de evin dışında bıraktı.

Barış bir an için, genç kadının ona çıkışmasını ve ne yapmaya çalıştığını sormasını bekledi. Ancak Serra hiç kıpırdamadan yanına dikilmeye devam edince onu kendine doğru çevirdi ve çenesinin de duyduğu ama dile getiremediği

Tıpkı kendisinin de duyduğu ama dile getiremediği umutsuz arzuyu Serra'nın mavi gözlerinde gördüğünde, "Yapmam gereken ardıma bakmadan gitmek," dedi. "Ama istediğim bu değil. Çünkü aramızdaki bu çekime karşı koyamıyorum, o benden daha güçlü."

"O zaman işini kolaylaştırayım, ateşe dokunmak konusunda söylediklerimin hepsini geri aldım, gönül rahatlığıyla gidebilir ve o çekimi yok sayabilirsin."

Bu defa adamı ardında bırakmaya kararlı olan Serra sertçe yüzünü çekip olabilecek en hızlı şekilde bir kez daha kapıyı açtı. İçeriye doğru attığı ilk adımla birlikte güçlü bir çift el onu belinden yakaladığında ne olduğunu anlamadı. Bir anda kendini ise tüm görüş alanını kapatmıştı. Barış'a o kadar yakındı ki yüzüne bakmak için kafasını kaldırması gerekti.

Adamın göz bebeklerinin etrafındaki yeşil benekleri görebildiği gibi bedeninden yayılan baştan çıkarıcı kokuyu da alabiliyor ve o koku onu istediği tepkileri vermekten alıkoynuyordu. Aslında bunların hiçbirine gerek yoktu. Barış'ın her şeye kolayca hükmedebilen varlığı, Serra'yı şimdi değil, adamı daha ilk gördüğü andan itibaren boyunduruğu altına almıştı.

Barış, bir ilişki peşinde değildi. Buraya da aslında susmaya değil, karşı koyamadığı Serra'ya dokunma isteğini dindirmeye gelmişti. Ama cennetin kızlarından biri ve onun ödüllü-

müş gibi karşısına dikilen Serra'yı gördüğü andan beri man-tığının sesini duymaz olmuştu.

Genç kadını tutmaya devam ederken bakışlarının Serra'nın vücuduna temas etmesinden özellikle kaçınarak yüzüne baktı. Konuşabilmek için bu manzarayı görmeye ihtiyacı vardı.

Patronun kim olduğunu hatırlatan sesiyle, "Her şeyi yanlış anlıyorsun," diyen Barış konuşmaya başladığında büyük bir karınca ordusu Serra'nın teninde dolaşmaya başladı. Bu güneşten bile daha baştan çıkarıcı olması bir yana, onda insanı meraklandıran bir şeyler vardı.

"Belki de sen anlatmayı beceremiyorsundur."

Barış'ın dudakları küçümseyici bir gülüşle büktüldü ve attığı hoş kahkaha ile ortamı bir anda yumuşatırken gözleri şehvetle parladı. Yüzünü iyece Serra'ya yaklaştırdı ve nefesleri birbirine karıştı. "Çok konuşuyorsun"

"Sustur beni o zaman, en azından bunu nasıl yapacağımı biliyorsundur."

"Önce bana bir cevap vermen lazım, bu kılıkta nereden geliyorsun?"

Kahkaha atma sırası Serra'ya geçmişti. İnanamıyormuşçasına başını salladı fakat bu defa adama boyun eğdi. "Şirketin sıkıcı açılış partilerinden birindeydim."

"Sen tam bir baş belasısın."

"Kesinlikle öyleyim."

Onu görmek demek, onu istemek demekti ama uzun zamandır Serra'yı arzulamak için Barış'ın onu görmesine gerek kalmamıştı. Eğer onunla olmazsa yaşamaya devam edemeyecekmiş gibi hissediyordu. Tüm kuralları hiçe sayabilirdi. Ve bunu, Serra'nın da yapabileceğini düşündü. Bir kez yaşayabilir ve bu garip durumdan kurtulabilirdi.

Genç kadının omuzlarını serbest bırakıp arkalarında hâlâ açık duran kapıyı kapattı. Ne istediğini açıkça belli etmişken

yeniden Serra'nın gözlerinin içine baktı. O saf arzu daha da güçlenmiş şekilde oradaydı.

Artık düşünmeyi bırakan Barış, tüm açlığıyla ona sarılıp dudaklarını Serra'nın fazlasıyla öpülesi dudaklarına değdirdi ve bedeniyle genç kadını duvara doğru bastırdı. Bu sefer ki temas kurmuş dalların ateşi bir anda harlaması gibi onları yakmaya başladığında Serra'nın inleyerek ona karşılık vermesi uzun sürmemiştir. Naifçe başlayan dokunuşlar önlenebilir şekilde çılgınca öpüşmeye dönüşmüştü.

Bu anı yaşamak için çok uzun süre beklemiş ve her ikisi de olmadık zamanlarda hayalini kurmuştu.

Onlara sonsuzmuş gibi gelen dakikaları, birbirlerine sıkı sıkıya sarılıp ağızlarını gidermeye çalışarak geçirdiler. Ne var ki sanki hiç doyamayacaklarmış gibi geçen her anla birlikte istekleri daha da arttı. Güçlü nefes alışlarının sesi evde yankılanırken tek bir vücut hâlini alan bedenleri alev alevdi, ancak yeterli değildi.

Serra'dan bir anlığına bile uzaklaşmaya dayanamayacak olan Barış, tek seferde kucağına aldığı kadının bacaklarını kendi beline doladı. Yatak odasına aramakla zaman kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Son gelişinde hayalini kurduğu sahillerle.

Elleriyle yüzünü avuçlayan genç kadının araladığı dudakları en az onunkiler kadar aç ve istekliydiler. Yine de her detayını yaşamak ve tüm tadına bakmak için başını Serra'nın boynuna gömdü. Tadı da en az kokusu kadar dayanılmazdı.

Böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamadığını ve bundan sonra aynı hazzı başka bir kadının ona veremeyeceğini biliyordu. Sırf bu yüzden yere indirdiği Serra'nın da aynı şeyleri hissetmesini sağlamakta kararlıydı.

Ellerini beline doladığı genç kadının elbisesinin arkasındaki fermuara uzandı. Tenini teninde hissetmek ve onun ateşliyle yanmak istiyordu. Yaşadıkları bu şey gerçek olama-

yacak kadar güzeldi ve Barış bu tatlı rüyadan uyanmamak için gözlerini kapadı. Sonra şelvetin başka bir hâlde bürün-
düğü Serra'nın güzel yüzünü görmek için yeniden açtı.
ğında genç kadın hâlâ karşısında ve çıplaktı.

Erkenden uyanma alışkanlığı bu sabah tüm hükmünü kaybetmişti. Vücudundaki tatlı yorgunluk ona biraz daha uyumasını sessizce emrederken Serra'nın ona itiraz edecek gücü yoktu. Tüm gücünü dün gece kullanmıştı.

Dün geceyle birlikte Barış'ı hatırladı ve tatlı yorgunluğu-
nu hiçe sayarak adamı görme isteğiyle hemen gözlerini açtı.
Ne yazık ki çıplaklığını örten çarşafın altında yalnız olduğu-
nu hissetmesi daha kısa sürede gerçekleşti. Yine de temkinli
davranarak yatağın ondan arta kalan kısmına baktı. Yanılma-
mıştı. Adamın ardında bıraktığı iz tüm sıcaklığını korurken
Barış'ın geceyi onunla birlikte geçirdiğine dair başka herhan-
gi bir işaret yoktu.

Odayı saran koku gece burada neler yaşandığını ele veri-
yordu. Ortaya saçılan dağınıklık ve Serra'nın şişmiş dudak-
ları ise o kokuyu doğruluyordu. Ne yazık ki salonda başlayıp
yatak odasında biten ve her anını hatırladığı gecenin geride
bıraktığı tatlı yorgunluk, Barış'ın yanında olmadığını anla-
dığından beri yerini isimlendiremediği bir sızıya bırakmıştı.

Midesi ağrıyordu ama ellerini karnına bastırdı. Ne
bekliyordu bilmiyordu fakat yatakta terk edilmeyi de hak et-
memişti. İçi burkuldu. Bu çok aşağılayıcı ve acı vericiydi.

Bir süre hiç kıpırdamadan o hâlde durdu. Serra hiçbir za-
man ağlayan ve mızızlanan kadınlardan olmamıştı. Ancak
şimdi, yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını engelle-
yemiyordu ki sebebini dahi anlamamışken onları nasıl dur-
duracaktı?

Geçirdikleri muhteşem gecenin sabahında adam onunla
uyanmak istememiş ve kaçmayı tercih etmişse bunun için

yapabileceği bir şey yoktu, keşke olsaydı ama yoktu. Çünkü pişmanlık duymadığı bir hatayı nasıl tarif edeceğini ve neden böyle hissettiğini bilmediği gibi bu histen nasıl kurtulacağını da bilmiyordu.

Kelimeler, bazen ne kadar boş ve anlamsız oluyordu. Şu anda hiçbir Serra'nın duygularını ifade edecek güfte değildi.

Peki, şimdi ne yapmalıydı? Oturup gözyaşlarının hesabını tutup zamanını kendine acıyarak mı geçirecekti? Hayır, bu hiç ona göre değildi.

Kendi gözlerindeki arzuyu Barış'ın gözlerinde de görmüştü. Fakat unuttuğu çok önemli bir detay vardı, gözlerinde başlayıp tüm tenine yayılan o istek adamın aksine Serra'nın göğüs kafesinden içeriye girmişti.

Birkaç saniye düşünmeye ara verdi. Ulaştığı gerçek Serra'yı gafil avlamıştı.

Dün gece bu yatağa girip arzuladığı adama kayıtsız şartsız teslim olduktan sonra o artık başka birine dönüşmüştü. Kırılmış, Naif, güçsüz ve perişandı.

"Kalçadaki izden sonra bir de uykucu olduğunu öğrendim, bakalım daha neler göreceğim."

Bir anda odayı dolduran ses ona doğru yaklaştığında Serra'nın tüm duyuları alarına geçti ve kalbi olması gerektiğinden çok daha hızlı çarpmaya başladı. Yanına oturan adam yatağı sarstığında olabildiğince hızlı şekilde yanaklarındaki izleri silmeye çalıştı, ne var ki üzerindeki çarşafı açan Barış, ondan önce davrandı.

Elinde tuttuğu örtüyü bırakmayan adam şaşkın hâlde, "Ne oldu?" diye sordu. "Ağlıyor musun?"

"Bunun için bir sebep var mı?"

"Bence yok, ama kadınları hele ki en gelişmiş türü olan seni anlamam mümkün olmadığı için emin olamıyorum."

Adamın elinde tuttuğu bezi alıp boğazına kadar çeken Serra oturma pozisyonuna geçti. "İyi bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Demek sabahları huysuz oluyorsun?" Yavaşça ayağa kal-

kan Barış, ellerindeki teri silmek istercesine avuçlarını bacaklarına sürtü. "Ne zaman ayılırsın, iyisi mi ben o zaman geleyim."

"Neredeysin?"

"Nerede miydim?"

"Evet, neredeysin?"

"Hiç normal olmayı ve alışagelmış tepkiler vermeyi denedin mi?"

Gözlerini deviren Serra, "Gittin sandım," diyerek derdini söyledi.

Çatık kaşları birden yumuşayan Barış içinden gülümsedi. İnanması zor bir durum yaşıyormuş gibi etrafına bakındıktan sonra az önce kalktığı yere tekrar oturdu. "Gideyim mi?"

"Gitmeni istediğimi söylemedim, sadece gittiğini sandım dedim."

"Aslında antrenmana geç kalıyorum, o yüzden gitmem lazımdı ama senin uyanmanı bekledim. Bu arada da Hakan'la ilgili son durumu öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yaptım ve mutfağında yiyecek bir şeyler aradım."

"Buldun mu peki?"

"Açlıktan ölmüş birkaç fare dışında bir şey yoktu, zavalılar."

Serra, yanında duran yastığı kapıp adama fırlattı ama iskaladı. Ancak rahatlamıştı ve nihayet gülümsedi. "Telefonla sipariş verebilirim."

"Fıkırımı değiştirdim," diyerek genç kadının sıkı sıkı sarıldığı örtüyü çekti. "Bundan daha mükellef bir kahvaltı düşünemiyorum."

Serra da aynı cüretle sırtını yatak başlığından ayırıp kollarını adamın boynuna doladı. "O zaman başlamak için neyi bekliyorsun?"

"Önce gözümü doyurmak istiyorum."

"Vaktinin azaldığını söylemiyor muydun? Hızlı tüketilen yemek mideye oturur."

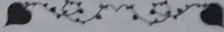
"Bünyem sağlamdır, hiçbir şey olmaz."

"Ama benimki değil, yavaş yavaş ve tadım alarak yemeyi tercih ederim."

"Hiç merak etme, emin ellerdesin."

"Hep laf hep laf..."

Keyifli kahkahasıyla gözleri parlayan Barış, "Başıma bela olacağını biliyordum," dedi ama dudakları Serra'nın boyundan başlayarak lezzetli bir yolculuğa çıktığında hiç de hâlinde şikâyetçiyim gibi görünmüyordu.

Serra, yarım saat gecikmeli olarak yolladığı Barış'ın ardından evde kalıp cumartesi gününün tüm nimetlerinden yararlanmaya ve keyifle başlayan gününü aynı şekilde sonlandırmaya karar verdi.

Sürekli sırtıttığının farkındaydı. Çünkü dünya sadece on iki saat öncesine göre daha harika ve daha muhteşem bir yer hâline dönüşmüştü. Kendini şapşal gibi hissediyordu ama o, mutlu bir şapşaldı. Zaten her anlamda muhteşem geçen bir gecenin ardından hissettiklerinin daha azı, yaşananlara büyük haksızlık olurdu.

Onu ablukaya alan negatif enerjiden kurtulup keyifli ruh hâlini de fırsat bilerek ertelediği işlerini yapmaya koyuldu. Bir taraftan sıcak kahvesini yudumlarken öte yandan kız kardeşlerini arayıp seslerini duydu ve onlara iyi olduğunun haberini verdi. Her zaman anlatacak çok şeyi olan Asya sohbeti uzun tutunca maalesef onu azarlamak zorunda kaldı.

Son olarak da nasihat duyacağını bile bile seyahatlerinden dönen annesini aradı ama beklediğinin tersine sitem işitti. Kadın, artık onlara zaman ayırmadığından şikâyet etti. Birkaç günlüğüne de olsa ondan gelmesini isteyen annesine ise hayır demekte sakınca görmedi.

Geçirdiği kaza sonrasında Tanem'in hafızasındaki boşluklar dolmuş ve o andan beri Serra, Sancaktar Villasında çok az zaman geçirmeye başlamıştı. Çünkü sadece altı yaşındayken omuzlarına yüklenen büyük sırdan kurtulup huzura

kavuşmuş ve artık onu, o eve bağlayan bir şey kalmamıştı. Ailesini seviyordu, onlar için yapamayacağı şey yoktu, fakat gellemiyordu.

Mehmet'e ve ona, "Bu, ailemizin sırrı, kimseyle paylaşmamalıyız," demişlerdi. Ama o bir çocuktuk, düşünmeden susarak atlatmıştı. Ergenliğini zaten es geçmişti, genç bir kız olduğunda ise durumu daha vahim bir hâle gelmişti.

Serra'nın Mehmet'le olan ilişkisi de o günlerde bozulmuştu. Onlar kötü bir sırrın ortağıydı ve artık suçluydular. O suçla büyümeyi başarmak için unutmaları gerekiyordu. Ne var ki bir arada bulundukları sürece bu söylenildiği kadar kolay olmamıştı. Ve onlar da çare olarak birbirleriyle konuşmayı bırakmışlardı. Birbirlerinin yüzüne bakmış fakat hemen ardından gözlerini kaçırıp durmuşlardı.

Dost denilen şey ise paylaşmak için vardı, ne yazık ki Serra böyle bir lükse sahip değildi. Onun sadece susması gerekiyordu. Keyifli ya da üzgün, kızgın veya mutlu bir anında dilini tutmayı başaramazsa diye yanına kimseyi yaklaştırmamış ve giderek kendini yalnızlaştırmıştı. Konuşmak ve dertleşmek gibi insancıl davranışları feda ederek susmayı öğrenmişti. Kimse ona bir şey sormasın o da anlatmak zorunda kalmasın diye kaçmıştı. Bu hüznü bir tabloydu ancak sırrı, bu şekilde güvende kalmıştı.

Ailesinin büyük sırrı ondan ve Mehmet'ten çocukluklarını çalmıştı. Ah! Ama ne yazık ki Mehmet'in durumu çok daha fenaydı.

Kahvesini sehpanın üzerine bırakıp başını geriye doğru attı ve yüzünü güneşe çevirdi. Dudaklarından bir inilti eşliğinde *zavalı Mehmet*, diye bir nida döküldü. Eğer ona seçme şansı verilseydi nasıl bir hayat tercih ederdi diye merak etmeden duramadı. Onun için üzölmeye başladığını fark ettiği an yerinde doğrulup kendini toparladı. Bu şekilde devam ederse

kısa süre sonra adama hak vereceğini bildiğinden düşüncelemini sapıyıp yoldan geri çevirdi.

Uzaklara bakan Serra, aklına üşüşen kötü anılarıyla mutluluğuna gölge düşürmüştü. Onu dünyaya geri getirense çalan kapının sesi oldu.

Yavaş hareketlerle yerinden kalkıp salona geçtiğinde değişen ruh hâlinin etkisinden kurtulmaya çabaladı.

Kimin geldiğini merak etmeye ihtiyaç duymadan kapıyı açtığında ise karşısında görmeyi beklediği en son kişiyle karşılaştı. Sanki düşünce gücüyle adamı davet etmiş gibi her zamanki dik, güçlü ve kendinden emin duruşuyla Mehmet'i elleri cebinde kapısında dikilerken gördüğünde şaşkınlığını gizlemedi.

"Hayırdır, hafta sonları yapacak daha iyi bir işin yok mu?" "Muhakkak vardır."

"Olduğuna eminim," diyen Serra ona içeri girmesini ısrar etti. "Ama sanırım sen bana gelmeyi tercih ediyorsun."

Belirlediği sınırların dışına asla çıkmayan Mehmet'in bunu nasıl başardığı tam bir muammaydı. Genç adamın yüzüne bakıp, ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü anlamak ise mümkün değildi.

Mehmet, salonda oyalanmadan terasa çıktı. Serra'nın soğumaya yüz tutmuş kahve bardağını masanın ortasına doğru iteleyip az önce genç kadının oturduğu yere nizami şekilde bedenini bıraktı.

Yerine yerleştikten sonra ancak konuştu. "Aslında bugün çalışırsın sanıyordum, o yüzden seninle konuşmak için dün gece gelmişim."

Mehmet daha cümlesini bitirmeden Serra'nın beyin ölümü gerçekleşti ve klasik utanma semptomlarının tümümü sergilemeye başladı. Ağzını açtı ama söyleyecek tek kelime bulamadı ve tabii yanaklarının az sonra alev alacağını ise belirtmeye gerek yoktu.

"Koskoca, akli başında ve ne yaptığını bilen bir kadınsın." Mehmet uzatmaya ve konunun kıyılarında dolaşmaya gerek

görmedi. "Oturup sana nasihat vermeyeceğim ki zaten seni Barış Dağlı hakkında uyarmıştım, ama benim sözlerimin maksadını aşan sözlerim için özür dilemeye geldim ve her ne yaşıyorsan sadece mutlu olmanı dilediğimi bilmeni istiyorum."

"Fırat'la bir ilişkim olmadığını duymuşsundur."

"Evet, ama özürlüğün gerçeği öğrenmemle bir ilgisi yok."

"Ne ile ilgili?"

"Telefonda söylediklerim için kendimi affedemiyorum."

Asla hak etmediğin ve aslında inanmadığın şeylerdi. Öyle nim." Mehmet, her kelimesinde dürüst ve içtendi. "Sen sevilesi bir kadın ve müthiş bir kardeşsin."

"Şimdi koşup boynuna sarılacağım ve her şeyi geride mi bırakmış olacağız?"

Kalbi kırılmış gibi bir hava yaratmaya çalışan Mehmet'in gözlerinin kenarında oluşan kırışıklıklar affedildiğini bilmenin oluşturduğu saklı neşeyi ele veriyordu.

"Tercihim o yönde olurdu ama karşımdaki sensin, bu yüzden gereksiz hayallere kapılmıyorum."

"Eğer bundan sonra, fikirlerini kendine saklarsan, özürümü kabul ederim."

"İşe yaramayan fikirlerimi boşuna beyan edecek değilim, sonuçta seni Dağlı ailesinden uzak tutmayı başaramadım, biri olmazsa diğeri."

Sağ kaşını sonuna kadar havaya kaldıran Serra, ağabeyine doğru büyükçe bir adım atarken, "Efendim?" dedi, oysa söylenileni çok net anlamıştı.

"Yeni ilişkini de onaylamıyorum, bence özürümü kabul etmek ve boynuma sarılmak için acele davranma. Başkalarının ne söyleyeceğini umursamıyorsun, fakat Fırat'ın hislerini de mi merak etmiyorsun, şahsen ben ediyorum."

"Bu ne demek?"

"Onun sana karşı güçlü duygular beslediğine eminim,

yoksa bana neden katlansın? Şimdi ağabeyiyle birlikte olman, bilemiyorum sanırım onun yerinde olmak istemezdim."

Mehmet'in karşısındakini etkilemeyi ve kendi düşüncelerini empoze etmeyi kolaylıkla başaran bir yapısı vardı. Şu anda aynı şeyi Serra üzerinde de başarıyla uygulamıştı.

"Yanılıyorsun, bizimki harika bir dostluk veya kardeşlik-

ten başka bir şey değil."

"Umarım haklısındır."

"Bunları sorguladığına göre, mutlu olmamı dilediğin ve aklı başında koskoca kadın olduğumla ilgili söylediğin cüm-

lenin hükmü kalktı."

"Hayır, benimki sadece bir fikir ve sen, beni affetmeden önce paylaşmak istedim. Barış konusuna gelince, sizi gördüğümde evi kafanıza yıkmak, ikinizi de eşek sudan gelinceye kadar dövmek gibi harika ve zaman zaman bunu yapmadığım için kendime kızdığım planlarım vardı."

"Neden vazgeçtin?"

Bütün gece düşünmüş ve bu sorunun cevabını bulmuş olan Mehmet, "Sen kapalı bir kutusun," dedi. "Ama dün gece ki fitursuzluğunu gördüm. Onaylamıyorum asla da onaylamayacağım, ancak mutluyun, mutluysan, insanları bir iki gün konuşur sonra susar."

"On gün de konuşsalar umurumda değil. Sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum ve ne yazık ki sen bunu anlamazsın."

"Mantık çerçevesinde olsaydı anlardım."

Başını hayır anlamında sallayan Serra, "Anlamazdın," dedi ve olabildiğince sakın kalmaya çalışarak devam etti. "Çünkü sen zamanında hayatımı yaşamaktan vazgeçmiş birisin, diğer türlü seçmenin nasıl olduğunu bilemezsin."

"Dönüp dolaşıp konuyu bana getirme!"

"Hayır, maksadım kesinlikle bu değil, ama sen de kabul et ki bana aslında Özlem'le görüştüğüm için kırgınsın ve bunun da acısını Fırat'tan daha doğrusu Dağlı ailesinden çıkarıyorsun."

Mehmet tepki olarak dudaklarını sağa doğru kıvrıdı.

"Evet, onunla görüştüğünü biliyorum, hayır sana bu yüzden kızgın değilim."

"Buna inanmam mümkün değil, çünkü senin değil de onun tarafında olduğum için beni cezalandırdığını görüyorum."

"Bu nasıl bir saçmalık?"

"Sen, tek tutkusu iktidar olan bir adamsın. Düzen man-yağışın, kuralcı ve disiplinle kafayı bozmuşsun, ama arak-değişmen gerekiyor." Serra istemese de sesini yükseltmişti. "Özlem"le mutlu olmak gibi çok değerli bir yükseltmişti. sen oturduğun koltuğu tercih ettin ve zavallı kızı elinde varken, inandırıdığın pembe hayallerle baş başa bıraktın. İşte o yüz-den ben sen değilim diyorum, çünkü ben kurduğum hayal-lerin peşinden gitmeyi öğrendim."

"Senin için söylemesi kolay, benim içinse başka bir alter-natif yoktu."

Mehmet'in ağzından dökülen itiraf, bir ilkti.

"Her zaman için başka bir şans, başka bir yol vardır, tabii eğer isteseydin."

"Bazen istemek tek başına yeterli olmaz."

"Olur!"

"Bir şeyi istediğinde bu, başka bir şeyden vazgeçmek de-mektir. Ve benim vazgeçmek zorunda olduklarım pazarlığa açık değildi."

"Hah çok saçma, neyi ya da kimi kaybedebilirdin ki?" Bir-kaç saniye duraksayan Serra aklına gelen fikirden hiç hoş-lanmadı. "Bana, seni kaybetmeyi göze aldığını mı söylüyor-sun?"

"Hayır, bunun olmayacağını biliyorsun, eğer binde bir bile ihtimali olduğunu düşünseydin sen de yapmazdın."

Serra, ağabeyinin söylediklerinin doğruluk payı olduğuna inanmak istemiyordu. Başını salladı, hayır bunu kabullen-mezdi.

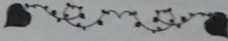
"Sen de kimseyi kaybetmezdin."

"Yanıyorsun, en başta olmak için doğduğum adamı, yani Mehmet Sancaktar'ı kaybederdim."

Önce Mehmet'in anlatmak istediğini anlamadı. Ağzını açıp itiraz etmek ve genç adamın yüksek egosu uğruna feda ettikleri hakkında uzun bir söyleve hazırlanırken, sustu. Gerçek çok daha başkaydı.

Ona, yani ağabeyine, Mehmet Sancaktar olmaktan başka bir şans tanınmamıştı. Ona ne olması gerektiği öğretilmiş o da dersini iyi çalışıp görevini yerine getirmişti. Ancak bunu yaparken, hayallerinden, yaşamak istediği hayattan ve en önemlisi aşktan vazgeçmişti.

Serra, yıllardır ağabeyinin, iktidar uğruna aşka giden yoldan döndüğünü sanıyordu. Oysa Mehmet, yolundan döndürülmüştü.

Serra'nın yanından ayrılan Barış gerçek dünyaya hızlı bir giriş yaptı. Genç kadının evinde beklediğinden daha uzun süre kaldığı için gerisine düştüğü programına yetişebilmek için tüm gün neredeyse koşturmak zorunda kalmıştı. Bunun nedenini ve Serra'nın ona verdiği ödülü düşündükçe kendine kızıyordu. Yaşadığı en güzel gece ve sabahlardan biriydi.

Ancak şimdi can sıkıcı dertlerle ilgilenme vaktiydi.

Mehmet Sancaktar'ın Bilgi İşlem Müdürü Bilal, Özel Dedektif Harun ve Avukat Utku üçlüsünü karşısına alan Barış, on beş gün sürecek Almanya kampına gitmeden önce bu işi halletmek istiyordu. Fırat'ı yanında götürebilecekti ama döndüğünde bir sürprizle daha karşılaşma riskine giremezdi. Ayrıca içindeki ses Hakan'ı bu hâlde bırakmasına müsaade etmiyordu.

Kaşlarını çattı ve artık konuşmasını bekleyen adamların tek tek yüzüne baktı. Nihayet, "Bu durumda Fırat'ın suçsuzluğu ispatlanmış oldu," dedi. "Hakan, eve ondan sonra

gitmişti ve Suat da hâlâ canlıydı. Üstelik verilen saatler ve anlatılanlara bakarsak komşunun rahatsız olduğu kavgaya sebep olan kişi de Hakan'dı.”

Barış, görüneni dile getirmişti ancak işlerinden hiçbir bundan tam manasıyla emin olamıyordu.

Bu defa etrafını sardıkları yuvarlak masanın ucunda oturan adamların konuşmasını bekleyen kendi oldu ve çok geçlediğinde sadece orada yazılanlara göre haklı olduğunuzu söyleyebilirim.”

“Ama?”

“Ama küçük ve önemli bir detay var, Fırat'ın çıkış anı ile Hakan'ın gelişi neredeyse aynı. Hatta Hakan'ın verdiği ifade de Suat kapıyı *Allah'ın cezası*, diye açmış, kimseyi beklediğini sanmıyorum, belli ki az önce giden Fırat'ın geri geldiğini sanmıştı.”

Bu defa araya giren avukat oldu. “Bizim senaryomuza göre, Fırat hışımla evden çıkar, ikinci kattaki evin asansörünü beklemesiz ki zaten sabit durmak için fazla öfkeli. Merdivenleri iner, binadan çıkamadan Hakan'ın geldiğini görür ve karşılaşmak istemez, keza ondan da pek haz etmediğini biliyoruz. Tabii bir de onun orada ne aradığını ve ne konuşacaklarını merak etmiş olabilir. Hızla üçüncü katın merdivenlerine çıkar ve neler yaşanacak diye beklemeye koyulur.”

“Binanın içinde onca zaman geçirmesine rağmen Fırat'ı beklerken ve çıkarken gören hiç kimse olmamış mı yani? Bu bana pek mantıklı gelmiyor.”

“Bir açıklaması var. Tüm ifadeleri okudum, Suat'la daha önce en az bir defa tartışmış olan komşuları onunla karşılaşmamak için evlerinden dışarı çıkmamış. Zaten bu nedenle de Hakan'ı gören kimse olmadı. Çünkü bağrıışmalar o gelmeden önce başlamıştı.”

“Anladım, yani Hakan gidince de Fırat cinayeti işler ve yakalanacağını anlayınca hırsızlık süsü vermek için yanına aldıklarını çöplüğe bırakır. Böylece saat üç buçuğa kadar ne

yapmış olduğunu da öğrenmiş oluyoruz." Adamların teorisini tamamlayan Barış, eliyle yüzünü sıvazladı. Bu savı kabullemesi çok zordu ancak akla çok yatkındı. "İkinci bir teoriniz var mı? Yoksa inandığınız tek doğru bu mu?"

"Hayır," diyen Harun anlatmaya devam etti. "Fırat gider, hemen sonrasında Hakan gelir ve cinayeti işler. Kül tablasını ve elektronik eşyaları alıp çöplüğe atar, biz hırsızlık süsü verilme istendiği için aldığını sanıyorduk ama o aslında delilleri ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. Çünkü fotoğrafları ve maili kimsenin görmemesi gerekir, böylece onu cinayete bağlayan hiçbir kanıt yoktur, ta ki bulunana kadar."

İki alternatif de sıkıntıyla iç çeken Barış'ın hoşuna gitmemişti. Arkasına yaslandı ve bir kez daha adamların yüzünü inceledi. Sonra ilk defa gelmiş gibi Utku'nun odasına göz gezdirdi. Zevkli ama tamamen kullanışlı olması amaçlanarak dekore edilmiş oda simsiyahtı. Siyah dolaplar, siyah masa ve koltuk, hatta akvaryumdaki balıklar bile. Zaten kararmış içini iyice kasvet basınca gözlerini yeniden adamlara dikti.

"Üçüncü bir teoriniz yok mu?" Toplantının başında kendini tanıtmak için konuşan ve bir daha ağzını açmayan Bilal sessizliği fırsat bilip kendi fikrini söyleyerek bir nevi varlığını hatırlattı.

Sadece kemik ve bir kat deriden oluşan adamın zayıflığı, karşındakine ona acıma hissi uyandırıyor. Kocaman gözlükleri ve kafasının üzerinde ikinci bir kafa gibi duran saçları ise ona ikinci kere baktırıp görünenlerin doğru olup olmadığını teyit ettirme ihtiyacına neden oluyordu.

"Bence var," diyen Utku oldu. "Herkes gittikten sonra gelen üçüncü kişi fırsatını yakalamışken cinayeti işler, çünkü suçlu üzerine atabileceği iki kişi vardır."

"Bu fazla polyannacılık olmuyor mu?"

"Neden olsun? Bu da değerlendirilebilir bir teori. İkisinin de katil olacağına inanmadığımıza göre elimizde kalan tek şey bu."

"Peki kim?"

"Onları sana getiremem, o kadar da değil ama seni onlara götürürüm."

"Cihazlar hep orada mıymış? Nasıl bulunmuşlar?"

Kafalar sorunun yanıtını almak için Utku'ya çevrildi. "Küllükteki kan ve esrar kokusu bekçinin köpeğini harekete geçirdi."

"Olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra bulması garip değil mi?"

"Demek istediğinizi anlıyorum Barış Bey ama cevabım, hayır. Orası çok büyük bir alan ve sahibi de köpeği her zaman dolaştırmaya çıkarmıyormuş."

Utku'nun açıklamasıyla çenesini sıvazlayan Barış, bir türlü nereden başlamaları gerektiğine karar veremiyordu. Başka bir gözle bakılmasını istediği için Özel Dedektif Harun'u tutmuştu, ne var ki adam da onlar kadar karamsardı. Belki de boşa kürek çekiyordu. Her ne kadar kabullenmek istemiyorsa da suçlu aslında çok sevdiği iki genç adamdan biriydi.

Düşünceleri onu hiç hoşlanmadığı bir yere götürmüştü aniden lafa giren Bilal'in "Bir program yazabilirim, fakat ne kadar işe yarar bilmiyorum," demesiyle yeniden toparlandı.

"Her şeyi denemeye hazırım."

"Şimdi şöyle Barış Bey, bu bilişim ispiyoncunun tekidir, siz ne kadar sildim deseniz de aslında yaptığınız her şeyi bir yerde saklı tutar. Yani doğru yere bakarsanız nereye gittiniz, ne kadar kaldınız hepsini haber verir."

"Beni ikna etmene gerek yok Bilal, ne bulmaya çalıştığımı söyle yeter."

Coşkusu yüzünde belirmeye başlayan adam, "Ayağa kalka bilir miyim?" diye sorduğunda Barış gülmeden edemedi.

"Rahatına bak."

"Şey, ben düşünürken hareket hâlinde olmalıyım da, aslında bir maç izlerken bir de bilgisayarın başındayken otururum, yoksa sürekli ayaktayındır. Bu arada 2002 Dünya Kupası'nda sizi ilk defa izlediğimi ve hayran kaldığımı söylemiş miydiniz?"

"Hayır, söylememiştin."

Odanın içinde iki ileri bir geri hareket eden Bilal aniden durdu. Göz teması kurmuyordu ama garip hâlinin samimi olduğu çok belliydi.

"Çok kabayım affedersiniz, harikaydınız ve biliyor musunuz, tüm futbol hayatınız boyunca attığınız gollerden oluşan bir arşivim var."

"Öyle mi bir gün onları izlemek isterim."

Bilal yeniden dolaşmaya başladı. Fakat bu defa konuşmak için biraz bekledi. "Ne kadar iyi bir futbolcu iseniz, o kadar iyi antrenörsünüz. Gerçi ablam sizin aktör olmanız gerektiğini düşünüyor, kadınlar işte."

Bu sohbetin bir sonu olacak mıydı acaba? Barış olmasını umuyordu.

Sabah Serra'nın uyanmasını beklerken ayarladığı bu toplantının sadece dördünün arasında kalmasını istediği için Barış, nerede olduğunu kimseye söylememişti. Ancak onu bekleyen Fırat'ı daha fazla oyalayamazdı. Üstelik Serra'yı araması gerekiyordu. Acil ve elzem olduğundan değil, ancak genç kadının yanından ayrıldıktan sonra neler yaptığını ve gününün nasıl geçtiğini merak etmeden duramıyordu.

"Tamam," diye çılgık atan Bilal'in sesiyle bir kez daha düşüncelerinden ayrılıp başını kaldırdı. "Şimdi, madem onlar bana gelemiyor o zaman tamam, ben gider onları kopyalarım, bu da işimi görür."

"Onlar derken?"

"Tablet ve telefon... Yedek anahtar yaptırmak gibi düşünün hop sabuna bastır, hop demir dök ve hop al sana tıpkısının aynından bir tane daha ama aslı değil tabii."

"Anladım, tamam bunu hallederim de onlarla ne yapacaksınız?"

"Önce bir program yazacağım." Bilal tüm coşku ve heyecanı anlatırken oda da ayak basmadık yer bırakmamıştı. Şaşkınlıkla onu seyreden adamların ise başı dönmüştü ve

artık onu takip etmeyi bırakmışlardı. "Bu cihazlar ispiyoncu dedim ya, dedim değil mi?"

"Ever dedin."

"Ha, sağ olun Barış Bey, şimdi onlarda GPS vardır. Nereye gittin, nereye gitmek istiyorsun hepsinin cevabını verirler. Ama şimdi bunlar kapalıydı, uydudan takip edilememiş yanlış hatırlamıyorsam, yok yok doğru hatırlıyorum. Neyse ben yazacağım programla geçmişe dönüp onlar ne zaman nereye gitti diye bulurum, yani bulmayı umuyorum."

"Bu ne işimize yarayacak?"

"Ee, şimdi EDS ve işyeri kameralarına yakalanan olmadı, ama belki de oldu, fakat polis nereye bakacağını bilemedi, eğer onlara tam saat ve istikamet verirsek..."

"Bunu yapabilir misin?"

"Yaparım ama ne kadar sürer bilmiyorum, bu işe yoğunlaşmak için işten izin almalıyım, ay acaba yıllık iznim kalmış mıydı?"

"Halledildi bil."

"Harikasınız, ama bunu zaten söylemiştim. Neyse birkaç yazılıma ihtiyacım olacak."

"Ne lazımsa hepsini alacaksın," diyen Barış'ın puslu gözlerindeki sis aralanmıştı. Diğer iki adama döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Eğer başarabilirsek işimizi yarı yarıya kolaylaştırır, ama cihazlar delil, onlara nasıl ulaşacağız."

"O ben de Utku, merak etme."

"Ben de Suat'ı araştıracağım, esrar kullanıyor demiştiniz, belki de olay çok daha başkadır. Yanlış iş ve adamlara bulaşmıştır."

Yaklaşık bir saat daha oturdukları masanın etrafında izleyecekleri yolu ve üzerlerine düşen vazifeleri tartışan adamlar ayrılıp kendi yollarına giderlerken gerçeği bulacakları konusunda umutluydular. Aralarındaki tek karamsar kişi Barış'tı. Çünkü sonuç ne olursa üzüleceğini biliyordu.

Bariş gizli toplantısının ardından eve geçmeden önce Serra'yı aramış ama buz gibi soğuk bir sesle karşılaşmıştı. Birkaç defa ne olduğunu sormaya yeltendiyse de sohbetleri o aşamaya gelmeden görüşmeleri sonlanmıştı.

Ne olmuştu? Neden sesi kötüydü? Neye üzülmüş veya neye kızmıştı? Barış o andan itibaren kendine bu soruları sormuş ve cevaplarını düşünüp durmuştu. Düşündükçe deti. Hiç birine yanıt bulamamıştı, soluğunu kesen fark etmiş hakikatti.

Serra'nın sıkıcı, ukala ve sinir bozucu olduğuna ama atalarındaki kimyanın onları birbirine çekip durduğuna inanıyordu, ta ki birkaç saat öncesine kadar. Genç kadının manidizlerinin üzerine çöktürebilecek bir yüze, en masum melek baştan çıkaracak bir vücuda sahip olduğunu düşündüğü ilk andan beri Barış, fark etmeden adım adım değişiyor, değişirken de hislerine başka anlamlar yükleniyor ve o hepsini reddediyordu.

Fakat toplantıdan çıkar çıkmaz aradığı Serra'nın kükür sesini duyduğu anı takiben onu neyin üzdüğünü ve onun için ne yapabileceğini hesaplamaktan vazgeçmeyince kendinden kaçamamıştı. Onu, yani Serra Sancaktar'ı önemliyordu. Oysa bir gece önce yaşadıklarından sonra tam terinin olacağını sanmış, genç kadının yörüngesinden çıkacağını ummuştu.

Aslında umudunun boşuna olduğunu onu siyah elbisesin içinde ona doğru süzülürken gördüğü an anlamıştı. Ateş yani Serra'ya dokunmamak için çabalamış, ama başaramamıştı.

Her anını tekrar yaşamak istediği gecenin sabahında yalnız uyanan Serra'nın gösterdiği tepkiden içten içe memnun kaldığını anlamaksa Barış'ın farkındalığına tuz biber olmuştu.

Yatağa girdiklerinde onlara rahat vermeyen kimyalarından kurtulacak cinsel dürtülerini söndüreceklerdi, öyle değil mi? Hayır, öyle olmamış ve Barış gitmeyi denemiş lakin yapamamıştı.

Gün ağardıktan hemen sonra uyanıp üzerini giymiş ve sessizce odadan çıkmıştı. Arkasına bakmadan evden ayrılmaya hazırlanmış ama sokak kapısını bile açamamıştı. Uzunca bir süre ayakta dikilerek bekledikten sonra, son bir kez Serra'yı öpme ihtiyacı duyup geri dönmüştü. Çıplak hâlde buharla uyuyan genç kadının yanına sokulmuş ve bir süre daha onu kollarının arasında tutup ciğerlerini onun kokusuyla doldurmuştu. Dolayısıyla da öylece çıkıp gidememişti.

Yeniden alt kata inip Utku'yu aramış, Harun ve Bilal'in de kanldığı görüşmeyi ayarlamıştı. Sonrasında ise tekrar yukarı çıkmış ve Serra tarafından gitmediği için asla pişman olmıyacağı şekilde ödüllendirilmişti. Güne, midesi aç ama bedeni ve ruhu tamamen doyuma ulaşmış şekilde başlamıştı.

Serra'nın evinden çıktığı an ile toplantının bitip onu aradığı süre zarfında genç kadının ne yaşadığını ve neden mesafeli davrandığını bulmaya çalışarak uyumadan evin içinde dolanarak geçirdiği gecenin ardından sabahı sabah etmişti.

Kısaca Serra'nın yanından ayrılalı tam yirmi dört saat olmuştğu ve Barış bu sürenin çoğunu genç kadını düşünerek geçirmişti.

Fırat'la alışverişe gitmek için beş saatten fazla zamanı vardı ve bu süreyi nasıl değerlendirmek istediğine karar vermesi ise sadece bir saniye sürmüştü.

Serra'nın kapısının önüne vardığında pazar günü için saat hâlâ erkendi ama bu ayrıntıyı önemsemeden çaldığı kapı açıldığında geldiği için memnun kaldı.

Minicik ipek şortunun açıkta bırakmış bacakları, askılı tişörtünün tüm güzelliklerini ortaya serdiği göğüsleri ve yüzünün çoğunu örten saçlarıyla şahane görünen Serra'nın acele etmeden her bir ayrıntısını inceledi.

Bakışları genç kadının gözlerine kadar çıktığında orada durdu. "Sen kapını hep böyle mi açarsın?"
"Böyle, kelimesinin açılımını yaparsan cevap vermem daha kolay olur."

Barış başıyla bacaklarını işaret etti ve kapının pervazına yaslandı. "Bacaklarının tamamı ortada, göğüslerin neredeyse fırap etmek üzere ki zaten giyinik olduğun da söylenemez."

"Kulağa çok teşhirci geliyor."

"Ah, bir de göze nasıl görüldüğünü bilsen, bana acırsın."

"Bunu sabahın bir körü kapıma gelmeden önce acırsın," diyen Serra yana kayıp adamı içeri davet etti. "Ah, ama sen düşünme işini kapımda yapmayı tercih ediyorsun."

Daveti kabul edip içeri giren Barış, aralarında sadece rüzgârın geçebileceği kadar boşluk bırakıp genç kadının önünde durdu. "Bana biraz nazik davranırsan, neden geldiğimi sana söyleyebilirim, beni korkutuyorsun."

Aralarındaki boşluğu işaret eden Serra, "Kimden korkacağımı ve nerede duracağımı bilen adamları severim," dedi.

"Yine aynı şeyi yapıyor, beni kışkırtıyorsun, oysa yapman gereken tek şey, güzel iltifatım için teşekkür etmek."

"Ama lütfen bu çok kolaycılık olur." Ne var ki Serra'nın sesindeki tını, sözlerini destekler özellikte değildi. Eğlendiğini söylemek koca bir yalan olurdu.

Bunu daha genç kadını gördüğü ilk an fark eden Barış, "Sanırım konuşmamız lazım," diyerek aklını kemirip duran sorununu çözmek için bir hamle yaptı.

Salona yönelen Serra'yı takip eden Barış, bu kadının aklından geçenleri bir gün anlayıp anlamayacağını merak ediyordu.

Barış, alaycı ve umursamaz davranmayı seçen kadına ayak uydurabilirdi. Ancak yapmak istemiyordu. Bu işe bir an önce son vermek ve yoluna devam etmeyi tercih ediyordu.

"Bizimle ilgili düşündün mü?"

Elini havaya kaldıran Serra, "Bak," diyerek adamı susturdu. "Kendini bana karşı sorumlu hissetme. Dün yaşadıkla-

rimıza anlam yüklemek zorunda değilsin, sabahki mevzuya gelince, hiç kimse yatakta terk edilmekten hoşlanmaz.”

Bariş, ona sınırı aştığını söyleyen bir bakış fırlatınca Serra susur ve koltuğun üzerinde duran sabahlığını alıp bir çırpıda giydi. Nedense adamın karşısında çıplaklığından rahatsız olmuydu.

“Yaşadıklarımıza anlam yüklemek zorunda değilim evet, ama ben bir anlamı olsun istiyorum.”

Mavi gözlerini kocaman açan Serra, şok olmanın tam karışlığını yaşarken nefesi boğazına tıkanıp kaldı. “Nasıl? Sen şimdi...”

“Evet, seninle görüşmeye devam etmek istiyorum, hatta seni ikna etmekte de oldukça kararlıyım.”

Haylaz gülümsemesiyle dudakları kıvrılan Bariş’ın hem bakışları hem de sözleri Serra’nın kalbini nişan almış ve hedefi tam on ikiden vurmuştu. Adama kesinlikle bir cevap vermesi gerekiyordu, ama sesinin çıkıp çıkmayacağı hakkındaki en ufak bir fikri yoktu. Kendini zorladı ve, “Neden? Tek başına uyumaktan sıkıldın mı?” diyerek şansını denedi.

“Çok zorsun, hâlbuki evet ya da hayır, vermen gereken tek cevap bu ikisinden biri.”

“Şikâyetçi misin? Üstelik benim sorumun da en az seninki kadar basit bir cevabı var”

“Tamam, yanımda sen olduğun zamanla kıyaslarsam kesinlikle çok sıkıcı.” Bariş, genç kadına doğru bir adım attı. “Dün buradan çıktıktan sonra boş kaldığım her an seni düşündüm, evet aramızda inkâr edilemeyen bir çekim vardı ve yaşanınca bitecek sanmıştım.” Bir adım daha attı. “Ama bitmedi. İkimiz de kendimizi kandıracak yaşı çoktan geçtik, aramızda devam eden bu güçlü çekim yokmuş gibi davranmaya gerek yok.” Son bir adım daha atıp Serra’nın yanına vardı, derin bir nefes aldı ve cisimlendirdiği o kokuyla içini doldurup ondan güç aldı. “Sana aşk vaatleri veremem, fakat seni istiyorum, gidebildiği, olabildiği yere kadar.”

Az önce Serra’nın sıkı sıkı bağladığı kuşaklara uzanan Bariş, nadide bir çiçeğe dokunur gibi onları çözmeye başladı.

"Buna... Yani sana... Bir cevap vermem gerek... Sana...
rım..."

"Kısaca tamam demen hoş olurdu."

"Tamam diyeceğim ve acı çekeceğim öyle mi? Bunu ne-
den isteyeyim ki?"

Serra'ya uzun ve sert bir bakış atan Barış, "Acıdan bah-
settiğimi hatırlamıyorum," dedi. "O ara aklım bacaklarına
kaymış olmalı."

"Ben sözlerinden bunu anladım."

"Tam olarak hangi sözlerimden bu anlamı çıkardın? Sana-
rım o arada da göğüslerine odaklanmış olmalıyım."

Serra cilveliydi ve sözlerinin inandırıcılığı da bu aşama-
da kayboluyordu. "Sen bana aşk vaat etmiyorsun ama benim
sana âşık olmam kaçınılmaz."

"Kadınlar arasında dayanılmaz olduğuma dair bir söylem
var, ama seni tanıdığımı sanıyorum, bir süre direnebileceği-
ne eminim, ancak o süre çok da uzun olmayacaktır."

"Bu her şeyi açıklar, öyle mi?"

"Dürüstlük, ilkelerimden birisidir."

"Ben merkezli düşünme sistemine hayran olmamak elde
değil."

"Daha az önce dayanılmaz olduğumdan bahsetmiştim."

"O zaman sana bir cevap vereyim."

"Kesinlikle ama konuşarak vermek zorunda değilsin," di-
yen Barış, ipek sabahlığın Serra'nın teninden süzülüp çıplak
ayaklarının dibine düşmesini izledi.

Serra da yirmi dört saattir aralıksız düşünüyor ve maalesef
ki düşünceleri tek bir noktaya takılıyor, oradan da uzaklaşa-
mıyordu. Dolayısıyla bir cevap vermeden önce kendi soru-
suna bir yanıt bulması gerekiyordu. "Fırat, o buna ne der?"

"Eğer seni üzersem beni geberteceğini söyledi ve fikrimi
soracak olursan, eline öyle bir koz verirsem bunu gerçekten
yapar."

"Nasıl, onunla konuştun mu?"

Dudaklarını Serra'nın boynuyla kulaklarının birleştiği

yerde gezdiren Barış, bu tattan mahrum kalmak istemediği için sadece, "Hi hi!" dedi.

"Ona neyi ne zaman söyledin?"

Barış, bıkanlıkla iç çekti. Başını kaldırmadı ama dudaklarını serbest bıraktı. "Geçen gece buraya gelmeden önce..."

"Nasıl yani, sen şimdi aramızda geçenleri..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Hayır, seninle yatmak için tabii ki ondan izin almadım, ama senden etkilendiğimi hatırla hoşlandığımı söyledim ve ona fikrini sordum. Ya da önce fikrini sordum sonra söyledim. Şu anda bu detayı hatırlayabilecek durumda değilim."

"Buraya gelmeden önce seninle yatacağımdan o kadar emindin yani."

Nefesini serbest bırakan Barış, "Bu cümlede, aklında kalan ve takıldığın tek yer orası mı?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

"İyi de beni ateşe davet eden sendin. Neden aksini düşünmeyim ki?"

Evet, bu doğrudu. Serra da ikinci konuya geçti. "O da tamam dedi, öyle mi?"

"Tamamdan önce beni tehdit etti, bu sıralamadan emimim."

Yarım bıraktığı işe geri dönen adam omzundaki askıları aşağıya doğru indirirken Serra da rahatlamayla iç çekti. Mehmet'e kandiği için tam bir şapşaldı. Bunca saattir boşu boşuna vicdaniyla kavga edip durmuştu.

Nihayet gülümsedi ve Barış'ın dokunuşlarına karşı tepki vermeye başladı. Adam onu öpmeye ve üzerindeki kileri çıkarmaya yavaş yavaş devam ederken Serra ellerini iki yanında sabit tuttu ama başını arkaya doğru attı.

"Peki ya senden aşk talep edersem, ne olacak?"

"Tutamayacağım sözler vermek âdetim değildir, eğer öyleyse beni şimdi durdur."

Ah! Bu adam ne saçmalıyordu? Sıcacık dudaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirirken onu nasıl durdurabilirdi?

Serra, onu durdurmak yerine, "Bugüne kadar isteyip de alamadığım şey olmadı," dedi.

"O zaman bu senin sorunun hâline gelir."

"Evet, şimdilik benim sorunum, fakat sadece şimdilik."

"Seni o kadar çok istiyorum ki, bu riski almaya razıyım."

Serra, onu kalçalarından yakalayıp kendi güçlü bedenine yaslayan ve tüm gücünü hissettiği adama, "Aşkı risk olarak görmen ne kadar kötü, ama evet acı veren tarafı var," dedi.

"Ama bence aşka hüznü yakıştırıyor, onun doğasında var bu."

"Daha önce hiç âşık olmamış biri gibi konuşuyorsun."

"Sen de daha önce âşık olmuş biri gibi konuşuyorsun."

"Bu bir soru değil."

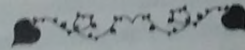
Pes etmeyen Serra, "Daha önce âşık oldun mu?" diye sor-
du.

"Çok soru soruyor ve çok konuşuyorsun."

"Tehlikelere gözüm kapalı girmem, neyle karşı karşıya ol-
duğumu bilmek isterim."

Keskin kahkahası ile dokunuşlarına ara veren Barış tek hamleyle Serra'yı kucığına aldı ve yatak odasına doğru yö-
neldi. "Hâlâ ulaşılması zoru oynuyorsun, ama ben geçen
gece seni fethetmiştim zaten, şimdi izin verirken zaferimi
kutlamak istiyorum."

Barış'ın vaat gibi sözleriyle susan Serra, şimdilik tehlikeyi
umursamamayı ve pişman olmamayı dileyerek her şeyi oldu-
ğu gibi bırakmayı seçti.

Bariş Dağı

Her şeyin başladığı günün her saniyesini hatırlıyorum. Ya da aslında bittiği gecenin mi demeliydim? Bitti veya başladı, belki her ikisi de... Bir önemi yok, en azından artık yok.

O kısacık anda, farklı davranabilmiş olmayı ne çok isterdim. Ama yapmamış, kaderin benim için hazırladığı tuzağa yakalanmışım. Hâlbuki o ana kadar hayatım durağan ve sıradan da olsa tam da istediğim gibiydi.

"Başka bir cevap verip kırılan erkeklik egomu umursamamayı başarmış olsaydım," ile başlayan ve yıllardır dilimde olan bu cümlelerin devamını hiç getirmediğim, getiremedim. Orası pişmanlıklar cehennemiymiş ve bir sonu yoktu.

Akan abinin jübile maçı bitmiş ve soyunma odasına geçmiştik. Ben hariç takımın tamamı heyecanla veda partisinden bahsedip duruyordu. Çünkü ben bu tür gecelere ve sohbetlere katılmıyordum. Herkes sporcuymuş. Aşırı taşkınlık yapılmıyor olmasına rağmen babam işini şansa bırakmak istemiyordu, hoş ben de aksini talep etmiyordum.

Aslında, henüz tam manasıyla bu tür bir hayata ayak uyduramamıştım. Sene sonunda üniversite sınavı vardı ve Tuba'ya söz vermişim. Bu üç neden, takım arkadaşlarımla ilişkimi sadece takımla sınırlamamı sağlamıştı. Ancak o gün, nasıl olduğunu anlamadan o sınırın dışına çıkmıştım.

Maçtan sonra duş almış ve giyinmek için acele eden yirmi tane adamın arasında belimde havlumu giysilerimi almak için dolabıma ulaşmaya çalışırken az sonra yaşanacaklardan habersizdim.

Takım kaptanım Veysel abi, uzun soyunma odasının karşı tarafından bana seslendiğinde sanki herkes o anı bekliyormuş gibi susmuştu. Ben daha ne olduğunu merak etmeye

yeni başlamıştım ki, "Sen milli oldun mu oğlum?" diye sorduğunda şaşırmıştım.

Olduğumu biliyordu, neden sorduğunu kestirememiştim. "En son Fransa maçında oynadım ya abi," dediğim an, kohan kahlaha tufanıyla bir şeyleri kaçırdığımı ve soruyu yanlış yorumladığımı anlamıştım.

En az on dakika süren gülüşmeler bittiğinde ise yanaklarım kız gibi kızarmış ama ben bozulduğumu gizlemeye çalışmıştım.

Veysel abi ise göz bebeklerini bir tur döndürmüştü. "Onu sormuyorum be oğlum, anlarsın ya aganigiden bahsediyorum," demişti. Anlamamıştım, ama gülüşü bana yardımcı olmuş ve demek istediği şeyi idrak edebilmemi sağlamıştı.

Bu sorunun cevabı hayırdı, ne var ki erkek egom böyle bir şeyi hele yirmi tane adamın ortasında çıplak hâlde dururken söylememi engellemişti. Benim yerimde kim olsa aynı şekilde davranabilmeyi başarsaydım.

"Abi deyip bağırma bastıklarım sağ olsun, hiç bana kıyak geçmiyorlar, hep kendilerine Müslümanlar."

"Ah be oğlum sen iste yeter, bu geceden tezi yok sana en iyisinden bir eğreti gelin bulacağım."

Bir kez daha Veysel abinin bahsettiği şeyin ne olduğunu çözmemiştim. Fakat ona bir gelin istemediğimi söylemem gerektiğini akıl edebildiysem de bunu dile getirecek cesareti bir türlü bulamamıştım.

Şimdi ise her pişman insan gibi, o ana geri dönmeyi ve, "Yok abi benim gelinim var," demeyi ne çok istediğimi söylemeye lüzum dahi görmüyorum.

Laf ağzımdan çıkmıştı bir kere ve ben ondan bana bir kıyak yapmasını istedikten sonra onca adamın maskarası olmadan lafımı geri almayı başaramazdım. Aslında bal gibi de alabilirdim. Eğer sonuçlarını önceden görebilme şansım olsaydı... Ama o zaman herkes geri alırdı zaten, öyle değil mi?

Tek umudum olan babamın da o gece için izin verece-

ği tutmuş bana düşen de başımı dik tutarak gerçek hislerimi gizlemek olmuştu.

Dolayısıyla herkes giyinip gitmeye hazır hâle gelince sözümden dönememiş ve onlar gibi, onlardan biri gibi davranarak peşlerine takılmıştım.

Tuba ile artık ne pencere önünde ne okulda, ne de başka bir yerde görüşebiliyorduk. Avukat olmayı kafasına koymuş ve bu uğurda çok daha fazla çalışmaya başlamıştı. Artık istediğinde evine gidebilme, onunla dilediğim yerde dilediğim kadar görüşme şansım olsa da Tuba derslere yoğunlaşmış ve konsantresini dağıtacak her şeyden, ki buna ben de dâhildim, uzak durmayı seçmişti.

Bu ayrıntıyı o gece vicdanımı rahatlatmak için belki yüz kere aklıma getirmiştim. Onunla geçireceğimiz zamandan çalmıyordum ama adı ister eğreti ister başka bir şey olsun, ondan başka kadına dokunmaya niyetim yoktu. Benim gelinim o olacaktı, ben de bu uğurda çabalıyordum. Bunları bile bile orada ne aradığımı sorusunun ise cevabı yoktu.

Bizim için ayrılmış ve diğer müşterilere kapatılmış gece kulübüne ulaştığımızda içeride tanıdığım tanımadığım başka adamlar da vardı. Fakat dikkatimi çeken onlar olmamıştı, erkek sayısının iki katından daha fazla olan kadınlar ve onların rahatlığı benim gibi on yedi yaşında bir ergenin dikkatinden kaçacak gibi değildi.

Neyse ki o gece Veysel abi beni hiç yalnız bırakmamıştı, ki ki adının Yıldız olduğunu söyleyen, tüm gece yanımdan ayrılmayan ve yaşça benden büyük olan kadın yanıma gelip oturana kadar.

Kadının sohbet girişimlerine kibarca eşlik etmeye çalıştım ama ondan uzaklaşmayı o kadar çok istemiştım ki masadan düşmekten son anda kurtulmuştu. Evet, maalesef ki masadan düşmemiş ve ondan yeteri kadar uzaklaşamamıştım.

İşte o geceden sonra, "Hayır abi, aganigi yapmadım ve bir süre daha yapmayı düşünmüyorum," demediğim için vahşetlemeden geçirdiğim tek bir saniyem bile olmadı.

Eğer böyle söyleseydim ve o gece yaşanmasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünmeden edemememin çok geçerli sebepleri vardı. Hayallerim, keşkelerim, tüm kazanım ve kaybedişlerimin hepsi tek bir soru, bir tek cevap ve kara bir geceye sığdırılmıştı.

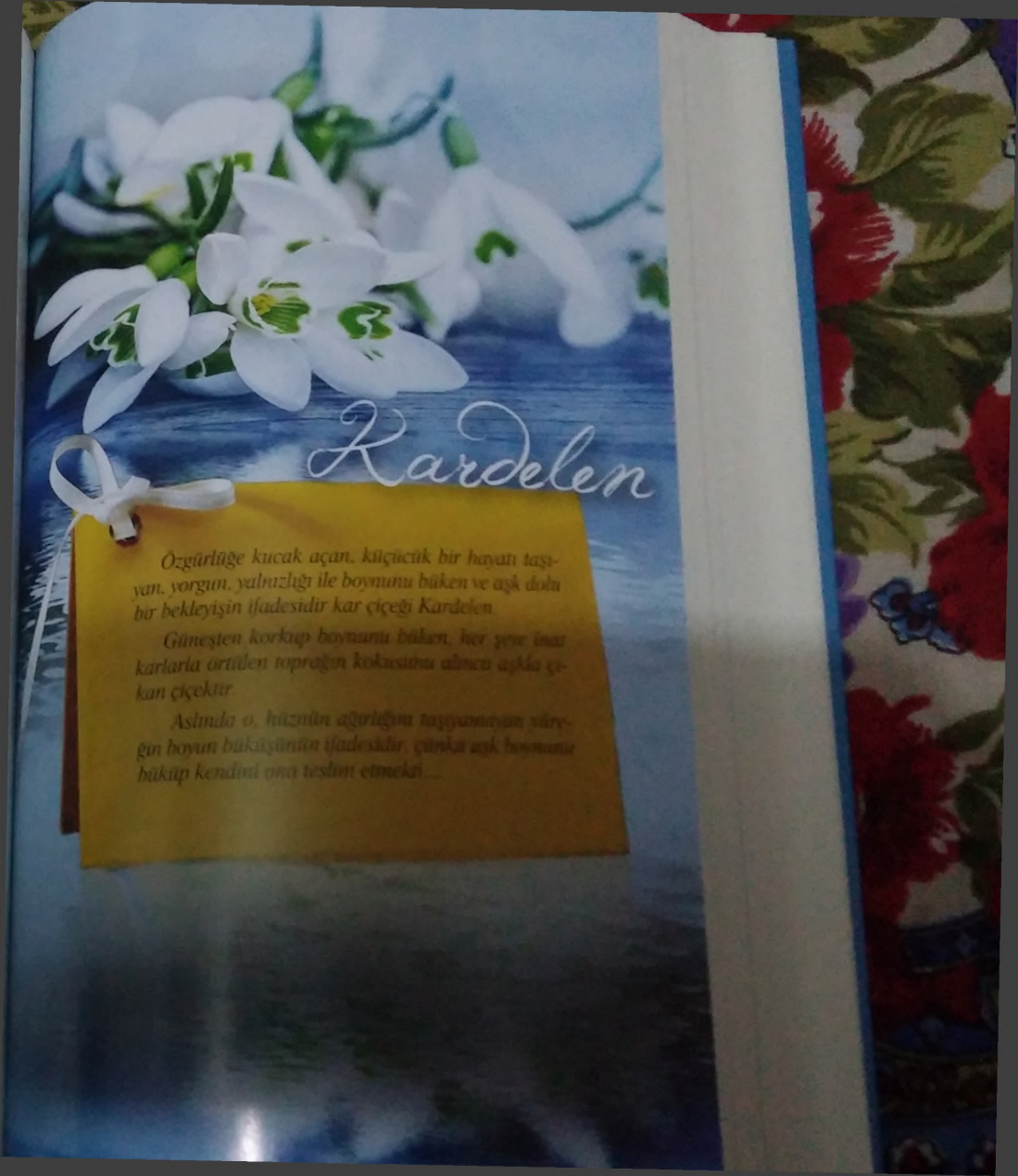
O geceden beş ay sonra, babamla yeniden görüşmeye başlayan ve kardeşime hamile olan annem eve geri döndü. Annemin dönüşünün üzerinden bir ay geçmeden Tuba ortaldan kayboldu. O yazın sonunda Fırat doğdu, ancak ben tüm boş zamanımı Tuba'yı arayarak geçirdim. Onu bulamadım ama o gelip beni buldu ve bana söylediği tek şey, "Bu beni son görüşün," demek olmuştu.

O andan beş yıl sonra Hukuk Fakültesi'nden mezun olan Tuba sınıf arkadaşı ile evlendi. Sekiz ay sonra da ben evlendim, fakat bir yıl geçmeden boşandım. Ben boşanırken Tuba'nın anne olacağını öğrendim ve o gün onu gerçekten son görüşüm olmuştu.

Üç yıl sonra yani şimdiden dokuz yıl önce, hayatımın bir yalanın üzerine kurulduğunu öğrendiğimde her şeye son vermek için ayağımı kapının pervazına savurdum. Bacağımdaki tüm kemikler un ufak olup parçaları kanıma karıştı ve ölümünden döndüm. Ölmedim ama yaşadığım da söylenemezdi. Sağ bacağımda kemik yerine artık platin vardı. Bir dolu ameliyatın ve uzun süreli fizik tedavinin sonrasında ancak ayağa kalkabilmişim. Ama futbol hayatım bitmişti ve ben topa dokunmadan nasıl yaşanacağını bilmiyordum.

Şile'de bir arazi satın aldım ve oraya yerleştim. Bir yıl sonra annemle babam trafik kazasında ölünce Fırat'ı yanıma aldım ve yaşıyormuş gibi yaparak hayatıma devam ettim.

Kısaca, Anka kuşu gibi bir gecede yanmış ama bir daha küllerimden doğamamışım.

Kardelen

Özgürlüğe kucak açan, küçük bir hayat taşıyan, yorgun, yalnızlığı ile boynunu bükten ve aşk dolu bir bekleyişin ifadesidir kar çiçeği Kardelen.

Güneşten korkup boynunu bükten, her yere inat karlarla örtülen toprağın kokusunu alırken aşıla çakan çiçektir.

Aslında o, hüznün ağırlığına taşıyamayan yareğin boyun büküşünün ifadesidir, çünkü aşk boynunu büküp kendini ona teslim etmektir...

BÖLÜM 9

Her şey mükemmeldi daha ötesi ne olabilirdi ki? Serra'ya göre hiçbir şey yaşadığı bir haftanın önüne geçemezdi. Dağlı Barış, benden aşkı dileme ama onun haricinde ayaklarını yerden keser ve dünyanın en harika kadınıymışsın gibi hissetmeni sağlarım, demişti. Aslında cümlesini bu şekilde tamamlamamıştı fakat Serra, yaşadıklarından sonra böyle bir anlam çıkarmıştı.

Düşündükçe tebessümünün yüzüne yayılıyordu. Kalbi, bir kuşun kanadındaymış gibi sürekli çırpınıp duruyor, midesi kelebek havuzundaymışçasına pırpır ediyordu. Bunlar çok garip davranışlardı, fakat onları engelleyemiyordu.

Yarın sabah Almanya'ya gidecek ve on beş gün orada kalacak olan Barış, bu gece için onu yemeğe davet etmişti. Serra önce dışarı çıkacaklarını sanmış fakat sonra yeni bir başlangıç yapmak adına evde Fırat ve Dilan'la akşam yemeği yiyeceklerini öğrenmişti.

Duyduğu ilk anda Barış'ın teklifini şiddetle reddetmiş, ne o eve yeniden gitmeye ne de Fırat'ın karşısına çıkmaya hazır olmadığını söylemişti. Ancak Barış'a uzun süre direnememiş, adamın kazanmasına izin vermişti.

Koyu mavi üzerine çiçek desenli, belini saran ve tiril tiril kumaştan yapılmış elbisesinin altına yazlık topuksuz ayakka-bılarını giymiş, sadece yanaklarını ve dudaklarını renklendirerek makyajını tamamlamıştı. Saçlarını ise Barış'ın sevdiği şekilde açık bırakıp omuzlarından aşağıya dökmüştü. Fazla sıradan ve sıkıcı değil ama çok da hazırlanmış görünmemeyi hedeflemiş ve aynadaki görüntüsü de başardığını teyit etmişti.

Artık gitmek için hazırdı. O evde olmayı ve Fırat'ı özle-

Bundan sadece günler önce Serra'nın kendini anlatması gerekseydi, seilmeyi bilmediğini, daha kötüsü sevmeyi de bilmediğini, yanında kimseyi tutmayı beceremediğini çünkü bunun için çabalamadığını söylerdi. Ancak şimdi yaşadığı gerginlik bazı şeylerin farklı olduğunu kanıtlıyordu. Çünkü ilk defa, bir yere ait olma çabası içindeydi.

Üst katın terasında hazırlanmış yemek masasına geçmeden salonda bir şeyler içmişlerdi. Huzursuz bir ortam yoktu, ancak tıpkı Serra gibi Fırat da nasıl davranması gerektiği hakkında bir karara varamamış gibiydi. Dilan ise beklentilerin tersine yalnız kalmayı tercih eden hâlini gizlemeden sessizce oturmayı seçmişti.

Barış otoritesini hissettirircesine masanın başındaki yerini almış ve Dilan'a onlar Almanya'dayken yapması gerekenleri hatırlatarak onu sohbetle çekmeye çalışmış, ne var ki kızı aralarına getirmeyi başaramamıştı.

Hakan konusunu ise hiç açmadılar, onun dışında hemen her şeyden bahsettiler ama gündemlerinin büyük çoğunluğunu ev ve arka bahçe oluşturmuştu.

Yemeğin hemen ardından izin isteyen Dilan'a kimse itiraz etmedi.

Sevdiği adama kavuşana kadar, onun bu hâli devam edecekmiş gibi duruyordu. Genç kıza karşı sergilediği tatlı sert tavırlarının içindeki güçlü sevgi hissedilebiliyordu. Adam, Fırat gibi ona da özenle yaklaşıyor ve genç kızın hareket alanını kısıtlamıyor; Dilan'a istediği gibi değil olması gerektiği şekilde davranıyordu. Böylelikle Dağlı Barış, sert, hırçın ve güçlü görüntüsünün altında güzel seven bir kalp taşıdığını Serra'ya bir kez daha ispatlamış oldu.

Adamın, hayatının merkezi hâline getirdiği Fırat, Dilan ve takımı olmak üzere sadece bu üç şey vardı, Serra'nın da ilk amacı o üçlünün arasına girmekti.

Dilan'ın ardından halletmesi gereken ufak bir işi olduğunu söyleyen Barış yanlarından ayrıldığında bunun nedenini de anlamıştı. Serra istemese de tüm geceyi Fırat'la uzun

cümleler kurmadan ve göz temasından kaçınarak geçirmişlerdi. Adam aralarındaki soruna müdahale etmedi ama halletmeleri için iki eski dostu baş başa bırakmıştı.

İlk bir dakika bir saat kadar uzundu. İkinci dakika boyunca her ikisi de yerinde kıpırdanıp durmuştu. Üçüncü dakikanın sonunda ise Fırat, "Sen de kendini biraz garip hissediyor musun?" diye sorarak yaşadıkları anlamsızlığa bir açıklama getirdi.

Serra büyük bir rahatlamayla arkasına yaslandı. "Sanırım benimki birazdan fazla."

"Acaba normal mi davransak?"

"Lütfen!"

Sanki dik durmasını sağlayan kemik aniden kırılmış gibi omuzlarını düşüren Fırat rahatladığını belirtircesine derin bir nefes aldı.

"Bir an boğulacağım sandım, oysa seninle konuşmayı çok özledim."

"Ben de seni ve bir de kurabiyelerini özledim."

"Ah, şu çıkarıcı ilişkiler," diyen Fırat keyifle gülümsedi. "Sana sadece Barış'ın kız arkadaşıymışsın gibi davranmaktan hiç hoşlanmadım."

"Bana ille de bir sıfat takmak istiyorsun bunun dost olmasını tercih ederim."

"Tabii ki dostumsun ve hep öyle kalacaksın ama seçtiğin adamdan dolayı eskisi gibi olmamız biraz zor, sadece öyleymiş gibi davranabiliriz."

Barış'ın kız arkadaşı olarak anılmak güzeldi. Ne yazık ki Serra o aşamaya sevinmeyi es geçmek zorunda kaldı. Aralarındaki sorunları hallettiklerini sandığı iki adamın hâlâ aynı yerde durduğunu fark etmek canını sıktı. Fırat, ağabeyinin gizli günahını affetmiş değildi. Sadece adamın onun için yaptıklarından sonra sevildiğine kesin kanaat getirmişti. Bunu genç adamın sarf ettiği cümleden değil, söylerken ki elinde olmadan kullandığı sesinin tınısında duyabilmişti.

"Bazı şeyler değişmiyor, değil mi?"

“Ne mesela?”

“Mesela sen? Barış’la aranız düzeldi sanıyordum ama görüyorsun.” Serra aniden suskunluğa gömülen Fırat’ın davranışından çıkacak sözleri merakla bekledi. Ne var ki genç adamın konuşmak gibi bir niyeti yoktu. “Beni ilgilendirmez biliyorum, özür dilerim.”

Fırat başını kaldırdığında kıstığı gözlerindeki hüznü Serra’yı incitti ve konuyu açtığı için kendine lanet okudu.

“Merak ettiğini biliyorum, kim olsa ederdi. O yüzden özür dileyecek bir şey yok.” Öne doğru abanan ve kollarını masanın üzerinde birleştiren Fırat gülümsemeye çalıştı. Bir an anlatıp rahatlayacakmış gibi göründüyse de bu kısa sürdü. “Bizimki eskiden gelen bir hikâye ve her ikimiz için de kolayca unutulabilecek bir şey değil, ama anlatabilecek cesaretim olsaydı ya da bu kadar çok utanmasaydım, inan yapardım.”

Sırlardan ve yalanlardan hoşlanmıyordu. Serra onlarla yeterince zaman geçirmişti. Utanmak biraz ağır da olsa genç adamın mesajını açık şekilde almıştı. Onu daha fazla üzmemek için, “Barış’la beni duyunca şaşırdın mı?” diye sorarak konuyu kapattı.

“O beni şaşırtmadı ama senin de onun cazibesine kapılan kadınların arasına katılmana *vay be dünyada neler oluyor*, diye tepki vermiş olabilirim.”

“Çok acımasızsın.”

“Biz hâlâ dostuz ve ben istediğimi söyleme hakkına sahibim.”

“Dostlar bazen yermek yerine övmek için de vardır.”

“Seni yeterince pohpohlayan biri var.”

“Hem acımasız hem de kötüsün.”

Fırat’tan ufak bile olsa tebessüm koparabilmiş olmaktan dolayı memnun olan Serra, bir gün, genç adamın gözlerindeki hüznün silinmesini ve onun gerçekten gülümsemesini diledi. Affetmek zor işti, ama insan affetmedikçe en büyük kötülüğü kendine yapıyordu. Oysa unutmak ve yoluna de-

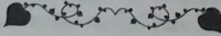
nam etmek kendine ödül karşındakine ise en büyük cezaydı. Yüksek insan aynı yerden bir adım bile uzaklaşmıyordu.

Ellerini dizinin üzerine koyup güç alan Fırat ağır hareketle ayakta kalktı. Her şeyden geçmiş ve tüm enerjisini kaybetmiş hali, Serra'nın çenesini tutamadığı için kendini azarlamasına sebep oldu.

"Benden bu gecelik bu kadar, on beş gün sonra görüşürüz," diyen Fırat eğilip onu öptü. "Merak etme Barış'a göz kulak olurum."

"Kendine de dikkat et, umarım senin için güzel bir tatil olur."

Ayaklarını sürüyerek yanından uzaklaşan genç adamın gidişini seyretti. Geçmişte ne olduğunu bilmeyi ve Serra yapabiliyorsa onu değiştirmeyi çok isterdi. Çünkü o öyle bir şeydi ki, Fırat hayatını orada dondurmıştı ve ondan kurtulamadığı sürece de sadece geçmişini yaşayacak asla bir geleceği olmayacaktı.

Beş gün önce Fırat'ı da yanına alan Barış takımla birlikte Almanya'ya gitmişti. O günden beri de Serra, kendi evine sadece uyumak için gidiyor geri kalan tüm zamanını Şile'de Barış'ın arka bahçesinde geçiriyordu. Bu süre zarfında ofisine uğradığı müddet ise toplamda üç dört saati geçmezdi. Eksikliğini hissediyor ya da işleri aksıyor muydu? Asla! Düzeni bozulduğu için stresli veya panik hâlinde miydi? Kesinlikle hayır. Aksine hiç olmadığı kadar keyifli ve huzurluydu.

Sadece arka bahçeyle değil Barış'ın yatak odası başta olmak üzere evin her bir ayrıntısı ile tek tek ilgileniyor, rahat olmasına özen göstererek ona bir nitelik katmaya çalışıyordu. Çünkü işi bittiğinde burasının bir evden ziyade sıcak bir mekân tam bir yuva olmasını hedefliyordu.

Temmuz ayının kavurucu öğlen sıcağına yakalanmamak için sabahın erken saatinde uyanıp günü burada karşılamayı

ve çiçek fidelerinin köklerini toprağa kavuşturmayı âdet hâline getirmişti.

Bu sabahta diğerlerinden farklı değildi. Dizlerinin üzerine çökmüş hâlde bir taraftan elindeki çapayla toprağı eşeliyor öte yandan guruldayan midesini doyurmak için Ayşegül'ün ona seslenmesini bekliyordu.

Aslında bugün tembelliğe ayıracak bir dakikası dâhi yoktu. Dikilmesi gereken daha onlarca papatya fidesi vardı. Patika yol için taş seçecek ve minik gölettin yerini belirleyip projesini çıkaracaktı. Akşam serininde de Barış'ın kokusunu yani çiçeklerini vermiş portakal fideleri dikmek istiyorsa bu işleri en kısa sürede tamamlaması gerekiyordu.

Arka cebinde duran telefonuna gelen mesajın sesini duyanaya kadar hiç ara vermeden çalışan Serra, sırtındaki ağrıyı da ancak durduğunda hissetti. Bunun ara vermek için iyi bir fırsat olduğunu düşünerek sarı plastik eldivenleri çıkardı. Telefonunu aldı ve bacıklarını toprağın üzerine uzattı.

Mesajın Barış'tan geldiğini görünce gülümsemeden edemedi. "Üzerinde ne var?" diye soran adamın fütursuz tavrı ise kahrkaha atmasına neden oldu.

"Bahçıvan pantolonu, sarı lastik çizme ve eldiven, bir de hasır şapka."

Heyecanla gelecek cevabı bekledi.

"Bahçıvan fantezisi, en sevdiğim."

Sadece beş gün olmuştu ama Serra, genç adamı özlediğini hissetti. "Bahçıvan ve uşaklar tehlikelidir, dikkat etmelisin."

"Ne kadar tehlikeli olabilirsin, ben sonuna kadar varım," diye yazan Barış'a şu an dokunabilmek için Serra birçok şeyi feda edebilirdi.

Adamın başlattığı oyuna ayak uydurabilmek için, "Senin üzerinde ne var?" diye yazıp gönderdikten sonra gözlerini ekrandan ayırmadan beklemeye başladı. Bir dakika sonra Barış'ın cevabı geldi.

"Hiçbir şey!"

Kaşlarını çatan Serra'nın aynı hızla yanakları kızardı. Nasılsı bir cevap vermesi gerektiğine karar vermeden önce aklına hücum eden görüntüyü silip toparlanmaya ihtiyaç duydu. Ancak o daha kendini toparlayamadan yeni bir ileti geldi.

"Yanakların alev almadan önce kaşlarını düzelt ve fazla ümitlenme, toplantıdayım. İnanmayacaksın ama kravat bile takıyorum. Çıkınca seni arayacağım, sakın üzerindekiileri de gönderme. Bu arada seni özlemiş olabilirim."

Barış'ın gönderdiği mesajı ikinci kere okuyan Serra artık gülümsemiyor tam olarak sırtıyordu. Önce ben de seni özeledim diye yazdı sonra silip sevimsizsin dedi ama onu da göndermedi. Ne söylemek istediğinden tam olarak emin olmuyordu.

"Serra Hanım! Kahvaltı hazır." Aysegül ona seslenene kadar düşünmüş ama bir sonuca ulaşamamıştı. Tam vazgeçmek üzereyken çamura bulanmış yüzüne ve yorgunluk alameti morarmış göz etraflarına aldırmandan kendi fotoğrafını çekti. Alına, "Şimdilik bununla idare et," yazıp Barış'a gönderdi.

Okulun popüler çocuğuna yılmış kızlar gibi kesinlikle acınası bir durumdaydı. Onca kariyerden sonra en başa, yaşıyamadığı ergenliğine dönmesine sebep olan, Serra'yı istila eden hormonlarıydı. Asla yaşamam dediklerinin daha fazlasını yaşarken onlara kızmıyordu, aksine müteşekkirdi.

Hâlimden ve yaptığından oldukça memnun hâlde serildiği toprağın üzerinden kalkıp eve doğru yürümeye başladı. Sallandığı mutluluk sayesinde bir kurt kadar acıkmıştı ve Barış'la konuşmadan önce yemek yemenin dayanılmaz cazibesıyla idare edecekti.

Şapkasını ve çamurla kaplanmış çizmelerini çıkarıp arka kapıdan mutfığa girdi. Çalışanlar ona evin hanımı gibi davranıyordu ki zaten Serra da kendini öyle hissediyordu. Tabii bunda Barış'ın etkisi çok büyüktü. Adam gitmeden önce sözleriyle değil ancak tavırlarıyla bu durumu açıkça belli ederek, Serra'nın kalbini bir kez daha fethetmişti.

Sevdiği şekilde hazırlanmış kahvaltıyı görünce midesi ona daha fazla oyalanmamasını işaret edercesine guruldadığında hiç bekletmeden masaya oturdu.

İlk lokmasını ağzına atmıştı ki onlara doğru yaklaşan ince topukluların mermer zeminde çıkardığı ayak sesini duydu. Tezgâhın başında dikilmiş önündeki işle meşgul olan Ayşe-gül'e dönen Serra, "Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu. Çünkü çıkan ses, şu an bu evde bulunan hiç kimsye ait olamazdı.

"Hayır Serra Hanım, belki sizin ofisten biridir."

Ayşegül'ün uzaklaşmasına fırsat kalmadan ayak sesleri durdu ve misafirleri kapıda belirdi.

"Günaydın millet," diyen sesin sahibinin gölgesi mutfağa düştüğünde Serra merakla başını kaldırdı.

İnce uzun kadın sanki her zaman yaptığı şeymiş ve orada bulunması gayet doğalmış gibi içeri girip çantasını masanın üzerine bıraktı. "Şekerim bana soğuk bir şeyler versene."

"Tabii."

Misafirin muhatap olarak seçtiği Ayşegül'ün yüzünü görmese de Serra kadının şaşkınlığı ve rahatsızlığını ses tonundan anlamıştı. Belli ki gelenin kimliğini biliyordu, bilmediği burada ne aradığıydı.

Minicik kırmızı eteği, askılı kırmızı bluzu misafir kadının bedeninin dörtte birini ancak kapatabilmişti. Sapsarı saçları dalgalar hâlinde omuzlarından aşağıya sarkmış oldukça gösterişliydi. Yüzündeki makyaj temmuz sıcaklığı için fazlaydı. Kırmızı ruju ise göz alıyordu. Güzel bir kadındı, en azından yıllar ona karşı acımasız davranmadan önce çok daha güzeldi. Yaşını tahmin etmek zordu, tavırları ve giydikleri ayrı, gözlerinin etrafındaki çizgiler ayrı şeyler söylüyordu.

Birden iştahı kaçan Serra çatalını bırakıp arkasına yaslandı. "Kime bakmıştınız?"

Misafire su uzatan Ayşegül'ün onları tanıştırmayacağı belli olmuşken kendi işini kendi görecekli.

"Teşekkür ederim şekerim," diyen kadın suyundan bir yudum alıp bardağı da masaya bıraktı. "Sen yeni işçi misin?" Ağzında biriken havayı yutan Serra gözlerini devirdi. "Benim ne olduğum belli de sizin ne olduğunuzu ve neden burada bulunduğunuzu anlamaya çalışıyorum."

Rahatlığını hiç bozmadan çektiği sandalyeye oturan kadın yüzünü çarpıttı. Eğleniyormuş gibi görünmeyi amaçlıyordu ama başaramamıştı.

"Barış'ın evine gelirken izin alacak değilim ya, hele ki senden."

Bu tam olarak korktuğu cevaptı. Biraz haber seyreden herkes Barış'ın evde olmadığını bildirdi. O yüzden kadının iyimserliğinden de şüpheliydi. Ayrıca Ayşegül'ün tedirginliği onu doğrular nitelikteydi.

"Bu kadar emin olmayın," diyen Serra ayağa kalkıp dokunmaya fırsat bulamadığı tabağını aldı. Yemeğe karşı tüm ilgisi kaybetmişti. "Neden burada olduğunuzu söylemek için üç saniyeniz var, yoksa beş saniye sonra sizi kapı dışarı attırırım."

Kadının tiz kahkahası Serra'nın sinirlerini iyice bozdu. "Ah, şu Barış hep iyi bir âşık olmuştur, kadınına nasıl davranacağını bilir, sendeki özgüven de belli ki ondan geliyor."

Serra bu defa ona cevap vermedi. Tabağını tezgâha bırakıp gözlerini hesap sorarcasına Ayşegül'e dikti. "Lütfen Hamza'yı çağırır mısın, bayana yolu göstereyim."

"Şey Serra Hanım," diye itiraz etmeye yeltenen Ayşegül'ü sağ kaşını havaya kaldırıp susturdu. "Sana ne diyorsam onu yap, lütfen!"

"Bana baksana! Sen kendini ne sanıyorsun?"

Hişimla ayağa kalkan ve Serra'nın önünü kesen kadın, ondan yarım kafa daha uzundu. Oluşan görüntüden hoşlanmayınca Serra bir adım yana kaydı. "Ben, kim ve ne olduğumu biliyorum, sizin bilmenize gerek yok."

Yeniden yürümeye başlayan Serra cevaplarını kimden alması gerektiğini bildiği için merakına yenilmedi.

"Yoksa sen Tuba mısın?"

Kadının kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ne var ki duyduğu isim onu yolundan çevirdi. Belki de sebep kadının tonlamasıydı ya da özellikle bu ismi seçmiş di, cevap bu ikisinden biriydi ama hangisini seçmesi gerektiğinden emin değildi. İçine düşen korku ateşiyle ondan bir yanıt bekliyormuş gibi görünen kadına döndü. Ancak ağzını açmasına fırsat vermeyen Ayşegül araya girdi.

"Yıldız Hanım, lütfen," diyen Ayşegül yanlarına kadar gelmişti. "Barış Beyler Almanya'da on gün sonra gelecekler." "Ay ama şunu baştan söylesenize."

Ruh hâli bir anda değişen Yıldız, arkasını dönüp salına salına yürüdü ve çantasını alınca geri döndü. "Ben ona telefonla ulaşırım."

"Tabii, daha iyi olur."

"Mersi şekerim," Kadın kapıya doğru bir adım atıp ardından gitmekten vazgeçmiş gibi durdu ve Serra'ya döndü. "Eğer Tuba değilsen kendini bu evcilik oyununa fazla kaptırma, benden sana bir tavsiye."

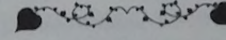
Olduğu yerde kalan Serra, kadının gidişini seyrederken onun oyununa gelip sözlerine takılmamayı denedi ancak başaramadı. Konuşurken ki tavrı ve sözlerinin garipliği ona başka şans tanııyordu. Yıldız kimdi sorusu artık tüm hükümünü kaybetmişti. Akli Tuba'nın isminde ve o ismin altındaki gizli açıklamada takılı kalmışken ne bedenini, ne de düşüncelerini hareket ettirebiliyordu. Dakikalar önce sahip olduğunu düşündüğü huzur ise bir anda yitip gitmişti.

Mutfaktan çıkmaya hazırlandığını fark ettiği Ayşegül'e, "Dilan nerede?" diye sordu.

"Köye inmişti, birazdan gelir."

Başını sallayarak yanından gönderdiği kadının ardından bir süre daha mutfakta kaldı. Oturup durup bekleyemeyecek kadar stres yüklü olduğundan odasına çıkıp üzerini değiştirdi.

Tuba'nın kim olduğu, neden insanların üzerinde böyle bir etki bıraktığı ile ilgili onlarca şey sordu kendine, ancak tek bir cevap aldı. Kim ya da nerededir bilmiyordu ama Barış'ın aşk sayfasını onunla kapattığını biliyordu. Aslında bilmek öyle olduğu boğuşan Serra, yeniden alt kata inip Dişünceleriyle orada beklemeye koyuldu. Fakat öncesinde, lan gelene kadar orada beklemeye hazır olmadığı cevaplarına kavuşmadan Barış'la konuşmaya hazır olmadığı için telefonunu kapattı.

Dakikalar sonra gelen Dilan'ı gördüğünde volta atmak-
tan vazgeçip durdu. Normal şartlarda Serra baskı altınday-
ken daha düzgün düşünür ve hareketlerini kontrol altında
tutmayı başarırdı. Fakat bunlar önceki Serra için geçerliydi.
Şimdiki Serra, kıskanmış, korkmuş ve duygularının ona yön
vermesine izin vermişti.

Sıcak altında kalmaktan ve koşuşturmaktan yorulmuş
Dilan'ın karşısına dikilince genç kız beklemediği tavır karşı-
sında şaşırdığını gizlemeye fırsatı bulamadı.

Elindeki poşetleri yere bırakırken, "İyi misiniz?" diye sor-
du.

"Yıldız ve Tuba kim?"

Serra yüzündeki tehdit dolu ifadeyi silip merakla maske-
lerken aklından geçenleri kelimelere döktü ve Dilan'ın ilk
tepkisini gözlemledi. Tam olarak da tahmin ettiği şeyi gördü.

"Anlamadım, onlar da nereden çıktılar?"

"Baştan uyarayım, sakın kim olduklarını bilmediğini söy-
leme, sen Barış'ın ne zaman tuvalete gittiğini bile bilirsin,
hayatındaki insanları mı tanımayacaksın?"

Serra'nın çalışanları sürekli bir yerleri yıkıp döküyorlardı
ve adamlar her yerdeydiler. Dilan sanki onları işaret ederce-
sine etrafına bakındıktan sonra ancak konuştu.

"Tanıyorum tabii ama onların patronun hayatında olduğu söylenemez."

Terlemiş ve teri yanaklarında kurumuş Dilan parmaklarını yelpaze olarak kullanıp kendini serinletmeye çalıştı. Lakin duğu ilk bakışta anlaşıyordu.

"O yüzden mi Yıldız az önce buradaydı?"

Nihayet Dilan'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bunu ele veren ilk şey kızın kocaman açılmış gözleri ve ne söyleyeceğini bilemeden araladığı dudakları oldu.

"Onunla tanıştınız mı?"

"Hoş bir karşılaşma olmadığını tahmin edersin."

"Bakin, Yıldız biraz rahat ve ağzından çıkanları kontrol edebilecek biri değildir." O durumu kurtarmak için aceleyle konuşurken Serra'nın artan merakıyla sağ kaşını yukarı kaldırdı.

"Peki, onun Barış'ın hayatında ne işi var?"

"Lütfen Serra Hanım!"

"Hadi ama bana yardımcı olmalısın." Serra uzanıp genç kadının omzunu tutarak samimiyetini göstermeye çalıştı. "Kadın dayanışması, tam da bugünler için vardır."

"Boşuna merak ediyorsunuz, Yıldız'ı kıskanmanız sizin gibi birisi için çok yersiz."

İşin açıkçası Serra'nın aklına Yıldız'ı kıskanmak gelmemişti. Onun derdi Tuba'ydı.

"Peki, Tuba kim?"

Bu soruya cevap vermeyi reddettiğini göstermek için önce Serra'nın yüzüne bakan genç kadın sonra da ondan kurtulmaya çalıştı. Ancak kaçıış olmadığını anlayınca "Bence bunları patrona sorun, o size mutlaka açıklama yapacaktır," dedi.

Gözlerini devirip genç kızı susturdu. "Konu çok mu hassas?"

"Şunu bilin ki şu anda patronun hayatında sizden başka kimse yok."

"Bunu biliyorum, ben öncesini merak ediyorum."

Göçlerini devirme sırası Dilan'a geçti. "Bu konuda yorum yapmam."

"Yorum yapma zaten, bildiklerini söyle."

"Beni zor durumda bırakıyorsunuz."

"İzlenim amacım bu değil, sadece kadınsal bir merak ve gidebileceğin senden başka kimse yok." Serra susup genç kızın iç sesleşmesini bitirmesini ve karar vermesini bekledi.

Güneş iyice tepeye çıkmıştı. Parlaklığı gözleri kamaştırıyor, sıcaklığı ise kavuruyordu. Ancak Serra'nın saatlerce altın-ın dikilmesi gerekse de itiraz etmeden bekleyecekti. Neyse ki yazının dakikalık tekinsiz sessizliğin ardından Dilan kararını açıkladı. "Size çok fazla şey söyleyemem, sadece bir fikrinizin olması için haddime düşen kadarını anlatacağım."

"Tuba konusu bir sır mı?"

"Hayır, sır değil sadece patronun etrafında olup bu konuya bilenler ondan bahsetmemeyi tercih ediyor, diyelim."

Serra derin bir nefes aldı. Duyacağı şeyin canını yakacağını farkında olduğu için etkiyi azaltmaya çalıştı ve, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Tuba'nın adını anıp onu üzmemek istemiyoruz."

Ah! Daha ilk saniyede Serra ilk yarasını aldı. Yeniden konuşabilmek için yutkundu. "Devam et lütfen."

"Aslında anlatacak bir şey yok. Tuba, patronun ilk aşkı ama kadın aşk yerine parayı tercih etmiş." Yüzünü buruşturmuş Dilan ümitsizlikle anlatmayı sürdürdü. "Parayı alıp çekip gitmiş ve hukuk fakültesinde tanıştığı adamla evlenmiş. Ancak patron ne onu unutabilmiş, ne de yoluna devam edebilmiş."

Kadının, yani Yıldız'ın, "Eğer Tuba değilsen kendini bu evcilik ortamına fazla kaptırma," demesinin ve Barış'ın, "Sana büyük aşk vaatleri veremem," diye peşinen söylemesinin altındaki neden buydu demek ki. Ve Barış'ın yaşamayı tercih ettiği hayatın sebepleri de aynı yerde toplanıyordu.

Aldığı nefes bile Serra'nın canını yakmaya ve yaşları göz pınarlarına hücum etmeye başladı.

geri alamamış adama kızgındı, ama aynı adam için duyduğu üzüntü de yakasını bırakmıyordu.

Düşünmekten ve öne çıkmak için birbirleriyle yarışan duygularının savaşımdan yorulmuştu. Nihayetinde kesin bir yargıya varamadığı yirmi dört saatin sonunda evden çıkmış ve gidip Mehmet'in kapısını çalmıştı. İş dışında uğramadığı holding binasında onu gören ağabeyi önce şaşırmış sonra Serra'nın şişmiş gözleriyle karşılaştıkça dehşete kapılmıştı.

Serra, inanmadığı cümleleri sarf etmektense insanları kırmayı göze alan, hissettiklerini açıkça söyleyen biriydi, ta ki edip yüksek sesle dile getirdikten sonra başka bir şekle bürünmüştü. Kelimelerin anlamı değişmiş, nefes almak tek bir kurala bağlanmış ve kalp sadece sevmeye devam edebilmek adına kan pompalamaya başlamıştı. Bu yüzden Mehmet, onu gördüğü an, "Sana ne oldu?" diye sorduğunda her zaman yaptığı gibi adamı azarlamak yerine, ki bu aklına bile gelmemişti, kollarını ağabeyinin boynuna dolayıp ağlamaya başlamıştı.

Bunlar, aşkın suçu muydu? Yoksa Serra âşık bir kadın olmayı mı başaramamıştı, bilmiyordu. Bildiği tek şey, bir avuç iğne yutmuştu ve şimdi o küçük demir parçaları içinde dolaşarak canını acıtıyordu. Çünkü Serra, sevdiğinin kalbinde vazgeçebileceklerinin arasında olduğunu ama kendinin ondan bir adım bile uzaklaşamayacağını fark etmişti. Edindiği bu farkındalıkla da soluğu Mehmet'in kapısında almıştı.

Tüm toplantılarını iptal eden Mehmet, sabırla onun sakinleşmesini beklediği bir saatin sonunda Serra ancak ağzını açabilmişti.

"Bir ricam olacak ama bana soru sorma, çünkü sana yalan söylemek istemiyorum," dediğinde Mehmet hiç düşünmeden kabul etmişti.

"Tuba diye birisi var, Barış'la aynı mahallede büyüdü ve iki bin yılının başında Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu," diye anlatmaya başladığında ağabeyinin kaygılı bakışları öfke-

ye döniştüyse de söz verdiği gibi ne olduğunu sormamıştı ki zaten olan şey de ortadaydı.

Mehmet'in yanında toplam üç saat kalıp tekrar evine dönerek odasına kapanmış ve aradan bir tam gün geçmeden ağabeyi, istediklerini ona getirmişti.

Anlayışlı davranan adam içeri dahi girmeden kalın sarı zarfı ona uzatırken, "Seni seviyorum ve ne kadar sinir bozucu bir kadın olsa da eski kardeşimi geri istiyorum," demiş ve girmişti.

İşin aşıkcası Serra da o kadını geri istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, çünkü o günler ve o kadın milyon yıl geride kalmış gibiydi.

Mehmet'in ardından yeniden odasına dönmüştü.

Bağdaş kurup yumruk yaptığı ellerini çenesinin altında birleştirmiş hâlde uzun süredir yatağında oturuyordu. Önünde duran zarfı seyrediyor, içindekileri merak ediyor ama onlarla başa çıkıp çıkamayacağıyla ilgili bir sonuca ulaşamadığı için onu açamıyordu.

Beklediği cesaret, ona uğramayınca dakikalar sonra her şeyi göze aldı ve zarfı açtı. İlk hissettiği duygu, üzüntüydü.

Aynı ilkokul ve liseye giden ikili, Tuba'nın üniversiteye başladığı Barış'ın da adını futbol tarihine altın harflerle yazdırdığı senenin yazında ayrılmıştı.

Kadın, okul arkadaşıyla evlenmiş, şu anda avukatlık yapıymış ve iki erkek çocuk annesiymiş. Zar zor geçinen bir ailenin kızyiken olduķa lüks ve mükemmel bir hayata geçiş yapmış.

Barış ise o dönemin ilk üç ayında tek bir gol bile atamamış, kariyerinde yukarıya doğru seyreden ibre bir anda tersine dönmüş ve toparlanması neredeyse bir yıl sürmüş. Sonrasında ise, yeşil sahalardaki başarısının yanına çapkınlıklarını da eklemiş.

Mehmet'in tuttuğu adam raporuna, Barış'ın genç kadının para karşılığında onu terk ettiğini bilse de onu aramaktan vazgeçmediğini sanki özellikle not etmişti.

Yazılı bilgileri bir kenara bırakan Serra, fotoğraflara uzandı. Okul yıllığından alınan fotoğrafların birinde forması için, de gurur ve mutlulukla gülümseyen Barış'ın elini tuttuğu genç kıza baktı. Sarı saçlı, mavi gözlü ve kahretsin ki çok güzel bir kızdı. Küçük bir buruna, dolgun yanaklara ve ka- lemle çizilmiş gibi duran biçimli dudaklara sahipti.

İkinci fotoğraf ise, mezuniyet gecesindendi. Siyah smokin içindeki Barış'ın şimdilerde gözlerine yerleşmiş sisten eser yoktu. Onun dışında hiç değişmemişti. O zamanlarda da ona bakan her kadının yüreğini hissedilir derecede sarsacak kadar yakışıklıydı. Geniş omuzları gücünü, Serra'nın sarsacak kadar doymadığı haylaz gülüşü ise mutluluğunun işaretiydi.

Serra'nın alt dudağı büküldü ve tek bir gözyaşı damlası yanağından süzülüp boynuna kadar indi. Bir yanı sevdiği adamdan kaçıp uzaklaşmak, bir yanı ki o yanı kazanmak üzereydi ağır yaralar alan Barış'ın izlerini sevgisiyle iyileştirmek istiyordu.

İnce parmaklarını fotoğrafın Barış'a ait olan kısmında gezdirdi. Onun ne yaşadığını hangi acılara direnmek zorunda olduğunu hissetti. Bu şekilde terk edilmek adamın hak edeceği bir şey değildi.

Keşke... Keşke o zamanlar bu genç adamın yanında olabilse ve bazen hayatın, hayal ettiğimiz gibi devam edemeyeceğini anlatabilseydi. Keşke ona, öldürmeyen acının insanı güçlendirdiğini söyleyebilseydi. Fakat her şeyin güzel olacağını dair sözler veremezdi. Barış'ın Tuba'dan sonraki hayatı düşünülürse bu, büyük bir yalan olurdu.

Her bir fotoğrafı hafızasına kazımak ister gibi inceleyen Serra, son olarak Tuba'nın yeni çekilmiş ve tam bir aile sadeti içinde olduğu resmine bakarken, "Lanet olsun sana!" diye mırıldandı. Hâlâ çok güzel ve hâlâ Barış'ın aksine çok mutlu görünüyordu.

Sorularına cevaplar ararken, sevme yeteneğini kaybetmiş bir adama âşık olan Serra'nın gözyaşlarının büyük çoğunluğu Barış için olsa da bir kısmı kendisi içindi. İnsanın cenneti

sevdiğinin kalbiymiş, oysa Serra kendininkini bulduğu anda kaybetmişti. Aşk bilen bir adamın aşktan vazgeçmesine sebep olan kadına duyduğu nefret ise tüm hislerinin üzerine çıkmıştı. Ve o an yeni bir karar aldı. Ancak kararının detaylarına inmeye fırsat bulamadan çalan kapı düşüncelerini böldü.

Saat gece yarısını çoktan geçmişken gelebilecek tek kişi Mehmet'ti. Anlaşılan öğrendiklerinden sonra Serra'nın nasıl olduğunu görmeden adamı uyku tutmamıştı.

Güvenlikli sitede değil ama oldukça sakın ve nezih bir semtte bulunan evinin kapısını, gelenin kim olduğuna bakmadan hele ki gecenin bu kadar geç bir saatinde açmaması gerekiyordu, bu yaptığı çok büyük bir hataydı.

Ağabeyini göreceği düşüncesiyle kapıyı açtığı an karşılaştığı manzara ona yanıldığını söyledi. Siyah pantolon ve siyah örtüyle karanlığın içinde kaybolan geniş cüsseli adamın başındaki beysbol şapkası neredeyse yüzünün tamamını kapatmıştı.

Açtığı kapıyı panikle kapatmaya niyetlendiğinde adamın tazyik olarak kullandığı kolu onu engelledi. Korku, yavaş yavaş hücrelerine doğru ilerlerken başını kaldıran adamın yüzünü tam vaktinde gördü.

Ve o anda bir dua mırıldanır gibi dudaklarından adamın adı döküldü.

"Barış!"

Duygularının ona yön vermesiyle tuttuğu kapıyı bırakıp hızla kendini Barış'ın kollarına attı. Özlemle ve içindeki aşkla genç adama sarılıp bir kez daha gözyaşlarını serbest bıraktı.

Dakikalar belki de saatler sonra kendi kolları, adamın boyuna dolanmış hâldeyken onun hiç hareket etmediğini fark etti ve tereddütle önce ellerini çözdü sonra da geri çekildi.

Serra'dan kurtulan Barış ise içeri girip kapıyı ardından kapattı ve başındaki şapkayı çıkardığında ortaya çıkan gözlerindeki öfke, alev topuna dönüşüp genç kadını yakacak güşteydi.

“Bu saatte burada ne işin var, maçlarınız bitti mi?” diye soran Serra, önünden yürümeye başlayan Barış’ın Almanya’da olması gerekirken gecenin bir yarısı evinde ne aradığını ve öfkesinin sebebini bilmek istiyordu.

Ona cevap vermeyen Barış salonun ortasına varınca durdu. Yakışıklı yüzündeki endişeyi okunaksız hâle getirip maskeleydi ve nihayet “Neler oluyor Serra?” diye sordu.

“Bir şey olduğu yok.”

“O zaman bu yaptıklarının sebebi ne?”

“Bak, kötü bir niyetim yoktu, özür dilerim.”

Tuba’yı araştırmak için görevlendirilen adam belli ki bilgi toplama işinde ne kadar becerikliyse gizli olma konusunda da o kadar kötüydü. Dosya Serra’nın eline gelene kadar haber kilometrelerce uzaktaki Barış’ın kulağına gitmiş ve adam hiç üşenmeden onca yolu tepip gelmişti.

“Demek özür diliyorsun, vay be!”

“Eğer içini rahatlatıcaksa üzgün olduğumu da itiraf edebilirim.”

Sinirli bir şekilde başını kaldıran Barış’ın yüzündeki tüm kaslar hareket ediyordu. Gözleri ise gecedен bile daha karanlıktı. “Tüm söylediğim sözleri bir tarafıma sokmak için bunca oyuna kalkışmana gerek yoktu. Ben zaten pişmandım.”

Hiçbir şey anlamayan ve hiç de azarlanacak bir havada olmayan Serra geri çekildi. “Ben gerçekten özür dilemeye çalışıyorum.”

“Kes şunu!”

Serra, adamın yanına gitmek ve ona yeniden sarılmak istese de kendine hâkim oldu. “İzin verirsen açıklama yapmaya ve özür dilemeye çalışıyorum.”

“Oysa ben bir özrün değil açıklamanın peşindeyim.”

Pes eden Serra’nın ayakta dikilecek gücü kalmayınca bedenini koltuğa bıraktı. Yaşadığı yoğun ve ağır duygular zaten onu yeterince sarsmıştı. Ona hükmetmeye çalışan içindeki çekime direnmesi gerekiyordu. Çünkü yanlış zamanlarda bile varlığını belli eden his çok gaddardı ve insan bu duygu

karşısında güçsüz kalıyordu. Oysa şu anda Barış'a dokunmak barut fıçısına ateşle yaklaşmakla eşdeğerdi.

Serra da, "Bu konuşmayı sürdürmek istemiyorum," derken sinirlenmişti.

"Yazık, çünkü sürdüreceğiz."

"Sana kolay gelsin, bundan sonrasına bensiz devam edersin."

İki uzun adımla Serra'nın tepesinde dikilen Barış, "Bunu neden yaptın?" diye onunkine benzer bir ses tonuyla sordu.

"Bilmiyorum."

"Bana bir açıklama yapmak zorundasın." Ayakta dikilmeyi bırakan Barış, genç kadının yanına oturdu. Yorgundu. "Teknik direktörü olduğum takımın kampından kaçtım, oysa oyuncularına tuvalete giderken bile haber vermelerini söylemiş biriyim. Onu da geçtim ülkeye neredeyse kaçak giriş yaptım ve kimseye yakalanmamak için havaalanının en olmayacak kapısından çıkmak için ne deliklere girdiğimi tahmin dahi edemezsin, tabii bir de bunun dönüşü var. Bunlar sana ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikir verebiliyor mu?"

"Endişelenmek mi? Benim için mi?"

"Hem de ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin ki bence bu çok fazlaydı."

"Ama neden?"

"Seni arayacağımı söyledim ama sen ortadan kayboldun."

"Yani bu yüzden mi geldin?"

Barış arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. Serra'ya çok yakın ancak ona değmeyecek mesafede oturmayı seçmişken hareket edecek fazla alanı kalmamıştı. Hâlâ öfkeliydi ama Serra'yı tek parça hâlinde karşısında gördüğü andan beri öfkesi yavaş yavaş dinmeye başlamıştı.

"Aklıma bir sürü şey geldi."

Bir saniye boyunca yüzü aydınlanan ve içinde yükselen sevinç çığlıklarını bastıran Serra, o an adama ne yaptığını anladı. Tıpkı Tuba gibi bir anda ortadan kaybolmuştu.

Serra huşu içinde, “Ne mesela?” diye sordu.

“Kanser olmuş, kaza geçirmiş olabilirdin, dışının dolgusu düşmüş veya artık beni görmek istemiyor olman gibi...”

“Bunlar birbirine oldukça yakın ve anlaşılır şeyler,” dedi Serra ve genç adama döndü. “Ama cevabım, hiçbir.”

“Ne oldu o zaman?”

“Gerçekten önemli değildi.”

“Sana ulaşamadım, Dilan’ı aradığımda ise benimle konuşmayı reddettin. İki gündür ne eve ne de işe gidiyorsun, sen-
ce de bunlar seni merak etmem için gerçekten önemli değil mi?”

“Sen de gecenin bir vakti, her şeyi bırakıp Almanya’dan buraya nasıl olduğumu öğrenmek için geldin, öyle mi?”

Başını sallayan Barış’ın nihayet öfkesi dinmişti ama hâlâ mutlu değildi. “Hayır, başka şansım kalmayınca ki bana bunu yaptırdığın için seni asla affetmeyeceğim, Mehmet’i aradım.”

“Ve o da...”

“Eğer sana ne olduğunu ben bilmiyorsam onun hiç bilemeyeceğini ama seni en son evinde gördüğünü söyledi.” Bu defa Barış da genç kadına döndü. “Fakat ben sana ne olduğumu bilmiyordum, ancak bilmem gerekiyordu. Senden gerçek bir haber alamadan orada daha fazla kalamazdım.”

“Sana sarılabilir miyim?”

“Hayır, belki sonra” diyen Barış oturduğu yerde dikleşti. Yüzü yumuşamıştı ancak bakışları hâlâ sertken Serra isteğinin reddedilmesine aldırmadı.

“Sadece düşünmeye ihtiyacım vardı.”

“Bunu bana söyleyebilirdin.”

“Söyleyemezdim, çünkü bana aşk vaat etmeyen bir adama âşık olduğumu anladım ve bunu kabullenmem için zamana ihtiyacım vardı.”

Upuzun bir dakika boyunca odayı dolduran garip sessizliğin içinde Barış’ın güçlenen nefes alışlarını duyan Serra, yaptığı itirafın ne gibi bir sonuç doğuracağını bilmesine de pişman değildi.

Yavaş hareketlerle ona yaklaşan ve dizlerinin birbirlerine değmesini sağlayan Barış uzanıp ellerini avuçlarının arasına aldığı anda ona masumca gülümsedi. Belli ki adam az sonra sarf edeceği sözlerin etkisini yumuşatmak istiyordu.

Fakat beklediği gerçekleşmedi. Boğazındaki gıcığı temizleyen Barış yumuşak bir tonlamayla "Sanırım şimdi benim öztür dilemem gerekiyor," dedi.

"Özür dilemene gerek yok, ben bu riski göze almıştım, kandırılmadım ve senden herhangi bir talebim de yok." Ancak Serra kararlıydı, çok uzakta olmayan bir gün adamın kalbinde sadece kendisi olacaktı, fakat bu detayı tabii ki onunla paylaşmadı.

"Şunu bilmeni istiyorum ki, eğer yapabilseydim âşık olmak için seçeceğim tek kadın sen olurdu."

"Fakat seçim yapamıyoruz, değil mi?"

"Sen yapabildin mi?"

"Hayır, herhangi bir seçim yapacak fırsatım olmadı, ama ben payıma düşenden memnunum."

Bu, Serra'nın o an fark ettiği doğruydı ve kendiliğinden dilinden dökülmüştü.

Barış'ın bakışları gelişi güzel salonda dolaştıktan sonra Serra'nın gözleriyle buluştu ve birkaç saniye bekledikten sonra karşılık olarak onu arzuyla ve özlemle öptü. Ama bu öpücük kısa sürdü.

"Sen de benim iyi şanslısın ve sanırım bunun için kade-re teşekkür etmem gerekiyor," dedikten sonra Serra'yı sertçe kendine çekti. Bu defa dudaklarını daha istekli ve ateşli bir şekilde Serra'nın dudaklarına bastırıp tek koluyla genç kadının beline sarıldı. Bu dokunuş sayesinde tüm bedeni istekle titreyen Serra, teması artırmak için iyice ona yaslanırken inledi ve öpüşmeleri şiddetlendi.

Bu, insanın ömrü boyunca çok az tecrübe edebileceği ve bunu yaşadığı için kendini şanslı kabul ettiği türden bir öpüktü. Kuralsız, kızgınlıkları unutturan ve özlemleri din-

diyen, sadece kendine mahkûm edip devamını istettikten bir öpücüktili.

Serra da öyle yaptı. İki gündür bir arada tutamadığı, tek günü kendine hatırlatmaya çalışırcasına kargılık verdi adama. Ne yazık ki çok daha fazlasını arzularken Barış dudaklarını tedikleri vardı.

"Bir daha düşünmek, anlamak ya da her ne yapınak istiyorsan eyleme geçmeden önce bana haber ver," dedi ama sesi az ön önce yaşadığı deneyimden dolayı çatallı çıkmıştı. "Ve bir daha da sakın bu kılıkta kapıyı açma, benim yerimde başkası da olabilir." "

"Sen kıskanç mısın?"

"Hayır, sadece paylaşmayı sevmem ve benim olanın ben de kalmasını tercih ederim."

"Humm, bu da kıskançlığın tarifi değil tabii."

Barış, "Olabilir ama bu, konumuzun dışında," dedi inatla. "Hiçbir şeyi tek başına yaşamak zorunda değilsin, lütfen bundan sonra her ne yaşıyor ve hissediyorsan benimle paylaş."

"Bunu unutmamaya çalışırım."

"Sensiz geçen iki gün korkunçtu, bunu tekrar deneyimlemek istemiyorum. Yine de seni anlıyorum, eğer yapamayacağımı düşünüyorsan bunu bana söyleyebilirsin."

Serra adamı duymazdan geldi, çünkü o safhayı çoktan geçmişti. "Ne zaman geri döneceksin?"

"Beni odamda uyuyorum sanıyorlar, sabah on birde antrenman var, o saate yetişebilmek için altı uçağıyla geri dönmem gerek."

"Yani yaklaşık beş saatimiz var," diyen Serra yüzünü adamın yanağına değdirdi. "Şahsen ben bu süreyi konuşarak heba etmek istemiyorum."

"Aklında nasıl planlar var?"

"Bilmem belki acıkmışsındır, makarna yapabilirim, me-
rak etme daha önce denedim kimse ölmedi."

"Senin buzdolabının yerini bilmediğine eminim."

"Eve gelen kuaförüm ojelerimi saklamam için buzdolabı-
nın yerini göstermişti, küçücük şeyler için kocaman makina
üretmeleri ne saçma, öyle değil mi?"

Serra, adamı kulak memesinden yola çıkarak öpmeye baş-
ladığında inleme sırası Barış'a geçmişti.

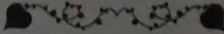
"Fırını ne için ürettiklerini düşünüyorsun peki."

"Onun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Tanışıklarından beri ilk defa Barış'ın gözlerinin içine ka-
dar uzanan bir gülümsemeyle ona baktığına şahit olan Ser-
ra bu muhteşem adama hak ettiği mutluluğu vermek için
amansız bir istek duydu. Kendini Barış'ın kollarına bıraktı-
ğında ise, tam olarak isteğini yerine getirmeye çalışıyordu.

İki gün boyunca yaptığı hiçbir işe odaklanamayan Barış,
nihayet rahatlamıştı. Parmaklarını, onu dokunuşlarıyla mest
eden Serra'nın saç tutamlarının arasında gezdirmeye başladı.
Genç kadın, Barış gibi nefsi zayıf ölümlüleri baştan çıkarmak
için dünyaya gönderilmiş olmalıydı. Çünkü buraya gelirken
çok fazla öfkeli ve kararlıyken şimdi ona dokunmaktan başka
bir şey düşünemez olmuştu.

Genç kadının göz etrafındaki morluklar az uyuduğunu ve
tıpka kapıyı açtığı andaki gibi çok ağladığını işaret ediyordu.
Şimdi yalnızca ipek tanesi saçlarına dokunmak, kokusunu
içine çekmek ve ona sahip olmayı amaçlıyordu. Gerçek dün-
yayla ve gerçek sorunlarıyla sonra ilgilenecekti. Şimdi bede-
nini ve ruhunu mutlu etme zamanıydı.

Yasemin

Kokusuyla büyüleyen güzelliğiyle kendine hayran bırakan yasemin...

Puccini'nın dediği gibi; "Yasemin, sevdâ acısı çekenlerin teselli çiçeği, yapraklarında yalnızlık büyüten bir hayal tiryakisi... Seni özgür bıraktığında tutsağı olduğun, tutsağı olmayı kabul ettiğinde seni kral yapan yasemin..."

Tıpkı aşk gibi...

BÖLÜM 10

Kalp özgür olmadıkça beden de onunla beraber mahkûm oluyordu. Serra o yüzden buradaydı. Barış'ı müebbede dönen mahkûmiyetinden kurtaracaktı ve tabii kendini de.

Bunun için de öncelikle Barış'ın kalbinde yer bulabilmek için bir şansı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Tuba, nasıl bir kadındı veya ne yaşamışlardı ki gittikten yirmi yıl sonra bile ardında bıraktığı adam hâlâ onun yasını tutuyordu? Bu sorunun cevabını aldığı anda ise şansının ne kadar olduğunu görecekti. En önemlisi Barış gibi bir adamı hem de daha fazlasına sahip olabilecekken para uğruna terk eden kadını tanımak istiyordu.

Lakin aradığı adrese ulaştığında özgüvenini ve aldığı kararı sorgulamaya başladı.

Rahat görünmek için seçtiği yazlık geometrik desenli elbisesi ile şık ve güzel görünmeyi başarsa da bu, rahat kısmı için yeterli olamamıştı. Avuç içleri terlerken ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken sakin kalabilmek için bir elbiseden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Başını kaldırıp yukarıya doğru uzanan mavi cam binaya bakan Serra, hâlâ vazgeçmek için zamanı olduğunu hatırlattı kendine. Fakat kararını alırken ona yardımcı olan merakı birbirlerine üstünlük kurmaya çalışan duygularının arasında hâlâ baskın olan taraftı.

Onu durdurmaya çalışan dürtüye direnen Serra, her şeyi göze alıp büyük binadan içeriye girdi. Danışmayı aşip sekizinci kata çıkana kadar da ne söyleyeceğini planladı. Oldukça kadınsal hatta dostça bir konuşma yapmayı amaçlıyordu ki

sorularına yanıt almak istiyorsa başka türlü davranmak gibi bir seçeneği yoktu. Tuba'nın onunla görüşmeyi kabul etmemesi de şıklar arasındaydı. O zaman da Serra, işi çirkeflğe döküp ısrar edecek değildi, en azından denediği için kendini iyi hissedecek ve Barış'ın kalbine ulaşmanın başka bir yolunu bulacaktı.

Aradığı ofisin açık kapısından içeriye girdiğinde genç ve kocaman gülümsemesi olan sekreter, "Hoş geldiniz, Serra Hanım," diyerek karşıladı onu. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Danışmadan ofise kadar çıkmayı başardığına ve nazikçe karşılandığına göre demek ki bu görüşme gerçekleşecekti.

Tuba'nın eşi hâkim olmuş, o ise kendinden başka üç avukatla birlikte ortak olduğu hukuk bürosunda gayet iyi işler başarıp burayı kaliteli bir yer hâline getirmişti. Bu da ister istemez Serra'yı bir kıyaslama yapmak zorunda bıraktı. Barış artık zevkine bile futbol oynayamazken kadının işlerinin bu kadar büyümesi canını sıkıyordu.

"Randevusuz geldiğim için kusura bakmayın, Tuba Kayran ile görüşebilmem için bana yardımcı olursanız çok sevinirim."

"Tabii ki, şansınıza kendisi burada ve müsait," diyen genç kız büyük bir iş aldıkları düşüncesiyle harekete geçti.

Serra bazen, tamam itiraf ediyordu böyle zamanlarda soyadına minnettardı.

Sekreter küçük koridorda ilerledi ve ikinci kapıyı çalıp içeri girdi.

Yarım dakika sonra dışarı çıktığında ise girerken ki tüm memnuniyetini orada bırakmış gibiydi ve nedenini anlamak hiç zor değildi.

"Buyurun, Serra Hanım."

Genç sekreterin onu yönlendirmesiyle o tarafa yürümeye başlayan Serra, gerginliğini örtmeye çalışarak ciğerlerini yakan havayı boşalttı. Hiç teklemeyen ve durmadan odaya girdi.

Küçük masasının başında ayakta dikilen ve mutlu görünmeyen kadın burada ne işin var der gibi baktı, ama kibarlığın-
dan ödün vermeden, "Hoş geldiniz," dedi.

Kahretsin ki yıllar Tuba'ya haddinden fazla iyi davranmış,
ne narinliğinden ne de güzelliğinden bir şey kaybetmişti.
Aksine onu daha olgun ve daha çarpıcı bir kadına dönüştür-
müştü. Maalesef bu, Serra'nın canını sıkımdan öteye geç-
mişti. Tuba, kötü olardı ama tüm iyi ödülleri toplayan o, hak
etmediği hâlde kaybeden tarafsız Barış olmuştü.

"Teşekkür ederim."

Serra davet edilmeden masanın önündeki koltuğa geçip
oturdu. Ona göre daha temkinli davranan Tuba ise yerini
alırken hareketleri oldukça yavaştı.

Merakını belli eden Tuba'yı daha da huzursuz etmek için
bilinçli şekilde susup sessizliğin odaya dolmasına müsaade
etti.

Ancak gözlerini ondan kaçırın kadın çok geçmeden, "Size
nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Yüzünde tek bir çizgi olmayan ve sarı saçları güneş gibi
parlayan kadına giydiği fûme renkli döpiyes öyle çok yakış-
mıştı ki Serra kendi dolabındaki aynı renk takımları atması ve
bir daha da almaması gerektiğini aklına not etti.

"Barış'la ilgili birkaç soruma cevap arıyorum."

"O zaman yanlış yerdesiniz, kendisini çok uzun zamandır
görmüyorum, dolayısıyla aradığınız cevapların bende olma-
dığına eminim."

"Tam tamına yirmi yıl."

"Anlamadım?"

Dudaklarını öne doğru büzen Serra omzunu silkeledi.
"Barış'ı görmediğiniz o uzun zamanın net süresi, yirmi yıl."

"Bakın ben evliyim..."

"Ah, evet," diye inleyen Serra abartılı şekilde iç çekti.
"Barış'ın parasıyla gittiğin okulda bulduğun adamla evlisin,
bunu biliyorum."

"Lütfen haddinizi aşmayın." Ayağa kalkan Tuba'nın tek

amacı sohbeti sonlandırmaktı. "Güvenliği çağırmanın kendinle giderseniz ikimiz için de daha iyi olur."

"Ne sen, ne de çağıracağın güvenlik beni istemediğimi olur."

"Serra Hanım!"

"Neden biliyor musun? Çünkü sen bu plazanın tepesine çıkıp o pahalı kıyafetleri giymek, doğuştan asilmiş gibi yapmak için ruhunu sattın. Buna rağmen ben, yine de altındaki koltuğa varana kadar seni satın alırım, şans işte ne kadar uğraştıysan da yeterince iyi olamadın."

Serra kendine hayret etti. Bunlar ne ona, ne de onun yetiştirilme tarzına uygun konuşmalardı. Eğer annesi söylediklerini duysaydı, kesinlikle ağzına biber sürerdi.

"Buraya gelip bana hakaret edemezsiniz." Kolunu uzatıp işaret parmağıyla kapıyı gösteren Tuba ses tonunu sabit tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. Öfkesi önce sesine sonrada hızla kızaran yüzüne yansımıştı.

"Hakaret olarak algıladıysan senin için bir şey yapamam, çünkü ben doğruları söylüyorum."

"Peki, bunları bana söylemenizdeki amacınız ne? Üstelik siz, iki kardeşi aynı anda idare ederken gelip burada bana ahlâk dersi veremezsiniz."

Serra bir avukatla konuştuğunu unutarak ilk hatasını yapmış ve ilk yenilgisini almıştı.

"Demek Barış'ı takip etmekten vazgeçmedin."

"Bakın iki oğlum var, sırf bu nedenle bile lütfen sözlerinize dikkat edin."

"Anladım, kazandıkların yeterli geldi, daha fazlasını istemiyorsun."

Avcunu sertçe masaya vuran Tuba, "Yeter artık," diye bağırırken boş bulunan Serra istemsizce yerinde zıpladı.

Serra, dostça ve kadınsal bir sohbet diye aldığı kararı daha içeriye adım atmadan önce unutmuştu. Neyse ki kadının bağırışı işe yararmış ve yanlış yol izlediğinin farkına varmıştı.

"Haklısın, biraz ileri gittim, ama sadece tek bir soruma

cevap istiyorum, ondan sonra bir daha karşılaşmayacağız ki benim de tek temennim bu.”

“Cevap vereceğinden değil ama neyi öğrenmek istiyoruz?”

Oturmayı reddeden Tuba'nın tepesinde dikilmesine daha fazla dayanamayan Serra da ayağa kalktı. İçindeki fırtınaya rağmen oldukça sakin görünüyordu.

“Neden Barış'ı terk ettin?” Kollarını açıp etrafındaki eşyalara dikkat çeken Serra kızgındı. “O, sana istediğin şeylerin çok daha fazlasını verirdi, buna rağmen neden?”

“Olan olmuş, yaşananlar geride kalmış, bu saatten sonra cevabın ne önemi var ki?”

Tuba'ya tiksintiyle bakan Serra, ona saldırmamak için arkasını döndü ve boğazında oluşan düğümü çözmek için yutkundu. Yaşananlar sadece senin için geride kaldı, demedi. Onun yerine konuşabilecek duruma geldiğinde “Özel bir sebebi yok, sadece kadınsal bir merak,” dedi.

Bir an şaşırırsa da Tuba çabuk toparlandı. Serra'nın dürüstlüğünden emin değildi, ağzından laf almak için taktik değiştirip uysal davrandığının farkında olduğu gibi bir cevap vermezse ondan kurtulamayacağını biliyordu.

“Dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünün farkındayım, fakat sadece şunu bilin ki bende avını yormaya hazır, onda da avını kimseyle paylaşmamaya kararlı bir baba varken biz birlikte olamazdık.”

Koltuğuna çöken Tuba'nın anlatmak istediğini her detayına kadar idrak edebilen Serra'nın bir an derisi vücuduna dar gelmeye başladı. Barış'ın babasının, sırtını dayadığı adamın bu işin içinde olması belki de en kötüsüydü. “Barış ikimizi de korurdu.”

“Mutlu olamazdık, bize rahat vermezlerdi.”

“Konuşmayı, direnmeyi kısaca savaşmayı denedin mi?” Serra'nın tüylerini diken diken eden his tüm bedenine oradan kalbine yayılmıştı. “Hayır, sen kolay olamı seçip o parayı aldın ve yoluna devam ettin.”

"İstedigini düşünebilirsin, ben ne yaşadığımı biliyorum ve bunu sana açıklamak zorunda değilim."

"Sen sadece kendini doğru olanı yaptığını inandırmaya çalışıyorsun," diyen Serra'nın öfkesi tüm canlılığı ile geldi. "Ama yaptığından dolayı hangi bahanenin arkasına sığınırsan sığın sen bile kendini affedemiyorsun." Bu defa yoruma yapmayan Tuba'nın yüzünde hüznün, parlak gözlerinde ise pişmanlık arayan Serra ikisine de rastlayamayınca kendi hayal kırıklığını yaşadı. "Hiçbir aşk kolay olmadı ki ben, aşkı uğruna savaşıp, aşkın getirdiği mutsuzluğa razı olup sevmekten vazgeçmeyen insanlar gördüm. Değil bir iki kişi tüm dünya karşılarına geçse umurlarında olacağını hiç sanmıyorum ki olmadı da zaten."

"Demek ki ben onlardan biri değilmişim."

Tiksintiyle Tuba'ya bakan Serra'nın bu sohbete devam etmesini gerektirecek bir nedeni kalmamıştı. Ancak gitmeden önce, "Biliyor musun, buraya gelirken yarım kalmış bir hikâyeyle karşılaşacağımı sanmıştım," dedi ve şaşırtıcı sakinliğiyle devam etti. "Oysa mutlu sonla bitmeyen hikâyeler yarım kalmıştır diye inandığımız gerçek koca bir yalanmış. Çünkü mutsuz son diye bir şey yokmuş, onun adı, doğru sonmuş."

"Anlaşılan bizimki de böyle bitmeliydi."

"Böyle mi bitmeliydi? Sizin ki hiç başlamamış ki, sen sadece Barış'ın seni sevmesini, sana sunacaklarını sevdin, fakat onları almanın daha kolay bir yolunu bulduğunda ona sırtını çevirdin. Hata yaptın, o sana çok daha fazlasını verebilirdi."

Duyacakları zaten dakikalar önce bitmişti, son sözlerini de tüketen Serra, bir kez daha Barış için gözyaşı dökmeden önce oradan uzaklaşmak istedi. Ardına bakmadan hızla kapıya doğru ilerledi.

"O beni aldattı."

Olduğu yerde donup kalan Serra'nın kalbi deli gibi atmaya başlamış, tüm bedeni kaskatı olmuştu. Konuşamadı. Eğer yapabilseydi kendini haklı çıkarmak için Barış'a iftira atan ka-

dına yalancı diye çıkarılır ve yoluna devam ederdi. Ne var ki ikisini de yapamadı.

"Beni bu şekilde yargıladığına göre gerçeklerden haberin yok demek ki." Tuba konuştuğu sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. Oysa Serra onu ne görmek, ne de söyleyeceklerinin devamını duymak istiyordu. Fakat kadın ondan hızlı davranıp çoktan yanına varmış ve görüş alanına girmişti. Başını sağa doğru çevirip yüzüne baktı. Tuba kararlıydı, söyleyecekti.

"Beni ilgilendiren gerçeği biliyorum ya, o kadar bana yeter." Bu çok kaçamak bir cevaptı ki zaten Serra da kaçmak ve kadının anlatmakta kararlı olduğu şeye kulaklarını tıkamak istiyordu.

"Beni, kendimi kandırmakla suçladın, peki sen şu anda ne yapıyorsun?"

"Güvendiğim adama sahip çıkıyorum ve kendimden önce onu düşünüyorum."

Asil tavrını bozmayan Tuba'nın gözlerindeki hinlik kıvrıldığı dudaklarına inmişti.

"Tanımadığın insanlara bu kadar güvenmemelisin, sonra yaşadığın hayal kırıklığı büyük oluyor."

Belli ki kadın susmayacak ve maalesef ki Serra da kaçamayacaktı.

"Söyleyeceğin şey Barış'ı suçlu yapsa bile seni haklı çıkarmaz."

Tuba'nın gözlerinde onun son darbeyi vurmaya hazırlanmış görebilen Serra maalesef onu durdurmayı başaramadı.

"Aldatması yetmiyormuş gibi bir de ondan çocuk yaptı," derken kadının sesi, sözlerinin aksine yavandı.

"Senin ithamlarınla Barış'ı yargılayacak değilim."

"Fırat'ın kim olduğunu bilmediğini tahmin etmiştim, bu sözünle de beni doğrulamış oldun."

Konuşamaz, kıpırdıyamaz hatta düşünemez hâle gelen Serra havasız ve ışıksız bir boşluğun içinde aşağıya doğru düşüyordu.

Tüm bedeniyle kadına dönerken deli gibi atmaya başlayan kalbinin uğultusu kulaklarında çınladı.

Fırat bu meselenin neresinde olabilirdi ki? O, ağabeyine küskün genç bir adamdı, yani öyle olmak ve öyle kalmak zorundaydı. Boğazı kurudu ve aldığı her nefes canını acıtıyordu.

Etrafındaki duvarlar üzerine doğru gelirken kazandığı zaferi kutlamaya başlamış olan Tuba'ya son bir çırpınıyla, "Seni dinliyorum," dedi. "Madem söyleyeceklerin var, madem sandığının aksine mağdur olan sensin, hadi beni ikna et."

Tuba her pahalı avukatın yaptığı gibi kollarını göğsünün altında birleştirip çenesini kaldırdı. Zafer onundu ve istediği gibi davranabilirdi. "Çocuğuna kardeşim diyerek herkesi ayakta uyutan bir adam senin güvenini ne kadar hak ediyor?" Uzaklara bakan Serra, duyduğunu önce anlamaya sonra da sindirmeye çalıştı.

Kadının söylediğinin ne kadarını kabullenebilir, doğru olduğuna nasıl inanabilirdi ki? Yapamazdı, nereden ele alırsa alsın kabullenemezdi. Barış, sevdiği kadını aldatmıştı. Fırat, Barış'ın oğluydu. Bu bilgiler beynine yer ederken düşünceleri belirsizleşti ve dondurucu soğukta kalmış gibi ürperdi. Yüzü değişti, ifadesi sertleşti ve gözleri okyanus mavisinden koyu bir renge büründü.

Nefes almaya muhtaç ciğerlerini doldurmak gaddar bir ağrıya dönüştü ve midesi bulanmaya başlamadan hemen önce, "Yalan söylüyorsun," dedi ama aslında doğru olduğunu biliyordu.

Tek düze bir sesle anlatmaya devam eden Tuba'nın geçmişten mi yoksa ağır sözlerinden dolayı Serra'dan intikam mı almaya çalıştığı belli değildi. Gerçi Serra'ya göre cevap her ikisiydi.

"Futbolu bırakan bir arkadaşlarının veda partisinde tanıştığı kadınla çekilmiş fotoğrafları bir hafta boyunca tüm basında yayınlandı. Pişmandı. Bana o gece oraya nasıl ve neden gittiğini anlatmaya çalıştı. Gençti, güçlüydü, sağlıklı ve pro-

tein yüklü bedeni enerji doluydu.” Kısa bir süre duraksayan Tuba sanki o günlere geri dönmüştü. “Biliyor musun ona hak verdim, dediğin gibi babasıyla ve onun peşindeki kadınlarla savaştım. Ancak beş ay sonra hamile olan annesi eve geri döndü. Oysa durum başkaydı, kadın hamile falan değildi, karında yastıkla ortalarda dolaşıyordu. Bunu biliyorum çünkü o yastığı gördüm. Babası, babama para vermiş o da kabul etmiş. Bana da yaşayacağın hayatı sen seç dediler, ya onun oğluna annelik edecektim ya da avukat olup istediğim hayatı yaşayacaktım.”

“Sen de avukat olmayı seçtin, yani istediğin hayatın içinde Barış yoktu.”

“Anlattıklarımın neresini duymadın?”

“Hepsini duydum ve anladığım tek şey, sen istediğin hayatı seçtin, yani Barış’ın olmadığı bir yaşamı.”

Kollarını göğsünde birleştiren Tuba, “Bundan sonra istediğini düşünebilirsin,” dedi.

“Senin istediğin tek şey o mahalleden kurtulmaktır ve elindeki tek şansın da Barış’tı. O yüzden aldatıldığını düşündüğün hâlde onu affettin ve babasıyla savaştın. Fakat beş ay sonra işler değişti. Üniversite sınavını kazanamadın, avukat olamayacaktın ve Barış’ın babasının da sizi ayırmaya kararlı olduğunu gördün. Üstelik kendine güvenmediğin gibi Barış’a da güvenmiyordun. Yeni hayatındaki yeni kadınlardan birini sana tercih edebilirdi,” dudaklarını ileriye doğru büzen Serra birkaç saniye düşünür gibi yaptı. “O mahalleye tıklıp kalma ihtimalini göze alamazdın, o para her şeyi kaybetmeden önceki son şansın olabilirdi.”

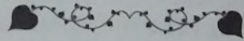
“Git artık!”

“Neden, bence devamı daha eğlenceli.” Serra sözleriyle değilse bile bakışlarıyla kadını sindirmişti. “Eğer o parayı almayıp devlet okulunda herhangi bir bölüm okusaydın seni anlardım ve şu anda çok başka şeyler konuşuyor olurduk. Ama o parayı aldın, Barış’ı terk ettin, en iyi özel okullardan birinde prensesler gibi okuyup avukat oldun ve kendine zen-

gin başka bir koca buldun. Doğrusu Barış'ın babasının seni istememesine kızamıyorum, sonuçta adam haklı çıktı, seni parayla satın aldı.”

Duyacağımı duyan ve sözlerini bitiren Serra hissinde açtığı kapıdan çıkmadan önce son kez duraksadı. “Biliyor musun?” diye sorarken bu defa çenesini havaya kaldıran o oldu. “Sen çok kötü bir insansın, sırf kendini haklı çıkarmak ve benim gereken bu sırrı bana anlattın. Ama bunlar hep pişmanlığından. Çünkü öyleymiş gibi davransan da asla mutlu olamayacaksın, çünkü bir daha asla o şekilde sevilmeyeceksin ve sen de bunu en az benim kadar iyi biliyorsun.”

Bu defa hiç durmadan yoluna devam eden Serra için şimdi kendiyi ilgilenme zamanıydı. Fırat'la ilgili gerçek koca bir taş gibi midesine oturmuştu ve ne yaparsa yapsın ondan kurtulamazdı. Çünkü Barış'ın o çocuğa yaptıklarını aklı almazken kalbinin kabullenmesi mümkün görünmüyordu.

Bu çok büyük bir haksızlıktı. İçinin bir bölümü nefretle kaplanmış, geri kalanında ise öfke vardı. Hissettiği yoğun duyguların muhatabından ise emin değildi. Herkese, her şeye karşı olabiliirdi.

Tuba'nın yanına giderken her ikisi için de zor bir görüşme olacağını biliyordu. Ne var ki zor kısmı sadece Serra için geçerli olmuştu. Dik yakalı ipek bluzunun içinde tam bir avukat gibi görünen kadının dışa vurduğu tek duygu ise kızgınlıktı. Geçmişten ziyade yargılanmaktan dolayı öfkelenmişti.

Serra ise, kadın cümlelerine devam ettikçe ne yüzündeki belirsiz ifadeyi koruyabilmiş ne öfkesini, ne de üzüntüsünü kontrol altında tutabilmişti. Dolayısıyla bambaşka niyetle gittiği yerden ayrıldığında kendini ışığı bulamayan kaybol-

muş bir ruh gibi hissetmişti ve aynı his hiç azalmadan devam ediyordu.

Yaptığı işe ara verip durdu ve yüzünü buruşturdu.

Kadının yanından ayrılır ayrılmaz soluğu Şile'de Barış'ın arka bahçesinde almıştı. Buraya sığınmasının bir nedeni yoktu, varsa bile ne olduğunu bilecek duruma değildi. Sakinliğini kaybetmek üzereydi ve kendi düşüncelerini artık okuyamıyordu. Begonyaların köklerini toprağa yerleştirip onlara hayat vermenin sağlıklı düşünebilmek için işine yarayacağını ümit etmiş olabilirdi, ne var ki bir işe yaramamıştı. Omuzlarını düşürdü.

Fırat için üzülme ve Barış'a genç adama yaptıklarından dolayı kızmak istemiyordu. Ne var ki öğrendikleri Serra'yı o yola doğru götürüyor ve bunu engelleyemiyordu. Fırat için üzülüyor, Barış'a da kızıyordu. Günlerdir ikilinin arasında affedilmesi bu kadar güç ne yaşandığını ve bazen Fırat'ın tepkilerini abarttığını düşünürken meğerse çok büyük bir yanlışının içindeymiş.

Oğlunu sadece yaşça büyük kadınlardan koruyarak ona babalık yapamazdı.

Beyninde baskın gelen düşünce buydu ve bu, Serra'nın düşüşünü hızlandırıyordu. Çünkü bu aynı zamanda sevdiği adamanın neden nefret etmesi ve ona neden güvenmemesi gerektiğini hatırlatan gerçektir.

Toprağın üzerine oturup kollarıyla dizlerini sardı.

Yapmam dediği şeyi yapıyor ve Tuba'nın sözleriyle Barış'ı yargılıyordu. Oysa kendine sorması gereken ilk soru, *sevdiği adam bunu neden yapmıştı, olmalıydı. Ya da, Barış, bunu gerçekten yapmış olabilir miydi?*

Serra'nın kalbi, avaz avaz hayır diye bağırırken, mantığının şüpheleri vardı.

Aslında cevap ne olursa olsun Serra'yı ilgilendirmemeliydi, ne var ki hem Fırat'a olan sevgisi hem de sekteye uğrayan Barış'a duyduğu güven onu rahat bırakmıyordu.

Bir şey düşünmeli ve Barış'a olan inancını tazelemek için acilen eyleme geçmeliydi.

Oturduğu yerde hiç kıpırdamadan sadece düşünen Serra'nın dakikalar sonra aklına gelen tek bir soru, ona ne yapması gerektiğini söylediğinde nihayet rahat bir nefes aldı. *"Fırat'ın annesi kimdi ve neredeydi?"*

Bu soruya cevap olabilecek bir kadınla tanışmamıştı. Fırat'ın kızgınlığı ve Barış'ın çabalarının sebebi belli iken anne neredeydi? Ölmüş olması bu durumda yüksek bir ihtimaldi fakat Serra emin olmak istiyordu.

Bir anda canlanmış gibi seri şekilde hareket edip salopetinin ön cebinden telefonunu çıkardı ve Mehmet'i aradı. *"Senden bir şey daha isteyeceğim."*

"İyiym kardeşim, çalışıyorum sen ne yapıyorsun?"

Ah evet, bu kısmı tamamen atlamıştı. *"İyi olmana sevindim. Bu, senden isteyeceğim şeyi yapabileceğin anlamına gelir."*

Mehmet'in homurdanmasını duydu ama tepki vermedi. *"Madem seçme şansım yok seni dinliyorum."*

"Barış, on yedi yaşındayken bir kadınla yakalanmış, onun kim ve nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Derin bir iç çeken Mehmet, *"Adamın geçmişindeki tüm kadınları araştırarak mıyız?"* diye sordu. *"Eğer öyleyse liste bir hayli uzun, ekibi çoğaltmam gerekecek."*

"Bunun son olacağını ümit ediyorum."

"Peki, hâlâ soru sormam yasak mı?"

Mehmet, neşeli bir tavır takınmaya çalışıyorsa da Serra, onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. *"Sadece bir tane..."*

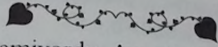
"Neden?" Tipik Mehmet, kısa ve öz şekilde işi bitirmek niyetindeydi.

"Sadece emin olmak için," diyen Serra da laf geçiştirmekte ağabeyinden aşağıya kalmazdı. *"Soru hakkın bitti."*

Hattın öteki ucunda birkaç saniye hayat belirtisi kesildiğinde Mehmet'in gözlerini kısıp sıkıntıyla başını salladığını tahmin edebiliyordu.

"Tamam, geçmişin hesabını sormaya niyetliysen bilgiler aşama elinde olur," diyen Mehmet başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Fakat Serra'nın geçmişin hesabını sormaya değil, emin olmaya ihtiyacı vardı. Çünkü içindeki başka bir ses, Barış'ın böyle bir şeyi yapacak bir adam olmadığını fısıldıyordu ve Serra da tercihini o sesi takip etmekten yana kullanmıştı.

Artık şaşırmak istemiyordu. Ama her defasında öğrendiği yeni bilgiyle hayrete düşüyordu.

Mehmet, dün gece yeni bir zarfla geldiğinde ne ile karşılaşacağını tabii ki kestirememişti. Ancak sarı zarfın içinden çıkan ismin Yıldız olduğunu görünce bir süre tepki verememişti.

Fırat'ın annesi o kadın mıydı? Ama o, diye başlayan hiçbir fikrinin devamını getirmemişti. Yine de bu düşünmediği anlamına gelmiyordu. Gerçi Serra'nın düşünmeye değil öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Kadının Etiler'deki lüks evinin önüne ulaştığında yanlış kişinin kapısına geldiğine neredeyse ikna olmuştu. Böyle bir hayat süren kadın illa ki oğlunu yanına alırdı. Oysa daha birkaç hafta önce Barış'la kavga eden genç adam onda kalmıştı, annesinde değil. Ve Serra, Fırat'ın ne böyle bir yerden, ne de böyle bir kadından bahsettiğini duymuştu ki bu da yeni bir soruyu doğuruyordu. Acaba Fırat, annesi ve babası ile ilgili gerçeği bilmiyor olabilir miydi?

Ayrıca Dilan'a sorduğunda Yıldız'dan önemsiz bir detaymış gibi bahsetmişti ki onun bunu bilmediğine ihtimal dahi vermiyordu. Çok garip şeyler oluyordu, ancak Serra hepsini çözecekti.

Olasılıklar üzerinde kafa patlatmak yerine arabadan indi ve hedefine doğru yol aldı. Bu sefer herhangi bir strateji belirlemeden olayları tamamen akışına bırakmaya karar vermişti.

“İltifatlaşmayı sonraya saklasak.”

“Bu hikâyeyi birine anlatmayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki, hiç nazlanmayacağım. Gerçi nazlansam da fark etmez, bakışlarından öğrenmeden gitmeye niyetinin olmadığı belli.”

“Beni büyük bir zahmetten kurtardığın için teşekkür ederim.”

İyice koltuğuna yayılan Yıldız uzaklara sanki geçmişine göz gezdirip nereden başlayacağını bulmaya çalışıyordu. Aradığını bulduğunda ise gözlerini hüznü kapladı.

“Veysel, Barış'ın takım kaptanı tek dostum Mine'nin sev-gilisiydi. Katılacakları partide onlara eşlik etmemi istediğinde çok şaşırmıştım. Herkes gibi ben de Barış'ın kim olduğunu biliyordum ve tabii ki teklifi hemen kabul ettim. O, dönemin altın çocuğuydu ve tüm kızlar peşindeydi ama kısımete bak ki şans benim ayağıma gelmişti.” Omuzlarını bir kez kaldırıp indiren Yıldız, özlem ve pişmanlıkları aynı anda yaşıyordu.

“Yanına oturduğum ilk andan itibaren tüm gece boyunca benden kaçıp durdu, ama o benim kurtuluş biletimdi elimden uçup gitmesine izin veremezdim. Ailemin maddi durumu içinde olmaya çalıştığım çevreye ayak uydurmama yetecek güçte değildi ve tüm arkadaşlarım ya evlenmişti ya da o yolda ilerleyen ilişkileri vardı. Oysa benim kız kurusu olarak anılmama az kalmıştı. Kısaca tek seferde tüm dertlerimden kurtulacaktım. Herkesin çift olduğu partide Barış tek kalmasın diye oradaydım ama onun yalnız kalmayı tercih ettiği ve oradan ayrılmak üzere olduğunu anladığımda uzanıp kasklarına dokundum. Tepki vermemek için direndi ama ben elime gelen şeyi hissetmiştim.”

“Bence bu kadar detaya gerek yok.”

“Ne o şekerim kıskandın mı?”

“Hayır, sonunu merak ediyorum.”

“Kitabın sonunu anlamak istiyorsan, satır aralarını da okumalısın.”

Bu aynı saat içinde ikinci kere oluyordu. Serra kendine

şakin kalmasını tembihledikten sonra, "Detaycılıktan kaçınalım o zaman," dedi.

Yıldız elini boş ver dercesine salladı ve anlatmaya kaldığı yerden devam etti. "İşin özü o gece Veysel gazetecileri örgütlemişti. Oradaki herkes ünlüydü ama sadece Barış'ın ve benim fotoğrafımı çekip haber yapmışlardı."

Serra, örgütlemeyi aslında kimin ve neden yaptığını biliyordu. Veysel örgütün aktif bir üyesiydi sadece, elebaşları Barış'ın babasıydı. Tuba'yla oğlunun arasını bozmak için yaptığı ince bir plandı ve istenilen sonuca ulaşmıştı.

"Sonra taksiye bindik, orada onu fena sıkıştırdım, nasıl ateşli, nasıl enerji doluydu, yani o güne kadar nasıl bekledi, hayret."

"İyi de Barış daha on yedi yaşındaydı."

Yıldız bu kez kaşını kaldırdı ve büyük bir hayranlıkla gözünün önüne gelen anıyı hatırladı. "O kulüpte o gece belki de altmış tane adam vardı, ama değil altmış bin tane bile ol-salar Barış içlerinde hemen fark ediliyordu. Yunan mitolojisinin tanrılarını bilir misin, hepsini unut. O derece efsunlu ve karşı konulmazdı. Çoğu adamın oğlu olacak yaşıydı lakin adamlığıyla hepsini cebinden çıkarırdı, üstelik genç olduğunu biliyordum ama o kadar küçük olduğunu tahmin etmemiştim."

"Bilseydin bu seni durdurur muydu?"

Yıldız hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. "Hem onun büyü-sü hem de benim çaresizliğim buna müsaade etmezdi. Neyse ki şans yüzüme gülmüştü ve onun çocuğuna yani Fırat'a hamile kalmıştım."

"Sonrada onu sattın ve o istediğin her şeye kavuştun."

"Dedim ya sana, ben aptaldım, büyük planlar yapacak zekâya sahip değildim, Veysel beni aradıktan sonra kurduğum küçük masum bir hayaldi benimki."

Bu defa dilini tutamayan, açıkçası tutmaya da çalışmaya Serra, "Masum mu, lütfen güldürme beni," dedi.

"Hayata gecikiyordum, hatta gecikmiştim bile. Ve ben

hepsine tek bir gecede sahip olacağımı sanmıştım.” Yıldız tüm sakinliğini kaybetmiş artık bağıırıyordu. “Belki Barış benimle evlenmeyecekti ama hep yanımda olacaktı, para s-
kintim ortadan kalkacak ve çocuğumu istediğim gibi büyüte-
cektim. O benim yaşam sebebim olacaktı. Hayatta iyi şeyler
yaptığımı da bilerek ölecektim ve en önemlisi artık yalnız
kalmayacaktım.”

“Sonra ne oldu da durumlar değişti?”

“Kısaca, plan içinde plan yapmıştım. Onların amacı Barış’ı Tuba’dan ayırmaktı. Ben bir adım ileri gittim ve onların oyununa kendi oyunumu dâhil ettim. Ah babası ve onlar ya, tövbe, öldü gitti ama hırsları uğruna ruhunu şeytana satardı.” Yıldız’ın gözleri, sözlerini doğrular ruhunu nitelikteydi. “Aslında amacım çocuğumu doğurunca karşılırlarına çıkmaktı ama hamileliğimin beşinci ayına gelince ailem beni evden kovdu, oysa onları ikna edebileceğimi sanmıştım Neyse ben de beklemekten vazgeçip uygun zamanda paranın muslu-
ğuna yani babasına gittim. Beni görür görmez neden orada olduğumu anladı. O an, şeytanın ta kendisine dönüşmüş-
tü. Beni dövdü, çocuğun Barış’tan olduğuna inanmadığını ve başkasının piçini onlara yutturmaya çalıştığını söyledi. Bebeğime dil uzattığı için onu öldürebilirdim, fakat onun yerine, bebeğim doğduğunda gerçeği öğreneceğini ve dede olmaya hazırlanmasını söyledim. Demez olaydım, işini şansa bırakacak bir adam değildi, beni tehdit edip anında bir plan daha yaptı. Çocuğu doğurup onlara verecek ve Barış dâhil kimseye bir şey söylemeyecektim. İnan reddetmeye çalıştım ama hiç şansım yoktu.”

Yıldız’ın anlattıklarını dinlerken ruh hâli birçok kez değişen Serra hangi duyguda karar kılması gerektiğini sona saklamıştı. Ama şimdi istemeden de olsa seçimini yapmıştı, öfkeliydi. Barış’a yaşatılanlardan dolayı önce kadere sonra da babasına... “Ne yani Barış’ın Fırat’tan haberi yok muydu?”

“Hayır, Fırat on iki yaşına gelene kadar onu gerçekten kardeşi sanıyordu. Ben doğum yaptıktan üç gün sonra dep-

lasmana gitti. Hemen ertesinde güya annesi doğurmuş gibi oğlunu benden aldılar ve kendi evlerine götürdüler. Dolaşısıyla Barış'ın hiçbir şeyden haberi olmadı. Fırat'ın bende kaldığı o üç gün boyunca kaçmayı düşündüm, ama ona verebileceğim hiçbir şey yoktu. Sevgi falan iyi hostu da karın doyurmuyordu."

Ayağa kalkan Serra'nın tüm sinir hücreleri akıncılar gibi harekete geçmişti. Her duyduğuna bir öncekinden daha çok öfkeleniyordu, yaşadığı şok ise tüm kelimelerin anlamını tüketiyordu. Yutkundu ama ağzı kurumuş, içeride hiç tükürük kalmamıştı.

"Bunlar... Buna inanamıyorum..." Serra kekelemeye başlayınca sustu.

"Sizin hayatınızın bize nasıl görüldüğünü bilemezsin. Yarın için kaygı duymadan bugünü yaşamak mutluluğun anahtarıdır. Ancak bu bizler için söylenildiği kadar kolay değil. Çünkü biz bugünü yaşayamıyoruz ki yarını yarına bırakalım."

Yıldız'ın üzerine doğru yürüyen Serra, "Kendini ikna etmeye çalışma," diye bağırdı.

Geçmiş anlatırken sanki tekrar yaşayan ve tekrar yorulan Yıldız'ın yanaklarından sessizce akan yaşlar onun pişmanlıklarının bedeliydi. "Ben çok şanslı bir çocuk dünyaya getirmiştim. Çok seviliyordu ve her şeye sahipti. Yedinci yaş gününü Çırağan Sarayı'nda kutlandı. O gün herkese biliyor musunuz, o benim oğlum dememek için kendimi zor tuttum."

"Peki, sonra ne oldu da Barış gerçeği öğrendi? Yani öğrendi, öyle değil mi?"

"Dokuz yıl önce rahim kanseri olduğumu öğrendim, ölüyordum. Hiç kimse bir evladın yerini tutamazdı. Ben büyütmesem de o benim parçamdı, kendi canımdan can vermiştim ona."

"Bencilliğinle herkesi yaktın, değil mi?"

Serra, o an Barış'ın gerçeği hiç öğrenmemiş olmasını di-

lediğini fark ettiğinde düşüncelerinden dolayı ürktü. Ancak olanları hesaba katınca aksini hissetmesi elinde değildi.

“Evet, bencildim, yalnız ölmek istemedim, geride beni özleyen biri olsun istedim ya da o lanet hastalıkla savaşmak için çok güçlü bir nedene sığınmak, bilmiyorum belki de kendimi böyle ikna etmeye çalışıyordum ama tek amacım paraydı.” İçindeki havaya boşaltan Yıldız kalan son gücüyle anlatmaya devam etti. “Barış, sıfırlarını ancak sizin gibilerle sayabileceği bir ücretle sözleşme imzaladı. Babasından vermeyeceğini bildiğim hâlde paranın yarısını istedim. Ne olduğunu tahmin etmen zor değildir, gidip Barış’ı buldum, beni hemen tanıdı, oysa o geceden sonra ilk defa yüz yüze gelmiştik. Ona söyledim bana inanmadı, sonra onun, benim ve Fırat’ın saç teliyle DNA testi yaptırarak, sonuç biz bir aileydik.”

Gerilen tüm kasları artık Serra’yı taşıyamayınca kendini koltuğa geri bıraktı. Kollarını dizine yaslayıp, başını ellerinin arasına aldı. Dokuz yıl önce geçirdiği kaza, dokuz yıl önce Fırat’la ayrılan yolları, dokuz yıl önce biten hayalleri... Barış’ın babası hırslarına yenilmiş, daha çoğunu isterken hem kendi hem de etrafındakilerin hayatını mahvetmişti.

Serra, Barış’ın kalbindeki tüm acıları kendi kalbinde hissediyordu. Bu öyle bir acıydı ki mengeneye sıkışmış, ölmüyor ama yaşayamıyordu da...

“Anlamıyorum, Fırat, neden Barış’a kızgın? Ve sen, neden oğlunla aranı düzeltmedin?”

“Fırat aslında Barış’a tapar, onlar abi kardeşken mükemmellerdi. Ama dokuz yıl önce o da önce ağabeyini, sonra anne ve babasını kaybetti. Bir gecede değişen hayatının suçlusu olarak da bizi gördü. Aslında çok terbiyeli ve iyi eğitilmiş bir genç adamdır, babasına yani Barış’a yabancıların yanında asla saygısızlık etmez.” Yerinden kalkan kadın pencereye doğru ilerledi. “Bense, ona layık bir anne değilim, onu utandırmaktan başka bir işe yaramam. O yüzden şansımı zorlamadım.”

"Sonra neler oldu?"

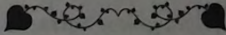
"Sonra... Barış o gece kaza geçirdi, üç ay ölümlle savaştıktan sonra odasına çıkar çıkmaz beni Amerika'ya gönderdi ve tedavi ettirdi. Geri döndüğümde o da neredeyse iyileşmişti. Bu evi aldı, her ay düzenli olarak rahat yaşamamı sağlayacak bir maaş bağladı bana. Ve *eğer bir taşkınlık yapar Fırat'ı utandırmam sağlığım da dâhil verdiğim her şeyi geri alırım*, dedi. Tamam dedim, ama ondan son bir şey daha istedim."

"Adamın canını almışsınız ondan daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Yıldı bir kere bile olsa aile olmamızı istedim, kabul etti. Geçenlerde onuncu kez bir araya geldik. Onlara kahvaltı hazırlarım beraberce burada yeriz, sonra sinema, tiyatro, maç artık ne varsa oraya gideriz, bazen alışveriş bile yaptığımız olur, sonra güzel bir yerde akşam yemeğini yer ve ayrılırız. Kırk üç yaşındayım, çarp üç yüz altmış beşle, on gününü bana ver, gerisi senin olsun."

Artık ne konuşacak söz, ne de hissedecek duygu kalmıştı. Serra dinlerken bile yanmıştı, Barış nasıl hâlâ küle dönmemişti, hayret ediyordu.

Serra'nın eksik kalan onlarca sorusu daha vardı, fakat hep-sini olduğu gibi bıraktı. Onlar yanıtsız kalabilirdi, öncelikle tamir edilmesi gereken bir kalp vardı. Çünkü bazen geçmiş-i bırakıp bugünü onun yönlendirmesine izin ver-mek gerekiyordu.

Yıldız'ın yanından ayrılan Serra, kendini yabancı hissettği şehrin sokaklarında, bir mülteci gibi kalabalığının arasında kaybolmuş hâlde yitip giden hayatları ve hayalleri unutmak için saatlerdir yürüyor, çocuğunu anlamayan bir babanın sebep olduğu yıkıma ağlıyordu.

Sevdiği adamın yalnızlığına, gözlerinde şahit olduğu ka-

ranlık anılara ve kaybettiklerine yanıyordu. Serra'nın canı yanıyor, ruhu isyan ediyordu. Bedeninde çarmıha gerilmiş gibi tarifsiz bir acı, kalbinde ise bir devrimcinin isyanı vardı.

Gün hâlâ aydınlıkken gidecek bir yeri yokmuş gibi dolanmaya devam eden Serra dakikalar sonra denizin önüne kurulmuş banka oturdu. Ne yapacaktı? Susup hiçbir şey olmamış gibi yoluna nasıl devam edecekti ki zaten yolun bittiği yerde duruyordu.

Ne ağlamak, ne de konuşmak çareydi fakat susmak da bir işe yaramazdı.

Bunlar hiç yaşanmamış gibi yoluna devam edebilir miydi?

Sorularına çare arar gibi etrafına bakındı. Ne yazık ki kendi dertleriyle boğuşan insanların ona hiçbir yararı olmazdı.

Saateler sonra evrene sesini duyurmuş ve aradığı cevabı ona göndermiş gibi çalan telefonu imdadına yetişti. Ekranda umduğu gibi Barış'ın adını görünce kendini tokatlarcasına yanaklarındaki yaşları sildi ve ona hemen yanıt verdi.

Sesine başarabildiği kadar neşeli bir ton katıp, "Senin orada yapacak işin yok mu?" diye sordu. "Seni özlememe izin vermiyorsun."

"Beni özlemekten deliye döndüğünü bilmesem buna gücenirdim."

"Seni gücendirmek istemem fakat biliyorsun doğrular benim için önemlidir."

"Her şeyi bırakıp yanıma gelmeni sağlamam için bana on saniye ver."

Günler sonra ilk defa gülen Serra, "Kazanamayacağım idialara girmem," dedi ama neşeli tavrını devam ettiremeyince yeniden ağlamaya başladı.

Bir an susup Serra'nın ne yaptığını anlamaya çalışan Barış, emin olduğu bir fikre kapılmıştı. "Sen ağlıyor musun?"

"Neden inanamıyormuş gibi soruyorsun, bu oldukça doğal ve insan fitratından gelen bir davranış, ama cevabım hayır, ağlamıyorum."

"Âşık olduktan sonra çekilmez biri olduğunu hiç fark etti mi?"

Aynı anda gülen ve ağlayan Serra, Barış'ın keyfini kaçırdığının farkındaydı. "Havaya girme hemen."

"Bana âşık olmaktan başka şansın yoktu, ama artık abartıyorsun."

"Sadece seni çok özledim."

"Anladım, sen yine beni oraya getirtmeye çalışıyorsun."

Onu konuşturmaya ve ne olduğunu anlamaya çalışan Barış'ın sıkıntılı nefes alışlarını duyduğundan beri tepkilerini ve sesini düzenlemeye çalışan Serra yardımı dokunur umuduyla gözlerini kapattı. "Neden öyle bir şey isteyeyim ki, üstelik sıkıcı bir geçeydi."

"Oysa çok eğlendiğin ve keyifli anlar geçirdiğine dair bir izlenime kapılmıştım."

"Yanılmışsın!"

"O zaman sana o gecenin detaylarını tekrar hatırlatmam gerekecek, fakat sonra, şimdi kapatmalıyım."

Hayal kırıklığına uğrayan Serra sadece, "Tamam," dedi.

"Bu arada, kapını açarken üzerinde giysi diye adlandırılan bir şeyler olmasına özen gösteriyor musun?"

"Senden sonra henüz kapımı çalan olmadı."

"Güzel haber, kendine dikkat et, seni sonra arayacağım."

Başka bir şey söylemeyen ve Serra'nın da konuşmasına izin vermeyen adam görüşmeyi sonlandırdı. Eğer onun için üzgün olmasaydı Serra, kesinlikle kızar, onu geri arar ve dilini tutamazdı.

Ancak şimdi içinden hiçbirini yapmak gelmiyordu. Onun yerine ofisi arayıp arabasının yerini bildirdi ve aldırılmasını söyledi. Gitmek için yerinden kalktı ve kısa bir an onun için hiçbir şey ifade etmeyen şehrin manzarasına bakıp caddeye doğru ilerledi. Bulduğu ilk boş taksiye binip evine giderken tek amacı son zamanlarda sığınağı hâline gelen yatağına kavuşmaktı.

Uyku ve sığınma planı sekteye uğramıştı. Ne beyni, ne de vücudu Serra ile işbirliği yapmaya yanaşmıştı. Sanki birisi onu sopayla dövmüş gibi her yanı ağrıyor ve akli sürekli ona geçmişe dair öğrendiği hikâye ile ne yapacağını sorup duruyordu.

Boğucu güneş yavaş yavaş yerini kızılığa bırakırken uyumaktan vazgeçip yatağında doğruldu ve gözlerini loş odada dolaştırdı. Burası onun yaşam alanı olamazdı. Çantası ve ayakkabıları üçgen oluşturacak şekilde orta yerde dururken neyse ki giysilerini tek bir yere koymayı başarmıştı, gerçi onlar da ait oldukları alana ulaşmayı başaramamıştı. Aynasının önüne ise hiç bakmamasının daha iyi olacağını düşünüp gözlerini yumdu.

Bir ay öncesine kadar böyle bir odada değil uyumak kapıdan içeriye dahi girmezdi, şimdiyse umurunda bile değildi. Çünkü artık gerçek dertleri vardı ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ki bu da yeni bir şeydi. Serra kendini aciz ve savunmasız hissediyordu.

Yıllarca ailesinin ona yüklediği sırtın sorumluluğundan şikâyet edip durmuştu. Şimdi ise Fırat ve Barış'ın yaşamak zorunda bırakıldıklarını görünce anne ve babasına eskisi kadar kızgın olmadığını fark etti.

Küçük dostu Fırat'ın gözpınarlarından içine doğru akıtmak zorunda kaldığı yaşlara ve her zerresiyle sevdiği adam Barış'ın kayıplarına isyan ediyordu.

Kendini yeni bir karamsarlığın kollarına bırakmaya hazırlanırken bu defa da imdadına yetişen çalan kapı oldu. O an Barış'ın gelmiş olabileceğine dair içinde oluşan sevinç çığlıklarını bastırmaya çalışarak yataktan fırladı. Kendini, geleceğinin Mehmet ya da herhangi başka biri olduğuna ikna etmeye çalıştı ama hormonları kıpır kıpır ve fazla hevesliyen ikna olamadı.

Odadan çıkar çıkmaz geri döndü ve dolabından sabahlığı-
nı alıp üzerine geçirdi. Neyse ki o, olması gerektiği yerdeydi.
Ancak uçarcasına gittiği kapıyı açtığı anda içindeki çığlıklar

susup yerini hayal kırıklığına bıraktı.
Uzun boylu, kaslı ve aylardan temmuz olmasına aldıрма-
dan siyah takım elbise giymiş olan adam direkt yüzüne baktı
ve, "Serra Hanım?" diyerek doğru kişiyle muhatap olup ol-
madığının teyidini istedi.

"Evet benim."

"Rica etsem benimle gelir misiniz?"

Bu adam ona şaka yapıyor olmalıydı. "Tabii ne demek?
Beni nerede öldürmeyi düşünüyorsunuz, ona uygun bir şey-
ler giyeyim." Adamın bakışlarını, kısa süreliğine üzerinde
gezdirdiğine şahit olunca gözlerini devirdi. "Dalga mı geçi-
yorsunuz? Yoksa oradan bakıldığında salak gibi mi görünü-
yorum?"

"Esağfurullah, Barış Bey yanınıza sadece pasaport ve
kimliğinizi alıp benimle gelmenizi söyledi."

İşte şimdi dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Sana nasıl ina-
nacağım?"

Adam elinde tuttuğu telefonu Serra'ya doğru uzattı. "Ba-
rış beyden gelen ve açılmamış mesajı okuyup siler misiniz?
Kendisinin ricası."

Kapıyı adamın suratına çarpıp Barış'ı kendi telefonuyla
arayarak neler olduğunu sorması gerekiyordu ama Serra öyle
yapmadı. Uzanıp telefonu aldı ve mesaj kutusunda Barış Bey
yazan ve hâlâ açılmamış olan iletiyi açtı. İlk yaptığı şey numa-
rayı kontrol etmek oldu. Doğru kişidendi.

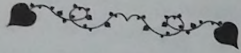
Bu mesajı okuduğuna göre çıplak değilsin, en azından sadece
bana özel ve bana ait olan yerlerin... Karşındaki adamın adı Uğur,
seni bana getirecek, hırsızlık etme... Seni bekliyorum, özledin.

Serra'nın yüzünde önce bir huzur belirdi sonra tüm be-
deni gevşedi. Az sonra kanat takıp uçacakmış gibi çarpan kal-
binin sesini bastırmaya çalışarak, "Hemen geliyorum," dedi
ve telefonu adama uzattı.

“Fazla vaktimiz yok.”

Serra'nın da Barış'a kavuşmak için fazla beklemeye niyeti yoktu zaten. Hızla odasına çıktı, dağınıklığını da kendine göre bir düzen kurmaya başladığı odasından çantasını aldı, üzerindeki kileri çıkarıp bir kot ve tişört giydi ki bunları yapması sadece bir dakika sürdü.

Dağlı Barış, hak etmediği şekilde cezalandırılmıştı ama Serra bu defa onun ödülü olmaya ve onu aşka yeniden inandırmaya kararlıydı.

Kısa bir araba yolculuğundan sonra havaalanına varmış, orada onu bekleyen uçağa binmiş ve yaklaşık beş saat süren koşturmanın ardından Barış ve takımının kamp yaptığı yere üç kilometre uzaklıkta otele ulaşmıştı. Heyecanla adına rezerve edilen odaya çıktığında ona kapıyı açan Barış'ı görür görmez adamın üzerine atlamıştı.

Onu ne kadar özlediğini dokunuşlarıyla ifade ederken o da aynı şekilde karşılık almıştı. Son bir haftada duyguları alçalıp yükselmiş ve sürekli şekil değiştirmişti. Serra hangisine tutunacağına hâlâ bir karar vermiş değildi. Ancak başını adamın çıplak göğsüne dayamış ve onun kırılmış kalbinin atışlarını dinlerken sessiz kalamayacağını biliyordu.

Ben hep senin yanında olacağım, demek Barış'a büyük haksızlık olurdu. O zaten en zor zamanlarını tek başına yaşamıştı, bu saatten sonra hiç kimsenin ona yardımı dokunmazdı. Tabii geçmişe dönüp olayları değiştirmeyi başarırsa, o ayrı. Serra bu adamı yüreğine eklemiş, gülüşüyle erimiş ama yine onun gözlerinde hayat bulmuştu. Ve Serra onu sevdiğini haykırmak değil hissettirmek istiyordu.

Barış kaslı vücuduyla uyum sağlayan güçlü sesiyle, “Uyanık mısın?” diye sorduğunda Serra düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırmadan ona cevap verdi. “Evet, sen?”

“Uyuyorum ama öte yandan canım sıkılmasın diye seninle sohbet ediyorum.”

“Alaylı sözleriniz ve siz çok iticisiniz bayım.”

“Sen de hiç fena sayılmazsın.”

“Ah, iltifatlarınla beni öldürüyorsun.”

Kollarıyla iyice Serra'yı saran Barış onu kendine doğru çekip yüz yüze gelmelerini sağladı ve gözlerinin içine derin derin baktı. “Âşık bir kadın olduğundan beri harika göründüğünü ve daha da dayanılmaz olduğunu sana söylemiş miydin?” Adamın tavrı yatıştırıcıydı ancak birbirleriyle mücadele eden duygularının savaşından dolayı yüzündeki tüm kaslar hareket hâlindeydi. Belli ki bu bir iltifattan ziyade yaparken zorlandığı bir itiraftı.

“Hani benden hoşlandığını söylemiştin ya bence sen o evreyi çoktan aştin.”

Barış, kısa süren çekimser tavrının hemen sonrasında en çekici haylaz gülümsemesiyle Serra'yı ödüllendirdi. Bu gülümseme tüm tövbeleri bozduran cinstendi.

“İddialı olmak senin işin,” diyen Barış'ın sesindeki tını görüntüsünün aksine mülayim değildi.

“Sen de hiç fena sayılmazsın.”

“Benim iddialı olduğum konu farklı.”

Barış sözünü kanıtlamak istercesine uzanıp izinsiz ve aniden Serra'yı öptü. Bu gerçek bir öpücüktü. Sıcak ve insanın aklındaki her şeyi yerle bir edip, tüm doğruları unutturan türden bir öpücüktü. Barış'ın dudakları ağır ağır tadına varıncasına Serra'nın dudaklarında dolaşırken ortaya çıkan şehvet onları yiyip bitirmeye hazırlanıyordu.

Serra'nın bedeni arzuyu yanarken iyice yaslandığı Barış geri çekildi ve o an adamın sıcaklığının eksikliğini hemen hissetti. Başını kaldırdığın karşılaştığı bakışlarda ise bu öpücüğün, şehvetin değil yapacakları konuşmanın sebep olduğunu anladı.

Tam da beklediği gibi hiç ara vermeden, “Neler olduğu-

nu anlatacak mısın?" diye soran Barış'ın sesi gürleşmişti ve kesik kesik nefes alıyordu.

Sessizliğin içinde kısa bir gerginlik anı oluştu. Serra söylemeye çalıştı ama yapmadı, yapamadı. Ne Barış'ın acılarıyla yeniden yüzleşmek, ne de tüm dünyayı yok saydığı şu anları aynı dünyanın kötülükleriyle karalamak istiyordu.

Barış'ın kalbi sanki kendi içinde atıyordu. Bu anı yaşamadan ölen insanlar varken o neden vazgeçecekti ki bundan? Sonra, belki konuşurdu ya da kim bilir belki de sonsuza dek onların sırrını da saklar ve susardı.

"Dilin çalışacağına elin çalışsın biraz."

Kararını sonsuza dek susmaktan yana kullanan Serra rahata ermişti. Geçmiş kimin umurundaydı, onun bundan sonraki tek amacı geleceği yazmak olacaktı.

İkna olmayan Barış "Sorun yokmuş gibi yapamam," dedi. "Üstelik mutlu olmadığını da görebiliyorum. İzin ver senin için bir şeyler yapayım."

"Kahraman kara şövalyem mi olmak istiyorsun?"

"Hayır, belli ki sorununu çözemiyorsun ve ben onu, senin için halletmek istiyorum."

"Bak işte gördün mü, kahraman olmaya çalışıyorsun."

"Benim istediğim tek şey seni mutlu görmek, eğer adı buysa, tamam senin kahramanın olmak istiyorum."

Yeni bir gözyaşı seli göz pınarlarına doğru hücum etmeye başladığında Serra, adamın kolları arasına, onu mutlu eden tek yere sığındı. "Sadece yanımda ol."

"İstesen de başka bir yere gidemem, nasıl oldu ne ara gerçekleştire bilmiyorum ama baktığım her yerde seni görmeyi istemek gibi garip şeyler hissediyorum." Barış genç kadını başının üzerinden öptü. "Bağımlılık yaptığını gizleyerek beni kandırdın."

Başını adamın göğsünden kaldırıp kaybolan ruhu, ışığını bulmuş gibi bakışlarını Barış'ın gözlerine dikti. "Bilseydin vazgeçer miydin?"

"Asla," diye kesin konuşan Barış bu defa genç kadını al-

nından öptü. "Senin, iyi şansım olduğunu inanarak dile getirmiştim. Ve evet, senden hoşlanma evresini çoktan aşım."
 "Dikkat et bana aşk vaadinde bulunuyorsun."

Bu defa Serra'yı kollarının arasına alma ihtiyacı duydu. Özellikle Serra'yı kollarının arasına alma ihtiyacı duydu. "Eğer artık yüzün gülecekse bu bir vaat olabilir, çünkü sen beni haddinden ve hak ettiğimden daha çok mutlu ediyorsun."

Sevinçten bile olsa bu ana haksızlık etmek istemeyen Serra, bu defa gözlerini yakan yaşlara direndi. Ancak, "Görüyorum ki iddialı olmak senin işinmiş," derken titreyen sesine engel olmadı.

"İddialı olmaya da değil, sana hak ettiğin şekilde davranmaya çalışıyorum."

Âşık olacağın kişiyi seçme şansın yoktu belki ama yanında kalmak istediğin kişiyi iraden sayesinde seçebiliyordun. Serra sadece iradesiyle değil, tüm benliği ve kalbiyle olmak istediği yeri belirlemişti.

Barış çok uzun zamandır hayatındaki ve içindeki boşluğun garip şekilde dolduğunu hissediyordu. Yarımları tamamlanmıştı. Sahip oldukları ya da olmadıkları anlam kazanmıştı. Ve belki de ilk defa ne istediğini biliyor gibiydi. Şu an kolları arasına tuttuğu kadından başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Bir an için duraksayan Serra, "Bu esnada sevgililer birbirini öper ve sahne tamamlanır," dediğinde Barış da sahneyi tamamlamak için dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdi.

Sevmek, tüm yol boyunca yüreğinde umut taşımak, imkânsızlıklara inat yürümektir. Geçtiğin yolda gördüğün her ağaca küçük umutlar bağlamak, geri dönerken o umutları teker teker toplamaksa aşktı.

Leylak

İlk görüşte aşkı ifade eden, güzelliğiyle aşk gibi çarpan ve seyredeninin yüreğini sarsan Leylak...

Sen de leylak gibi ilk görüşte aşka inan; çünkü aşk bir bakışla, nazlı bir gülüşle ansızın ve coşkuyla düşer yüreğe...

Ama aşk sevdiğinde kaybolmak değil, sevdiğinin gözlerinde kendini bulmaktır.

BÖLÜM 11

Almanya'daki hazırlık turnuvası bir ay önce bitmiş ve geri dönmüşlerdi. Serra'yı beş gün boyunca yanında tutan Barış, takımın olması gereken zamanın dışında her anını genç kadınla birlikte geçirmişti. Hırçın, asabi ve hoşnutsuz Serra gitmiş yerine sanki bambaşka bir kadın gelmişti ki aynı şeyler Barış için de geçerliydi. Daha keyifli ve daha çok gülen bir adama dönüşmüştü. Yalnızca, Serra'nın alışveriş hastalığına kapıldığı anları bunun dışında tutuyordu.

Ülkeye döndükten sonra da değişen çok bir şey olmamıştı. Serra evini başına yıkmaya devam ediyordu, fakat şikâyeti yoktu. Çünkü eve döndüğünde Fırat'ı ve Serra'yı onu beklerken bulmanın hazzı paha biçilemezdi.

Duyguları ise... Mutluydu ve ona bu mutluluğu yaşatan kadına hak ettiği şekilde davranmaya çalışıyordu. Şimdilik bu kadarı kâfiydi, büyüğü bozmamak için ötesini berisini düşünmüyor, bazı şeyleri isimlendirmeye çalışmıyordu.

Bir ayı bulmadan Türkiye Futbol Ligi ve Avrupa Kupası maçları başlayacaktı. Süratli bir şekilde hazırlıklar devam ederken yıllar sonra özlediği hayatı tek bir eksikle yaşıyordu. Suat'ın katili bulunamamış ve Hakan hâlâ özgürlüğüne kavuşamamıştı. Şimdiki hedefi de bu sorunu ortadan kaldırmaktı.

"Tamam, Bilal seni anlıyorum ama mahkemenin başlamasına sadece yirmi gün kaldı."

Çocuk gibi dudaklarını büzen Bilal heyecanını kaybetmiş gibiydi. "Barış Bey, programı yazdım test aşamasındayım, ikinci kere sizi yanlış yönlendirmek istemiyorum."

Bilgi İşlem Müdürü'nün kaygılarını anlıyor olsa da zaman, Barış'ın daha doğrusu Hakan'ın aleyhine hem de hızla

Kırmızı Gül

Seviyorum diyemeyen dilin kelimeleri olur kırmızı gül. Acıta acıta kanata kanata gidenlerin, giderken onarılması mümkün olmayan kırıklar, yalnızlıklar ve yaralar bırakanların söyleyemediği pişmanlıklarının ifadesidir. Çünkü aşka aşkla yaklaşmasını bilen yürekler için kırmızı gül, aşkın sembolü, yanmış yüreklerin gülümseyen yüzüdür.

BÖLÜM 12

Fırat'ın oğlun olduğunu ama senin ona kardeşim demeyi tercih ettiğini biliyorum. Dünden beri aynı cümle, beyninin içinde yankılanıp duruyordu. Barış, Fırat'ın istediğinin bu olduğuna sığınıp sessiz kalmayı tercih ederek aynen böyle mi yapıyordu?

Tabii ki bunu bir sır gibi saklamıyorlardı, gerçeği bilen insanların sayısız azımsanamayacak kadar çoktu. Özellikle dokuz yıl önce Barış'ın neden sakatlandığını sorup öğrenmek isteyen herkes biliyordu. Buna, o zamanki teknik direktörü, takımın başkanı ve arkadaşları gibi yakınında olan insanlar da dâhildi. Fakat kimsenin karşısına geçip, *hayır, o benim kardeşim değil oğlum*, dememişti. Bu, zaten kendine bir düzen kuramayan Fırat'ın hayatında daha büyük bir kaos oluşturmaktan başka bir işe yaramazdı. Ancak tutunduğu bu fikirden artık eskisi kadar emin değildi.

Gerçeği bilen kişiler azımsanmayacak kadar çoktu ama onlardan biri çıkıp da kimseye bir şey anlatmamıştı, çünkü sır olduğunu düşünüyor ve ona ihanet etmek istemiyorlardı.

En kısa sürede bu soruna geri dönecekti, şimdi öncelikle halletmesi gereken başka bir meselesi vardı.

Aklını meşgul eden diğer mevzunun, Yıldız, *ne diye Serra'nın karşısına çıkmıştı*, sorusunun cevabını öğrenecekti.

Bu sorunun önemini artıran içindeki kilit isim Serra'ydı. Çünkü Barış, Almanya'dayken Serra'nın ne kadar üzgün ve mutsuz olduğunu hatırladığında sebebini de anlamış oldu.

Genç kadının döktüğü gözyaşlarının bir karşılığı olmalıydı.

BÖLÜM 11

Almanya'daki hazırlık turnuvası bir ay önce bitmiş ve geri dönmüşlerdi. Serra'yı beş gün boyunca yanında tutan Barış, takımın olması gereken zamanın dışında her anını genç kadınla birlikte geçirmişti. Hırçın, asabi ve hoşnutsuz Serra gitmiş yerine sanki bambaşka bir kadın gelmişti ki aynı şeyler Barış için de geçerliydi. Daha keyifli ve daha çok gülen bir adama dönüşmüştü. Yalnızca, Serra'nın alışveriş hastalığına kapıldığı anları bunun dışında tutuyordu.

Ülkeye döndükten sonra da değişen çok bir şey olmamıştı. Serra evini başına yıkmaya devam ediyordu, fakat şikâyeti yoktu. Çünkü eve döndüğünde Fırat'ı ve Serra'yı onu beklerken bulmanın hazzı paha biçilemezdi.

Duyguları ise... Mutluydu ve ona bu mutluluğu yaşatan kadına hak ettiği şekilde davranmaya çalışıyordu. Şimdilik bu kadarı kâfiydi, büyüğü bozmamak için ötesini berisini düşünmüyor, bazı şeyleri isimlendirmeye çalışmıyordu.

Bir ayı bulmadan Türkiye Futbol Ligi ve Avrupa Kupası maçları başlayacaktı. Süratli bir şekilde hazırlıklar devam ederken yıllar sonra özlediği hayatı tek bir eksikle yaşıyordu. Suat'ın katili bulunamamış ve Hakan hâlâ özgürlüğüne kavuşamamıştı. Şimdiki hedefi de bu sorunu ortadan kaldırmaktı.

"Tamam, Bilal seni anlıyorum ama mahkemenin başlamasına sadece yirmi gün kaldı."

Çocuk gibi dudaklarını büzen Bilal heyecanını kaybetmiş gibiydi. "Barış Bey, programı yazdım test aşamasındayım, ikinci kere sizi yanlış yönlendirmek istemiyorum."

Bilgi İşlem Müdürü'nün kaygılarını anlıyor olsa da zaman, Barış'ın daha doğrusu Hakan'ın aleyhine hem de hızla

ilerliyordu. Kırk beş gündür tutuklu olan genç adamın kurtarmak adına, ellerinde onları umutlandıracak kâğıtlar yoktu.

Oturmak yerine avukatın odasında dolanıp duran Barış "Ne zaman yapacaksın bunu?" diye sordu.

"Test aşaması da dâhil sonucu almam en az on gün sürer."

"Sana en fazla beş gün, yeme, uyuma hatta gerekirse alana yap ama yerinden kalkma ve beş gün sonra bana sonucu bildir."

Sadece yutkunan Bilal, tamam demek için başını salladı. Fırat hakkını değerlendirmek istiyordu, ne var ki boşuna nefes tüketeceğinin de farkındaydı. Bu nedenle susmayı seçti.

Barış aynı sertlikle Özel Dedektif Harun'a döndü. "Sen bir şey bulabildin mi?"

Bilal'in az önce yaşadıklarını görerek tecrübe edinen Harun temkinliydi. "Etrafındaki herkesin Suat'ı öldürmek için mutlaka bir sebebi var, ancak o gece o eve giden sadece iki kişi olmuş." O iki kişinin de adını vermeye gerek yoktu. "Zaten polis de ben de ona yakın uzak kim varsa araştırdık..."

"Ve elimizde hiçbir şey yok, öyle mi?"

"Maalesef Barış Bey, polis ve savcı, Hakan'ın suçlu olduğuna inanıyor ki delilleri de çok sağlam. Yani o delillerle bugün mahkemeye çıksak, sonucu kestirmek hiç zor değil."

Bu defa sıkıntıyla yüzünü sıvazlayan Barış, avukata döndü. "Sen ne diyorsun?"

Onun da ne söyleyeceğini vücut dili yeterince belli ediyordu. "Bir şey bulamazsak yapabileceğim en iyi şey bir karar verilmesini engellemek ve davayı erteletmek olur."

"Fikrini soruyorum, üçüncü bir kişiyi boşuna mı arıyorsun?"

Gözlerini kaçırarak avukat Utku, "Boşuna değil tabii, emin olmak istiyoruz," dedi. "Ancak Hakan yapmadı dersek ve ispatlarsak geriye sadece bir kişi kalıyor."

O da Fırat'tan başkası değildi.

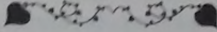
"Yani diyorsun ki, Hakan'ı kurtarmak isterken Fırat'ın bacağı yakıyor olabilirim."

"Görünen bu."

Fırat'ın onun için ne ifade ettiğini Barış'ın kendine hatırlamasına gerek yoktu. Varması gereken tek sonuç, bunu yapabilir miydi?

"Önce Hakan'dan emin olalım sonrasını sonra düşünelim."

Bunu yapamazdı, Fırat'ı kurtarmak için Hakan'ı yakamazdı. O yüzden gerekirse Meksika planını yeniden gündeme getirirdi ama ona gerek kalmayacağına inanıyordu. Bu iki genç adam öfkeli olabilirdi ancak asla katil değillerdi. Barış ikisini de kurtaracaktı. Nasılını bilmiyordu ama öyle veya böyle yapacaktı.

Gizliliğin, temel ilke olduğu toplantının ardından aldığı haberler güzel olmasa da büyük bir hevesle eve dönen Barış daha arabasından iner inmez havadaki yoğun kasveti hissetti. Sebebini bilmiyordu fakat bugün, diğer günlerden farklıydı. Ne olduğunu ya da yaşıldığını anlamak için hayatındaki iki değerli insanı görmek adına ön verandaya geçti.

Serra ve Fırat önlerinde çikolatalı kurabiyeleri ve soğumuş kahveleriyle sessizce oturuyordu. Ne var ki onu gördükleri anda dik duruma geçtiler ve Barış da o zaman evde varlığını hissettiği kasveti uydurmadığını anladı. Duyacağı şeyin hoşuna gitmeyeceğini ve cevabının hayır olacağını da peşinen söyleyebilirdi.

Gözlerini ondan kaçıran Fırat'ın yanına ilerleyip elini omzuna koydu. "Bugün antrenmana gelirsin sandım," dedi ve bakışları kısa bir süre için Serra'nın bakışlarıyla ortada buluşmuş ama genç kadın gözlerini hemen kaçırmıştı.

"Biraz işim vardı."

"Halledebildin mi?"

“Sayılır.”

Boşuna şirinlik yapmamak adına uzatmadan Serra'ya da nasıl olduğunu sorup spor çantasını yere bıraktı ve ikilinin lerdan birini ağzına atıp yavaşça çiğnemeye ve ilk konuşanın kim olacağını beklemeye koyuldu.

Uzayan sessizlik gerginliğe dönüşünce ilk pes eden Serra oldu. “Ben artık gideyim.”

İnsanın yanılmak isteyip de yanılmadığını anladığı zamanlardan birini yaşayan Barış keskin ve net şekilde, “Hayır kalıyorsun,” dedi.

“Kim diyor?”

Barış cevap vermek yerine işlediği suçtan haberdar olduğunu anlatan bir ifadeyle ona bakınca Serra çaresiz şekilde yerine geri oturdu. Niyeti, itaat etmekten ziyade birazdan yükselecek tansiyona katkıda bulunmayı tercih etmemesiydi ki, Fırat da az önce ondan kalmasını rica etmişti.

Serra sorununu halleden Barış, parmaklarına yapışan kurabiye parçalarını silkeledi ve tartışmaya hazır olduğunu belirtircesine arkasına yaslandı. Fırat'ın ifadesiz yüzü duygularına dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ne ile karşı karşıya olduğundan emin değildi ama bu kadar beklemek yeterliydi.

“Madem öyle soruyorum, ne oldu?”

“Olan bir şey yok.”

“O zaman ne olacak?”

Fırat'ı yeterince tanıyan Barış ona kaçacak yer bırakma niyetinde değildi. Gerçi Fırat'ın da kaçmak gibi bir düşüncesi yokmuş gibi duruyordu, her ne olacaksa bunu zaten söyleyecekti.

“İngiltere'ye gidiyorum.”

Kollarını göğsünde birleştiren Barış sadede gelmek için, “Sana tatil için daha güzel yerler tavsiye edebilirim,” dedi ama beklemediği bu istek onu germiştir.

“Yeniden tenise başlamak istiyorum, bu yüzden Almanya'dan döndüğümüzden beri araştırma yapıyorum. Hem

üniversiteyi bitirebileceğim hem de tenis oynayabileceğim
ya bir okula başvurdum.”

“Ve başvurun kabul edildi.”

“Evet, okulun takımına girmek için geç kaldım ama sıkı
çalışsam sene ortası seçmelerinde şansımı deneyebilirim.”

Kafasını öne arkaya sallayan Barış tepki verme işini sona
sakladı. “Tenis takımına gireceksin, ne kadar kalmayı düşün-
muyorsun ki?”

Fırat öne doğru eğilip ellerini masanın üzerinde birleşti-
rince can alıcı noktaya geldikleri belli oldu.

“Üç yıl.”

“Sonra geri mi döneceksin?”

“Üniversite eğitimi üç yıl, teniste istediğim şekilde iler-
lersem süre uzayabilir, malum Türkiye’de bu alanda çok faz-
la seçenek yok.”

“Neden, bizim de Tenis Federasyonu’muz var.”

“Üç yıl sonrasını konuşmak için erken, kim bilir belki be-
ceremem ve ilk yılı tamamlayamadan geri dönerim.”

Buna vereceği kesin cevap, hayırdı. Fakat söz konusu Fırat
olduğu için düşünmeden, ani ve ters tepkilerden uzak dur-
mayı öğrenmişti. O da ilgisini genç adamdan ayırıp yanların-
da yokmuş gibi davranan Serra’ya döndü. “Sen ne zamandır
biliyordun?”

“Onun bununla bir ilgisi yok.”

“Bana karşı Serra’yı savunmana gerek yok, sadece etra-
fimdaki insanların bir olup ne zamandan beri arkamdan iş
gevirdiklerini merak ediyorum.” Genç kadına karşı tepki-
sinin ağır olduğunun farkında olması Barış’ı durdurmadı.
Çünkü Fırat’ın gitme kararı kadar, güvendiği Serra’nın onu,
bu anlamda yanıltmasıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Ayağa
kalkarken savunmaya geçmeye hazırlanan genç kadını elini
kaldırıp susturdu ve bu defa da Fırat’a döndü. “Özel izinle
seni Almanya’ya götürdüm ama Suat’ın davası sonuçlanana
kadar ben izin versem de bir yere gidemezsin.”

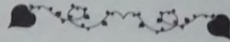
“Yakında ilk duruşma var.”

"Bakıyorum da her şeyi planlamışsın."

"Senden izin almıyorum, sadece seni planlarımdan haberdar ediyorum."

Tamam dercesine başını öne eğen Barış, "Güzel, teşekkür ederim," dedi. "Benim de bazı planlarım var, hem de seninle ilgili."

Aslında Barış'ın değil gelecek yarın için bile bir planı yoktu, lakin bu artık olmayacağı anlamını taşımıyordu. An itibarıyla Fırat'ı yanında ve güvende tutmak için bir şeyler düşünmeye başlamıştı. Çünkü onun uzaklarda olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Tam şansının döndüğüne inanmaya başlamışken gitmeyi kafaya koyan Fırat her şeyi berbat etmişti. Onu durduramayacağını biliyordu, üstelik en kötüsü bu da değildi. Gidişini engellese bile düzelmeye başlayan ilişkileri yeniden sekteye uğrardı.

Çünkü Fırat'ın bir süredir devam eden suskunluğunun, unutmuş ya da affetmiş olmasıyla ilgisi yoktu. Geçmiş, dün gibi hâlâ aralarındaydı, sadece onunla yaşamayı öğrenmeye çalışıyordu.

Genç adamın yaptığı araştırmalar ve kendine seçtiği yol, aslında tam da Barış'ın istediği gibiydi. Ne var ki onları İngiltere'ye gitmeden de yapabiliirdi.

Şimdi durup dururken neden böyle bir yol seçmişti? Neden kaçır gibi, yıllar sonra ve aniden fikir değişmişti?

Kırk tane neden sorup içlerinden hangisinin doğru olabileceğini düşünmek yerine keşke Fırat'la konuşabilseydi. Aslında Barış, konuşmaya dünden razıydı ama genç adamın ketumluğu taşı bile çatlatırdı ve olay bu kadar sıcakken kendini ona dinlettiremezdi.

Fırat mevzusunda şimdilik yapabileceği bir şey yoktu an-

çak aldığı haberin, üzerinde yarattığı etkiyle gereksiz yere çıkıştığı ve incittiği Serra'yı bulmak için ilk bakması gereken yer olan bahçeye geçti.

Kızmış ama gitmemiş olan genç kadını gördüğünde hoşnut şekilde gülümsedi. Dili henüz söyleyemiyordu ama kalbi sonuna kadar ona güvendiğini haykırıyordu. Serra'nın ilk fırtınada arkasını dönen kadınlardan olmadığını bilmek garip şekilde Barış'a huzur veriyordu. Tabii bu, onu istediği kadar incitebilir anlamına gelmiyordu.

Başında hasır şapkasıyla dizlerinin üzerine çökmüş, toprağı çeşeleyen Serra'ya bakmak bile vücudundaki her hücreyi harekete geçiriyor, sanki gizli bir güç tarafından ona doğru çekiliyordu. Delilikti bu, söz konusu Serra olduğunda ne aklına, ne de bedenine hükmedebiliyordu.

Sessiz ve sakın adımlarla yanakları sıcaklığın altında geçirdiği süreden dolayı kıpkırmızı olmuş ve yorgunluğu her hareketinden belli olan genç kadına iyice yaklaştı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel manzarayı seyrediyormuşçasına gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti.

Serra'nın onun orada olduğunu bildiği hâlde umursamaz davranmasına daha fazla katlanamadığı ikinci dakikanın sonunda, "İlk gerçek kavgamızı yaptık sanırım," dedi.

İşine ara veren Serra omzunun üzerinden Barış'a baktı. "Biz tüm kavgalarımızı yapmıştık, ama yok ille de yenilerini yapmamız gerekiyorsa keşke gerçek sebeplerimiz olsaydı."

"Fırat benim için çok gerçek bir sebep."

"Peki, ben bunun neresindeyim?"

"Her yerinde, her anında, çünkü bunu bana söylemeliydin."

"Sana unuttuğun bir şeyi hatırlatayım, Fırat benim dostum ve sen, bana ona ihanet etmediğim için kızılıyorsun."

Barış bunu unutmuş falan değildi, en azından öfkesi dinince hatırlamıştı.

Tıpkı beklediği gibi Serra'nın gözlerinde görmeye alışık olduğu tutku kaybolmuş onun yerine az sonra ortalığı yakıp

yıkacak yıldırıma bırakmıştı. Oysa genç kadının mavi gözle-
rindeki tutkuya, kokusundaki aşka bağımlıydı o.

Hiçbir şey söylemeden Serra'nın yarım adım ötesinde
durdurdu. Onu, bu şekilde görmeye dayanamıyordu. Eğilip eli-
tiraz etmeye çalışmadı. Barış kollarıyla sardığı genç kadına
bedenini göğsüne yasladı. Genç kadın hâlâ gergindi fakat
sonra yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Ve birkaç dakika bir-
birlerine sarılmış hâlde öylece durdular.

"Sen dayanılması zor bir adamsın," diyen Serra'yı başının
üstünden öptü.

"Sesindeki tonlamayla cümlelerin anlamını değiştirmeye
çalıştığını fark etmedim sanma, ama bunu görmezden gele-
ceğim."

"Egonla kafayı bozmuş durumdasın, bunu sana daha önce
söyleyen oldu mu?"

"İlla ki arkamdan birileri söylemiştir ancak şimdiye kadar
yüzüme karşı söylemeye cesaret eden olmadı."

Serra, Barış'ın en sevdiği tarzda kahkaha attı. "İlk olabil-
menin ayrıcalığı..."

"Sen, Serra Sancaktar'sın ego işlerinden iyi anlarsın, o
yüzden bunu söylemene izin verdim."

"Ah, sana inanamıyorum," diyen Serra başını yeniden
adamin göğsüne dayadı ve yeniden huzurlu bir sessizlikle
öylece kaldı.

"Sana o şekilde çıktığımı için özür dilerim."

"Sorun değil seni anlıyorum, tabii bir daha tekrarlanma-
dığı takdirde."

"Bir daha aynı eşekliği yaparsam bana haddimi bildir."

"Büyük bir zevkle, peki şimdi ne durumdasın?"

"Kavrama aşamasını geçtim ama kabullenme kısmında ta-
kılı kaldım."

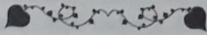
"Neden, bu onun hayatı, üstelik kendisi için bir şeyler
yapmaya çalıştığı için mutlu olman gerekmez mi?"

Evet, Barış da kendine bunu sorup duruyordu. Kaçmasını

önlemek ister gibi Serra'yı iyice kollarının arasına hapsetti ve uzaklara baktı. "Benim de neden ile başlayan sorularım var, eğer onlara cevap bulabilirsem kabullenmeyi de başarırım."
"Ne mesela?"

"Sanırım neden gidiyor, iyi bir başlangıç."

Son zamanlarda Serra'ya Barış'ın kollarının arasında olmaktan daha büyük bir keyif veren bir yer çıkmamıştı, bundan sonra da çıkacağını sanmıyordu. Bu yüzden konuyu daha fazla uzatmadı, kendileri henüz fark etmese de baba ve oğulun zamana ihtiyacı vardı. Ancak zaman bu sefer bazıları için iyi şeyler getirmeyecekti.

Yazın ortasında giymek zorunda bırakıldığı yakalı gömleğinin içinde boğulacağını hisseden Barış, kravat takmayı reddetmiş ve üstten iki düğmesini de açmıştı. Sıcak, şehrin trafiği, katılacağı toplantının sıkıcılığı ve arabaya bindiklerinden beri yanında olan ama yokmuş gibi köşesinde kıvrılıp sessizce oturan Dilan'ın yarattığı ağır hava birleştiğinde boğulmak üzere olduğunu düşünmekte son derece haklıydı.

Barış, "Bugün de hava çok sıcak," diye tüm sohbetlerin kurtarıcısı olan konuyla kızı konuşturmaya çalıştı, ancak aldığı tek cevap, "Evet," oldu.

"Yarın da sıcak olacaktı."

"Öyleymiş."

"Sanırım ertesi gün de sıcak olur."

"Büyük ihtimale."

Dilan'ı hayata geri getirmeye çalışırken daha çok gerilen Barış, gözlerini yoldan ayırıp ona döndü. Hakan tutuklandığından beri zaten çekilmez biri hâline dönüşmüştü ama bu hafta ona katlanmak çok daha zor olmaya başlamıştı.

"Aralık sonuna kadar sıcaklık kırk dereceden aşağıya düşmez."

"Sanırım."

Tamam, bu kadarı Barış için kâfiydi. "Hey kendine gel artık, yoksa seni bulduğum ilk uçurumdan aşağıya atarım." Barış'ın yüksek sesi ve sert sözleri etkili olmuş görünüyordu gözlerle önündeki yola bakan Dilan'ı sarsmıştı.

"Ne yaptım yine?"

"Ben de ona şaşıyorum ya, hiçbir şey yapmıyorsun, konuşmuyorsun bile." Gün gelip de bir gün Barış, buna öfkele- neceğini hayal bile edemezdi ama olmuştu işte. "Derdinin ne olduğunu söyleyecek misin yoksa ben mi bulayım?"

"Yeni bir şey yok."

"Seni Hakan'la götüştürdüm ya, daha ne istiyorsun?"

Evet, görüşmelerini sağlamış fakat sonra pişman olmuştu. Bir saat izin alabilmek için bin kişiyle irtibata geçmesi gerek- miş lakin Hakan, Dilan'ın yanında sadece beş dakika kalmış- tı. Detayları bilmiyordu, avukattan öğrendiği kadarıyla genç adam Dilan'ı gördüğüne hiç memnun olmamış, ona dokum- madan yüzüne dahi bakmadan koğuşuna geri dönmüştü. Ba- zıları için affetmek çok kolay olmuyordu maalesef.

Konuya açıklık getirmeye çalışan Dilan, "Bilmiyormuş gibi davranma," diye çıkıştı ve yeniden önüne döndü.

"O zevceğin zamana ihtiyacı var, şu anda ondan sağlıklı kararlar vermesini bekleyemezsin, çıkana kadar sabret."

Dilan alayla gülümsedi. "Çıkana kadar mı? Kendini mi beni mi kandırmaya çalışıyorsun, oradan çıkamayacağımı bi- liyorum."

"Sen bunu nereden bilebilirsin?"

"Ağabeyiyle ve Okan'la konuştum."

"Ve onların sözü, benimkinden daha güvenilir, öyle mi?"

Gözlerini deviren Dilan, "Daha inandırıcı," dedi.

Sabır taşı olsa çatlardı ama Barış inatla sakin kalmaya çalı- şıyordu. Ana yola giren sapağa kadar bekledikten sonra soh- bete geri döndü. "Bana bu yüzden mi kırgınsın?"

"Hayır!"

"Ha yani bana kırgınsın?" Bu bir tespitten ziyade soruydu ve Barış cevabını da oldukça merak ediyordu.

"Tabii ki sana kızgınım."

Yine bir şey olmuştu ve anlaşılan Barış yine o, olan şeyi kaçırmıştı. "Bir nedeni var mı? Yoksa böylesi daha eğlenceli diye mi bana kızmayı tercih ettin?"

Hızla ona doğru dönen Dilan'ın gözbebekleri büyümüş ve burnundan nefes alıyordu. Demek ki sonunda patlamaya hazırılan ve etrafına küçük alevler fişkırtan volkanı harekete geçirmeyi başarmıştı.

"Hakan'dan sonra Fırat'ı da kaybediyoruz ama senin umurunda değil."

Eğer refleksleri iyi durumda olmasaydı Barış trafiğin içinde ilerleyen arabanın hâkimiyetini çoktan yitirirdi.

"Hakan'ı kaybetmiş falan değiliz, Fırat'a gelince neden böyle bir şey düşündüğünü dahi bilmiyorum."

"Sana gideceğini söyledi ama sen kalımı bile kıpırdatmıyorsun."

Beş gündür istinasız her an bu konuyu düşünen Barış, Serra'nın da yardımıyla bir sonuca varmıştı. Daha yeni kavuştuğu Fırat'ı kaybetmeye razı değildi, ancak olaya bu açıdan bakmak sadece bencillik olurdu. Daha yirmi bir yaşında olan ve hayatına hâlâ bir yön vermemiş olan Fırat'ı durdurması değil, desteklemesi gerekiyordu.

Serra'nın ona söylediklerini, suçlayan gözlerle bakan Dilan'a aktarmak ve genç kızın anladığından emin olmak için dörtlüleri yakıp sağa yanaştı ve motoru durdurdu. Dilan'a uzanıp genç kızın ellerini tuttu.

"Fırat, bu kararı almak için oldukça geç kaldı, şimdi onu durduramam. Eğitimi tamamlaması ve yapmayı en çok sevdiği şeyi yapmaya devam etmesi gerekiyor."

"Onları burada da yapabilir."

"Sen, Los Angeles'ta okudun, o da İngiltere'yi seçti. Olay bu kadar basit."

"Sana öyle geliyor."

Kızın parmaklarını acıtmamaya dikkat ederek sıkı ve Dilan'ın duygusallığından sıyrılarak daha iyi idrak edebilmesi

için genç kızın algılarını söyleyeceklerinin üzerinde yoğun-
laştırmaya çalıştı.

"Herkes bir yerlere gidiyor, sonra geri dönüyor. Var sayı-
lım ki dönmedi bu onun orada mutlu olduğunu gösterir ve
Hem bakarsın bir yıl geçmeden geri gelir."

Dilan konuşarak cevap vermek yerine çarpıttığı yüzüyle
duygularını belli edince Barış da onun bu duruma alışması
için zamana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Şu an için konu-
şmak, sadece vakit kaybıydı.

"İstediğinde yanına gidebilirsin, hatta dilersem Fırat'la
orada yaşayabilirsin, hem ben de kafam dinlerim," diyen
Barış yeniden arabayı çalıştırıp yola girdi.

Onu anlıyordu, çünkü bu düşündüklerinin hepsini Barış
da düşünmüştü ve aklına gelen ilk şey Fırat'ın gidişini durdur-
mak olmuştu, sırf bu yüzden Dilan'ın istediği gibi konuşma-
sına izin veriyordu.

Bir süre tekinsiz bir sessizlikle yol aldıktan sonra Dilan,
"Eğer tek derdi okul olsaydı buna sesim çıkmazdı," diye hiç
beklenmedik bir yorumda bulundu ve zaten huzurdan mah-
rum olan havayı iyice gerdi.

"Gitmek için başka ne derdi olduğunu düşünüyorsun?

"Bunu gerçekten tahmin edemiyor musun?"

Barış yüzünü çevirmeden gözünün kenarıyla genç kıza
baktı. "Sabrımın bir sonu olduğunu umarım unutmamışsın-
dır, uzun süre anlayışlı biri gibi davranmam, o yüzden ne
karın ağrın varsa söyle ve ikimiz de kurtulalım."

"Özür dilerim maksadımı aşmış olabilirim ama elimde
değil."

Bu kadınlar ve onların gözyaşları... Koca koca ülkeler güç-
lü silahlar üretmek için boşuna uğraşıyorlardı. Oysa bir ordu
adamı geri püskürtmek için tek bir kadın ve onun gözyaşları
yeterliydi.

"Seni anlıyorum, fakat yapabileceğimiz tek şey, Fırat için
iyi şeyler dilemek."

"Onun iyi olacağını bilseydim bu dediğin daha kolay olurdu."

"Neden iyi olmasın?"

Bu kez sabrı taştan Dilan oldu. Adam gerçekten anlamıyor muydu yoksa böylesi daha mı kolayına geliyordu, emin değildi. O yüzden açık açık söylemeyi seçen genç kadın, "Kaçmak için gitmediğine emin miyiz?" diye sordu.

İşte şimdi Barış'ın gerçekten ilgisini, hem duygularıyla hem de düşünceleriyle çekmeyi başardı. "Neden kaçıyor ol-
sun ki?"

"Senden, daha doğrusu senin ilişkinden!"

Cümlelerin içindeki gizli imayı fark ettiği an avcunun içini tüm gücüyle direksiyona vuran Barış'ın, "Yeter!" diye bağır-
ran sesi arabanın içinde yankılandığında camlar neredeyse yerinden oynadı. "Aklından geçeni açıkça söyle."

"Ben Fırat'ı tanırım, emin değilim ama acaba diyorum..."

"Ne söyleyeceksen söyle artık!"

"Aslında Serra'ya farklı şeyler hissettiği ve onu..."

"Tamam, kes!" Böyle bir cümlelerin devamının gelmesine müsaade edemezdi.

Barış, sinyal vermeden ve yavaşlamadan arabayı sağa çeki-
p aniden durunca öne doğru atılmış tekrar geriye savrul-
muşlardı. Korku ve şokla donup kalan Dilan camdan dışarı fırlayacakmış gibi kapıya yaslandı.

Barış'ın öfkesine yüzlerce kere şahit olmuştu ancak bu defa ki kızgınlığı hiçbirleriyle boy ölçüşemezdi. Eğer insanların sadece bakışlarıyla karşısındakini öldürmesi mümkün olsay-
dı Dilan şu an yaşamıyor oluyordu.

Kanı neredeyse ateşe dönüşen Barış, "Böyle bir şeyi bırak söylemeyi nasıl düşünürsün?" derken ağzından alevler püs-
kürüyordu. Yüzündeki tüm kaslar ve boynundaki damarlar sürekli hareket hâlindeydi ve az sonra patlayacakmış gibi ger-
gindiler.

"Ben sadece..."

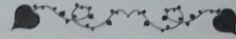
“Sen sadece ne? Düşünüyor muydun? Sence ben bunu düşünüp sormadım mı?”

“Eminim sormuşsundur ama sana doğruyu söylediğine emin...”

Dilan'ın dilinden dökülen hiçbir cümlesini tamamlamasına izin vermeyen Barış, genç kızı bir kez daha susturdu.

“Beni de Fırat'ı da itham ettiğin bu şeyden dolayı seni ne zaman affederim bilmiyorum.” Barış'ın tüm vücudunu bir titreme sardı. Böyle bir şeye inanmıyor olsa da duymak dahi onu çileden çıkarmaya yetmişti. Ruh hâlinin gölgesi yüzündeki ifadeyi öyle çabuk karartmış ve öyle sert bir hâle getirmişti ki Dilan'ı korkuttuğunu görebiliyordu. “Sakin böyle bir şeyi tekrar edeyim deme, bu sana ilk ve son ikazım.”

Kulaklarındaki uğultunun ve titremesinin geçmesini bekleyip yeniden arabayı çalıştırana kadar geçen sürede öfkesi azalmak yerine artmıştı. Koca bir el sanki onu boğazından yakalamış ve yukarı doğru çekerken Barış ondan kurtulamıyordu. Fakat kurtulması gerekiyordu, aksi hâlde... Neler olacağını biliyor ama düşünmeye dahi cesaret edemiyordu.

Sislerin ardında kalan geçmişin anlamsızlığı geleceğin anlamını da yutuyordu. Ve yaşam aslında hep, bir tekrardan ibaretti.

Her şey bir anda tepetaklak olmuş ve rüya bitmişti. Hem de uyanmak istemediği hâlde, Barış aniden gözlerini açmış ve tekrar kapatmak isteğinde ise başaramamıştı.

İki gündür aklında sadece Dilan'ın söylemeye çalıştığı şeyle yaşayan Barış, bunun doğru olduğuna inanmayı kabul etmiyordu. Fırat, böyle bir durumda susup kaçacak bir adam değildi. Hatta eline fırsatı geçmişken Barış'a hayatı zindan ederdi. Sırf bunu bildiği için ta en başında gidip onunla konuşmuştu. Üstelik hem Serra hem de Fırat ilişkilerini açık-larken kardeş kelimesini bile kullanmışken şimdi böyle bir

şeye nasıl inanabilir, yüzü kızarmadan oğlunun gözlerinin içine bakarak bunu yeniden nasıl sorabilirdi?

Mantığı, akla yatkın gerekçelerle böyle bir şeyin doğru olmadığını söylese de kalbi söz dinlemiyor, ihtimali dahi ona yetiyordu. Ya Dilan haklıysa...

Bilgi işlemci Bilal'in yanından ayrılan Barış aldığı habere layıkıyla sevinememişti. Adam programı ablasının telefonunda denemiş ve doğru sonuca ulaşmıştı. Gün boyu tüm İstanbul'u turlayan ablasının nerede olduğunu dakikalık sapmalarla ertesi gün listelemişti. Şimdi geriye Suat'ın telefonunun bilinen tarih aralığında nereleri dolaştığını bulmaya gelmişti.

Bu hem sevindirici hem de ürkütücü bir haberdir. Kesin sonucu öğreneceklerdi ama ortaya çıkan neticeyle daha çok üzülebilirdi. Bu, Barış'ın sorunlarından sadece biriydi.

İki gündür işleri olduğu bahanesiyle Serra'dan köşe bucağı kaçtığını bugün de Bilal'i bahane ettiğini fısıldayan içindeki zayıf sese itiraz etmedi. Çünkü Serra'yla konuşmak, Fırat'ın olası duygularını dile getirmek demek yani onu kaybetmek demektir. Barış buna hazır olmadığı için kendini ondan olabildiğince uzağı atmış ve suskunluğunun içindeki umuda sığınmıştı.

Fakat bugün aklına ihanet eden ve söz tutmayan bedeni talimatları uymadığı için arka tarafa yöneldi ve kendini arka bahçeye giden köşeyi dönerken bulmuştu.

Eğer cennetin nasıl bir yer olduğunu tarif etmesi gerekse Barış anlatmak yerine arka bahçesini gösterirdi. Arnavut kaldırımını dar yolları, bahçenin ortasından geçen küçük su yolu, ortaya yerleştirilmiş çardak, birbiriyle uyum içerisinde olan çiçekler... Ve yüzlerce çeşit çiçeğin arasında Barış'ın duyduğu menekşe kokusu, diğer bir deyişle Serra'nın kokusu...

Omzunu verandanın direğine yaslayıp bir elinde poşet diğerinde makasla bahçede dolaşan ve son rötüşlerini yapan genç kadını seyretmeye başladıktan sadece saniyeler sonra tarrif edemeyeceğı bir his içini doldurdu. Zarif ama güçlü, ür-

kek ancak kendinden emin hareketlerle işine konsantre olan Serra'yı seyretmek fakat ona dokunamamak ağır bir işkence gibi ona eziyet etmeye başladı. Barış, onsuz hayatına nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Aslına bakılırsa onsuz hayatına devam etmek şimdiye kadar ki tercihlerinin arasında yoktu.

Fakat Fırat'ın İngiltere'ye gitmek istemesi ile ilgili kenise... Bir ihtimalin peşine takılıp karar alması doğru değildi. Ya da evet derse, o zaman ne yapardı, ondan sonra bir daha Fırat'ın yüzüne nasıl bakardı?

Bu aşamada Barış'ın bir karar vermesi gerekmiyordu. Onun tüm seçenekleri Fırat'la sınırlıydı. Fırat, onun oğluydu ve bundan daha ötesi yoktu.

Yaptığı işten başını kaldıran Serra, nihayet onu gördüğünde Barış da içinde çıkamadığı düşüncelerini olduğu gibi bıraktı.

“Burada ne işin var, benden kaçmaktan vaz mı geçtin yoksa?”

Serra'nın gülüşü gün ışığı gibiydi ve Barış bir an kamaşmış gibi gözlerini kıstı.

“Kaçmak mı?”

“Evet, kaçmak?” diyen Serra elindekilerden kurtulup yavaşça ona doğru yürümeye başladı. “Fırat etmek, rastlaşmaya çalışmak, kendini göstermemek, saklanmak...”

Berrak bir zihne ihtiyacı olan Barış'ın aradaki mesafeyi koruması gerekiyordu ancak Serra üzerine doğru gelirken bunu yapamazdı.

“Kelimeler üzerindeki hâkimiyetini kanıtlamana gerek yok, bunu ilk günden beri biliyorum zaten.”

“Fakat kaçak dövüşmekten hoşlanmadığımı öğrenememişsin.” Serra eldivenlerini çıkarıp merdivenlerin dibine attı ve küçük adımlarla yürümeyi sürdürdü. “Netimdir ve karışmadakinin de net olmasını isterim. Birine söyleyemeyeceğim hiçbir şey yoktur.” Başındaki hasır şapkayı da çıkarıp bir

sonraki basamağa fırlattı. “Ne kadar kötü olursa olsun söylenmemiş sözler, söylenenlerden daha çok acı verir.” Barış’a değmesine santimler kala durdu. “Şimdi ne karın ağrın varsa söyle hadi.”

“Bir şey olduğu yok.” Barış yalan söylemiyordu, olan şeyin olduğundan emin değildi, kelimelere dökülebilecek bir şey ise hiç değildi.

“Sorun yok diyorsun.”

“Kesinlikle.”

“O zaman neden hâlâ bana dokunmadan öylece duruyorsun?”

Serra’ya dokunmadığı kısmı doğrudu ancak durduğu kısmı muallaktı. Ona sarılmayı, onu öpmeyi özlemiş ve bunun için çıldırıyordu. Tam şu anda genç kadına uzanmak için ona direnen elleriyle verdiği savaşı kaybetmek üzereydi.

“Aslında...”

“Aslında olan bir şey var ve sen bunu bana söyleyemiyorsun.”

“Sadece zamana ihtiyacım var.”

Sağ kaşını havaya kaldıran Serra bu adamın haylaz veya değil, her türlü gülüşünün üzerinde yarattığı etkiden nefret ediyordu. Yüzündeki o acı çeken ifade ve kıvrıdığı dudaklarıyla oluşturmaya çalıştığı sorun yok imajını silmekse Serra’ya kendini iyi hissettirirdi. Ama bunu yapmak için Barış’ı tokatlaması gerekiyordu, bu da adama dokunmak demekti ki bu, şu an yapılamayacaklar listesinin ilk sırasındaydı.

“Sadece zamana ihtiyacın olduğuna karar vermen de iki gün sürdü, öyle mi?”

Daha fazla dayanamayacağını anlayan Barış, ihtiyacı olan alanı yaratmak için bir adım geri çekildi. “Bak Serra...”

“Asıl sen bak, durup dururken karşıma geçip de yok zamana ihtiyacım var falan diyemezsin, derdin neyse onu anlat bana.”

“Keşke söyleyebilseydim.”

“Bu, aslında ortada bir sorun yok fakat ilişkimiz uzadı ve

ben bu tarz şeylerin adamı değilim demenin başka bir şekli mi?" Serra kızgındı ve bunu saklama gereği duymuyordu. Cebinde duran küçük toprak parçalarından birini çıkarıp adamın göğsüne attı. "Benden sıkıldın ve yeni heyecanlar peşinde misin?"

Küçük toprak parçalarını savuşturmaya çalışmayan Barış'ın sükûneti sinir bozucu bir hâl almaya başladığında atışlarını sertleştirdi.

"Hiç birisi değil."

"Ne o zaman, her şey bu denli güzelken bir anda ne değişti?"

Barış ellerini cebine sokup sessiz kalmaya devam edince öfkesi daha da artan Serra son cephanesini de adama fırlattı.

"Bilmiyorum, ben de onu bulmaya çalışıyorum."

"Bu kaçamak saçma cevaplarınla beni ne kadar oyalayabilirsin?" Duraksayan Serra eliyle alına vurdu. "Ah, ama senin zaten böyle bir niyetin yok değil mi? Benden kurtulmanın peşindesin."

Barış'ın böyle bir niyeti yoktu. Almak zorunda kaldığı kararını uygulamaya koyamadığı ve içindeki şüpheden kurtulamadığı için sıkıntı çekiyordu. Tüm doğallığı ve güzelliği ile Serra karşısında dikilmiş, kokusu da içine işlemişken bunu yapamıyor, tek seferde *bitti* diyemiyordu.

"Üzgünüm, Serra!"

"Hah! Üzgün müsün? Bana baksana, ben ne genç adamları ağına düşüren Yıldız'a, ne de kendi menfaatleri uğruna aşkını satan Tuba'ya benzerim." Serra'nın sesinde hiçbir dalgalanma yoktu ancak Barış'ın vücudu duyduğu isimlerin etkisiyle titredi. Bu öyle gözden kaçabilecek bir ürperme değil, yaşadığı şokun şiddetini belli edecek güçteydi. "Ve beni sakın yanında dolaştırdığın süs bebekleriyle de karıştırıp küçümseme. Şimdi ne hâlin varsa gör."

Duygularını denetmeyi başaramayan Barış ağzından çıkacakları geri püskürtmek için dişlerini sıkıduğunda çenesi yerinden oynadı. Aydınlık ve yakışıklı yüzü tehlikeli bir hâl

almışken Serra arkasını dönüp gitmeye yeltendiğinde onu kolundan yakaladı. Tutuşu hiç de nazik değildi.

"Fırat mı anlattı sana bunları?" Barış için alacağı cevabın bir önemi yoktu. Tam olarak neden sarsıldığını ve neden bu kadar öfkелendiğini bulmaya çalışıyordu. Günahı yüzüne vurulduğu için olması ise gayet kabul edilebilir bir açıklamaydı. "Neyi ne kadar biliyorsun?"

"Sorduğun, Fırat'ın aslında senin oğlun olup olmadığını bilip bilmediğimse, evet oğlun olduğunu ama senin ona kardeşim demeyi tercih ettiğini biliyorum."

Barış, küfür işitmiş gibi tüm yüz kaslarını gelecek çekildi gözlerini kıstı. Başka bir ağızdan tamamen gerçek olan bu cümleyi duymak kulağına küfürden de beter gelmişti.

"Kimden öğrendin?"

"Ne önemi var? Bilmen gereken tek şey benim size bunları yapanlar gibi..."

"Seni onlarla kıyasladığımı nasıl düşünürsün?" Barış gerçekten böyle bir mukayeseye, tamam başta girdiyse de Serra'yı tanıdıkça... Allah kahretsin... Serra'ya güveniyor, ona inanıyordu ve bunu karmaşık bir cümleyle az önce zaten itiraf etmişti.

"Daha ilk günden beri Yıldız'ın sana yaptığını benim de Fırat'a yapmaya çalıştığımı düşünmedin mi?"

"İlk günden beri değil, sadece ilk günler."

Kendi canı bu denli acıyorken kelimelerini özellikle seçen Serra, Barış'ın da canını yakmak istiyordu. "Tamam, farz edelim öyle, nasılsa sonucu değiştirmiyor. Ama üzülme seni anlıyorum, yirmi yıldır gerçek bir ilişki yaşayamamış biriydin ki zaten anormal olan, her şeyin bu kadar mükemmel şekilde ilerlemesi idi. Bu son, bu kadar erken ve ani değilse bile illa ki gelecekti."

Barış, kendini kurtarmaya çalışan Serra'nın diğer kolunu da yakaladı ve yüzüne bakmasını sağladı. "Her şeyi bilen bu tavırların çok sinir bozucu." Suçu yüzüne vurulmuşken o da öfkesine sığınmayı seçti.

"Çünkü her şeyi biliyorum."

"Ne zamandır?"

"Almanya'ya gittiğinde, Yıldız buraya, eve geldi." Bu konuyu sonsuza dek açmayacağını ve bu sırrı saklayacağına dair kendiyile bir anlaşmaya varan Serra dilini tutamadığı için pişmanlandı. Ya da hayır, pişman olması gerekiyordu fakat değildi.

"Bu imkânsız, bana sormadan böyle bir şey yapmaz, üste-lik Almanya'da olduğumuzdan haberi vardı."

"Sanırım senin yokluğunu fırsat bilip benimle tanışmak istedi."

"Ve oturup sana kendini mi anlattı?"

Serra, adama tek tek herkesi dolaştığını söyleyemezdi, bunun yerine kurtulmaya çalıştı ama eline geçen tek şey kolundaki acının şiddetlenmesi oldu.

"Bana neden aşkı layık görmediğini merak ediyordum ve o da bana merakımı gidermemde yardımcı oldu."

Aldığı cevapla kaşlarını çatan Barış'ın gerginliği azalıp vücudu esnedi, fakat Serra'yı tutuşu hâlâ sertti.

"Bunun sebebinin ne olduğunu sanıyorsun ki?"

"Bunun derken aşktan kaçınmaktan bahsediyorsun sanırım, o zaman vereceğim tek cevap da Tuba olur."

Kendiyile konuşur gibi derinlere dalan Barış, "Çok saçma," dedi.

"Bak, seni anlıyorum ve sana kızmıyorum ama bize bunu yapmamalısın, biz iyiydik."

Serra'yı serbest bırakan adam bir adım geri çekildi ve, "Onunla hiçbir ilgisi yok," derken çok samimiydi.

"Ne ile ilgisi var o zaman?"

Barış'ın bu sorunun cevabını düşünmesine gerek yoktu. "Fırat'la ilgili ki söz konusu sadece aşk olsaydı eğer, daha önce de söylediğim gibi, ben seni seçerdim."

Serra yumruk yaptığı elini adamın göğsüne indirdi. "O yüzden mi zamana ihtiyacın var? O yüzden mi aşk seni yakmadan ondan kaçmaya çalışıyorsun. O yüzden mi Tuba'nın

adını anmaya korkuyorsun?" Yeni bir hamlede daha bulundu. Ancak bu defa Barış elini havada yakaladı.

Aslında Barış, az önceye kadar, Tuba'yı unutmayı başaramadığını sadece o hiç olmamış gibi davranarak üstesinden gelmeye çalıştığını sanıyordu. Oysaki Serra ona arkasını dönüp gitmeye yeltendiğinde kalbinde Tuba'ya ait tek bir iz bile kalmadığını, ona dair tüm anıların sıradanlaştığını gördü. Ne zamandır bu hâldeydi bilmiyordu fakat olmuştı işte ve Barış için öyle çok kapatmıştı ki bunu şimdiye dek fark edememişti.

Suçsuz yere hüküm giyen bir mahkûmun özgürlüğüne kavuşma anında ne hissettiği artık biliyordu. Dik tutmak zorunda olduğu omuzlarını düşürdü ve ellerini cebine soktu. Özgürlüğünü kutlamak içinse etrafına değil, boşalan içine baktı.

Yasaklanmış bir kelimeyi söylemenin heyecanıyla "Tuba, seninle benim arama girebilecek biri değil," dedi ve soran gözlerle ona bakmaya sürdürdü.

Sarf ettiği cümlelerin doğruluğunu Serra'ya ispatlamak adına, saklamadığı ama kimseyle paylaşmaya cesareti olmadığı geçmişini anlatmak için yerini terk etti. Eğer yaşadıklarını birine anlatması gerekiyorsa o kesinlikle Serra olmalıydı.

Verandayı bahçeye bağlayan basamağa oturdu ve merakla onu seyreden genç kadına da yanına oturmasını işaret ettikten sonra geçmişe bakar gibi gözlerini uzağa daktı.

Kararsız yavaş hareketlerle ilerleyen Serra, yanına oturana kadar bekledi. Genç kadının omzu onunkine değdiğinde yüzünü o tarafa döndü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Anlatacak mısın?"

"Sanırım anlatacağım," diyen Barış yeniden ileriye doğru baktı. Serra'nın yalan olan bir gerçeğe inanarak gitmesine izin veremezdi.

"En baştan başla!"

Barış kafasını salladı. Gerginliği yüzündeki tuhaf huzurun izlerini silememişti. "Üniversite sonuçları açıklandıktan

sonra Tuba ortalardan kayboldu. Peşimden ayrılmayan babası hatta ablası bile kapıları yüzüme kapattı. Ulaşabildiğim herkese sordum, ama sanki hiç var olmamış gibi kimsenin ondan haberi yoktu. Bu arada annem hamileydi fakat benim gözüm hiçbir şeyi hiç kimseyi görecektir durumda değildi. Onun olmadığı bir güne uyanmamak için uyumuyorum, nefes almıyor, gülmüyorum, konuşmuyordum. Sonra Fırat doğdu ve de toparlandım."

Başını önüne eğen Barış, açtığı bacaklarının arasındaki bir noktaya bakarken dudakları kıvrıldı. Gülümsüyordu.

"Aradan üç ay geçip okullar açıldıktan sonra Tuba'yı evimin önünden beni beklerken buldum. Ona koşmak istedim ama sanki onu özlemekten yorulan ben değilmişim gibi sakince yürüyüp yanına gittim. Her bir ayrıntısını yeniden zihnime kazımak istercesine inceledim onu. Değişmişti... Sanki Tuba diye haykıran kalbin sahibi ben değilmişim ve öylesine sorar gibi "Hoş geldin, nasılsın?" dedim. Sesim öyle duygusuzdu ki hayret ettim. Ellerim ona uzanmak isterken ben onları cebime soktum ve bana bir şey, ona sarılmamı, onu affetmemi kolaylaştıracak her hangi bir şey söylemesini bekledim. Bir merhabaya bile razıyım."

"Söylemedi mi?"

"Söyledi, *bu beni son görüşün*, dedi."

Barış sanki o duyguları kendi yaşamamış gibi tek düze anlatmaya devam ederken Serra, onun için bir kez daha ağlamaya başladı. "Son görüşün müydü? Ona kal demedin mi?"

"Son görüşüm değildi ama ona kal demedim."

"Neden?"

Bir süre sessizliğe gömülen Barış, "Gitmeyi kafaya koymuş birine kal demek ne işe yarar ki, hem kalsa bile bir daha ne zaman gideceğini düşünmekten vazgeçebilir miydim?" dedi ve devam etti. "Üstelik beni son görüşün demişti, peki ya o, hiç mi özlememişti?"

"Ama onu gördüm dedin."

“Uzun süre belirli aralıklarla onu uzaktan seyrettim, okulu, arkadaşları, sevgilisi, kocası hepsini gördüm.”

“Buna hâlâ devam ediyor musun?”

“Hayır, mezun olup çalışmaya başlamış ve evlenmişti. Bir yıl boyunca hiç gitmedim. Sonra onu gördüğüm ilk an önce kilo aldığını düşündüm sonra gerçeği yani hamile olduğunu anladım, işte o gün onu son gördüğümdü.”

Sormak istediği sorular öyle çoktu ki Serra içlerinden hangisine öncelik vereceğini kestiremiyordu. Sonra birden aklına gelmiş gibi, “Sen de evlendin?” diye sordu.

“O evlendikten sonra karşıma çıkan ilk sarışın ve uzun bacaklı kadınla... Melis başlarda çok eğlenceliydi, sonra kıskaç bir canavara dönüştü ve gerçek bir evlilik istediğini söyledi.”

“Çapkınlıkların falan hepsi Tuba’dan intikam almak içindi, onun para aldığını biliyordun.”

Başını onaylar gibi sallayan Barış, “Yaşadığı hayatı gördüm, bilmesem de anlardım,” dedi.

“O, Yıldız’ı Fırat’ı hep biliyormuş.”

“Öyleymiş, ben bile ondan on iki sene sonra öğrendim.” Biraz sessiz kalıp düşünen Barış, Serra’nın yüzüne baktı. Genç kadının yanaklarından süzülen yaşlara uzanıp parmaklarıyla onları sildi. “Biliyor musun, Tuba’nın yerinde sen olsaydın, o parayı reddeder, bana gelir annemin hamile olmadığını, benim bir çocuğum olacağını ve babamın yaptıklarını anlatır, elimi tutar birlikte hepsinin çaresine bakardık. İşte bu yüzden seni onunla kıyaslamam ve her durumda seni seçerdim.”

Serra, başını yanaklarındaki yaşları silen parmaklara doğru eğip yüzüne değen sıcaklığın tüm tenine ulaşmasını bekledi. “Peki, neden o zaman?”

Eğer tüm büyüü bozacağını bilseydi Serra sonsuza dek susardı.

Barış, hızla elini çekince ayazda kalmış gibi içi soğudu.

“Yıldız gelip de Fırat’ın aslında benim oğlum olduğunu

söylediğinde babamın karşısına çıktım. O, futboldan, hırstan kazanmaktan, bense hayallerden, yalanlardan ve maalesef ki talihsizliklerden bahsettim. Fırat'ın gözü önünde yaşadığımı an, yaptığım hatayı fark edememiştim, tek derdim kazanmaya çok yakın olan babamdı, buna bir kere de derdim kazanma-istemedim. Topa vuruş hızım 110 kilometreydi ki bu bir rekor sayılır. Ben aynı hızla topa vurur gibi ayağımı kapı peraltında kalmasıyla eş değerdin. O an kırılan kemiklerin sesini duydum, acı sonra geldi ve son hatırladığım Fırat'ın bakaşla-olamadım. Hâlbuki o, her şeyin yerine koyduğum tek şeydi ve bir de şimdi ona yaşattıklarına bak.”

“İnanamıyorum kendine bunu nasıl yaparsın?”

“Ben yapmadım, babam yaptı. O, elinin değdiği, gözünün gördüğü herkesin hayatını kendi çıkarlarına ters düştüğü an mahvetmekten çekinmedi. Ben de ondan her şeyini yani Barış Dağlı'yı aldım.”

Duyacağı başka bir şey kaldı mı diye merak eden Serra, bundan başka ne yaşamış olabilir diye Barış'a baktı. Keşke izin verse diye düşündü. Kalbine dokunmasına, onu iyileştirmesine...

Serra'nın sesini duymuş gibi yeniden anlatmaya başlayan Barış'ın sesinde bu defa hüznün vardı. “Yıkıldığı hayatlardan biri de annemdi. O benden daha acımasız çıktı ve babamın canını aldı.”

“Anlamadım?”

“Geçirdikleri kazanın raporunda fren izine rastlanmadı yazıyordu ve direksiyonda annem vardı. Kimse kesin bir şey söyleyemedi, ancak benim kesin bir tahminim vardı.” Kısa bir süre duraksayan Barış ayağa kalktı. “Evet, Fırat benim oğlum, sahip olduğum tek ve her şey. Onunla artık gerçek bir baba-oğul olmak istiyorum.”

Ne yazık ki bu cümlemin alt başlığımı görebilen Serra da

ayağa kalktı. Adamın tam karşısına geçti. "O zaman ona babasını ver."

"Bunu yapmaya çalışıyorum."

"Nasıl? Bizden vazgeçerek mi? Oysa daha kimliğinde bile senin adın yazmıyor. Onu utanılacak bir hataymış, talihsiz bir anın kendisi oymuş gibi saklayacağına göğsünü gere gere babası olduğunu söylemeyi denedin mi?"

Köşeye kıştırılmış ve acı çeker gibi yüzünü buruşturan Barış, ellerini cebine sokup kafasını kaldırdı. "Fırat'ın bunu isteyeceğini sanmıyorum."

"Sanmaktan daha çoğunu yapman, bilmen, ondan da önce baba olmanın ne demek olduğunu öğrenmen gerekirdi. Bu bana hepsi senin baban gibi değil."

Bu doğruydı. Kendisi, baba olmayı bilmeyen bir adamın oğluydu, ondan öğrenebileceği hiçbir şey olmamıştı.

Barış şöyle bir hafızasını yokladığında dokuz yıldır Fırat'a hiç sarılmadığını fark etti. Anılarının arasında onu çok sevdiğini söylediği bir an da yoktu, sadece dolaylı yollardan ve kurduğu uzun cümlelerin arasına sıkıştırılmış duyguları vardı.

Barış öğrendiği şekilde davranmıştı, ancak bu andan sonra istediği gibi davranacaktı. Onu itmesine aldırmadan sevgisini, dokunuşları ve sözleriyle dile getirecek Fırat'ın vereceği tepkiyi önemsemeden içinden geldiği yani bir baba gibi yaklaşacaktı ona.

"Beni dinlediğin için teşekkür ederim," diyen Barış tüm bunları yaparken Serra'yla birlikte olmayı sürdüremezdi. Şüphe yılanı zehir dolu çatallı diliyle içinde tıslayıp dururken yapamazdı.

İleride belki bir gün Serra'dan özür dileme şansı bulurdu, ancak şimdi, az sonra yapacağı şeyi yapmaktan başka şansı yoktu.

Nefes almamak için çabalayan Barış'ın şu an istediği son şeylerden biri de Serra'nın tatlı menekşe kokusunu duymaktı. Çünkü o zaman her şey daha zor olurdu.

Bariş'in kararsızlıkları arasında verdiği kararı görebilen Serra'nın direnecek gücü kalmamıştı. "Senin güvenini kazanıp kalbinde yer bulmamın zor olacağını bilerek ve tüm riskleri alarak sana âşık oldum. Kırık kalbini onarırım san-
dım, beceremedim." Yanına vardığı adamın elini alıp kendi kalbinin üzerine koydu ve, "Sen hep burada olacaksın," de-
dikten sonra boştaki kendi elini de Barış'ın göğsünün üzeri-
ne koydu. "Ben de hep burada olacağım." Çok daha fazlasını
söylemek isteyen Serra'nın kelimeleri onu yüzüstü bıraktı.

Sonsuzluk kadar uzun, an kadar kısa bir süre Barış'ın pus-
larını dağıtmadığı gözlerine baktı. Aşk oradaydı ama adamı
görmeyi reddediyorsa Serra bir süre daha direnmekten başka
bir şey yapamazdı.

Elini yavaşça geri çeken Barış, genç kadına diktığı gözle-
rini bir anlığına kaçırıp sonra yeniden mavi gözlerinin içine
baktı.

"Çık hayatımızdan Serra," derken Barış'ın tok ve güçlü
sesi geri gelmişti.

Ruhun bedeni terk ettiği, kalbin durduğu ve beynin tüm
işlevlerine son verdiği anı yaşayan Serra, ağırlaşan bedenini
boşalmış ve eskimiş bir çuval gibi yere bırakmadıysa kalan
son kırıntıları da dağıtmamak içindi. Serra ateşe dokunmakla
kalmamış üzerine yürümüşü ve şimdi cayır cayır yanıyordu.

Ölüyorum diye düşündü. "Bunu gerçekten istiyor mu-
sun?"

"Olması gereken bu..."

Barış'ın yüzündeki ifadesizliğin içinde mücadele edip
vazgeçmemesini sağlayacak bir umut arayan Serra, buz gibi
bakışların dışında hiçbir şey görmedi.

"Lanet evinin işleri bitiyor, sonra beni bir daha görmek
zorunda kalmayacaksın."

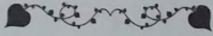
"Ya görmek istersem?" Yapar mıydı emin değildi ama Ba-
rış bunu isteyeceğini biliyordu.

"Bunu sana yaptıran şeyi, bizi neye, niçin feda ediyorsun
bilmiyorum ama her şeye rağmen mutlu olmanı diliyorum."

Serra arkasını dönüp gitmeye ve başka yerde dağılmaya hazırlanırken Barış bir kez daha durdurdu onu. "Neden diye sormayacak mısın?"

"Sen iki gündür çare bulamadığına göre sormamın bir önemi var mı? Zaten beni nedenleri değil, senin verdiği karar ilgilendiriyordu ve onu da öğrendim."

Serra'ya kal demek ve onu yanında tutmak için sağlam bacağına hatta iki kolunu bile feda ederdi, ne var ki Fırat'tan vazgeçemezdi. Her seçenek bir vazgeçişti. Barış da yakaladığı mutluluktan vazgeçip Fırat'ı seçmişti. O, oğluydu, tek ailesiydi. Keşke başka şansı olsaydı ama yoktu.

Taş kesilmiş hâldeki Barış'ı ardında bırakan Serra, üzgündü ama şaşırmamıştı. Gerisinde bunca acı bırakan bir adamın kolay kolay teslim olmayacağını tahmin ediyordu. Yine de köşeyi dönene hatta üzerindikilerden kurtulup arabasına gidene kadar geçen sürede adamın geleceğini ve ona kal diyeceğini umut etmişti.

Ne var ki dikiz aynasından görünen ev, yavaş yavaş küçülüp kaybolmaya devam ederken peşinden gelen hiç kimse olmadı. Rüya gibi geçen, ruhuna ışık katan ve kalbini yenileyen elli günün ardından her şey sadece elli saniyede bitmişti.

Barış'ı kolayca ardında bırakmasının nedeni mağrurluğu ya da gururu değildi. En başından beri geleceğini bildiği bu sona iki gündür kendini hazırlamıştı.

İlginç şekilde gözyaşı dökmeyen Serra'nın içi yanıyor ve ruhu ıstırap çekiyordu. Aşka hüznü yakışır diye beylik laflar ederken şimdi o hüznü en derininde yaşıyordu. Maalesef ki âşık olmadan önce her şey daha kolaydı. Kızmak, gitmek ve ağlamak hatta yaşamak bile daha kolaydı...

Kırmızı Gül

Seviyorum diyemeyen dilin kelimeleri olur kırmızı gül. Acıta acıta kanata kanata gidenlerin, giderken onarılması mümkün olmayan kırıklar, yalnızlıklar ve yaralar bırakanların söyleyemediği pişmanlıklarının ifadesidir. Çünkü aşka aşkla yaklaşmasını bilen yürekler için kırmızı gül, aşkın sembolü, yanmış yüreklerin gülümseyen yüzüdür.

BÖLÜM 12

Fırat'ın oğlun olduğunu ama senin ona kardeşim demeyi tercih ettiğini biliyorum. Düünden beri aynı cümle, beynimin içinde yankılanıp duruyordu. Barış, Fırat'ın istediğinin bu olduğunu sığınıp sessiz kalmayı tercih ederek aynen böyle mi yapıyordu?

Tabii ki bunu bir sır gibi saklamıyorlardı, gerçeği bilen insanların sayısız azımsanamayacak kadar çoktu. Özellikle dokuz yıl önce Barış'ın neden sakatlandığını sorup öğrenmek isteyen herkes biliyordu. Buna, o zamanki teknik direktörü, takımın başkanı ve arkadaşları gibi yakınında olan insanlar da dahildi. Fakat kimсенin karşısına geçip, *hayır, o benim kardeşim değil oğlum*, dememişti. Bu, zaten kendine bir düzen kuramayan Fırat'ın hayatında daha büyük bir kaos oluşturmaktan başka bir işe yaramazdı. Ancak tutunduğu bu fıkirden artık eskisi kadar emin değildi.

Gerçeği bilen kişiler azımsanmayacak kadar çoktu ama onlardan biri çıkıp da kimseye bir şey anlatmamıştı, çünkü sır olduğunu düşünüyor ve ona ihanet etmek istemiyorlardı. En kısa sürede bu soruna geri dönecekti, şimdi öncelikle halletmesi gereken başka bir meselesi vardı.

Aklını meşgul eden diğer mevzunun, *Yıldız, ne diye Serra'ın karşısına çıkmıştı*, sorusunun cevabını öğrenecekti.

Bu sorunun önemini artıran içindeki kilit isim Serra'ydı. Çünkü Barış, Almanya'dayken Serra'nın ne kadar üzgün ve mutsuz olduğunu hatırladığında sebebini de anlamış oldu.

Genç kadının döktüğü gözyaşlarının bir karşılığı olmalıydı.

Yıldız'ı arayıp evine geçmesini ve onu beklemesini söyledikten iki saat sonra Barış da kadının Etüler'deki evin önüne varmıştı.

Sert ve öfkeli adımlarına hiç ara vermeden arabadan inip yürümeye başladığında zili çalmasına fırsat kalmadan onu bekleyen Yıldız kapıyı açtı. Yüzündeki ifade suçunun farkının da olduğunu ve Barış'ın durup dururken onu görmek istemesinin nedenini bildiğini belli ediyordu.

Barış selam vermeden içeri girip kapıyı tüm gücüyle kapattığında evin duvarları sarsıldı.

Korkuyla köşeye çekilen Yıldız'ın önüne dikilmeden önce de geniş koridorda birkaç tur attı. Konuşabilecek duruma geldiğinde ise sığıp dışlarını serbest bırakıp, "Ne halt etmeye Serra'yla konuşmaya gidersin?" diye kükredi.

"Ben... Ben... Sadece..."

Parmağını, kelimeleri bir araya getirip düzgün bir cümle kuramayan Yıldız'ın burnunun ucuna kadar götürüp salladı. "Sakin bana yalan söylemeye kalkışma." Barış'ın sakın diye başlayan küçük cümlesinin içindeki büyük tehdidi gören Yıldız korkuyla yutkundu.

"Sadece merak ettim."

"Niçin, neyi merak ediyorsun? Üstelik bugüne kadar kimseyi merak etmemişken neden Serra?" Barış, bir adım daha öne çıktığında Yıldız kaçacak yeri olmadığı hâlde iyice geriye doğru yaslandı. Öfkesiyle, güçlü gövdesini birleştiren Barış'tan kaçmaya çalışmakta son derece haklıydı, ancak kurtuluşu olmadığını da biliyordu.

"Alışveriş için buluştuğumuzda çok mutlu ve farklı görünüyordun, dayanamadım Dilan'a sordum, o da bana Serra'yı söyledi. Sana iyi geldiğini falan..."

"Ve sen de gidip sırf beni mutlu ediyor diye onun canını yakmak istedin."

Almanya'dan kaçak olarak geldiği gece gördüğü Serra'nın yüzü Barış'ın gözünün önüne geldiğinde karşısındaki Yıldız olduğu için şükretti ki bu da kadın için büyük bir şans.

Yoksa kendini harap eden Serra'nın yaşlarının bedelini aynı şekilde ödetirdi.

"Hayır, o benim kim olduğumu anlayınca öğrenmek istedi. Bana aşk vaat etmeyen adamı tanımak istiyorum dedi. Çünkü o sana çok âşık..."

"Allah benim belamı versin," diye inleyen Barış, ellerini ensesinde birleştirip kendi etrafında döndü. Bunca beladan sonra başına daha başka ne gelebilirdi emin değildi ama tüm bunları hak ediyordu, Serra ya da Firat değil, o hak ediyordu.

"Bak çok üzgünüm, ama inan ona kötü bir şey söylemedim, aksine sonunda sana sahip çıkan böyle bir kadın bulduğum için çok mutlu oldum. Fakat kabul ediyorum, başta amacım çok da iyi niyetli değildi."

Barış'a sahip çıkan kadın... Ancak Barış'ın yarı yolda bırakmak zorunda olduğu kadın...

Eğer en başında lanet ellerini ondan uzak tutmayı başarsaydı, şimdi hiçbiri bu şekilde olmazdı. Ne Firat gitmek zorunda kalırdı, ne kendi bu hâlde olurdu ki Serra'nın ne durumda olduğunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Çünkü o öyle bir kadındı ki, öğrendiklerine rağmen son ana kadar Barış'ın elini tutmuş ve günahlarını yüzüne vurmamıştı.

Aklının gidip yine Serra'ya takıldığını fark eden Barış, düşüncelerini geri getirmek için hareket etmeyi bıraktı ve hollün ortasında dikilip Yıldız'a baktı.

Her durumda gülümsemeyi başaran kadının yüzü ve gözleri korkudan donmuş hâlde Barış'a bakıyordu.

Çok da hoş olmayan ortak geçmişlerini bugüne kadar hiç konuşmamışlar ve hiçbir durumda karşı karşıya gelmemişlerdi. Çünkü Yıldız hep çok dikkatli ve özenli davranmıştı. Üstelik o, oğlunun annesiydi.

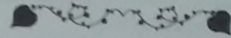
Kadının ilk hatası her ne kadar çok büyük de olsa, onu silip atacak değildi. Yaşadığı bu korku ona yeterdi, fakat Barış'a öfkesini azaltmak için yetmemişti.

Son bir gayretle kendini dizginlemeye çalıştı. Ağzına do-

lan küfürleri geri gönderip derin bir nefes aldı. "Bir daha sa-
kın hayatıma burnunu sokayım deme, duydun mu beni?"
"Söz veriyorum bir daha asla böyle bir şey tekrarlanma-
yacak."

Başka bir şey söylemeyen Barış, eve girerkenki hiddetini
aratmayacak sertlikle kapıyı açıp kendini dışarı attı. Hâlâ çok
kızgındı fakat Yıldız'a kötü davranmak ona hiçbir şey kazan-
dırmazdı. Öfkesini yanlış yerden çıkarmaya kalkıştığını da
kadının türkek bakışları gördüğü anda anlamıştı.

Barış'ın kendini cezalandırmak için başka bir yol bulması
gerekiyordu.

Serra olmadan geçen üç günün sonunda Barış yanlış bir
karar verdiğine dair başladığı düşüncelerini tamamlayama-
dan aklına gelen Fırat her defasında onu durdurdu.

Oğlunun yüzüne bakamıyordu, onun yanında olduğu her
an yirmi yılın karanlığını örten iki aydan utanıyordu. Buna
rağmen Serra hiç olmamış gibi de davranamıyordu. Ve hep-
sinin sonunda içine bu şüphe tohumunu eken Dilan'a küf-
rediyordu.

Geceleri yatağı soğuk ve sıkıcı, tüm çehresi değişen evi
ise kasvetliydi ve her köşesi Serra'yı hatırlatıyordu. En beteri
gün içerisinde onun sesini duymayınca saatler geçmiyordu.
O ve onun kokusu olmayınca da hayat yine mecburiyete dö-
nüştü.

İş ve ev arasında gidip geldiği bu üç gün boyunca sanki ya-
şamak için tüm sebeplerini kaybetmişti. Yeni bir güne uyan-
mak onun için hiçbir şey ifade etmiyor ve yine gülmüyordu,
üstelik eski agresifliği katlanarak geri gelmişti.

Farkında olmadan ne ara Serra'yı bu kadar yaşamının
merkezi hâline getirmişti hatırlamıyordu. Belki ilk an belki
zamanla ama hiçbir cevap gülüşünü, kokusunu ve genç ka-

dinin verdiği güveni kısaca onunla ilgili her şeyi çok özlediği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Evde hiç kurabiye kalmamış, bir ara uğra da yenilerini yap."

Serra'nın sesini duyana kadar Barış'ın tek amacı evden çıkıp antrenmana yetişmektir. Fakat o sesle birlikte olduğu yerde kaldı. Kendini algılarının ona bir oyun oynadığına inanarakla uğraşırken doğru duyduğunu ispatlamaya çarşarcasına konuşmalar devam etti ve Fırat'ın neşeden uzak kalıhasını itti.

"O yüzden mi gün geçtikçe eriyorsun?"

"Zor bir iş almıştım, iki ayda bitirmem gerekiyordu diye çok çalıştım."

"Neyse ki ortaya harika bir iş çıkardın da verdiğin her kilo değdi."

Oradan derhâl uzaklaşmak yerine salona dönen köşeye sırtını yaslayan Barış, Serra'nın kendine çalışma masası yaptığı sehpanın üzerindeki kâğıtları toplayışını ve sadece iki adım ötesinde duran Fırat'ın ona bakışını seyretti. Serra yorgun olduğu kadar da güzel görünüyor ve kendini gülümsemeye zorluyordu.

İşveden uzak rahat tavrıyla yüzünü Fırat'a çeviren Serra, "İstedüğün gibi bir ev oldu mu?" diye sordu.

Üç gün gibi kısa bir zamanda onu ne kadar çok özlediğine şaşırarak Barış tüm özlemlerini dindirmek istercesine gözlerini genç kadının keyifsiz yüzüne dikti.

"Daha iyisi olamazdı."

"Buna sevindim, eh, bana da güle güle oturun demek düşüyor."

Fırat, kâğıtlarını çantasına sıkıştırarak ve arkasını dönen Serra'nın önünü kesti. "Neden apar topar gidiyorsun?"

"Buradaki işim bitti."

Elini Serra'nın omzuna koyan Fırat, genç kadının ona bakmasını bekledikten sonra "Her şey çok değişti ama senin kırılganlığın baki kaldı," dedi.

"Hâlâ aynı mısrayı mırıldanıyorsun."

"Hayır, hâlâ aynı doğruyu savunuyorum." Fırat bu kez de Serra'nın elini tutup avuçlarının arasında sıkı. "Unuttun ben Fırat'ım."

Serra bir süre sessiz kaldı. "Fakat sen, benim Serra olduğumu unutmış gibisin."

"Sadece, bazen de konuşmak gerektiğini öğrendim, sırtındakileri değil ama kalbindekileri boşaltmana yardımcı oluyor."

Yine susmayı tercih eden Serra yanından çekip gitmeye yeltenince Fırat ona izin vermedi ve tek hareketle genç kadını kollarının arasına alıp başının üzerini öptüğünde Barış da özlemlerini yanına alıp yerini terk etti. Göreceğini görmüştü daha fazlasını izlemeye ihtiyacı yoktu.

Serra'ya onu çeken kuvvetin etkisindeyken fark edemedikleri, pişmanlıktan ziyade onu öfkeliyordu. Fırat'ın bakışları, dokunuşları... Gözünün önüne geldikçe boğazı düğümleniyordu.

Kendini dışarı atan Barış etrafına bakıp saldıracak bir şeyler aradı. Ancak hiçbirini onu cezbetmedi. Yumruklarını savurduğu kendisi olmadıktan sonra parçalayacağı birkaç eşya işini görmezdi.

Hatalarına bir yenisini daha eklemiş ve oğlunu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı. Oysaki ona sormuştu, hatırla, "Serra güzel bir kadın..." ile başlayan cümlesini Fırat yarıda kestirmiş ve, "Ben, sen değilim," demişti. "Güzel hem de çok güzel bir kadın ve benim sahip olduğum tek dost, sonsuza kadar da öyle kalacak."

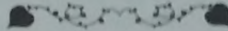
Bu çok net bir cümleydi. Barış, kelimelerin anlamına inanmış ama oğlunun gözlerindeki o zaman okuyamamıştı, ta ki az önceki sahneye şahit olana kadar.

Barış, bu konuşmadan cesaret alıp, "Maalesef ben de sen değilim, bu yüzden onun çekiciliğini görmezden gelemiyorum," dediğinde Fırat önce tebessüm etmiş sonra da onu üzersen karşında beni bulursun, diyerek onay vermişti.

Şimdi düşünüyordu da, Fırat, Serra'nın ona karşılık veremeyeceğini ve bunun aralarındaki dostluğu da bitireceğini sanarak itiraf edemediklerini içinde saklamış olmalıydı.

Serra... O haddinden ve olması gerektiğinden daha fazla içine işlemişti. Belki de bu yüzden ayrıntılara dikkat etmemiş ve duyduklarına inanmayı seçmişti. Oysa Fırat'a biraz daha dikkatli bakmayı başarsaydı bugün hiçbiri bu hâlde olmazdı.

Kendinden tiksinen Barış, hissettiği vicdan azabıyla kalamamıştı. Bundan sonra ne yaparsa yapsın bu histen kurtulamayacaktı.

Tesislere gelene kadar az önce gördüğü sahneyi gözünün önüne getirip tekrar tekrar yaşadı. Serra'nın mutsuzluğu, Fırat'ın genç kadına bakışları ve dokunuşları... Yanlış gördüğüne inanmayı her istediğinde ise yanlış aslında en başta kendisinin yaptığını hatırlaması sahnenin etkisini daha da artırıyordu.

Barış, ezberlediği hareketlerle yol aldı ve küçük odasına girip kendini oraya kapattı.

Sandalyesine oturup başını geriye doğru yasladığından beri de hep aynı şeyi düşünüyordu. Gözlerini açık ya da kapalı tutsa da değişen bir şey olmuyor, Fırat'ın Serra'ya bakışlarını gözlerinin önünden silemiyordu.

Yardımcısı Ramazan kapısını tıklatana kadar kendine işkence etmeye ve o anı düşünmeye devam etti. Garip şekilde sakindi, sanki fırtınayı harekete geçirecek şimşegın çakmasını bekliyordu. Ama hesap soracağı kimse olmadığı için beklenen bir türlü gerçekleşmiyordu.

"Efendim Ramazan," diyerek nihayet yerinde dikleştiğinden adam da içeriye girmeye cesaret etti.

"Çocuklar sahada toplandılar sizi bekliyoruz hocam."

"Bugünün antrenmanı sende."

"Ama hocam siz varken..."

"Kendine biraz güven Ramazan," diyen Barış ayağa kalktı. "Bugün ben seyirciyim."

Barış'tan yaşça büyük olsa da Ramazan hocam dediği adamın aldığı kararları hiçbir zaman sorgulamamıştı. Adil tavrı, futbol yeteneği ve bilgisi ona hep saygı duymasını sağlamıştı. Bu yüzden itiraz etmedi ama yanlışlığın ve adamın mutsuzluğunun o da farkındaydı.

Ramazan'ı peşine takan Barış odasından çıkıp antrenman sahasına gittiğinde onu gören oyuncular da yerlerini aldılar. Ancak Barış'ın yanlarına gelmek yerine küçük tribüne yöneldiğini gördüklerinde bakışlarını soran gözlerle Ramazan'a çevirdiler. Ne var ki aldıkları tek cevap adamın bir kez omuzlarını kaldırıp indirmesi oldu.

Sahayı tam gören bir yeri seçse de Barış kendi iç dünyasında kaybolmuştu.

Yine dibe vurmuştu. Ve yine buna sebep olan bir kadın ve Barış'ın aldığı sonunda da keşke dediği bir karardı. Her şeyi bir kez daha unutsa bile hiçbir zaman Fırat'ın gözlerinin içine bakamayacaktı. Utançtan ziyade Serra'nın orada olacağını bilecek ve kendi iğrençliğini görecekti.

"Ne oldu, küçük oynayıp büyük mü kaybettin?"

Ne zaman geldiğini görmediği takım Başkanı çoktan yanına oturmuş ve endişeli bakışlarını Barış'a dikmişti.

On beş yaşından beri elinde büyüyen Barış'a olan inancını hiçbir zaman kaybetmemişti. Ona takımın antrenörü olmasını teklif ettiğinde Barış'ın bu işin de üstesinden geleceğine olan güveni Barış'ın kendine olan güveninden çok daha fazlaydı.

Fakat az önce antrenmanı seyretmek için balkona çıktığında ve antrenörünü tribünde oturur hâlde bulduğunda gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Normalde buna bir itirazı olmazdı, bugüne kadar da Barış'ın takımla ilgili aldığı hiçbir karara karşı çıkmamıştı ki genç adamın işine olan saygısı herkes tarafından biliniyordu. Ne var ki Barış'ın hâli ve ta-

vırlarından hiç hoşlanmamış ve kendini onunla konuşmak zorunda hissetmişti.

"Bu seferki en büyüğü oldu."

"Bence sen yine toparlarsın."

Başını olumsuz anlamda sallayan Barış, "Bu defa değil," dedi. "Ortalık fazla dağıldı, üstelik tek de değilim."

"Kiminle dağıttıysan onunla topla o zaman."

İleriye bakan Barış kollarını önündeki küçük plastik kol-tuğu üzerine koyup ellerini birleştirdi. "Fırat, İngiltere'ye gidiyor."

"Bir bakıcıya ihtiyaç duymayacak kadar büyüdü, bunda yanlış olan bir şey yok. Kaç yaşına kadar seninle kalmasını bekliyordun ki?"

Sonsuza kadar güzel bir cevaptı ama doğru değildi. Zaten sorun da gitmesi değil, neden gittiği idi.

"Keşke her şeyi başa almak ve yeniden başlamak gibi bir şansımız olsaydı."

"Aynı aklı ve aynı kalbi taşıyorsan nereye gidersen git, sonuç değişmez."

Barış için ikisi de değişmişti, ama sonuç yine aynıydı.

"Bence o cümle, sonucu değiştirmek istiyorsan yanındakileri değiştirmek zorundasın, olmalı"

Babacan tavrı bir anda değişen adam elini Barış'ın sırtına koydu. Bu destekten ziyade uyarı amaçlı yapılmış ve yapılabileceği de amacı gizlenmemiş bir hareketti.

"Bana bak, sakın sen de onunla İngiltere'ye falan gideyim deme."

İleriye diktığı bakışlarını önce önüne sonrada başkanına çeviren Barış öyle bir niyetim yok, demek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Az önce doğru söylemişti, değişmek için değiştirmesi gerekiyordu.

"Hocam!" Onu cevap verme eziyetinden kurtaran sesin sahibi dönen Barış onlara doğru gelen menajeri görünce ayağa kalktı. "Hocam, Fırat geldi, odanızda sizi bekliyor."

Barış'ın aldığı haberle başkandan kurtulduğuna sevinmeye fırsatı olmadan kaygıyla iki kaşını ortada birleştirdi. Daha birkaç saat önce evde Serra ile baş başa bıraktığı genç adamın neden apar topar peşinden geldiği ile ilgili aklından onlarca olasılık geçti. Fakat hiçbirini değerlendirmeye almadan ayağa kalktı ve merakla onu seyreden başkandan izin isteyip odasına geçmek için binaya doğru ilerledi.

Aklındakileri şimdilik öteleyen Barış, antrenman sahasına gelmek yerine odada onu bekleyen Fırat'ın derdinin ne olduğunu öğrenmek için adımlarını sıklaştırdı.

Nihayet açık kapıdan içeri girdiğinde odanın ortasında dikilen Fırat'ın öfkeyle perdelenmiş yüzünü gürdü ve az sonra hiç de hoş olmayan şeyler yaşanacağını anlayınca yerine geçmeden önce kapıyı sıkıca kapadı.

İki yanına uzattığı elleriyle aldığı duruş pozisyonunu bozmayan Fırat "Sana Serra'yı üzersen karşında beni bulursun, demiştim," diye tıslayarak derdini dile getirdiği Barış gözlemini kaçırdı.

"Amacım onu üzmek değildi."

"Hevesini aldın ve Serra tüm büyüsunü mü kaybetti, sana artık çekici gelmiyor mu?"

Duyacağı her şeyi hatta daha fazlasını hak etmişti. Fırat'ın yanına gitmek yerine odanın köşesine çekilen Barış, sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Konu o değil."

"Peki, bu seferki bahane, ah pardon talihsiz olay ne?" Tıslayan Fırat konuşmaktan vazgeçmiş artık bağıyordu. "Az önce tüm eşyalarını toplayıp gitti ve sen orada bile değildin."

"Geleceğini bilmiyordum."

"Arabasını da mı görmedin?"

"Evde olduğumu biliyordum ama geleceğini bilmiyordum ve antrenmana yetişmem gerekiyordu."

Barış, oğlunun Serra'ya sarılışını ve başının üzerinden onu öpüşünü hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Yoksa kalır ve en azından onu hak ettiği şekilde uğurlardın yani, öyle mi?"

"Hayır, yapmazdım."

"Lanet olsun sana, bunu ona neden yaptın?"

"Çünkü ben, seni tercih ettim." Sağlam temeller üzerine kurulmamış da olsa bir süredir Fırat'la yumuşayan ve gelecek için umut ışığı doğan ilişkileri bir kez daha sekteye uğramıştı. Önce Serra'yı elinden almış, sonra da Fırat'ın ona verdiği değeri bile genç kadını üzmüştü. Maalesef ki Barış'ın da sığınabileceği başka bir gerekçesi kalmamıştı.

"Senden bir tercih yapmanı isteyen mi oldu, hem ne diye böyle bir şey yapıyorsun?"

Tam önüne gelip dikilen Fırat, hâlâ çok mutsuzdu ama öfkesi dinmiş yerini meraka bırakmıştı.

"Seninle İngiltere'ye geleceğim."

Derin bir sessizlik oldu. Fırat cevap vermek için ağzını açtı ama yeniden kapadı. Gözlerini kısıp Barış'a bir adım daha yaklaştı.

Ellerini havaya kaldırıp bacaklarını tokatlar gibi iki yanına bıraktıktan sonra "Bakıcıya ihtiyacım yok," dedi.

"Sana bakıcılık yapmak için değil, aile olmayı başarmak için seninle geleceğim." Bu defa Barış yerini terk edip, genç adama doğru bir adım attı. "Belli ki burada yapamıyoruz, belki başka bir ülkede sıfırdan başlarsak doğru şeyleri toplarsak başarırız."

"Bu çok saçma."

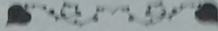
"Bence değil, zaman hızla geçiyor, her şey değişiyor ama sen ve ben..." Göğsünde birleştirdiği ellerini çözen Barış, Fırat'a dokunmaya cesaret edemeyince tıpkı genç adam gibi onları iki yanına uzattı. "Aynı çemberin içerisinde dolanıp duruyoruz, bir de böylesini deneyelim, zaten çok da güzel olan ve beni buraya bağlayan bir şey de yok."

"İşin, takımın, futbol otoritesi arkadaşların..."

"İlk başta da söylediğim gibi ben, seni tercih ettim ve seninle gelmeye karar verdim."

aniden değişen ve yumuşayan tepkilerinden anlamış olmasın da onu, doğru olanı yaptığı konusunda ikna etmişti.

İnsan döner kendini yaşırmış. Barış artık kendini ve bu hayatı yaşamak istemiyordu. Oğluyla, Fırat'la yepyeni bir ülkede sıfırdan bir yaşam kurup tüm yanlışlarını geride bırakacaktı.

Düşünmekten bitkin düşen Serra, sabah Barış'ın evinden eşyalarını toplayıp direkt kendi evine gelmiş ve yatağının içine girmişti. Çok istemesine rağmen tek bir damla göz yaşı bile dökmemiş ya da rahatlamasına yardımcı olması için örtüleri kırıp dökmemişti. Örtünün altına sığınmış, gözlerini tavana sabitlemiş hâlde öylece yatıyordu.

Barış'ın hayatında tek bir iz bile bırakmadan çıkmak için sabah saatini seçmesinin iki nedeni vardı. Birincisi adamın evde olmasını istemişti. Çünkü hayallerinde Barış hep, içine eşyalarını tıkaştırdığı çantasını elinden alıp ona kal diyordu. Son ana kadar beklemiş fakat hayali gerçekleşmemişti. İkincisi de belki bir daha böyle bir şans olmaz diye günü arka bahçede karşılamak istemişti. Neyse ki en azından bunu yapabilmeyi başarmıştı.

Gecenin karanlığı odasını doldurana kadar tavana bakmaya devam eden Serra ne düşünmekten vazgeçebilmiş, ne de ağlamayı başarabilmişti.

İçini kavuran bu acının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir sabah uyanacak ve artık canının yanmadığını mı görecekti? Bu işler böyle mi oluyordu? Bundan da önemlisi ne kadar devam edecekti? Şu anda ona sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu ama bu imkânsız, çünkü hiçbir canlı bu acıyla çok uzun süre yaşayamazdı.

Nihayet yavaşça gözlerini kapatan Serra, uyumak için kendini zorladı. Belki de beklediği sabah çok uzakta değildi. Ama Serra kendini o kadar şanslı hissetmiyordu, ilk umu-

Az öncesine kadar böyle bir karar aldığından Barış'ın da haberi yoktu. Başkanla konuşmasında aklına yer eden ve Fırat'ı gördüğü anda belirlenen karar bir anda dilinden dökülüyormuştu. Aslında Barış, üzerinde konuştuğu ve düşünmeye devam ettikçe bunun doğru olduğuna dair inancı güçlenmeye başlamıştı.

"Peki, takımın ne olacak ya da orada ne yapacaksın ve ben başaramazsam da geri dönmek zorunda kalırsam ne olacak?"

Fırat, şaşırmıştı. Buraya gelirken bir sürü şey duyacağını sanmıştı ama ne kadar düşünse de bu kesinlikle aklına gelmezdi. Barış Dağlı, pamuklara sarıp sarmaladığı takımını ve futbolcularını bırakmaya hem de ne için bırakmaya karar vermişti. Fırat bunun için mutlu olduğunu ve içten içe gülmüşediğini saklama gereği duymadan kendine itiraf etti.

"Sen Suat'ın ilk duruşması bitmeden yurt dışına çıkmayacağın için ben birkaç güne kadar gider, okulunla ilgili ayarlamaları yapar ve bir ev bulurum, kendim için de orada dostlarım var onlarla görüşürüm. Küçük bile olsa mutlaka bir takım bulurum."

"Serra'nın bundan haberi var mı?"

"Hayır."

"Bunun için onu terk etmene gerek yoktu, tek bahanen bu olmaz."

"Mesafe çok uzak, üstelik sadece sen ve ben olalım istiyorum."

"Bunu ona söyleyeceğim."

"Nasil istersen, çünkü bu bir sır değil."

Çok ani alınmış bu kararın sonucu Barış'ı memnun etmişti. Belki ağzından çıktıktan sonra fikrini değiştirdi ama Fırat'ın gözlerindeki umut ışığını ve mutluluğunun yüzüne yansımaları gördükten sonra tüm dünya üstüne gelse de vazgeçmeyecekti.

Her şeyin söylediği kadar kolay olmayacağını bilse de onu bu süreçte getiren detaylara indiğinde aldığı sonuç tatmin ediciydi. Fırat'ın da onunla aynı fikirde olduğunu genç adamın

dunu yarın sabaha yüklemişti ancak aynı sabahlara daha çok uyanacağını biliyordu.

Bütün geceyi kâbuslarıyla savaşıyor geçirse de yeni gün doğana kadar uyumayı başaran Serra'nın aklına ilk sabahına uyanmıştı geldi. Canı hâlâ aynı şekilde yanıyordu, anlaşılan o sabah bu sabah değildi. Yarın, evet yarını bekleyecekti.

Guruldayan midesi acıktığını söylediğinde en son ne zacak gücü yoktu. Aşk acısından ölmediğine göre bir süre daha açlığa dayanabilirdi.

Bir kez daha uyumak için kendini zorladı, fakat bu defa başarılı olmadı. Ona inat ışıyan gün tüm parlaklığıyla içeriye aydınlatmışken yavaş hareketlerle örtünün altına girdi. Ne var ki telefonuna üst üste gelen mesaj sesiyle yerinden doğruldu.

Umutlanmamaya çalışıyordu ama bunu hareketlerine yansıtamadı. Bir anda üzerindeki ölü toprağını silkeleyen Serra başucundaki telefona uzandı.

Ekranda Barış'ın günaydın mesajı yerine Fırat'ın adını gördüğünde elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Yine de genç adamın ne yazdığını görmek için iletiyi açtı.

"Barış benimle İngiltere'ye gelmeye ve orada yaşamaya karar verdi, şimdi tesislere gidiyor ve sanırım bugün menajerini görecek."

"Aramam gerekirdi ama üzgünüm..."

"Belki, neyse... Kalbinin söylediklerini yapmak için kendine izin ver."

Fırat'ın üst üste gönderdiği üç mesajı defalarca okuyan Serra anlaşılan yanlış sabaha uyanmıştı.

Oturduğu yatağın içinde donup kalmış hâlde uzun bir süre bekleyip damarlarındaki kan hareket edip beynini ve ta-

bir kalbini yeniden harekete geçirdiğinde üzerindeki örtüyü tek seferde attı ve yatağın içinden çıktı.

Yanına sadece anahtarlarını alan genç kadın arabasına bindi. Kilometrelerce koşmuş gibi ciğerleri şişmişti ve kalbinin sesi öyle güçlüydü ki bu düşüncelerinin sesini duymasını engelliyordu.

Bildiği tüm trafik kurallarını hiçe sayıp tesislere ulaştığında bu defa şans ondan yanaydı.

Otoparktan çıkmaya hazırlanan Barış'ı durdurmak için ani bir manevrayla rölantiye aldığı motora yeniden yüklendi ve yarım ay şeklinde hızlı bir dönüş yapıp aracını adamın küçük spor arabasının önüne kırdı.

Birkaç saniye duraksadığında şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalışan Barış'la bakışları ortada birleştiği an kendini arabadan dışarı attı ve üç hızlı adımla adamın yanına ulaştı.

"Benden kaçmak için dünyanın öbür ucuna gitmene gerek yok," diye bağırırken yaşadığı şoku atlatamayan Barış önce ona vurmasına santimler kalan arabaya sonra da Serra'ya baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun, dünyanın öbür ucuna gitmek de nereden çıktı?"

"İngiltere, dünyanın öbür ucunda değil."

"Coğrafya bilgisi için teşekkür ederim," diyen Serra burundan soluyordu ama ilk şoku atlatan Barış'ın yüzü artık ifadesizdi ve ne hissettiği anlaşılmıyordu.

"Sana bilmediğin bir şey söylemedim."

Kolunu arabanın tavanına dayayan Serra başını iyice pencereye yaklaştırdı. "O zaman bana bilmediğim şeyleri söyle, neden gidiyorsun, ne oldu ki ben o, olan şeyi kaçırdım? Bu gitme kararını ne zaman aldın? Neden bunu senden değil de Fırat'tan öğrendim?"

"Bir şey olduğu yok, sadece Fırat'la beraber gitmeye karar verdim."

"Hah, ben de buna inandım."
Barış yüzünü öteki tarafa çevirdi. "Üzgünüm ama yapabileceğimi başka açıklama yok."

"Bunu bana neden yapıyorsun, beni neden cezalandırıyorsun?" Serra geçmişin hesabını neden benimle görüyorsun, diye sormak istemesine rağmen sormadı. Bu kadar acımasız olmak istemiyordu. Ama adamın hayatta, özellikle de kadınlara olan güvensizliklerinin bedelini ödemek zorunda bırakıldığı için kızgındı.

Barış, seni değil kendimi cezalandırıyorum demek yerine, "Dilerim bir gün beni affedersin," demeyi uygun buldu. Fakat tıpkı Fırat'ın gözlerine bakamadığı gibi Serra'ninkilerden de özellikle uzak duruyordu.

Genç kadın en az beş kilo daha zayıflamış ve oldukça sağlıklı bir görüntü sergiliyordu. Barış ona baktıkça içine yıldıırım düşmüş gibi sarsılıyor ve onu sarıp sarmalamak istiyordu. Serra'nın saçları hiç olmadığı şekilde alelade tepesinde toplanmış, göz çukurları derinleşmiş, üzerinde yeni giyilmediği belli olan beyaz tişörtüyle bakıma ve ilgiye muhtaç görünüyor. Ama bu hâliyle bile Barış'ı heyecanlandırabiliyordu.

Şu anda arabanın içinde olması onun avantajındaydı yoksa sonra pişman olacağı şeyler yapabilirdi. Mesela ona sarılmak gibi.

"İçimdeki aşk seni affetmeye yetecek kadar güçlü ama keşke seni gerçekten affetmemi isteseydin."

Binadan çıkanların dikkatini çekmeye başlamışlardı. Meraklı bakışlar giderek artıyor ve araçlarına ulaşmaya çalışan insanların adımları giderek yavaşlıyordu.

"Belki bir gün ikimizde bunu başarırız."

Serra bunca seyircisi varken ağlamak istemiyorsa da sesi titremeye ve yaşlar gözlerine hücum etmeye başlamıştı. Yine de onu boğan ve nefesini tüketen boğazındaki yumruya direnerek, "Gitme," dedi. "İkimize de bunu yapma."

Gitmeyi kafaya koymuş birine kal demenin ne kadar nafile olduğunu biliyordu. Tek istediği Barış'ın kalbinin sesine

kulak vermesiydi. Çünkü yüzü ifadesiz, bakışları donuk olan Barış ne kadar gizlemeye çalışsa da en az onun kadar perişandı.

"Beni affet."

"Gideceksin ve seni affetmemi istiyorsun öyle mi, bunun bir bedeli olmalı."

"Ne gibi?"

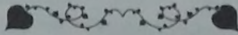
"Evini bana sat."

Beklemediği istek karşısında şaşırان ve başını kaldırıp ilk defa Serra'nın gözlerine bakan Barış onun ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı. Ciddiydi. Bu gerçek bir istektir.

Barış sebebini sormak ve bunu ne zamandır düşündüğünü öğrenmek için dudaklarını araladı ama ağzından sadece kuru bir, "Tamam," çıktı.

Uçurumdan aşağıya doğru yuvarlanan Serra, ne etrafında dönüp duran dünyayı ne de içinde yuvarlanan ve kalbinin, zihninin duvarlarına çarpan hislerini durdurabiliyordu.

"Dilerim pişman olmazsın." Son kez Barış'a yönelttiği gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca, "Lanet olsun sana," dedi ve arkasını dönüp arabasına koştu. Hızla çalıştırdığı aracı Barış'ın önünden çekip kendi yoluna girdiğinde artık iflah olmaz bir kalple yaşamak zorunda bırakılmıştı.

Aradan geçen dört günün sonunda Barış kararını değiştirmek yerine gidişini daha da hızlandırmış ve Serra bu haberi yine Fırat'tan öğrenmişti. Neyse ki bu defa sadece mesaj çekmek yerine onu arayan genç adam Barış'ın bugün öğlen 13.00 uçağıyla İngiltere'ye gideceğini söylediğinde Serra da Barış'sız uyandığı yeni sabaha bir alışmaya çalışıyordu.

Bu defa ardından gitmeye ve ona hesap sormaya niyeti yoktu. Ne var ki dakikalar ilerledikçe İngiltere'ye, kendine yeni yaşam alanı seçtiği yere gittikten sonra Barış'ın olmadığı bir şehirde yaşayamayacağını anlaması kısa sürmüş ve yola,

bu bilinçle çıkmıştı. Fakat bu yaptığı, onu daha çok üzme-
ten başka ne işe yarayacaktı ki?

Direksiyonu sağa çevirip yol aldığı hızla aniden durdu-
ğunda önündeki arabaya çarpmaktan son anda kurtuldu.
Sanki tüm yolu koşarak gelmiş gibi nefes nefeseydi. Ense-
sinden sırtına doğru akan ter damlalarını ve göğüs kafesinin
içinde deli gibi çarpan kalbinin ağırlığını hissedebiliyordu
da bunun dışında tüm algıları kapanmıştı.

Korku, üzüntü ve panik her yanını sarmışken biraz sakin-
leşmek adına titreyen ellerini bacaklarının arasına soktu.

Serra, neler yapıyordu böyle, buraya gelirken aklından ne
tür bir saçmalık geçiyordu? Her şey bitmişti, bunu biliyor ol-
masına rağmen şimdi kime ve neden yetişmeye çalışıyordu?
Tüm sözler söylenmiş ve her şey yaşanıp geride bırakılmıştı.
O zaman ne diye ölümü göz alırcasına hava alanına ulaşılmaya
çalışıyordu?

Adama bir kere daha gitme demeye cesareti var mıydı? Ya
da ona gitme derse kalacak mıydı?

Ne gitme demeye cesareti, ne de gitmeyi seçen yolcunun
kalmaya niyeti vardı. Zaten arabanın ön panelindeki saat gös-
tergesi acımasızca çok geç kaldığını haykırıyordu ona.

Bu hikâyenin sonu, kabul etmek istemese de ayrılık ve
hüzünle noktalanmıştı. Ancak ne kadarı suçlayacak, ne de is-
yan edecekti. Çünkü geldikleri noktanın tek sebebi, Barış'ın
vazgeçemedikleriydi.

Aşk, bencil ve liderdir. Fedakârlık ister, öncelik ister, özen
ve şefkat isterdi. Eğer bunların hiçbiri yoksa aşk da o kalpte
durmaz giderdi. Hem de geldiği gibi ansızın ve coşkuyla de-
ğil, acıta acıta, kanata kanata giderdi. Geride ise onarılması
mümkün olmayan kırıklar, yalnızlıklar ve yaralar bırakırdı.

Yanaklarından akıp giden sıcak gözyaşlarının tuzlu tadını
aldığında başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Birkaç ki-
lometre ötesinde havalanan uçakların sesini duyabiliyordu.
Acaba hangisindeydi, az önce bulutların arasına girip kaybo-
lanın içinde miydi yoksa zaten dakikalar önce gitmiş miydi?

Bu, Serra'nın cevabını aradığı en basit sorusuydu. Daha onlara sorusu cevapsız kalmıştı ve biliyordu ki hep de yanıtlanmamış olarak kalacaklardı.

Gözlerini açıp kafasını çevirdi. Yan tarafından akıp giden trafiğe ve daha ötesindeki hangara dikti bakışlarını. Yapacak hiçbir şeyinin olmaması ne fenaydı. Onu bekleyen sancılı yalnızlığa doğru ilerlemektense saatlerce hatta günlerce bu şekilde oturabilirdi. Ama oturmayacak, yaşıyormuş gibi yaparak hayatına devam edecekti.

O gece o barın kapısından içeri girip Fırat'la tanıştığı ana lanet dahi okuyamıyordu. Hiç düşünmeden arabasına atlayıp nereye gittiğini bilmeden yol almıştı. Kendini, gece kulübünün önünde bulup içeri girmeye karar verdiğinde tüm bunların yaşanacağını bilmiyordu, bilemezdi.

Artık mazide kalan anıların hepsi kötü değildi, içlerinde unutamayacağı ve mutlulukla gerçekten gülümsediği çok anlar olmuştu. Sadece böyle bitmemesi gerekiyordu ama ne yazık ki hikâyenin sonunu değiştirmek için elinden bir şey gelmemişti.

Belki yeteri kadar çabalamamıştı fakat yakaladığı mutluluğun devam etmesini çok istemişti. Ne kötü ki istemenin yeterli olmadığını acı şekilde tecrübe ederek öğrenmişti.

Tek bir adım, ufak bir bakış ve sadece bir merhaba ile başlayan ancak başladığı gibi bitmeyen bu garip masal herkes için noktalanalı çok olmuş olsa da Serra için daha yeni başlıyordu. Dökecek çok gözyaşı ve teselli etmesi gereken kırık bir kalbi vardı.

Gömüldüğü koltuğunda dikleşip son kez varacakları yere yetişmeye çalışan uçaklara baktı ve, "Hoşça kal," diye mırıldanırken tek bir sözcüğe yüklediği anlam kuru bir vedadan çok daha fazlasıydı.

Durduğu hızla çalıştırdığı arabanın gazına yüklenip yol almaya başladı. Yüz metre sonraki ilk sapaktan sola dönüp geri dönüş yoluna girdi.

Dağlı, sonunda yapacağını yapmış ve gitmişti, işte... Yeni

bir hayat istediğini söyleyen Barış'ın neden gözden çıkardığı ilk isim Serra olmak zorundaydı?

Havaalanına gitmekten vazgeçen, hoş gitse bile değişen bir şeyin olmayacağını bilen Serra, Şile'ye gelip hiçbir yere uğramadan ve kimseye tek kelime etmeden Barış'ın odasına çıktı.

Bu odayı adam Almanya'dayken özellikle düzenlemiş, keskin ama yumuşak renkleri tercih ederek Barış'ı yansıtmış ya özen göstermişti. Etrafı koyu kahve renkli deri ile kaplanmış büyük yatak ve tavana yerleştirilmiş yatakla aynı büyüklükteki tahta alçı, yerdeki açık kahve renkli ayı postu halısı, televizyonu, berjeri, aksesuarları ve aydınlatmasına varana kadar her şeyi Serra seçmiş, kendi elleriyle yerleştirmişti.

Tabii ki Barış odasını görür görmez *bunca kalabalığın arasında nasıl uyuyacağım*, diye itiraza yeltendiğinde onu ikna etmesi kısa sürmüştü.

Ayakkabılarını çıkarıp süzülür gibi yatağa ilerledi ve Barış'ın uyuduğu tarafa uzandı. Daha başını yastığa koymadan adamın iç gıcıklayan kokusu ciğerlerine nüfus etti. Ona ait olanlardan vazgeçmek istemiyordu, örtüyü kafasına çekip Barış'ı ve kokusunu içeriye hapsetti.

Gözlerini kapadı ve anılar tüm canlılığı ile önünde belirdi.

"Serra Sancaktar içeride mi?" diye sorduğu ve adamı ilk gördüğü andan başlayan ve sadece kuru bir, "Tamam," diyerek yolundan çekildiği ana kadar hepsini yeniden yaşadı.

Hatırladıkça ağladı, ağladıkça Barış'ın yastığına sarıldı.

Yorgun düşüp tüm gözyaşlarını tüketene ve kalbi kül olana kadar içindeki katlanılmaz acıya alışmaya çalıştı. Acı, öyle büyüktü ki ona direnmekle uğraşmadı bile.

Uykuyla uyanık, rüya ile gerçek arasında gidip gelen Serra, hüznü sessizliğinin içinde duyduğu açılan kapının hışırtısının doğru olup olmadığına karar veremedi. Zeminde değen ayakların uğultusu devam ettikçe bir rüyanın içinde

olduğuna kanaat getirdi. Uyanmamak ve devamını yaşamak için gözleri sıkıca yumdu.

Saniyeler sonra duran sesleri, "Uyuyor musun?" diye soran tanıdığı başka bir ses takip etti.

Ne kadar acınılacak hâldeydi. Rüyalarına bile gelmeyen adamı, daha şimdiden özlemişti. Peki, bir ömrü onsuz nasıl tüketecekti?

"Serra, iyi misin?" İkinci kere şansını deneyen Fırat, yine cevap alamayınca yatağın önüne gelip Serra'nın başına çektiği örtüyü kaldırdı. "Ah, çok üzgünüm."

Fırat'ın samimiyeti sesine yansımışken ve Serra tüm acılarıyla ifşa olmuşken daha fazla kayıtsız kalamadı. Tükenmişlikle yerinde doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı.

Gözlerini kucagında birleştirdiği ellerinden ayırmadan, "İyi olacağım," dedi.

"İnan bunu neden yaptığını bilmiyorum, bana, beni tercih ettiğini söyledi ama ondan böyle bir tercihi yapmasını istemedim."

Bu öyle bir şey değildi, Barış'ın gidişi çok büyük anlamlar taşıyordu. Bir kere daha bir kadın için hayatını değiştirmek istememişti. Bu defa tercihi yapan, yaşamına yön verenin kendisi olduğunu kendine kanıtlamaya çalışıyordu. Serra'nın aklına gelen ve doğruluğundan emin olduğu tek mantıklı fikir buydu.

"Seninle olmak istediği için onu suçlayamam."

"Fakat ben, sana bunları yaşattığı için onu suçluyorum."

Serra başını kaldırdı. Barış'la oğlunun arasına giren kişi olmak istemiyordu. "O bana sana aşk veremem, sadece gitmediği yere kadar devam ederim demişti. Oysa ben, biteceğini unutup hiç bitmeyecekmiş gibi yaşadım bu ilişkiyi."

"Keşke en başta onunla tanış..."

Öne doğru atılıp parmaklarıyla Fırat'ın dudaklarına dokundu ve onu susturdu. "Sakin söyleme, pişman değilim. İki ayın bedeli buysa razıyım. Nasıl olsa sonsuza kadar sürmeyecek, elbet günü geldiğinde ben de onu geride bırakacağım."

Fırat, Serra'yı anlamıyordu. Onun için bu cümleler ve bu duygular tam bir aptallıktı.

Konuyu değiştirmek için elinde tuttuğu ve içinde tek bir evrak olan dosyayı genç kadına uzattı. Ve tereddütle ona bakan Serra'ya, "Evin tapusu," dedi. "On sekizinci yaş günümde burayı bana hediye etmişti ama benim için bir kaymeti yoktu. Gitmeden önce sana vermek istediğini söyleyince kabul ettim. Bu ev artık senin."

Önce tüm duyguları Serra'yı terk etti. Sonra daha fazla ve çok daha güçlü şekilde tekrar gelip ona saldırdılar. "Nasıl yani, iki ayın karşılığı olarak burayı bana hibe mi etti?"

"Hayır, hayır dur." Öne atılan Fırat yanlış anlamayı önlemek için süratle konuşmasına devam etti. "Değerini senin belirlemeni ve ödemeyi kimsesiz çocuklar vakfına onun adına bağışlamayı istedi. Piyasayı araştırarak zamanı yokmuş ve sırf arka bahçenin bile onun değer biçemeyeceği kadar güzel olduğunu söyledi."

Serra, ondan nefret etmesine izin vermeyen Dağlı Barış'tan nefret ediyordu.

İtiraz etmeden tapuyu eline aldı. Biraz bile olsa sevinecek bir şey bulmuştu. Çünkü bundan üç ay önce buraya ayak bastığı ilk günü hiç unutmamıştı. Garip büyüüne kapıldığı bu evin yaşamak istediği yer olduğunu daha o an hissetmişti. Her şeyini kaybetmişken son bir çırpınıyla gülümsemeye çalıştı. Bazıları saçmalık olarak düşünebilirdi ama bu ev ona iyi gelecekti, her şeye rağmen burada güzel anıları vardı ve onlar artık onundu.

"İstanbul'da olduğun zamanlar burada kalacağına söz ver."

"Benden kurtuluşun yok, daha buralardayım."

"Keşke hiç gitmesen."

"Nereye gidersem, nerede olursam olayım sen, en iyi ve tek dostum olarak kalacaksın."

"Çok gençsin, yenileri olacaktır."

“Sen kardeşlerine yaptığın ablahığı benden esirgemedin, kimse senin gibi olamaz.”

Yapabildiğinin en iyisini yapmaya çalışarak gülümsemesini sürdüren Serra, “Veda eder gibisin,” dedi. “Bir süre daha burarlarda olacağını sanıyordum.”

“Bizi nelerin beklediğini bilemeyiz,” düşünceli bakan Fırat ayağa kalktı ve dram yüklü konuyu bir kez daha değiştirdi. “Doktor ne dedi? Neyin varmış?”

Doktor randevusunu tamamen unutan Serra, başını arkaya yatırdı. “Gitmedim, sonra giderim.”

“Saat daha beş, eminim sana ayıracak zamanı vardır. Hadi hemen gidiyoruz.”

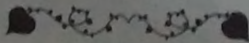
Devam eden halsizliği ve kilo kaybından dolayı Fırat, doktora görünmesi konusunda ısrarcı olunca sırf onu susturmak için randevu almış ama onun yerine havaalanına, Barış’ın peşinden gitmeyi tercih etmişti. Zaten hasta değildi, sadece aşk ağrısı çekiyordu ve onun da bir tedavisi yoktu. Ayrıca ölümcül de değildi, sadece süründürüyordu. “Bence abartıyorsun.”

“Seni kolundan sürükleyip götürmemi istemiyorsan rıza göstermelisin.”

Fırat’ın kararlılığı ve tükenen enerjisi ona başka şans bırakmayınca sürünmenin görsel tarifiyle yataktan kalkıp elinde sıkı sıkı tuttuğu tapuyu çekmeceye bıraktı.

Doktoru arayan ve randevuyu yenileyen Fırat da genç kadına eşlik etmeyi düşünüyordu ancak daha evden çıkmaya fırsatları olmadan çalan telefonuyla tüm planlarını değiştirdi.

Fırat, “Acil bir işim çıktı, seni yalnız bıraksam bana kızarmısın?” dediğinde ona şüpheyile bakan Serra’ya daha fazla açıklama yapmadı, yakında nasılsa nereye gittiğini öğrenecekti.

Fırat’ın yapmak istediği son şey Serra’yi böyle bir günde

yalnız bırakmaktı. Ancak hiç beklemediği kişiden gelen telefon ve ricası ona başka bir şans bırakmamıştı.

Genç kadını doktora götürmek ve sağlıklı görünüşüne gidişyle ne hâle geldiğine bizzat şahit olduğu Serra'yı tek başına bırakmamak için aldığı kararı ertelemesinin çok güçlü bir nedeni vardı.

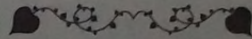
Serra'yı arabasına bindirip doktora gönderdikten sonra Fırat da kendi arabasına atlamış ve buluşmak için onu arayana söylediği adrese gitmek için yola çıkmıştı.

Genç kadının üzerindeki örtüyü açtığında gördüğü manzara gözünün önünden gitmiyor, her hatırladığında da bunları ona yaşattığı için Barış'ı parçalamak istiyordu. Gerçi adamın gücünün karşısında kendisinininkinin lafı bile olmazdı ama Barış'ın ona itiraz edip karşı çıkmayacağını bildiği için evet, eğer isterse onu parçalayabilirdi.

Önce ağabeyi sonrada babası olan adamın gücüne, yaptığı işteki başarısına ve ona saygı duyuyordu, Barış onun çocukluk kahramanı, hayran olduğu tek adamdı.

Zamanla aralarındaki ilişki değiştiyse de Fırat onun hakkında aksini hiç düşünmemişti. Onu talihsiz bir anın hatası olarak gören adamın yerinde olsa kendi de aynı şekilde düşünürdü, ama bu onu affetmesine yardımcı olmuyordu. Malesef ki, karşılıklı olarak ne baba-oğul, ne de ağabey-kardeş olmak için yeterli donanımına sahiptiler.

Üstelik Serra'nın çektiği acılar yüzünden ona hiç olmadığı kadar kızgındı. Başlangıçta Barış tarafından her şeyi özellikle oyuncularını geride bırakıp tercih edilmekten dolayı son derece mutlu olduysa da bundan artık eskisi kadar emin değildi.

İnsan nereye sığınırsa sığınsın kendinden uzaklaşmıyor

daha da önemlisi istese de kaderinden kaçamıyordu. En azından Serra bir adım bile uzağa gidememişti.

Zamanında kardeşi Asya'ya nasihat verirken bir gün aynı şeyin kendi başına geleceğini asla bilemezdi. Gerçi o vakâid şu an yaşadıklarına inanmaz ve farklı düşünemezdi. Çünkü aşk denilen duygu, yaşam diye bahsedilen olguya yön veriyordu. Ve bunu da tecrübe etmedikçe bilmen mümkün değildi.

Fırat, işi çıktığını ve onunla gelemeyeceğini söyleyip gittikten sonra Serra, hastaneye varana kadar en az üç defa geri dönmeyi düşünmüştü. Lakin bugün değilse bile en geç yarın Fırat'ın onu yeniden zorlayacağını ve gerekirse kolundan tutup zorla götürüleceğini bilmek işini kolaylaştırmıştı.

Güler yüzle onu karşılayan hemşire ve doktor acıyan gözlerle onu süzdüğünde Serra yanlış görmediğine emindi. Çünkü aynı sebepten dolayı o da aynaya bakmıyordu.

Muayene bölümüne geçmeden önce doktora şikâyetlerinden, halsizliği, iştahsızlığı ve devam eden kilo kaybından bahsederken alacağı cevabın, vitamin eksikliği ve bazen de gülümsemesi gerektiği olduğundan kuşkusu yoktu. Tabii bir de kalbi vardı ama o konunun dışındaydı, çünkü o Barış Dağlı'nın marifetiydi.

Kısa süren muayyenin ardından nezaketini bozmayan Doktor, kan testi ve geniş çaplı bir tarama istediğinde Serra, ona gerek yok demek istedi ama onun yerine kaderine razı gelip adamın söylediği her şeyi yaptırmıştı.

Bir saatten fazla süren beklemenin ardından yeniden doktorun karşısına geçtiğinde adamın genişleyen sırtışı sinirlerini bozsa da sakin kalmaya çalışmıştı.

Ne var ki elindeki zarfı Serra'ya uzatan Doktor, "Haberler çok güzel," demişti. "İki aylık hamilesiniz, sanırım benimle işiniz bitti, sizi Kadın Doğum Bölümü'ne yönlendirmem gerekecek ancak sanırım çıktılar, o yüzden size yarın için..."

Doktor konuşmaya ve o da dinliyormuş gibi yapmaya devam etmiş, fakat bir yerden sonra adam konuşmasını sürdürdüyse de Serra dinlemeyi bırakmıştı.

İstemsizce ellerini karnına bastırmuş, gerçek olamayacak bu haberin doğruluğuna inanmaya çalıştı. "Lütfen doğru ol-
genişlikte sırtışı tüm yüzüne yayılmıştı.

İnanması, yaşaması kadar zordu ama gerçektir. Serra iki aylık hamileydi. Karmakarışık geçen günlerinde bedenindeki ve hormonlarındaki değişimi fark etse de her şeyde olduğu gibi bunları da aşka bağlamıştı. Oysaki başına, olabilecek en güzel şey gelmişti. Havaya zıplamıyor, dans edip şarkılar söy-
lemiyordu belki ama daha önce bu kadar mutlu olduğu bir an yaşamamıştı. Sanki çiçekler yeniden açmaya, kuşlar ötmeye, kısaca tabiat yeniden yaşamaya ve dünya yeniden dönme-
ye başlamıştı.

Yarın, sabahın erken saatine Kadın Doğum Bölümü'nden randevu alan Serra hastaneden ayrıldığından beri düşüni-
yordu. Tam kaybettim derken yeniden ve çok daha fazlasını kazanmıştı.

Öğrendiği ilk andan beri elini karnının üzerinden çekme-
den fasulye büyüklüğünde bile olmayan oğlunu hissetmeye çalışıyordu. Yeniden gülümsedi. Bebeğinin cinsiyetini kesin olarak söylemek için çok erkendi ancak o biliyordu. Geniş omuzları ve puslu gözleri olan, gülünce dünyanın hâlâ ya-
şanılacak bir yer olduğunu hatırlatan bir oğlu olacaktı, tıpkı babası gibi.

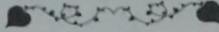
Maalesef ki, Barış'ın bu haberi nasıl karşılayacağını kestiremeye de tepkilerinin arasında mutluluğun olacağını sanmıyordu. Adamın mazarına baktığında onu suçlamayacak ve ondan hiçbir şey beklemeyecekti. Lakin bebeğini aldırmasını isterse gözü aşk falan görmez Barış'ı çıplak elleriyle boğardı, neyse ki buna gerek kalmayacağına inanıyordu.

Bedenindeki tatlı yorgunluk, içinde sevinç dansı eden kelebekler ve yüzünde saçma bir tebessümle Şile'ye, artık onun olan evine geldiğinde üst kata Barış'ın odasına çıkan Serra değişimini tamamlamış ve artık bambaşka bir kadın olmuştu.

O bundan sonra dünyanın en güzel, en özel mesleğini yapacak, sadece anne olacaktı.

Banyoya uğramadan ve üzerindekilerden kurtulmadan yatağa girdiğinde ise kendini pis ve dağınık değil, rahat ve mutlu hissediyordu.

"İyi geceler sevgilim," diye mırıldanıp Barış'ın yastığına yanığını koydu ve ellerini iyice karnına bastırdı. "Sana da iyi geceler küçük sevgilim, yarın bambaşka bir gün olacak."

Sevmek, aileden edinilen bir duyguydu. Ve bu ilk aşama eksik kaldığında bir daha asla yeri doldurulamıyordu. Kimde ve nerede ararsan ara asla aynısı gibi olmuyor, o eksiklik seninle beraber büyüyordu. Bir babanın evladının saçını okşayıp ona sarılmasının verdiği güveni veren başka hiç kimse olmuyor, eğer bundan mahrum kalıyorsan da hayata karşı itimat edemiyordun.

Bir babanın yüzündeki çizgiler en büyük kütüphaneden bile daha değerliymiş. Çünkü onlar yaşanmışlıktan ziyade yaşanmamış bir hayatın izleriymiş; hayal edilmiş, öğrenilmiş ama yaşanılmamış...

Ve bir gün sevmeye muhtaçmış gibi gülümseyen yürekli adamlar ölüyor; gölgenin yanındaki gölge ve sırtını dayadığın ağaç kayboluyormuş. "Sizin hiç babanız öldü mü? Benim bir kere öldü, kör oldum." Şair böyle yazıyordu dizelerinde... Kör oluyormuş insan, katran karası bir yalnızlık çöküyormuş; acılar, isyanlar, keşkeler ve yaşamın dibe vurduğu anlar işte o an oluyormuş... İnsanın iliklerine kadar çaresiz kaldığı an ise yaşamın dibe vurduğu anmış...

Oysa Barış'ın babası çok önce unutmuştu gülmeyi. Sevgisini sunmayı ise zaten hiç öğrenememişti. Ekmeği biter korkusuyla azar azar kullanmaya alıştığı gibi gülmeyi de sevgiyi de aynı korkuyla, idareli kullanmaya zorunlu hissetmişti

belki de kendini. Çünkü kaybetmeyi erken yaşta öğrenmiş ve kazanmaya yemin etmişti. On beş yaşında kaportacıda çalışmaya başlamış, atölyede geçirdiği kaza sonucu sağ ayak parmaklarını kaybetmiş ve bu da futbol hayallerinin sonu olmuş.

Bundan sonraki süreç de belli, evlenip oğlu yani Barış doğana ve topa vurmaya başlayana kadar ertelenen bir hayat. Adam hayallerine ulaşmak için Barış'ı aracı yapmış. Sonunda, ta ki yeniden her şeyini kaybedene kadar da kazanan olmuş.

Barış'a göre babalar dokunmaz, konuşmazdı ki o, bunları yapmak, Fırat'a doyarsa sarılmak ve ona, onu çok sevdiğini söylemek istemişti muhakkak, ama nasıl yapılacağını öğrenemediği için uygulamaya geçirmek aklına hiç gelmemişti. Fırat'a sarılmayı her istediğinde kollarını göğsünde birleştirip duygularına gem vermişti. Kısaca babasız büyümüşken baba olmayı becerememişti.

Daracık otel odasının penceresinden baktığı ama görmediği manzaraya izlerken geçmişin hesabını yapmak için geç kaldığını biliyordu.

Artık geçmiş diye anacağı Serra'nın tüm çırpınışlarına rağmen verdiği kararın bir telafisi yoktu. Fırat meselesinde babasını suçlayabilirdi, peki Serra konusunda ne yapacak, kimi suçlayacaktı, sorusunun cevabı ise açıkça ortadaydı. Kendinden başka hiç kimseyi suçlayamazdı.

Saat 13.00'te kalkacak olan uçağına yetişmek için iki saat önceden havaalanına varan Barış oldukça rahat görünüyordu. Ancak kendini on üç yaşındayken babasının yanında ilk imzasını atmaya giderken olduğu kadar heyecanlı ve aynı oranda korkmuş hissederek bekleme salonuna geçmişti.

Başta menajeri sonra da başkanım dediği adamlara kararını açıkladığı andan sonra onu vazgeçirmeye çalışmışlar ama Barış hepsine kulaklarını tıkamıştı. Bunu anladıklarında ise adamlar geri adım atmak yerine çözüm üretmişlerdi. Barış, İngiltere'ye gidip gerçekten orada kalmak istediğinden emin

olana ve yeni bir takım bulana kadar bunun, üçünün arasında kalacağı konusunda teyitleşmişler ve Barış'a lig başlayana kadar zaman tanımışlardı.

Daha fazla konuşmak istemeyen Barış'ın her ne kadar kararını değiştirmeye niyeti olmasa da onlara, bu kadarını borçlu olduğunu düşünerek susmuştu. Oyuncularına da Fırat'la ilgili okul sorunu halletmeye gittiğini beyan etmelerinin ardından çok geçmeden haber herkese ulaşmış ama spor gazetelerinde ufak bir not olarak geçilmesinin haricinde üzerinde durmamışlardı. Çünkü onlara göre Barış gidecek ve geri gelecekti.

Bekleme salonuna bırakılan spor gazetelerinden birini eline aldığı ilk günden itibaren yıldızının uyuşmadığı köşe yazarının o günkü yazısını okumasının tek amacı ise düşünmemek için bir şeyle oyalanmaktı. Yoksa ne haberleri -ki hepsini biliyordu zaten- ne de adamın yazdıklarını merak ediyordu. Sadece düşünmek istemiyordu.

Ancak yazar, ne zaman döneceği belli olmayan Barış Dağlı'nın ligin başlamasına on beş gün kala böyle bir seyahate çıkmasının tamamen disiplinsizlikten kaynaklandığını ve özellikle futbolcularını önemsemediğiyle ilgili başladığı yazısında üslubu kurallara uygun olsa da dili sertti. Hakan'ın yakında gerçekleşecek olan mahkemesini ve Fırat'ın da orada bulunacağını hatırlatmayı ihmal etmeyen adam, burnuna hiç iyi kokular gelmediğini de yazısının sonuna eklemişti.

Barış tüm makaleyi okuyup gazeteyi katladıktan sonra düşünmemek için kendini çok zorlamış ama becerememişti.

Hakan'ı, Fırat' ve Serra'yı bu şekilde geride bırakarak gitmesinin yanlış olduğunu anlaması ise sadece beş dakikasını almıştı. Çünkü gitmek istemiyordu. Amacı yeni bir hayat falan değildi, her şeyi herkesi olduğu gibi bırakıp kaçıyor ve kendinden başkasını düşünmüyordu. Köşe yazarı da farklı sebepler ve bahanelerle yazısını süslemiş olsa da gerçek tam olarak buydu.

Fırat'a, "Neden?" diye sormayıp kendince sebepler bul-

ması da hep korkaklığındandı. Üstelik nereye giderse gitsinler konuşup halletmedikçe aralarındaki sorunlar da onlarla birlikte gelecekti. Ve Serra gerçek bir açıklamayı, Hakan'ı oradan kurtarılmayı hak ediyordu.

İngiltere uçağı için son çağrı yapıldığında Barış çoktan bekleme salonunu terk etmiş ve gelen yolcu kapısından çıkıp kendini dışarı atmıştı.

Bir süre elinde küçük bavuluyla meraklı bakışlar eşliğinde yol kenarında bekleyip şimdi ne yapacağını düşünmüştü. İstedığı şey belliydi, bir an önce Serra'nın yanına gitmekti, ama bunun öncesinde yapması gereken başka bir şey vardı.

Belki cesaret toplamak belki de tam olarak konuya nasıl gireceğini bulmak için Fırat'ı hemen aramamıştı. Havaalanının otelinde kendine bir oda tutmuş ve dikildiği pencere önünde durup bundan sonra neler olacağını düşünmüştü.

Amansız sessizliğini bozan tek şey ise hiç susmayan düşünceleri olmuş ve saat beşe kadar bekledikten sonra rotasını çizmişti.

Fırat'ı arayıp ona yerini söylemiş ve ondan yanına gelmesini istemişti. Şaşırdığını anladığı genç adamın itiraz etmeden tamam demesinin üzerinden bir saat geçmeden de danışmadan Barış'ı aramışlar ve Fırat'ın geldiğini haber vermişlerdi.

Kapıyı açıp onu içeri aldığı anda ise genç adamın bakışlarında nasıl karşılanacağını görmüş ve Fırat'ın, "Bencil herif, Serra bunu hak etmiyordu," diyerek odaya dalması Barış'ı haklı çıkarmıştı.

Aslında bu konuşmayı sonraya saklamayı uygun bulmuştu, ancak Fırat'ın gündeme getirdiği ilk mevzu olunca, o da devamını getirmeye karar vererek sonda söylemesi gerekeni en başta söyledi. "Senin için o denli özel olan birini elinden aldığım için üzgünüm."

Ona meydan okurcasına ellerine beline koyan Fırat, duyduklarını anlamaya çalıştı, yüzünün yumuşayan ifadesi ve yavaş yavaş esneyen vücudundan Barış'ın demek istediğini sonunda idrak edebildiğini gösterdi.

"Bana göre ilk defa doğru bir şey yapmıştın ama onu da herbat ettin."

Oğlunun serzenişlerini duymazdan gelen Barış, "Serra, senin için tam olarak ne ifade ediyor?" diye sorduktan sonra duraksadı ve kendinden çok emin olamadığı bir sesle devam etti. "Gerçek hislerini bilmek istiyorum."

"Bu cevabı sana daha önce vermiş ve seni Serra'ya karşı dikkatli olman konusunda uyarmıştım."

"Bir kere daha duymaya ihtiyacım var, hem de daha net ifadelerle."

"Bunun gitmenle veya kalmanla bir ilgisi var mı?"

"Kesinlikle evet."

"İnanamıyorum!" diye inleyen Fırat parmaklarını saçları-nın arasından geçirip yatağın ucuna oturdu. "Sana daha önce söylediklerimin haricinde başka ne duymak istiyorsun, seni ne ikna eder?"

"Gerçeği."

"Serra'nın anne gibi, abla veya bir dost gibi insanı rahat ve güvende hissettirdiğini söyleyemem senin için yeterli olur o zaman."

Fırat kızgındı ve tam olarak öyle bakıyordu ancak Barış rahatlayıp kısıp kaldığı mengeneden kurtulmuştu. "Peki, o zaman neden gidiyorsun?"

"Senin aklından tam olarak ne geçti? Yani sen benim..."

Fırat cümlesini tamamlamaya bile yeltenmedi. Bu çok aşayıcıydı. "Aksi olsaydı işlerin bu duruma gelmesine izin verecek biri değilim."

"Bunu biliyorum."

"Neden o zaman bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Barış cevap vermek yerine Fırat'ın yanına geçip yatağın diğer ucuna oturdu. "Neden gitmeye karar verdin?"

"Lanet olsun," diyen Fırat aniden Barış'a döndü. "Sana yapışık hâlde yaşamamak ve artık yolumu bulmam gerektiği için gidiyorum. Üstelik Serra ve sen çok mutluydunuz ben... Ben oluşturduğunuz güzel tabloda fazlalıktım."

Fırat küçük bir çocuk gibi karşısında mızızlanırken Barış bu defa genç adamın gözlerine bakıp gülümsedi. Çünkü biliyordu ki kaç yaşına gelirse gelsin, Fırat onun gözünde hep çocuk olarak kalacaktı, onun çocuğu...

"Senin olmadığın bir tablo benim için tamamlanmış sayılmaz."

"Yine de düşündüklerinden dolayı bu sözler seni haklı çıkarmaz."

Fırat'a uzanmak yerine ona biraz daha yaklaşan Barış, "Doğru, seninle konuşmayı becerebilseydim bugün bu hâlde olmazdık," dedi. "Düşüncelerime gelince kendimi yine yanlış yaptığımı öyle çok inandırmıştım ki sadece görmek isteğimi gördüm."

"Ben de bu adam beni neye tercih etti diyordum."

Bu adam! Çok ağırdı. Bunu ilk gün de duymak zor gelmişti, hâlâ da üzüntü veriyordu.

Barış uzun bir söylev çekip gerekçe sıralamak yerine "Ne olduğunun önemi yok, seni her şeye herkese tercih ederim, çünkü seni çok seviyorum oğlum," dedi. "Bunu bugüne kadar söylememiş olmam böyle hissetmediğim anlamına gelmiyor. Ama söylemek için dokuz yıl beklediğim için üzgünüm. Kardeşimin aslında oğlum olduğunu öğrendiğimde hissettiğim tek şey babamı kaybetmiş olmanın acısıydı. Oysa sen önce harika bir kardeş, sonra da bana rağmen, yine bana harika bir evlat oldun."

Acıyla gülümseyen Fırat, omzuna uzanan Barış'ın eline baktıktan sonra onu hiçe sayıp ayağa kalktı. "Sırf ben dünyaya geldim diye kaybettiklerine rağmen mi?"

Fırat uzaklaşmaya çalışsa da Barış onu kendine yakın tutmak için ayağa kalkıp ileri doğru hamlede bulundu ve gözlerini oğlunun el gözlerine dikip içlerine baktı. "Kaybettiklerimin seninle ilgisi yoktu, sen onca sahte insanın arasındaki tek gerçektin."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Yirmi yıl sonra baba-oğul olmayı öğreneceğiz."

“Bunun için geç kalmadık mı?”

“Hiç öğrenememekten daha iyidir.”

“Ben oğul sen de baba olmayı becerebilecek miyiz?”

“Sen zaten iyi bir oğul oldun, ben de baba olmayı başara-
cağım.”

Kararsız olan Fırat yutkundu. “Bu aralar iyiyiz, böyle ka-
labilir, tabii önce bu meseleyi unutmamız gerekiyor.”

“Daha iyisini yapabiliriz, bana bir şans ver sadece.” İnana-
mıyormuş ya da bunu nasıl yapacaklarını bilemiyormuş gibi
bakan Fırat’a ne kadar ciddi ve istekli olduğunu göstermek
için genç adama sarıldı.

Donup kalan Fırat, adamın ona sarılmasına izin verdi ama
kendi kıpırdıyamadı. Nefes alışları bile kesilmiş hâlde öylece
dururken, aslında bu anı kaç kere zihninde tasarlayıp can-
landırıldığını ve gerçekleşmesini beklediği andan daha güzel
olduğunu düşündü.

Barış Dağlı, gücün ve güvenin simgesi, en önemlisi onun
babasıydı.

Bunu söylemeyi birçok kere istediğini ve çok fazla bekle-
diğini düşünerek, “Seni seviyorum... Baba,” dediğinde kalbi-
ni örten demir parmaklıkların aralandığını ve özgür kaldığını
hissetti. Yanaklarından akıp giden ıslaklıksa şimdiye kadar
yorganın altına sığınıp döktüklerinin aksine mutluluktandı.

Nihayet dokuz yıl sonra birbirlerine sarılmayı başarmış-
lardı. Bu ileriye doğru atılmış çok büyük bir adım olsa da aş-
maları gereken daha çok yolları vardı. Fakat her ikisi de bunu
başarmak için çok hevesliydi.

Dakikalar sonra oğlundan uzaklaşan Barış mutluydu. Son
bir kez daha Fırat’ın sırtına vurup mini bara ilerledi. “Bir
kutlama yapalım mı?”

“Olabilir.”

Barış, çıkardığı iki bardağa viski doldurup birini Fırat’a
uzattı. “Bundan sonrasına.”

“Bundan sonrasına!”

İçini yakan büyükçe bir yudum alan Barış, “Çabuk sarhoş

oluyorsun, bunun üzerinde çalışmamız lazım," dedi. "Kızlar konusunda da sana ders vermem gerekecek, fazla çekingen davranıyorsun." Yatağın üzerine geçip otururken gözleri ışıldı ve Fırat'a hayranlığın yanında büyük bir sevgiyle bakiyordu. Yanındaki boş yeri işaret etti. "Senin de bana baba olmayı öğretmem gerekecek, o yüzden bu gece burada kal ve çalışmalara hemen başlayalım."

Bardağını sehpayı bırakan Fırat teklifi kabul edip yatağı geçti. Ve tıpkı Barış gibi sırtını arkaya yaslayıp bacaklarını uzattı. "Serra konusunda ne yapacaksın?"

Bu anı başka bir şeyle bölmek istemeyen Barış da tam olarak bunu düşünüyor ama dillendiremiyordu. "Sence beni geri ister mi?"

"Bugün onu gördüm ve diyebilirim ki işin çok zor." Bu arada Fırat, genç kadının doktora gidip gitmediğini de merak etti.

"Nasıl olacak bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım."

"Bulacağına eminim, Yıldız sende şeytan tüyü olduğunu ve insanları seni sevmek zorunda bıraktığını söylüyor."

"Yakın bir zamanda bu meseleyi de konuşmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

"Senin şeytan tüyünü mü?"

Uykusuzluktan yarı yarıya kapanmış gözleriyle ona bakan genç adamın omzuna elini koyan Barış, "Hayır," dedi. "Yıldız meselesini ve tabii ondan hemen sonra da espri anlayışına el atmamız gerekecek."

"Olur."

Barış uzanıp ışığı söndürdü. Ancak uyumaya hazırlanmak yerine aklına gelen bir anıyla gülümsedi. "Evde uyandığım her sabah seni yatağımda bulduğumu hatırlıyor musun?"

"Çünkü evdeki en rahat yatak seninkiydi."

"Öyle yaramaz yatardın ki uyandığımda kendimi köşede sıkışmış hâlde bulurdum, ama en çok neye şaşırdım biliyor musun?"

"Neye?"

"Yatağı saat kaçta gidersem gideyim sen mutlaka gelirsin."

"Seni kollardım."

Fırat'ın itirafıyla bir kez daha gülümseyen Barış, artık huzurla uyuyabilirdi. Gün ışıyınca bambaşka bir gün olacaktı. Bunun için biraz dinlemesi gerekiyordu.

Ne var ki Barış kulun kurup kaderin bozduğu oyunun sonuna geldiğini ışıyan günle beraber öğrenecekti.

FİNAL

(Gözyaşı, dilinden dökemediğini gözünden akıttığındır, o da şairin dediği gibi gözlerinden içine akıttığın kadardır.)

Huzurlu bir uyku uyuyan Barış belki de yıllar sonra ilk defa deliksiz bir gece geçirmişti. Ancak her güzel şeyin olduğu gibi bunun da sonu çalan telefonuyla gelmişti. Uykusu huzurluydu ancak bedeni için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Yatağın dörtte üçlük kısmını kaplayan Fırat sere serpe uzanmış Barış da büyük bedenini küçük yere sığdırmak zorunda kalmıştı.

Ağrılarına rağmen sevgiyle gülümseyip ondan sadece on yedi yaş küçük olan oğlunun alnını öptü ve örtüyü üzerine çekip yataktan kalktı.

Az önce onu arayan kişi telefonunu tekrar çaldığında bu defa bekletmeden ekrana baktı. Arayan kişinin Bilal olduğunu görünce banyoya geçip aramaya cevap verdi.

“Umarım iyi haberlerin vardır.”

“Ay, Barış Bey sizi uyandırdım ama bunu duymak isterse-
niz diye düşündüm.”

Adam garipti, ama neyse ki sevimliydi. “Evet, Bilal kesinlikle duymak istiyorum,” diyerek az önceki sözlerini tekrarladı. “Haberler iyi mi?”

“Yani bir haber var, umarım iyidir.”

“Dinliyorum.”

“Elimde bir adres var.”

Bilal sadece sevimli değil aynı zamanda bir dâhiydi ve tam şu an Barış’ın en sevdiği adamdı. “Tek tek sorduracağına bir seferde anlatmayı başarabilir misin?”

"Anlamadım Barış Bey."

Gözlerini kapatan Barış sakinleştirici etkisi yüksek derin bir nefes aldı. Kısılp kaldığı banyoda adım atacak derin mayınca da sırtını lavaboya dayayıp, "Kimin adresi, nasıl bir adres ve neden önemli?" diye sordu.

"Ha şöyle, Suat'ın telefonun nerelere gittiğini takip edip buldum. Cinayet gecesine gelene kadar geçen yirmi dört saat boyunca telefon, Suat'ın evinden hiç çıkmamış." Heyecanlanı Bilal şimdi de harfleri yutarak konuşmaya başlayınca onu duyup anladıklarından emin olmak isteyen Barış çıt çıtından kısa süre sonra başka bir yere götürülüyor."

"Kaç gibi?"

"Gece 01.30 civarı diyebilirim ama ufak sapmalar olabilir."

"Ufaksa sorun değil, devam et."

"Götürüldüğü adreste ise beş gün kalmış."

Kaşlarını çatan Barış, beş gün sonra ne olduğunu bulmaya çalıştı, hatırladığında ise konuşmasını sürdüren adamın sözünü kesmekte tereddüt etmedi. "Beş gün, bu Suat'ın defnedildiği gün..."

"Ben de araştırdım ve evet Suat'ın defnedildiği gün olduğuna eminim."

"Dur o zaman devamını da ben söyleyeyim, beş günün ardından da oldukları adresten alınıp çöplüğe bırakılmışlar."

"Bingo! Çöplükte de iki gün kalmış, tabii bu arada ben telefonu takip ettim ama diğer cihazların da onunla birlikte olduğunu belirtmeye yok sanırım. Neyse sonrasını da biliyoruz zaten, bekçi onları bulup polise teslim etmiş."

Böylelikle Fırat tamamen aklanmış oluyordu. Çünkü defin işleminin yapıldığı günü ve geceyi hatta sonraki günü sorguda geçirmişti. O cihazları alıp bir yerden başka bir yere götürebilmesi mümkün değildi.

Peki ya Hakan? O, polislerin vazgeçmediğini anlayınca onlardan kurtulmak için böyle bir şey yapmış olabilir miydi?

Aklına gelen soruyla, nereden başlayacağını bulmuştu. Özel Dedektif Harun, cenazenin ardından Hakan'ın nelerde dolaştığını bulursa bu sorunu da böylelikle çözmüş olurdu. Tabii genç adam o gece Halkalı civarına uğramış işler yine istemediği bir yere sapardı. Ne var ki Barış, böyle bir ihtimale yüzde bir bile şans tanımıyordu.

“Bir şey daha var ama onu söylesem mi bilemiyorum,” diye elinde tutmaya devam ettiği telefonda gelen sesle Barış'ın coşkusu yarım kaldı.

“Hadi söyle!”

“Bu gönderilmeye çalışılan ve yarım bırakılan mesaj var ya, onun saati ve gününü araştırayım şimdi de diyorum.”

“Neden böyle bir şey diyorsun?”

“Çünkü fotoğraflar telefonla çekilmiş.”

“Bu neyi açıklar?”

“Tam emin değilim,” diye anlatmaya başlayan Bilal zinden neredeyse emindi. “Yani bir insan neden telefonuyla çektiği fotoğrafları başka bir yere yükleme gereği duyar ki?”

“Güvenli bir yede tutmak için olabilir.”

“Tamam, ama aynı özellikler telefonunda da var, mesajları oradan gönderebilir ve orada saklayabilirdi. Oysa telefonda birkaç fotoğraf dışında bir şey yok, hepsi tablete yüklenmiş.”

“Senin, Suat'ın neden buna gerek duyduğu ile ilgili bir fikrin var mı, yoksa bana mı soruyorsun?”

“Yani şey, size şantaj yapmak için fotoğrafları garanti altına almak istemiş olabilir, yani telefonu sürekli yanında taşımak zorunda ama tableti istediği yere gizleyebilirdi.”

Suat'ın böyle bir şeyi neden yapmak isteyeceğini anlamayan Barış bunu da “Bana şantaj eden olmadı, fotoğraflar anında internete sızdırıldı,” diyerek açıkladı.

“Vazgeçmiştir, intikam daha tatlı gelmiştir. Ay, çok heyecanlı kendimi CSI: New York'un içinde gibi hissediyorum, fakat kabul edelim ki ben Adam Ross'dan daha becerikliyim.”

Konunun bir kez daha dağılmak üzere olduğunu fark eden Barış, derhâl araya girdi.

"Böyle bir sonuca nasıl ve neden vardın?"

"Çünkü onun teknolojileri hazır, benimkileri ben yaptım."

"Kimin?"

"Adam Ross'un..."

"Tamam, Bilal, tüm dikkatini bana ver, şantajı neden düşündün diyorum."

"Ha o mu? O sadece bir fikir, çünkü olayın gidişat şeklindeki bir yanlışlık var."

Adım adım ve tek tek ilerleyince Bilal daha anlaşılır bir adam oluyordu.

"Şimdi sen bunu araştırmaya devam et, bana da bulduğun adresi mesaj at."

"Tamam şef!"

Hayır, buna yorum yapmayı reddeden Barış telefonu genç adamın yüzüne kapadı.

Ellerini ensesinde birleştiren Barış kendi etrafında bir tur döndü. Nasıl bir sona yaklaştığından çok, kime ulaşacağını merak ederek geçen üç dakikalık sürenin ardından beklediği mesaj geldi.

Süratle ekranı açıp adrese göz gezdirdi. Suadiye'de bir eve ait olan bu yer ona hiç tanıdık gelmediği gibi yabancı da gelmiyordu. Boştaki eliyle çenesini sıvazladı. Neyin bu kadar aşına olduğunu bulmaya çalıştı.

Suadiye, İstanbul'un sakin semtlerinden biriydi ve Barış'a orayla ilgili hiçbir şey bilindik gelmiyordu. Ne var ki zihninin arkasında ona kendini fark ettirmeye çalışan bulanık bir görüntü vardı.

Maalesef ki ne kadar kendini zorlasa da bir sonuca ulaşamadı ve gelen mesajı olduğu gibi Harun'a gönderdi. Ek olarak da durumun aciliyetini ve öncelikle adrese gidip kime ait olduğunu öğrenmesini, devamında da neler yapması gerektiğini yazdı.

Aklının çarkları bu önemli gelişmede kalmışken onu bekleyen günü hatırlaması biraz zaman aldı. Bir çözüm bula-

madığı dakikaların sonunda ise yeni güne hazırlanmak için kendiyile ilgilenmeye karar verdi. Açtığı soğuk suyu yüzüne çarpmak için eğildiğinde odada çalan diğer telefonun ve he-men ardından Fırat'ın uykulu sesiyle ona cevap verişini duydu.

“Dilan, sakın ol, hiçbir şey anlamıyorum,” diyen genç adam sessizliğe gömülmüştü ki Barış da her şeyi olduğu gibi bırakıp banyodan dışarı çıktı.

Çoktan yataktan çıkmış ve ne yapacağını bilemez hâlde odanın ortasında dolanan Fırat'ın omzuna dokunup onu durdurdu. Neler olduğunu soran gözlerle baktığında ise öğrencinin bakışlarındaki dehşete şahit oldu.

“Barış'ın odasına baktınız mı? Tamam, belki işe gitmiştir, ben Nilüfer'i arayayım sen de...”

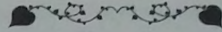
Daha fazla dayanamayan Barış, “Neler oluyor?” diye sordu.

Taşıdığı kaygıyla hattın öteki ucundaki Dilan'ın sesini duyabiliyor ancak ne söylediğini anlamıyordu. Tek yapabildiği yorum, iyi şeylerin olmadığıydı.

“Sen herkesi çağır etrafta arayıp ona seslensinler, ormana doğru yürüyüşe çıkmış ve uzaklaştığını fark etmemiştir. Biz de geliyoruz şimdi.” Fırat telefonu kapatıp kapıya yöneldi. “Ayşegül Abla, sabah Serra'yı arka bahçeye çıkarken görmüş ama kahvaltının hazır olduğunu haber vermek istediğinde orada değilmiş. Dilan'la birlikte etrafa bakınmışlar ama onu bulamamışlar.”

Hem konuşup, hem de kendini dışarıya atan Fırat'ı takip eden Barış, asansörün önüne geldiklerinde, “Kesin yürüyüşe çıkmıştır,” dedi ancak bu söylediğine nedenini bilmediği başka bir sebepten dolayı kendi de inanmamıştı. “Bunca telaşı yaratmasına neden olacak başka bir şey var mı?” Olduğunu tahmin edebiliyordu, hatta emindi.

Onu doğrularcasına bakan ve hızla konuşan Fırat, “Bahçede çiçekler ezilmiş ve yerde kan varmış,” dediğinde Barış o an kalbinin yerinden söküldüğünü hissetti.

Ölüm bile bazen kurtuluşken çaresizlik en büyük cezay-medet ummaksa çaresizliğin resmiydi.

Son iki saattir kadın, erkek, çocuk demeden toplayabildiği ne kadar insan varsa bir araya getirmiş, jandarmadan da destek almışlardı. Polis ve profesyonel ekip eşliğinde evden başlayarak beş kilometrelik mesafe, taş üstünde taş bırakmadan aranmış hep bir ağızdan veya tek tek Serra'ya seslenilmiş ne var ki korkudan uçuşan kuşların dışında karşılık veren kimse olmamıştı.

Bariş, ihtimal vermediği ama inanmayı delice istediği Serra'nın yürüyüşe çıkmış olduğu tezinin peşinde koşmaktan vazgeçip eve geri döndüğünde ise gün neredeyse öğlene varmıştı. Sadece çalılıkların arasına bakarak genç kadına ulaşmaya çalışmaktan başka her ne olursa yapmaya razıydı, çünkü istediği tek şey Serra'yı bulup ona sarılmaktı.

İlk iş olarak artık zamanı geldiğine kanaat getirerek Mehmet'i aramaya yeltendi ama adamın bir süredir tatilde ya da ona benzer bir yerde olduğunu hatırlayıp Ahmet'i aradı ve söylerken zorlansa da onu durumdan haberdar etti. Sonra da ne aşamada olduklarını ve Serra'ya ulaşmalarını sağlayacak bir ipucu bulup bulamadıklarını öğrenmek için bahçede detaylı araştırma yapan polis şefinin yanına gitti.

Polisleri ikna edip buraya getirtmesi de oldukça zor olmuştu. Otuz dört yaşındaki bir kadın istediği her yerde olabilirdi. Ne var ki ayağında ev terliği ve yanına bir şaldan başka bir şey almamış olan Serra'nın olmayı dilemeyeceği bir yerde olduğu tezin doğruluğu daha ağır basıyordu.

Serra'nın elinde çöreklerle, "Evime ne yapıyorsunuz böyle?" diye sorarak köşeyi döneceğine dair umudunu sığınmaya çalışan Bariş hâlâ sakindi. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu.

Ekibine talimatlar yığdıran polis şefinin karşısına geçtiğinde teferruatlara girmeden "Neden o kadar uzun bir alana şerit çektiniz, bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

Barış'ı başıyla selamlayan adamın neyse ki nazlanmaya niyeti yoktu. Etrafı şeritle çevrilmiş alanı gösterip, "Bir şeyler bulduk ama iyi haber olduğu söylenemez," dedi.

Gerçek hislerini bastırmaya çalışan Barış'ın sakin görünmek için yutkunması gerekti. "Nasıl bir bilgiye ulaştınız?"

"Çardağın oradaki kanın dışında birkaç yerde daha insana ait olduğunu düşündüğümüz kana rastladık, bu yüzden olabilecek delillere zarar verilmemesi için o alanı kapadık." Adam vurucu haberi sona saklamıştı. "Kanın sahibinin baygın olduğunu düşünüyoruz."

Şefin sözleri bitmeden hızla gelen ağır bir şok dalgası Barış'ı sarstı. "Bu, Serra olamaz. Bunun için bir neden yok ki."

"Sizinle ilk izlenimlerimizi paylaştım, henüz kesinleşen bir şey yok," diyen polis memuru Barış'a onun takip etmesini işaret etti. "Bakın, bahçeden yukarıya doğru devam eden ayak izleri var, üstelik derin. Başta onların, kilolu iri yarı birine ait olduğunu sandık ama yaklaşık üç yüz metre ileride izler sığlaşıyor ama bu seferde aynı ayak izlerinin yanında sürüklenen birinin bıraktığı ve hiç kesilmeyen izler başlıyor. Bu da bize onu taşıyan kişinin yorulduğunu ve sürüklemeye başladığını işaret ediyor."

Az önce Barış'ı sarsan şok dalgası bu defa onu alabora etti, nefesi boğazında düğümlenirken kanına hücum eden öfke ateşini kontrol altında tutmak için ellerini sıkı ve tırnaklarını tenine geçirdi.

"İzleri nereye kadar takip edebildiniz?"

"Sizin de bildiğiniz gibi ormanın içindeki patika bir süre sonra araba yoluna bağlanıyor ve izlerde orada bitiyor."

Kurgunun gerisini takip etmek zor değildi. Arabaya bindirilen Serra, kim bilir nereye götürülmüştü. Onun başına gelmiş olabilecekleri ve ne kadar korktuğunu düşündükçe tüm ormanı, İstanbul'u hatta dünyayı yaksa Barış'ın içindeki soğukluğa bir faydası olmazdı.

Lalet edip yeni bir soru sormaya hazırlanırken Dilan'ın seslenmesiyle o tarafa döndü. "Patron, Sancaktar Ailesi geldi ve seni görmek istiyorlar."

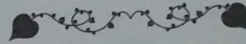
Barış'ın onlara ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu, hele az önce duyduklarını asla kelimelere dökemezdi. Bunlar sadece bir varsayımı, aksini reddediyordu. Çünkü Serra iyi olmak ve ona geri dönmek zorundaydı.

Eve yönelmeden önce, "Peşine düşebileceğimiz bir araba izine rastlandı mı?" diye soran Barış, adama cevabın evet olması der gibi baktı.

"Tekerlek izi var, ne yazık ki teorimizi güçlendirmek dışında başka bir işe yaramıyor."

Dilindeki küfürleri serbest bırakan Barış, başka bir yorum yapmadan polis memurunu geride bırakıp çıktığı yolu geri dönüp eve doğru ilerledi.

Yaşanabilecek her şeyi yaşadığı hâlde isyana kalkışmadığı gibi bugüne kadar dua etmek de aklına hiç gelmemişti. Fakat şimdi, Serra'nın geri dönmesi karşılığında kendi hayatından bile geçmeye razıyken dilinden dökülen dua ve isyanların hepsi genç kadın içindi.

Aldığı haberdan haklı olarak hiç hoşlanmayan Ahmet Sancaktar'ın salonda estirdiği fırtınanın izleri hâlâ duruyordu. Genç adam haklıydı, evi kafalarına da yıksa Barış sesini çıkarmazdı. Ne var ki aynı şeyi kendi de yapmak istemesine razı değildi. Ne var ki aynı şeyi kendi de yapmak istemesine razı değildi. Ne var ki aynı şeyi kendi de yapmak istemesine razı değildi. Ne var ki aynı şeyi kendi de yapmak istemesine razı değildi.

Ne yazık ki şimdilik yapabildiği şey, salonun ortasında dikilen Ahmet'in arkasında durup genç adamın Ayşegül'ü sorgulamasını izlemek ve boşuna kaybedilen zaman için hayıflanmaktı.

"Sabah saat yedi gibiydi, ben mutfakta ekmek yaparken yanıma geldi kolay gelsin deyip su içti sonrada arka bahçeye

çıktı. Bir saat geçti geçmedi kahvaltının hazır olduğunu söylemek için seslenmeye çıktım ama onu göremedim. Telaşımı farkına varan Dilan da geldi ve aramaya başladık. Sonra bayılmış olabileceğini düşündüm ve bahçenin her yerine bakmaya karar verdiğimde işte kanı ve dağınıklığı gördüm. Sonra da Fırat beylere haber verdik.”

“Kimseyi görmediniz mi?”

Ayşegül aynı şeyleri polise de anlatmıştı. Mutfaktan hiç çıkmamıştı, çok zayıflayan ve mutsuz olan Serra'nın kahvaltıya olan düşkünlüğünü biliyordu, o yüzden tüm dikkatini yaptığı işe vermişti.

Ne yazık ki Dilan'da kimseyi görmemişti. O da Barış'ın ondan yapmasını istediği işleri erkenden halletmek için eve gelmişti ama mutfaktan gelen taze ekmek kokusuna kayıtsız kalamayınca önce oraya geçmiş ve Ayşegül'e yardım etmişti.

Evin bekçisi ve her şeyi olan Hamza da tarlaya inmişti, tarladakilerin tek amacı ise sıcak iyice bastırmadan önlerindeki işi bitirmek olduğundan başka bir şeye dikkat etmemişlerdi.

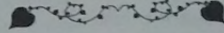
Ahmet, öğrendiklerinden sonra ilk olarak yaklaşık bir ay önce ortallıklardan kaybolan ağabeyi Mehmet'e hak ettiğini son vazoyu da yere devirdi. Böyle zamanlarda ne yapılması gerektiğini bilen kişi Mehmet'ti, şimdi o ve Serra olmadan ne yapacaktı? İşe bak ki, Ahmet ikisine de nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Daha saatler önce Sena ile birlikte harika bir güne uyanmış gelecek için mükemmel planlar yapmıştı. Şimdi ise önlerindeki gelecek günler onu korkutuyordu.

Panik ve öfkesi dalga dalga artarken Barış Dağlı gelip onu kolundan tuttuğunda adamın suratını dağıtmaktan son anda vazgeçti. Çünkü onun gözlerinde gördüğü şey çok tanıdıktı, yakın bir tarihte aynaya bakmamasına sebep olan aynı gölgelerin içindeki umutsuzluğun nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Barış, “Bu kadar yeter, artık iş zamanı,” dediğinde hesabını sonraya bırakıp adamın peşine takıldığında Ahmet için-

deki korkuya rağmen bu defa da kazanacaklarına inanmaya daha doğrusu kendini inandırmaya çalışıyordu.

Başının arkasındaki ağrı dayanılır gibi değildi. Elini uzatıp oraya dokunmak istiyordu ama bunu yapacak gücü yoktu. Elleri sanki onun değildi, kendiyle ilgili bildiği ve hissettiği tek şey ağrının olduğu yer, yani başının arkasıydı. Bir de oradan başlayıp boynundan içeriye giren sıcak, ıslak ve yapışkan sıvının varlığını hissedebiliyordu ki, zaten bu ikisini yok saymak mümkün değildi.

Serra kaybolmamak için gözlerini açmak ve ne olduğunu anlamak istedi. Ancak o kadar karanlıktı ki, gözlerini açıp açmadığından emin değildi. Cenin pozisyonu almış hâlde nerede olduğunu bilmediği bir karanlığın içinde sıkışıp kalmıştı.

Hâlbuki sabah uyandığında olması gerektiğinin aksine mutluydu. Evet, Barış onu terk edip gitmişti ama geride ona çok güzel bir hediye, oğlunu bırakmıştı. Bunun bir işaret olduğuna inanarak nankörlük etmek yerine günü *merhaba*, diyerek selamlamış ve yaşadıklarının gerçekliğinden emin olmak için Barış'ın -fakat artık onun olan- yatağından kalkmıştı. Taze ekmek kokusunu takip edip mutfağa inmiş Ayşe-gül'le kısa bir sohbet edip yeni günü karşılamak için bahçeye çıkmıştı. Kendi elleriyle kendisi için yaptığı yalancı cenneti-ne...

Ne koşturması gereken bir işi, ne de katılması gereken bir toplantısı vardı. İyi bir ekip yetiştirmişti, Serra olmadan da başlarının çaresine bakabilirdi. Dolayısıyla zamamı kovalamadan dilediği kadar her birini kendi elleriyle diktiği çiçeklerini seyretmesine bir engeli yoktu.

Bugün için tek planı doktora gidip bebeğiyle tanışmak olacaktı. Bu yüzden verandasında dikilip boş boş etrafa bakınmak için bahaneye ihtiyaç duymamış emeklerinin karşı-

hiçini seyretmek ve yeni hayatının ona getirdiklerinin hayal olmadığını hatırlamaya çalışmıştı. Tek sorunu onda kalacağına söz verdiği hâlde Fırat'ın gece eve gelmemiş olmasıydı ki, genç adamı arayıp hesap sormak yerine onu gördüğü ilk anda onu önce azarlamayı sonra da bir kardeşi olacağını söylemeyi planlamıştı.

İlk defa üç ay önce ayak bastığı yarım futbol sahası büyüklüğündeki alan, o zamanlar sadece kurumuş bir toprak parçasıydı. Buna rağmen eskisiyle kıyaslanamayacak kadar güzel olan bahçeyi daha ilk gördüğü anda kendisiyle özdeşleştirmişti. Aradan geçen zaman ve değişiklere rağmen hâlâ aynı fikirdeydi. Çünkü aynı kaderi paylaşmaya devam ediyorlardı. İkisi de değişmiş, ikisi de yaşamaya yeni başlamıştı. Ne yazık ki Serra hayatının bir kez daha ve yine aynı yerde değişeceğini o an için bilmiyordu, haklı olarak da bilmesi imkânsızdı.

İşin ilginç yanı onun için ağlarına ören kaderine Serra karış gelmeye hiç çalışmamıştı. Hâlbuki o, savaşımdan teslim olanlardan değildi. Fakat iyi ki itiraz etmemiş ve iyi ki başına gelenleri olgunlukla karşılamış ve kendini aşka teslim etmişti.

İnsanın canını en çok ne acıtır sorusunun bir tek cevabı vardı, insan neyi çok severse canını da en çok o acıttırdı. Serra'nın da canı da en çok Barış ve onun gidişi yakmıştı.

Gitme, diye dil döktüğü Barış geçmişin yükünden, sırlarından kurtulmadığı için gitmişti ve evet Serra çok yanı-
mış, çok ağlamıştı. Onsuz geçecek sabahları daha yaşamadan ağırlıklarını yüreğinde hissetmişti, ama bu sabah güne mutlu uyanmıştı. Çünkü artık unutmak için, yaşamak için ve her şeyde rağmen mutlu olmak için sebebi vardı, yoksa Barış'ın arında bıraktığı boşluk kadar acısı da hâlâ büyüktü.

Omuzlarındaki battaniyeden bozma şala sıkıca sarılıp hissettiği oturma ihtiyacıyla çardağa doğru yürümeye başlamıştı. Sadece birkaç adım attıktan sonra etrafını sarmaya başlayan boy boy papatyalar ve rengârenk güllerin arasında ilerlemiş okşarcasına bedenine değen her bir çiçek fidesi, göğsünün gururla kabarmasını sağlamıştı.

Yürümekten ziyade süzülür gibi geçtiği çiçeklerinin arasında istediği yere ulaştığında içindeki erinç bir anda kaybolmuş burnuna değen karanfil kokusu yerini çok daha keskin ve pek de hoş olmayan geceden kalma içki ve ter kokusunun insan bedeniyile birleşip oluşturduğu başka bir kokuya bırakmıştı.

Yalnız olmadığını anladığı o kısacık an arkasını dönme fırsat bulamadan ve ne olduğunu anlayamadan ensesinde dünyasını karartan bir acı hissetmişti. Gözleri kararmaya dizlerinin dermanı kesilmeye başlamadan önce bebeğini garanti altına almak için bir yerlere tutunmaya çalışmış ama ellerine değen birkaç fideden başka bir şey olmamıştı.

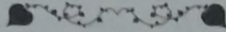
Güneşin parlak ışığı karanlığa dönüşmeden önce Serra son bir gayretle kollarını karnının üzerine sarıp içgüdüsel olarak bebeğinin zarar görmesini engellemek isterken elinde kalan son gücüyle ona kahvaltı hazırlayan Aysegül'e seslenmeye çalışmıştı. Şimdi burada olduğuna göre demek ki sesini duyurmayı başaramamıştı.

Tıpkı o anda olduğu gibi Serra'nın kolları hâlâ karnına dolanmış ve oğlunu korumak için gerekli pozisyonu almış durumdaydı. Ne var ki oğlunun ve kendinin iyi olduğuna inanmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Çünkü görünümler net olmasa da Serra hissettiği acıdan kısa süre sonra yerle olan temasının kesildiğini, pek de hoş olmayan o kokuyu çok yakından aldığını hatırlıyordu. Bir ara gözlerini açmayı başardığında ise yerden en az bir metre havada olduğunu görmüştü ve yolcuğu çok acı vericiydi. Onu taşıyan kişinin nefes alışları kesik kesik bir hırıltıya dönüştüğünde ise sertçe toprağın üzerine bırakıldığını anımsıyordu.

Ne yazık ki o andan sonrası hakkında yorum yapacak durumda değildi. Aradan ne kadar zaman geçmişti, yaşananlar için bu sabah diye düşünürken doğru bir terim mi kullanıyordu, emin değildi. Çünkü kendine geldiğinde hissedebildiği tek şey bir kutunun içinde olduğu ve başının arkasındaki şiddetli ağrıydı. Ah, tabii bir de oğlu vardı.

Oğlunu koruyabilmek için iyi olması gerekiyordu. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama en azından yardım dilenmek için birilerine seslenmek istedi, ancak beceremedi. Ağırlaşmış dilinin üzeri tadı çok garip olan bir şeyle kapalıydı ve o şey her neyse ağzından nefes almasını engelliyordu. Burnunda aldığı nefes de ona yetmiyordu. Zaten oksijen diye çıldıran ciğerlerini doyuracak kuvveti kalmamıştı. Olanla idare etmek zorundaydı. Ya da sadece uyumalıydı. O zaman belki rahatları.

Oğlu iyi olacaktı, çünkü olmak zorundaydı. Bu yüzden uyumak yerine onu yutmaya hazırlanan karanlığa direnmeliydi. Sonsuz boşluğun içine doğru çekilirken Serra'nın son düşündüğü bu olmuştu.

Sabah saat yedi civarında bahçeye çıkarken görülen Serra'nın sekiz saattir nerede olduğunu bilen yoktu. Jandarma, polis ve kurtarma ekipleri her yerde genç kadını ararken Barış da on ayrı ekip kurmuş ve hepsine ayrı görevler vermişti.

Dün geceden itibaren Şile'ye giren ve özellikle evin etrafındaki yollara sapan tüm araçlar tespit edilip hepsine ulaşılması en önemli görevleriydi. Son dakika haberi olarak tüm görsel ve yazılı basından bilgi geçilmiş, her türlü sosyal paylaşım sitesinde binlerce paylaşım yapılmıştı.

Az önce de matbaadan Serra'nın fotoğrafının bulunduğu el ilanları getirilmiş ve başta köyler olmak üzere her yere dağıtılmasını sağlamak için yeni ekipler kurulmuştu.

Serra'yı gören, ondan haber getiren birine ulaşabilmek için her yolu deniyorlardı. Kendi gücüyle, Sancaktar soyadının etkisini kullanarak tüm güvenlik birimlerini harekete geçiren Barış son beş saattir soluklanmadan herkese, her işe ve her yere yetişmeye çalışıyor, biri bitmeden başka bir fikirle daha fazlasını yapmak için didiniyordu. Fakat düşünmüyordu. Saatler geçtikçe bulunma ihtimali azalan Serra'yı aklına

getirmiyordu. Aklına getirir ve acımlacak hâldeki kalbi ona istemediği şeyler söyler diye ödü kopuyordu. Kendini onun iyi olduğuna inandırması yaptığı işe yoğunlaşmasını kolaylaştırıldığı için Barış, bu yolu seçmişti.

Olay yeri doktoru bahçede bulunan kanı kastederek ağır yaralı olduğunu hiçbir şey olmazsa bile kan kaybının Serra'yı zor durumda bırakacağını söylediği andan itibaren bu hâldeydi. Psikolojik danışman da çok iyi haberler vermemişken Barış'ın gün geceye dönüşmeden genç kadını bulmaktan başka şansı yoktu ki kendine ikinci bir hak tanımıyordu.

Havuzun başındaki dinlenme alanı üsse dönüşmüştü. Koşuşturan, konuşan ve ellerindeki telefonla birilerine ulaşmaya çalışan insanlarla çevrilmişti. Büyük masanın üzerine yerleştirilmiş bölge haritasında aritmetik bir formülle işaretlenmiş dokuzuncu yerin de üzerine çizen Barış başını kaldırıp etrafına bakınmadan yüksek sesle Fırat'a seslendi.

Hemen yanında duran genç adam irkildiyse de üzerinde durmadı. "Efendim."

"Eniştesi Doruk'a ulaştın mı ne durumdalarmış?"

"Az önce konuştum, güvenlik kameralarının birçoğunu incelemişler, sonuç negatif."

"Kardeşlerinde bir gelişme var mı?"

"Ahmet Sancaktar, şirketine gitmiş ve hepsinin ifadesinin alınmasını sağlamış ama işle ilgili bir husumet olmadığına neredeyse emin. Serra'nın evine geçip sonra da buraya gelecekmış." Anlatmaya devam eden Fırat not almaya fırsat bulamadığı için dağınık bilgilerini toparlamakta zorlanıyordu. "Kız kardeşleri içeride ulaşabildikleri herkese ulaşmaya çalışıyorlar, diğer eniştesi Yağız ise arama ekibinin başında."

Yanındaki başka birisi Barış'a gelen bir fakı uzatmıştı o da ilgisini o tarafa yöneltmeden az önce Fırat'a, "Serra'nın kayb olduğu haberinin ve resminin İstanbul'da yaşayan herkese ulaştığından emin ol," diye buyurdu.

Barış kararlıydı, herkese tek tek soracak her kapının ardına bakacak ve Serra'yı mutlaka bulacaktı.

“Anne uyanmalısın...” Duyduğu yumuşacık ses ve yanağına değen sıcacık elin sahibini görebilmek için Serra gözlerini açtı. Burası, onun arka bahçesiydi. Demek ki göletin yanına serdiği örtünün üzerinde uyuya kalmış ve korkunç denilecek kadar kötü bir kâbus görmüştü.

Çiçeklerin canlılığı ve güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırınca kirpiklerini birkaç defa kırıştırıp ışığa alışmayı bekledi.

“Anneciğim uyan lütfen!” İkinci kere duyduğu sesin sahibini görebilmek için hareket ettirebildiği tek yeri olan gözlerini o tarafa çevirdi.

On yaşından daha büyük olmayan buğday tenli, geniş omuzlu ve puslu ela gözleri olan çocuğun gülümsemesi ile karşılaşınca Serra da gülümsedi.

Babasının kopyası olan çocuğa en güzel şüirin mısrasını söyler gibi sadece dilinden değil tüm kalbinden dökülürcesine, “Oğlum,” dedi.

“Neden uyanmıyorsun anne?”

“Çok uykum var.”

“Ona direnmelisin anne.”

Anne, sevginin tam karşılığı olan bu iki heceli kelime duyduğu en güzel ve en uzun cümleydi. Oğlu, anne dedikçe, Serra’nın bugüne kadar aç kalmış ruhu doyuyordu.

Neden var olduğunu hatırlamak istercesine yanağında gezinen oğlunun parmaklarının dokunuşlarından başka bir şey düşünmedi. Ölümüne değil, ölümü sevmenin ne demek olduğunu hatırlatan bu sınımsız his içine işlerken kapanmak için çırpınan gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. Ölmek kolaydı, oğlu için yaşaması gerekiyordu. Ancak oğlu için ölmesi lazımsa ölümü bile sevebilirdi.

Hâlâ örtünün üzerinde yatan ve hiç kapırdamamış olan Serra, “Bu bir rüya, öyle değil mi?” diye sordu.

"Evet, anne."

Hiçbir nedeni yokken gülümseyen Serra, hiç tanımadan koşulsuz şartsız sevdiği oğlunun gözlerine baktı.

"Beni bırakacak mısın?"

"Seni asla bırakmayacağım, meleğin olacak ve hep yanımda, kalbimde seninle birlikte olacağım."

"Yetmez, seni kucagiıma alıp kokunu duymak, minik ellerine dokunmak ve büyüdüğüün her anı görmek istiyorum."

"Kardeşlerim için bunları yapacaksın zaten anne, onların sana benim olduğumdan daha çok ihtiyacı var."

Ölümü sevmek demişti ya Serra, şimdi yaşamaktan da ölümden de nefret ediyordu. Her bir hücreesine kadar sevdiği oğlu olmadan uyanmak istemiyordu. Bu öyle bir duyguydu ki, başı sonu, koşulu şartı yoktu. Ver deseler canını verecek kadar, tüm acılara rağmen yaşa deseler her şeyi gözü alıp yaşayacak kadar büyük ve derin bir sevgiydi. Onun tek bir gülüşü için saatlerce ağlamaya razı olacakken oğlu olmadan gitmeyi reddediyordu.

"Sensiz yapamam, sen de benimle gel."

"Annem olduğun için çok mutluyum ama gelemem."

"O zaman ikimizde burada kalalım, burası bizim cennetimiz olur ve sonsuza kadar birlikte yaşarız."

Serra minicik parmaklarıyla onu okşayan oğluna dokunmaya çalıştı ancak hareket etmeyi başaramayınca yaşadığı hayal kırıklığıyla gözyaşlarına yol verdi.

"Benim cennetim burası," diyen oğlu elini Serra'nın kalbinin üzerine koyduğunda yaşları daha da şiddetlendi. "Ben hep orada olacağım, sen beni hiç unutmayacaksın ve ben seni hiç bırakmayacağım."

"Hayır, sensiz uyanamam."

Acısı, şimdiden dayanılmazken istese de bununla yaşamayı başaramazdı.

"Babamın ve kardeşlerimin sana ihtiyacı var anne, geri dönmek zorundasın."

"Baban, ona çok benziyorsun."

"Öyle olacağını biliyordun."

"Ama biz mutlu da olacaktık."

"Yine olacağız, işte bu yüzden uyanmalı ve gitmelisin."

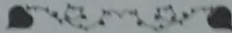
Serra gidemezdi. Bunu oğluna söylemek istedi ama yapamadı.

Oğlu, önce kalbinin üzerinde duran elini çekti, sonra da eğilip tüm masum sevgisiyle onu öptüğünde Serra da ona sarılmak istedi. Kendi bedenine direndi, kalan tüm gücünü kullandı ama kıpırdınamadı.

Oğlunun güzel yüzü ve minik bedeni yavaş yavaş saydamlaşmaya başladığında boğazını yakan çılgınlığını serbest bıraktı.

"Gitme, beni baş edemeyeceğim bu şeyle baş başa bırakma," diye yalvardı ancak saniyeler içinde oğlunun saydam silueti de ortadan kayboldu. Ve o an aniden içinde oluşan yaranın verdiği ıstırap dayanılmaz bir hâl aldı.

Ölmek istemiyordu ama öleceğini biliyordu. Kendi kanının içinde boğulacaktı. Savaşmak içinse ne gücü vardı artık, ne de bir sebebi...

Gece saat on ikiden sonra bölgeye giren tüm araçlar ve araç sahipleri kontrol edilmiş ancak hiçbir sonuca ulaşılamamıştı. İşine gidenler, evine dönenler, kaçamak yapanlar ve daha onlarcası vardı ancak hiçbirinin Serra ile bağlantısı yoktu.

Nispeten sakin olan bölgeden geçenlerin sayısı Fırat ve Barış eve geldikten sonraki her dakika katlanarak artmıştı ama hiçbir netice alınmamıştı.

Sanki Serra'nın bindirildiği araba buhar olup uçmuştu. Ne gören vardı, ne de ona bir adım yaklaşımlarını sağlayacak bir ipucu. Ne evin etrafında gezinen bir yabancı, ne de Serra'ya bunu yapabilecek bir düşmanı vardı.

Yakışıklı yüzü gerilmiş, gözleri kan çanağına dönmüş

hâldeki Barış, perişandı ve tam olarak da öyle görünüyordu. Kudretine eklenen öfkesiyle de etrafına korku salıyordu.

Barış, durmaksızın telefonla konuşuyor, etrafına emirler yağdırıyor, her saat başı herkesi tek tek arayıp durumları hakkında bilgi alıyor ama daha fazla ne yapabilirim haricinde hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Ne var ki havuzun ve etrafının değişen çehresine rağmen Serra'yı burada gördüğü ilk anın hatırası zihninin karanlık köşesinde kıpırdanıp duruyordu.

Sıkıcı saçları ve kıyafetleriyle tam da burada, havuzun başında gördüğü kadının kandırıldığını anladığı o ilk dakikada yaşadığı şaşkınlık Barış'ın hâlâ gülümsemesine sebep oluyordu.

Başını dik tutup gözlerini kısarak savunma şeklini alan Serra, ne yaparsa yapsın çirkin olmayı beceremeyen kadınlardandı. Güzelliğini sadeliğinden alıyordu. Zekâsı diline vurmuş, her lafa verecek illaki bir cevabı vardı ve insan çoğu zaman ona kızmayı unutuyordu.

Ve menekşe kokusu... Ferahlatan, insanın içini doldurdukça etkisi daha da artan ve bir süre sonra bağımlılık yapan o koku tıpkı sahibi gibi keskin ve netti, bir o kadar da yumuşaktı. En önemlisi Serra'nın verdiği güven sayesinde insan sorgulamadan ona arkasını dönebiliyordu.

Farkında olmadan gerçeklerden uzaklaşıp Serra'nın hayatına daldığının farkına varan Barış, "Her neredeysen lütfen iyi ol," diye mırıldandı. "Lütfen, seni bulana kadar beni bekle."

Onu ele geçirmeye hazırlanan korkularını görebilen Barış, Serra'nın kadınsı güzel yüzünü son kez gözlerinin önüne getirip ondan güç aldıktan sonra hemen toparlandı ve dikildiği masanın başından ayrıldı.

Arka bahçede devam eden olay yeri inceleme çalışmalarının ne aşamada olduğunu görmek için o tarafa yöneldi. Boş duramazdı, Serra'nın iyi ve güvende olduğu kesinleşmeden aldığı nefes bile lükstü ona.

Elinden ayırmadığı telefonu çaldığında neredeyse yolu yarılmıştı. Kim olduğuna bakmadan aramayı cevaplandırdığında aklından tamamen çıkmış olan Harun'un sesini duydu.

"Barış Bey hiç sırası değil ama, size danışmam gereken bir şey var."

Serra haricinde başka herhangi bir şey için enerjisini tüketmek istemiyorsa da tok sesiyle, "Söyle!" dedi.

"Verdiğiniz adresi araştırdım, Ragıp Kerimoğlu diye birine ait. Mahalleye gittim ama pek bir şey elde edemedim, evin perdeleri çekiliydi ve zilin üzerinde herhangi bir isim yoktu. Dikkat çekmemek için ortalıklarda dolaşmadım, ama izin vererseniz bir bahane bulup içeri girmek istiyorum."

Ragıp Kerimoğlu... Ragıp Kerimoğlu... Ragıp Kerimoğlu...

Tipkî adresi gibi sahibini de tanıyormuş ancak bir o kadar da yabancıymış gibi geliyordu Barış'a. Bilincinin üçer köşelerine çekilmiş anılarını yoklayıp kendini zorlayabiliyordu. Fakat zamanı değildi. Zihni, bedeni ve zamanı ona Serra'yı bulmak için lazımdı.

"Şimdilik kalsın, yarın tekrar konuşalım," diyen Barış, bugün değilse bile en kısa zamanda bu konuya geri dönecekti. Kararını bu yönde veriyse de uygulamaya geçemedi. Çünkü ayakları yere çivilenmiş gibi hareket edemedi. İstemediğinden değil, görünmez bir el sanki gitmesine mani oluyordu ve bilinçaltı hâlâ Ragıp Kerimoğlu diye sayıklarken Barış ona direnemiyordu.

Tam o esnada mutfaktan çıkmış ona doğru gelen ve oldukça yorgun görünen Fırat gözüne ilişti. Genç adama doğru birkaç adım attıktan sonra bekletmeden, "Ragıp Kerimoğlu, sana tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

Bir an sekteye uğrayan Fırat'ın biraz düşünmesi gerekti. "Sanırım... Yok, hayır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

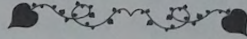
"O kim, Serra ile mi ilgili?"

"Sonrının meselesi."

Ara vermiş olmaktan dolayı vicdan azabı duymaya başla-
yınca bu defa kazanan Barış oldu ve yeniden arka tarafa doğ-
ru yürümeye başladı. Ne var ki tam anlamıyla zihnini meşgul
eden sorudan kurtulamamıştı. Gözleri dalgındı, bir şimşek
dini belli etmeye ve ona bakması gerektiği yeri göstermeye
çalışıyordu.

Barış bundan kurtulmanın ve yeniden Serra'ya odaklan-
manın bir yolunu ararken bu defa gözüne çarpan başka bir
şey ona, neyi bulmaya çalıştığını görmesinde yardımcı oldu.
Bir an için gözleri gibi zihni de donup kaldı. Olabilir miydi?
Maalesef ki gördüğü şeyle Ragıp Kerimoğlu adını birleştiri-
nce cevabını da evet olarak aldı. Çünkü bu ufak ayrıntı ona
Ragıp Kerimoğlu'nun kim olduğunu hatırlamasına yardım
etmiş ve dolayısıyla sonuca ulaşması sadece bir saniye sür-
müştü.

Bu kabul edilebilir bir doğru değildi, ama işte gerçek tüm
çıplaklığı ile önündeydi ve Barış'ın bu defaki tercihinin adı,
kesinlikle Serra'ydı.

Herkes gibi Serra'nın da ölümünü düşündüğü çok anlar
olmuştu. Çoğunda kendine layık gördüğü sıcak yatağında acı
çekmeden olacaktı. Yine de trafik kazası, yangın, boğulma
hatta kapkaççı kurbanı olmak bile ihtimalleri arasında yer alı-
yorken bu şekilde bir sonu asla tahmin edemezdi.

Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bile tahmin ede-
meyeceği karanlık bir kutunun içinde cenin pozisyonu almış
hâlde yatmaktan tüm kasları sertleşmişti. Vücuduna yapışan
kanı kurumuş ve geride iğrenç bir his bırakmıştı. Ama süre-
li yenileri geliyordu ve kanaması her başladığında kendinden
geçiyordu. Zaten hareketsizlikten veya kan kaybından ölmez-
se sıcak onu öldürecekti. İçerinin havası iyice boğuklaşmış ve

sıcak tenini yakar hâle gelmişti. İçerinin azalan oksijeninden dolayı kısa sürede nefesini idareli kullanmayı öğrenmişti. Öyle ki hepsinden kurtulsa bile karbondioksit zehirlenmesinden kurtulamazdı. Kısaca Serra'nın kurtuluşu yoktu.

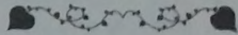
Geride bırakacakları için üzgündü, hafızası ona oyunlar oynuyor isimlerini ve kim olduklarını hatırlamıyorsa da sevdiği birileri olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle de geride bir sürü yarım iş bırakmıştı... Gerçi şu an hiçbir önemli değildi.

Oğlu... Evet, bir oğlu vardı, ona kal demmişti ama sözünü tutamayacaktı. Gücü tükenmişti.

Kendi hikâyesinin bu şekilde bitecek olması ne kötüydü. Bir varmış, bir yokmuş gibi olacak, sevdiklerinin anılarında önce üzüntü veren sonrada hatırladıkça kederlendiren ve nihayetinde de bir gölgeye dönüşecekti.

“Üzgünüm oğlum,” diye mırıldandı veya içinden geçirdi. Emin değildi.

Ölmek istemiyordu ama ölüyordu işte... Yapacak onca şeyi varken hiçbir şey yapamadan gidiyordu.

Edindiği farkındalıkla, ilk günden şu ana kadar yaşanan olayları bir çırpıda aklından geçiren Barış'ın çok dikkatli olması gerekiyordu. Sorduğu her soruya bir cevap almıştı, geriye ise kesin kanıtları bulmak kalmıştı. Ancak atacağı yanlış bir adım istemediği sonuçlar doğurabilirdi.

Bir süre olduğu yerden kıpırdıyamadı, ama aklına üşüşen sahneler ona acele etmesini söylerken gördüğü şeye son bir kez bakıp ardından Harun'u aradı. Selamlaşma kısmını es geçip “O adrese birini gönder ve ben tamam diyene kadar önünde beklet, hiç kimse ama hiç kimse o eve girip çıkmayacak,” dedi ve aynı heyecanla devam etti. “Sana vereceğim plaka numarasını bir araştır, özellikle Suat'ın öldüğü gece ve bu sabah dakikası dakikasına o arabanın ne yaptığını öğren.”

Söylenilenleri tekrarlayıp not alan adama cevap hakkı tanımadan görüşmeyi sonlandırıp hemen Bilal'i aradı.

Eksilmeyen heyecanıyla ona cevap veren adam, her ne kadar şirin de olsa bu defa saçmalamasına izin vermeden ona arama sebebini söyledi.

"Gönderilmeyen mesajla ilgili bir şey buldun mu?"

"Şey, Barış Bey buldum."

"Önemsiz bir şey sanırım."

Şaşkınlığı susmasına neden olan Bilal yeniden konuştuğunda sesi tereddütlü çıkıyordu. "Aslına bakılırsa bence önemli."

"Peki, bana haber vermek için ne olmasını bekliyordun?"

"Şey... Serra Hanım şey olunca..."

Adamın söylemeye çalıştığı şeyde haklı olduğunu bilse de rahatlıkla sergileyebildiği otoritesiyle Bilal'in konuşmasını böldü. "Ne bulduğunu anlat."

Neyse ki durumun ciddiyetinin farkına varan Bilal, bu defa uzatmadan konuya girdi. "Telefonda, sizin Serra Hanım'la yakalandığınız gün hazırlanan ama gönderilmeden silinen fakat benim ulaşabildiğim bir mesaj var. Yani Suat benim düşündüğüm şeyi yapmış. Fotoğrafları telefonuyla çekmiş ve yine telefonuyla maili göndermek istemiş, ama sonra vazgeçmiş ve mesajı silip fotoğrafları bluetooth aracılığıyla Hakan'ın telefonuna aktarıp mesajı oradan yollamış, tabii sahte bir mail adresiyle. Ondan sonra da yayınlananlar haricindeki tüm fotoğrafları silmiş. Oysaki polislerin taslaklarda bulduğu gönderilmemiş mesajı hazırlayan Suat olamaz, çünkü oluşturulma tarihi, sizin yakalandığınız günle değil cihazların çöplüğe bırakıldığı gün ve saatle aynı."

"Bundan emin misin? Mesajı ben de gördüm, tarih ve saat tutuyordu." Homurdanan Bilal'in sözünü kesen Barış, onun eleştirilmekten hoşlanmadığını bilse de "Bu soruya çok dikkatli cevap ver, çünkü her şey buna bağlı," diyerek adamı uyardı.

"Tabletin saati ve tarihi veri tabanından değiştirilmiş ve

mesaj taslaklara kaydedilmiş. Polis bunu bulamadı, çünkü mesajın oluşturulma zamanı ile özellikler kısmındaki değiştirilme zamanı aynıydı.”

“Şimdi bilgilerini bir kenara bırak ve bana fikrini söyle.” Barış artık bir fikir yürütebilecek durumda değildi. Harekete geçmeden önce yönlendirilmeye ihtiyacı vardı.

“Bence, cihazları çöplüğe atan kişi suçun Hakan’da kalması için elinden geleni yapmış. Çünkü Suat, kendini bu olaya bağlayan her şeyi ortadan kaldırmış, çektiği onlarca fotoğrafı silmiş ve geriye sadece internette yayınlananları bırakmıştı ki Hakan’ın ifadesinde Suat’ın da ona tam olarak böyle dediğini biliyoruz.”

“Son kez soruyorum, emin misin?”

“Kesinlikle eminim, tabletteki mesajı hazırlayan kişi Suat olamaz, çünkü o, o zaman beş günlük ölüydü. O her şeyi sizin yakalandığınız gün yapmış ve sonra delilleri ortadan kaldırmış, ama sonra, birisi aynı sahneyi tekrarlamış.”

Barış, adamın ikinci kere kullandığı yakalanmak kelimesinin üzerinde durmadı. O zaman aksini iddia etse de doğru açıklama buydu, yakalanmıştı.

“Bunlar bilgiydi, şimdi yorumunu dinliyorum.”

“Bence, birisi cihazlardan kurtulmaya çalışılmış izlenimi yaratmak için onları çöplüğe bıraktı. Oysaki asıl amacı bulunmaları yönündeydi ki Hakan’ın cinayeti işlemek için gerçek bir sebebi olduğuna dair yapılan tahminleri kesin hâle getirdi, yanındaki cinayet silahı ve üzerindeki izler de bonusuydu.”

“Sonuç olarak?”

“Birisi tüm suçun Hakan’da kalması için elinden geleni yapmış, işin özeti bu. Bilmiyorum belki de yanıltıcıdır, daha önce dediğim gibi ben elektronikten anlarım, insanlardan ve onların beyinlerinin nasıl işlediğinden anlamam.”

Bu adam aslında hem insanlardan hem de elektroniklerden anlıyordu. Ne var ki Barış’ın yeterince egosu olan Bilal’e bunu söylemek gibi bir niyeti yoktu.

"Verdiğin bilgileri değerlendirmeye alacağım ve Bilal, teşekkür ederim," deyip telefonu kapatan Barış elindeki bilgiyle öylece kaldı.

Bu sefer süreç tersine işlemiştı. Önce Suat'ın katili bul-sebepten dolayı ikinci kere katil olması çok daha kolaydı. Bu yüzden bir an önce Serra'yı bulması için harekete geçmesi gerekiyordu.

Ne var ki henüz o aşamaya geçmeden, öğrendiği bilgi yavaş yavaş aklının duvarlarını aşp içine işlemeye başlayınca güç timsali bedeni büyük bir acıyla karşılaştı.

Üzerine tam oturan gömleği sanki onu boğuyormuş gibi sıkmaya başlayınca rahatlamak adına düğmelerini açtı, ama hiçbir yararı olmadı.

Elinde olsa zamanı durdururdu.

Hayır, yapamazdı, Serra'nın iyi olduğunu gözleriyle görmediği sürece ne zamanı, ne de kendini durdurabilirdi.

Öğrendiklerinden dolayı üzülecekti, hem de çok ama bunu Serra eve döndükten hemen sonra yapacaktı. Şimdi işe koyulma vaktiydi.

Gözleriyle etrafı tarayıp aradığı Fırat'ı ön verandada Dilan'la konuşurken görünce onlara doğru yürümeye başladı.

Sert adımlarla ikilinin yanına ilerlediğinde konuşmasını yarıda bırakan Fırat, "Kötü bir haber mi aldın?" diye sordu.

Oğlunun gözlerinin içine baktı. "Sanırım Suat'ın katilini bulduk ve Serra'yı da aynı kişinin kaçırdığına inanıyoruz."

Üzerindeki ölü toprağını atan Fırat birden hareketlendi ve Barış'ın koluna yapıştı. "Ne bekliyorsun o zaman? Nere-deyse gidip onu bulalım."

"Kim olduğunu henüz bilmiyorum, tarih ve saat kesin-leşti. Şimdi mobese kayıtlarına bakıp bana haber verecekler."

"Onlara acele etmelerini söyledin mi?"

Parmaklarını saçlarından geçiren Barış, yerinde duramı-yordu. "Sence böyle bir şeyi söylememem mümkün mü?"

Sıkıntıyla nefesini bıraktı. Etrafta koşuşturan insanlara göz gezdirdi. "Yarım saate kadar haber gelir."

"Bizim de yapabileceğimiz bir şey olması lazım."

"Bu aşamada bir şey yapamayız, ama yanlış alarm olmasına karşın çalışmalara devam etmeli ve bu bilgiyi kimseyle paylaşmamalıyız. Aradığımız kişinin kulağına gitmeyeceğinden emin olamayız, üstelik dediğim gibi yanlış alarmsa kimseyi boşuna ümitlendirmeyelim." Önce Fırat'a sonra Dilan'a baktı. Bakışları keskindi ve yanlış bir şey yapılmamasını garanti etmek istiyordu. "Anladınız mı?"

Her ikisi de başını olumlu anlamda sallayınca Barış, bu kez de Dilan'a döndü. "Akşam olmadan yeni gelen el ilanlarını da dağıt, ben de arka tarafta bir gelişme var mı diye bakacağım ve sen Fırat, gereksiz çılgınlıklardan uzak dur."

Gerekli uyarılarını yapan Barış, bir saat önce gitmeye karar verdiği ancak daha köşesini bile dönemediği arka bahçeye yöneldiğinde hareketleri sert, ancak olması gerektiğinin aksine yavaştı.

Ön taraftan başlayan veranda evin etrafı boyunca devam ediyor, başladığı yerde bitiyordu. Barış'ın tüm evi tavaf etmeye niyeti yoktu, sadece ihtiyacı olan yere kadar gidecekti.

Beyazlara bürünmüş olay yeri inceleme ekibi arka bahçenin her santimetrekaresini incelerken üniformalı polisler amaçları uğruna ortalıklarda dolanıp yoğun telefon ve insan trafiğine ayak uydurmaya çalışıyordu. Fakat Barış durup onlara hangi aşamada olduklarını sormak yerine hiç durmadan arka verandayı da bitirip yan tarafa geçti.

Hislerini de düşünceleri gibi dondurmuş, geriye sadece Serra ve onun güzel yüzünün görüntüsünü bırakmıştı. Tek amacı ve tek isteği ona tekrar kavuşmaktı.

Planını sekteye uğratmadan nihayet merdivenleri inip kapalı garajdan içeri girdi.

Araba tutkusu herkes tarafından bilinen bir gerçektir, Serra da buna önem vermiş ve arabalarını sakladığı yere hiç dokunmamıştı. İçlerinde bir tane klasik arabanın da bulunduğu

on aracını kullanma sıklığına göre park etmişti. Ama buraya onları görmek için inmemişti.

Olabileceği kadar sessiz olup hepsinin yanından tek tek geçti ve çıkışa doğru yöneldi. Maalesef ki tam o anda beklediği şeyi gördü. Bunun için çok üzgündü, hem de çok, ama şimdilik ilk amacı ve tek isteği Serra'yı bulmaktı.

Bagaj kapısını kapatan Dilan şoför tarafına geçmeden Barış, önünü kesti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Beni korkuttun," diyen Dilan'ın bunu söylemesine gerek yoktu. Kireç gibi olan yüzü ve geriye doğru attığı adım bunu yeterince belli ediyordu. "El ilanlarını dağıtmaya gidiyorum."

"Bagajı aç."

"Anlamadım?"

Üzerine doğru yürüdüğü Dilan'ın elindeki anahtarı sertçe aldı ve kızı bileğinden yakalayıp peşinden sürükledi.

"Barış ağabey ne yapıyorsun, canım acıyor."

Barış aniden durup yüzünü Dilan'a doğru eğdi. "Ona bir şey olursa seni gebertirim."

"Ben... ben ne yaptım? Neden bana böyle davranıyorsun?" Ağlamaya başlayan Dilan'ın sesini duymamaya çalışan Barış, genç kızı bırakmadan bagajı açtı. Ne var ki bu defa ümit ettiğini göremedi. Paketlenmiş el ilanları, birkaç parça giysinin dışında bagaj boştu. Oyalanmadan diğer kapıları da açtı. Arka yolcu koltuğunun üzeri de el ilanlarıyla doluydu, fakat beklediği gibi Serra'ya ait herhangi bir iz yoktu.

Yaşadığı hayal kırıklığı ile genç kıza döndü. "Senin için yas tutmama, her şeye rağmen seni sevmeye devam etmeme izin ver, o yüzden ona ne yaptığını ve onu nereye sakladığını hemen şimdi söyle."

"Abi hiçbir şey anlamıyorum."

"Kes artık şunu!" diye kükreyen Barış, genç kızın bileğini bırakmadan onu diğer arabaya doğru savırdı. "Serra'ya bir şey olursa, seni de yaşatmam."

"Bana bunları neden söylüyorsun?"

"Biliyor musun, Suat'ı öldürdüğünü anladığım ilk an, aklima gelen bu fikirden dolayı kendimi hiç suçlamadan buna inandım."

"Bunu... Bunu nasıl düşünürsün?"

"Daha on beş yaşındayken Fırat'ın kaybolan köpeğini senin zehirlediğini öğrendiğimde de şaşırma mıştım, on sekiz yaşına geldiğinde bana iftira atan gazetecinin arabasını parçaladığında da... Ne var ki yılların ve sana verdiğim sevginin seni iyileştirdiğini sanmış bu kötü anılar gibi diğerlerini de unutmuştum."

Dilan bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra yeniden kapadı.

"Annen seni önüme atıp *al kardeşine biraz da sen bak*, dediğinde hiç sorgulamadan kabul ettim, oysa ben kendi oğluna DNA testi yaptırmış adamım." Barış cümleleri kadar beden dilini de kullanarak genç kızın üzerine doğru yürüdü. "Kardeşim veya değilsin, hoş bu babamın yapamayacağı bir şey değil, ama ben senin gülen yüzünü sevdim ve hep öyle kal istedim."

"Benim için yaptıklarını biliyorum..." Dilan'ın yüzü terine karışan gözyaşlarıyla sırlıslıkla olmuştu.

"Senin olduğunu nasıl anladım biliyor musun, vazgeçemediğin iki şeyden dolayı. Biri tabletin, diğeri de ayyaş üvey baban Ragıp Kerimoğlu..."

Söylediği isimle Dilan'ın yüzü tokat yemiş gibi sarsıldığında Barış onun çözülmek üzere olduğunu anladı ve aynı sertlikle devam etti.

"Yıllar önce hayatımızdan çıkıp gittiğini sandığım adamın adını duyduğumda onu anımsayamadım, ama az önce seni her zamanki gibi kafanı tabletine gömmüş hâlde görünce Ragıp Kerimoğlu'nun kim olduğunu hatırladım. O andan sonra da tüm parçalar yerine oturdu. Tabletle yapılabilecek her şeyi biliyorsun. Ama unuttuğun bir şey vardı; Suat fotoğrafları telefonuyla çekmişti, oysa sen tüm düzenlemeyi tabletiyle yap-

tin çünkü sen onun dilinden anlıyordun.” Barış konuşmasını sürdürdükçe Dilan’ın gözyaşları azaldı ve üzgün ifadesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. “Cenazede Fırat’ın ikinci kere gözaltına alındığını öğrendiğimizde plan yaptın ve ayyaş baban Ragıp’ın evine sakladığın tablete o sahte mesajı ekleyip onları götürüp çöplüğe attın. Tek amacın Fırat’ı kurtarmaktı ve bunun için Hakan’ı feda ettin. Ben de döktüğün gözyaşlarını aşktan sanıyordum, meğer vicdan azabındanmış.”

Genç kızı iyice köşeye sıkıştıran Barış, bir kez daha bedenini kullanıp ona gücün kimde olduğunu belli etmeye çalıştı.

“Tableti, telefonu, küllüğü ve diğerlerini yanına alma sebebini, başta kendini sonra Hakan ve Fırat’ı korumak içindi. Fakat sonra işler değişti, Fırat iyice köşeye sıkıştıyordu onu kurtarmak için kendini de yakacak değildin, geriye kalan tek ve en iyi alternatif Hakan’dı. Suçun onda kalacağına emindin, çünkü o gece sen hep Suat’ın evindeydin. Fırat’ı korumak için onun izlerini silmeye çalıştın ama parmak izleri yarım kaldı. Hakan’ın ise küllüğe dokunduğuna emindin ve polise cinayet silahını verdin.” İşaret parmağını Dilan’a doğru salladı. Fazla tehditkâr ve fazla öfkeliydi. “Yetmedi uydurulmuş bir mesajla polise bir de cinayet sebebini sundun, çünkü Suat akıllılık edip her şeyi silmişti, sen sahneyi yeniden hazırladın, ama telefon yerine tableti seçmiş olman seni ele verdi.”

Kurtulamayacağını anlayıp, “Sana lanet olsun,” diye haykırarak Dilan’ın yüzündeki tüm ifadeler kaybolmuş geriye bir tek öfkesi kalmıştı ve o artık Barış’ın tanıdığı sevimli genç kız değildi. “Sırf o lanet ellerini Serra’dan uzak tutamadığın için ailemizi dağıttın. Kahrolasica fotoğraflar internete sızdırıldığında Fırat’ı kaybettiğimize emin olduğum kadar yapanın Suat pisliği olduğundan da emindim. Yayınlananlar arasında havuz başında çekilmiş Fırat ve Serra’nın da fotoğrafı vardı, hâlbuki o sırada herkes cezasını çekmek için suya giriyordu, bir tek o pislik eşyalarının yanında idi, o suya girdiğinde ise Hakan neredeyse üçüncü turunu bitirmişti.”

Aniden Dilan’ın üzerine doğru yürüyüp elini havaya kal-

dıran Barış, son saniyede kendini engelledi. "Bunun için onu öldürmen mi gerekiyordu?"

"Hayır, o bir kazaydı, oraya onunla konuşmaya gittim, amacım Twitter'da yazdıklarına son vermesini ve suçunu kabul edip Hakan'ın aklanmasını sağlamaktı." Yüzünü iyice ona yaklaştıran adamdan başaramayacağını bilse de kurtulmayı denediğinde Barış'ın onu omuzlarından daha sıkı tutmasıyla girişimi sonuçsuz kaldı. "Elimde onunla ilgili bilgiler vardı, bir nevi değiş tokuş yapacaktık. Fakat konuşmadan Fırat geldi, ben de içeriye saklandım, tam o gittiği sırada Hakan geldi. O da çok kalmadan gidince nihayet salona geçtim. Suat iyice kafayı bulmuştu ve öfkeliydi. Bana saldırmaya kalktı ve ondan kurtulmak için bir şeyler aradığımda gözüme küllük ilişti. Sana yemin ediyorum, o bir kazaydı, sadece ondan kurtulmak istedim."

"Bana haber vermek, polisi aramak gibi onlarca seçeneğin varken yaptığın bunca şeyden sonra kaza olduğuna nasıl inanabilirim?"

"Çok korktum, paniğe kapıldım, bilmiyorum işte başım belaya girecek ve sen beni bir daha sevmeyeceksin sandım." Yeniden ağlamaya başlayan Dilan için Barış bu defa üzülmedi. O çok akıllı bir genç kızdı, asla planlamadan yola çıkmazdı.

"Sonra ne oldu?"

"Kendimi belli etmeden koridorda saklanıp neler olduğunu izlemiştim. Fırat, çok öfkeliydi, her yere dokunmuştu. Hakan ona göre daha sakindi, küllüğe dokunup bıraktığı kan izini görmüş ve ona ne olduğunu merak etmiştim. Bu yüzden olduğunu tahmin ettiğim yerlerdeki izlerimizi sildim, fakat kapının girişini bıraktım, çünkü bağırarak kavga etmişlerdi, nasılsa o eve geldiklerini gören biri olacaktı. Sonra hırsızlık süsü vermek için kolay taşınabilir eşyaları ve parasını aldım tabii bir de küllüğü. Hepsini Ragıp'ın yatağının altına sakladım, yatalak bir adamın kimseye bir zararı dokunmazdı. Fakat cenazede Fırat'ın kurtulamayacağını anladım. Tek

amacım onu korumaktı. Gözüme ilk tablet ilişmişti, bendeki fotoğrafları ona yükleyip taslak bir mesaj oluşturdum, sonra küllükte kendime ait izleri kulak çöpüyle sildim, Suat'ın ve Hakan'ın kanı kurumuştı, üzerlerinde benim de izim kalmış olabilirdi ama onları silemezdim, risk alıyordum ama Fırat için yapmak zorundaydım. Sonra bulunsunlar diye onları çöplüğe bıraktım ve bunların hepsini ailemi korumak için yaptım. Fakat bu hâlde olmamıza sebep senken, karşıma geçmiş beni suçluyorsun.”

Duyduklarıyla şaşkına dönen Barış, hiç tanımadığı genç kıza acımayla baktı.

“Hadi bunların sebebini anladım, peki Serra'dan ne istedin?”

Az önce dili çözülen Dilan tekrar dudaklarını birbirine kenetledi. Ancak Barış'ın vazgeçmeye niyeti yoktu.

“Seni sorgusuz sualsiz çok sevdik, senin de bizi sevdiğini biliyorum, çünkü biz bir aileyiz.” Barış olabildiğince sesini yumuşattı ki bunlar onun gerçek hisleriydi. “Suat'ı bizi korumak için öldürdüğünü ve Hakan'ı da aynı sebepten dolayı yakalattığını anlıyorum, ama Serra'nın hiçbir suçu yok.”

Sevimli yüzünde oluşan dehşet ifadesiyle tıslayan Dilan, kadının adını bile duymaya dayanamıyordu.

“Her şey onun hayatımıza girmesiyle mahvoldu, o olmasaydı bunların hiçbirisi yaşanmazdı.” Yalvarırcasına Barış'a baktı. “Bırak gitsin ve biz yine eski güzel günlerimize dönelim.”

“O hiçbir şey yapmadı.”

“Bize bir bak abi, daha ne yapabilir? Ailemi elimden aldı.”

Dilan'a üzülmeye işini sonraya bırakmak için Barış'ın aldığı gard yavaş yavaş kalkıyordu. Serra için duyduğu korkudan dolayı omurgasından aşağıya doğru inen buz küpü nefesini kesiyor ve onu diğer tüm duygularından arındırıyordu. Yine de bu kız, onun kardeş bildiği ve hayatına soktuğu değerli varlıklardan biriydi. İçindeki bu ince sızıya engel olamadığı için gerektiği kadar sert davranamıyordu.

“Biz hâlâ senin aileniz ve sen de bizim ailemizsiniz.”

“Öyle mi, ama Fırat ve sen, ikinizde beni bırakıp gidiyorsunuz.”

“Sen de bizimle gelecektin.”

“Siz yerleştikten sonra, üstelik burada kendimize kurduğumuz dünyadaki kadar orada da mutlu olabilecek miydik?” Meydan okurcasına gözlerini Barış’a dikti. “Lanet kadın! Yıldız’a seni ve Fırat’ı kandırdığını bize zarar verdiğini söyleyip ondan kurtulmama yardım etmesini istedim. Senin Tuba’yı unutamayacağını ve senin, onu hiç sevmeyeceğini anlamalıydı, ama o ne yaptı, kabullenmek yerine gitti herkesi buldu ve her şeyi öğrendi. Senden nefret etmesi gerekirken tersine onun gözünde kahraman oldun. Şansımı bir de senden yana denedim, Fırat’ın ona âşık olduğunu söyledim. Seni tanıyorum, böyle bir şeyin ihtimalini dahi kabul edemezdim ki yanlışladım. Lanet ki yapman gereken tek şey onu göndermekti, oysa sen ailemizi paramparça yaptın ve o da yetmezmiş gibi evimizi ona verdin.”

“Sen bunları yapabilecek kadar kötü olamazsın,” diyen Barış’ın tüm vücudu titriyordu.

“Ben sadece bizi bir arada tutmaya çalışıyordum.”

“Hepimizin hayatını cehenneme çevirerek mi bunu yapıyordun?”

“Evet, haklısın, ben bizi bir arada tutmaya çalışırken daha da paramparça olduk ama o...” Kısa bir an duraksayan Dilan dişlerinin arasından yeniden tısladı. Gözlerindeki ışık nefrete dönüşmüştü. “Bütün gece kendimi içkiye vurup tepeden yuvamızı seyrettim. Alışmaya, anlamaya çalıştım. Tüm gece ağladım, yalvardım hatta dua bile ettim ama sabah olduğunda anladım ki, ne alışabilir ne de anlayabilirdim. Ben, bizi geri istiyordum.”

“Ah, lanet olsun!” diye inleyen Barış o ana kadar Şile’ye giren araçların arasında Dilan’ın arabasının olmadığına hiç dikkat etmediğinin farkına, şimdi varıyordu. Oysa ifadesinde

saat yedi gibi geldim, demişti. Aslında genç kızın hiç gitmediğini dünden beri hep burada olduğunu şimdi anlıyordu.

“Sen... Buna inanamıyorum.”

“Ben de sana inanamamıştım, aşk gözünü kör etmiş ve her şeyi geride bırakıp gitmiştin. Fırat neredeydi haberim bile yoktu, bense dağılmış hâldeydim... Tüm yaşadıklarımıza rağmen kurmaya çalıştığımız ailemiz dağılmış, hepimiz bir yerlere savrulmuş, ortada biz diye bir şey kalmamıştı. Oysa o, evin hanımı gibi ortalıklarda geziniyordu. Sonra bahçeye doğru yürüdüğünü gördüm. Biliyor musun hiç üzgün değildi, aksine mutluydu. Bunu aklın almıyor mu, bizi yok ettikten sonra bir de evimizi almış ve daha ilk sabahında keyfini sürmeye başlamıştı.”

“Ben gitmemiştim ve Fırat, tüm gece benimle birlikteydi.”

Gözlerini kocaman açan Dilan, duyduklarına rağmen hiç pişman değildi. Barış, yine olsa genç kızın aynı şeyleri tekrar hatta daha fazlasını yapabileceğini görebiliyordu.

“Bizi parçaladıktan sonra zaferini kutlarcasına keyifle gülümsüyordu. Oysa sen gitmemiş bile olsan onu unutup yeniden gülümseyebilecek ve biz yine aile olabilecek miydik?”

Asla... Barış gitmeyi başarsa bile Serra'yı asla unutamaz, hiç olmamış gibi davranamazdı. Kalbi onunla doluydu ve nereye giderse gitsin onunla gelecekti, çünkü ona deli gibi âşıktı. Onun sayesinde yolunu bulmuşken onsuz yine kaybolurdu. Barış'ın bu dünyada başına gelen en güzel şeydi Serra... Ve Barış'ın bunu şimdi anlaması ve kendine şimdi itiraf etmesi büyük haksızlıktı.

“Ne var biliyor musun, aslında senin derdin aile falan değildi, sen kendine kurduğun ve orada lider olmaya izin verdiğim dünyayı kaybettiğin için kızgındın, çünkü sen babanın kızıydın, hayatın sadece senin kazandıkların üzerine kurulu.”

“Ah evet, babamızın kötü tohumları bana düştü sanıyorsun ama kaçırdığın bir şey var, ikimizin de tek isteği aile olabilmektir. Onun, senin için yaptıklarını anlamadın ve şimdi beni de anlamıyorsun.”

"Dilan! Seni sevmeye devam etmek istiyorum, senin için üzülmek ve senin yanında olmak istiyorum. Ama Serra'ya bir şey olursa seni ellerimle boğarım."

"İnan bana abi, o gidince her şey daha güzel olacak ve biz yine birbirimizi sevmeye devam edeceğiz."

Dilan'ın üzerine doğru atılan Barış'ın yüzünü karanlık ve tehlikeli bir gölge kapladı. Ürkütücü ve avını yakalamadan vazgeçmeyecek bir avcı kadar kararlıydı. Öyle ki başına gelebilecekleri anlayan genç kız bir kez daha ondan kurtulmaya çalıştı lakin bu çok nafil bir çabaydı.

"Hemen şimdi, bana Serra'nın yerini söyle!"

Gözlerini genç kıza diken Barış, saliselerle ölçülebilecek ve eğer dikkatli bakmasaydı asla fark edemeyeceği bir an kızın gözlerinin bagaja kaydığını gördüğünde insanüstü bir çeviklikle yeniden arabanın arka tarafına geçti ve kapıyı açtı. Ancak değişen hiçbir şey yoktu. Hâlâ birkaç parça eşya ve el ilanları dışında boştu.

Ateş saçan bakışlarını Dilan'a çevirdiğinde ise ince bir tıkırtı duydu. Nereden geldiğini anlayamayacağı ve doğru olduğuna emin olamayacağı kadar alçak olan ses yeniden tekrarlandığında Dilan'ın bileğini serbest bıraktı. Gücünü adrenalinle birleştirip bagajı dolduran ilan balyalarını hızla dışarı çıkardı. Boşalan bagajdan gelmeye devam eden ses kesildiğinde ise sanki Barış'ın da kalp atışları durdu. Ama o duramazdı. Umutsuzca arabanın altına eğildi. Bomboştu.

Vazgeçecek değildi. Serra'nın yakınında olduğunu hissediyordu. Ellerini beline koydu ve aklını toparlamaya çalıştı birkaç saniyenin sonunda etrafına göz gezdirdi. Az önceki tıkırtı yoktu, Dilan'ın da kocaman olmuş gözleriyle arabaya bakmaktan özellikle kaçındığını fark eden Barış tüm dikkatini yeniden bagaja yoğunlaştırdı.

"Serra neredesin? Lütfen bana cevap ver!" diye seslendi ancak kendi sesinin yankısından başka bir karşılık alamadı. Kanı ateş olmuş damarlarında gezmeye başlamışken çenesini

sıktı ve hissettiği korkunun ona önderlik etmesine izin vererek açık bagajın içine doğru eğildi.

Büyük arazi aracının yedek lastiğinin saklandığı gizli bölmenin kapağına ulaşmak için bagajın zeminindeki deri halıyı kaldırdığında donmuş hâldeki Dilan ona arkadan sarıldı.

“Abi ne olur bırak!”

Dilan’ı iten Barış kapağı açtığı an yüzüne vuran sıcaklıkla ister istemez başını geri çektiyse de çabuk toparlandı. İçeriye görebildiği an ise beyni gördüklerini kabullenmekte sorun yaşadı. Sarı araç ışığına rağmen Serra’nın teninin beyazlığı dehşet vericiydi. Küçükük yerde top hâlini almıştı. Daha beter olanı ise kurumuş ve kötü bir bordo renge dönüşmüş olan kan, ikinci bir deri gibi saçlarını kafasına yapıştırmıştı.

Aşağıya doğru çekildiğini hisseden Barış için artık tüm teselli cümleleri saçma, tüm kelimeler anlamsızdı.

İyice bagajın içine eğilip küçük alana hapsolmuş Serra’nın ağzına tıksıtırılmış bez parçasını çıkarıp yere fırlattı, sonra da genç kadının narin ama içerideki sığağa rağmen soğuk olan vücudunu kucakladı. Az önce ona yerini belli eden Serra’nın bedeni boş çuval gibi kollarının arasından sarktığında Barış’ın bu seferki kaybedişi hiçbir şeye benzemiyordu. Kör bir hançer içini deşerken tüm dünya yok olmuş ve sadece Serra ile kendisi kalmıştı.

Gözyaşı, kadınsal ve bir sporcuya yakışmayan bir zayıflığın işaretiydi. Ama şimdi, gücü kudreti her şeye herkese yetmişken Barış bez bebek gibi kollarında uzanan Serra’nın başını göğsüne dayadı ve gözlerindeki sis, su damlasına dönüştü. Kalbi isyan ederken o tek damla yaş, kendi yanağından aşağıya acı dolu bir iz bırakıp genç kadının yanağına süzüldü.

“Gitme Serra,” diye mırıldandı. “Bana bunu yapma, lütfen.”

Kucağında genç kadınla birlikte dışarı, gün ışığına çıkana kadar Serra’ya yalvarmaya devam ederken arka karın boşluğu na saplanan bir acı hissetti. Acıyla birlikte bir an sendeler gibi oldu, ne var ki Serra’dan vazgeçmek ve onu kimseye vermek

istemiyordu. Bunlar ona son dokunuşu ise sonsuza kadar bu hâlde kalabilirdi.

Ağrı bacağına doğru ilerlerken Barış, derin bir nefes aldı ve bakışlarını Serra'nın yüzüne çevirdi. Gördüğü manzara acıya direnmesine yardımcı oldu ve yeniden dik duruma geçti.

Başını hemen yanındaki elinde ucu kanlı cep bıçağıyla onu seyreden Dilan'a çevirdi. Neyse ki genç kız bu defa yaptığından pişmandı. Fakat, "Özür dilerim abi," diye inleyen Dilan'ın kendinde olmadığı ve büyük bir şok yaşadığı da beliydi.

Barış'ın ne kendini, ne de gözünü karartmış Dilan'ı düşünecek hâli vardı. Bakışlarını ondan ayırıp başını gökyüzüne kaldırdığında bir isyanın eşliğinde duruyordu. Böyle bir bedel ödemek istemiyordu, bu kadarını hak etmek için nasıl bir günah işlemişse bedelini kendi canıyla ödemeliydi, Serra'yı kaybetmek çok ağır ve çok fazlaydı.

Kanın ve terin kalın bir tabaka oluşturduğu Serra'nın alnını öptü ama dudaklarını hemen çekmedi.

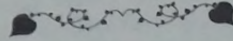
Gün döngüyü tamamlamak üzereyken bile hâlâ koşuşturan insanların olduğu ön tarafa yöneldi. Sıkı sıkı tuttuğu ve başını göğsüne yasladığı Serra'yı kucığında tutarken Fırat'a seslendi.

Genç adam ve diğerlerinin, kucığında Serra ile Barış'ı gördüğünde yaşadıkları şaşkınlık sadece birkaç saniye sürdü ve ardından ona doğru koştular. Yanına vardıklarında ise teless ve korkuyla biraz da sevinçle soru sormaya başladılar ama hiçbiri ne olduğunu anlamıyor ya da ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Barış ise kimseye aldırmadan Serra'yı hastaneye yetiştirmek için en önde duran Ahmet Sancaktar'ın arabasına yöneldi. O daha içeriye girmeden yanına varan polise, "Dilan garajda, onu bulun," derken sesi çektiği acıdan dolayı boğuk çıktı.

Barış'ın çığlığı içindeydi. Tıpkı aşkı gibi... Ama her şeyi, dünü, bugünü ve yarınını kollarının arasında tutuyordu. Ve

eğer onu kaybederse geçmişini ve geleceğini kısaca kendini de kaybederdi. Bu yüzden sırtındaki yaradan akıp tenini saran kanın sıcaklığını hissetmiyor, vücuduna yayılan ağrıyı duymuyordu. Tek anımsayabildiği kalbindeki katlanılmaz sancıydı.

Tam üç saat olmuştu ve Barış daha fazla ne kadar bekleyebilirdi, emin değildi. Sadece çok olmadığını biliyordu.

Hastanenin koridorunda volta atmak ise bir yere kadar işine yarıyordu. Ne var ki onda da acıyan hatta suçlayan gözlerle ona bakanlara aldırmadan acil müdahale odasının önünden en fazla on metre uzaklaşabiliyordu.

Sadece, Serra'nın hâlâ hayatta olduğunu öğrenebilmişler, bu haber de onu ancak birkaç saat idare edebilmişti. Şimdi ise yeni bir bilgiye hatta mümkünse Serra'yı görmeye ihtiyacı vardı.

Bir süredir yarasının varlığını unutmuştu. Ancak aradan geçen zaman ve ısrarla ayakta durmayı tercih etmesi kanamanın şiddetlenmesine sebep olduğu gibi ağrısı da artmıştı.

Dün sabahtan beri üzerinde olan siyah gömleğine yapışan Serra'nın kanı kendi kanına karışmış olduğu hâlde ona *yaralı mısınız*, diye soran hemşireye *hayır, kan bana ait değil*, demişti. Ne var ki şimdi sadece gömleği değil bordo renkli yapışkan sıvı açık renkli pantolonundan aşağıya doğru inmişken bunu saklaması mümkün görünmüyordu.

Gözleri öfke ve korkunun gölgesiyle karanlık bir perdeyle kapanmış, yüzü ise son on iki saatin izlerini taşıyordu. Kısa- ca Barış, perişan kelimesinin tam karşılığı gibi görünürken umurunda olan en son şey kendi yarasıydı. Ne yazık ki yıkılacaktı, fazla gücü kalmadığını hissediyordu. Ancak elinde kalanı da doktorun Serra ile ilgili getireceği haberdan sonraya saklıyordu ve bunu da ona bakan herkes görebildiği için hiç kimse yanına gelip onunla konuşmaya ve bir doktora görün-

mesini söyleme cesaret edemiyordu. Neyse ki Fırat da hastanede beklemek yerine evde polislerin yanında kalmıştı da ona laf anlatma derdinden kurtulmuştu.

O anda Dilan'ın kaçıp kaçmadığını ve eğer yakalanmışsa suçunu itiraf edip etmediğini merak etti, ama üzerinde fazla durmadı.

Uzun süredir ortalıklarda olmayan Mehmet Sancaktar çıkıp geldiğinde ise kardeşleri etrafını sarmış ve onun kol-larının altında toplanmıştı. Adam ise seninle hesabımı sonra göreceğim bakışlarıyla gözlerini Barış'a dikmişti. Sorun de-ğildi. Nasılsa Barış da kendiyle ve hatta tüm dünyayla hesabı-nı ilerleyen saatlerde yaşanacaklara göre belirleyecekti.

Herkesi ve her şeyi boş verip yeniden yürümeye başla-dıktan beş dakika sonra nihayet sürgülü kapı iki yana doğru açıldı. Oluşan boşlukta Doktor Yağz'ı gördüğünde peşinden sürüklemek zorunda kaldığı bacağıyla adamın karşısına geçti.

Doktorun yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmayınca, "Ne oldu? Serra nasıl?" diye sordu.

Sevgiyle ailesine bakan Doktor, muhatap olarak kendine Barış'ı seçti ve ona döndü.

"Beyinle ilgili bir iç kanama söz konusu değil." İlk cümle-si iyi haberdirdi, maalesef ki devamında bir *ama* olduğu belliydi. "Çok kan kaybetmiş, havasız ve susuz kalmış, bu yüzden kri-tik aşamayı henüz geçmiş değil."

"İyi olacak mı?"

"İyi olacağını umut ediyoruz, birazdan Nefroloji bölü-müne götürülecek, o zaman daha net bir bilgi alabileceğiz."

"Nefroloji mi?" diye tekrarlayan Barış, bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Geçirdiği kaza sonucu girdiği sa-yısız ameliyat ve yoğun ilaç tedavisinden dolayı böbreklerini kaybetme riskiyle karşı karşıya gelmiş ve bir süre de o birimin hastası olarak hastanede yatmıştı. "Ne kadar ciddi boyutta?"

Barış'ın bu sorusuna hemen cevap veremeyen Yağz, önce eşi Tanem'in gözlerine sonrada diğer aile üyelerine baktı. "Böbreklerin durumundan dolayı Serra'ya müdahale edi-

lemiyor, önce bu sorunla ilgilenilecek sonra da ciğerler ilk sırada olmak üzere tedaviye başlanacak. Üzgünüm ki zaman tamamen bizim aleyhimize işliyor. Çünkü hem ciğer hem de böbreklerdeki hasar oldukça fazla.”

Kendi durduğu hâlde dünya bir anda etrafında dönmeye başlayınca Barış'ın dizleri çözüldü ve ağırlaşan bedenini yakınındaki taburelerden birine bıraktı.

Uğultuya dönmüş seslerin arasında Mehmet'in, “Zaman aleyhimizeyse işlemleri hızlandıralım, gerekirse senin hastaneye götürelim,” dediğini duydu. Başka bir ses de onu onayladı ama Barış, beyninin içinde çınlayan zilden dolayı başka bir şey duyamadığından konuşmaları takip edemedi. Anımsayabildiği ve sürekli tekrarladığı iki kelime vardı. Zaman ve hasar...

Ne kadar olduğunu bilmediği bir sürenin sonunda tepesinde hissettiği birinin varlığıyla içinde yuvarlandığı karanlıktan kurtulmayı başaramadıysa da büyük bir gayretle başını kaldırdı. Acıyan gözlerle ona bakan Yağız yanına oturduğunda ise bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Teselli cümleleri dinleyecek hâlde değildi, zaten onlar işine yaramazdı.

Ne var ki Yağız, boğazını temizlediğinde bunun o türden bir konuşma olmayacağını anladı ve yeniden adama döndü.

Giriş yapmaya gerek görmeyen Yağız, “Serra'nın hamile olduğunu bildiğin hâlde mi İngiltere'ye gidiyordun?” diye sordu.

Barış kaşlarını çatı. Neredeyse duyulmayacak kadar alçak ve titrek bir sesle konuştu. “Neyi bildiğim hâlde mi gidiyordum?”

“Serra iki aylık hamileydi, bunu bilmiyor muydun?”

Yağız'ın geçmiş zamandan bahsettiğini fark etmek kadar bu şekilde Serra'yı bırakıp gidecek olmasından dolayı kendine lanet okuduğunda tüm duyuları donmuştu. Serra hamileydi ve Barış onu bu hâlde bırakıp az daha gidiyordu. Bebeği kaybetmişlerdi... Tuttuğu soluğunu bıraktı. Aklından bunlar

geçerken gücü tükenmeye ve görüşü bulanıklaşmaya başladı. Bütün vücudunu bir titreme sarınca durdu, düşünmeye son verdi, zaten düşünecek bir şey de kalmamıştı.

Serra bunca şeyi yaşamamışken hâlâ nasıl utanmadan nefes aldığıнын hesabını kendiyile görmesi gerekiyordu.

Adamın yaşadıklarını yüzündeki değişimden saniye saniye gören Yağız, bebek konusunu kapatıp, "Seni muayene odasına götürmeme izin ver," dedi. Ancak adamın iznini beklemeden koluna girdiğinde tutuşu da sesi kadar yatıştırıcıydı. Ne var ki üçüncü denemesinde Barış'a ulaşmayı ancak başarabilmişti. "Yaralısın ve buna bakmamız gerekiyor."

"Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin," doktor yaranın olduğu tarafı işaret etti. "Kanaman var ve soğuk ter döküyorsun."

Suçlu gözlerini Yağız'ın okyanus mavisi gözlerine diken Barış, "Serra'yı görmem lazım," dedi. "Sonra istediğini yapacağım, hatta Mehmet'in beni dövmesine bile izin vereceğim."

Hayır demek ve itiraz etmek için ağzını açan Yağız, adamın öfkeli yüzündeki kederle karşılaşınca vazgeçti.

"Bunun için ne yapabileceğime bakacağım, ama fazla heveslenme. En kötü ihtimalle buradan geçerken onu görebilirsin."

"Söz o zamana kadar ölmeyeceğim."

Ayağa kalkan Yağız, yaptıkları bu anlaşmadan hiç hoşlanmamıştı. Fakat itiraz da etmedi. Çünkü onun yerinde olsaydı Yağız da ondan farklı davranmazdı.

"Sana bir hemşire göndereceğim, en azından yaranın ne durumda olduğuna bakıp onu temizlesin."

"Sana borçlandım..."

"Henüz değil," diyen Yağız yanından ayrıldığında Barış da sırtını geriye doğru yasladı. Evrenden son isteği Serra'nın iyi olması ve onu bir kere daha görebilmektir. Ondan sonra başına gelecek her şeye razıydı.

Yağız gideli yarım saat olmuştu. Bu arada hemşire de yanına gelip gömleğini çıkarmasını söylediğinde Barış itiraz etmeden isteği yerine getirmiş ve gördükleri karşısında tüm Sancaktar Ailesi etrafına toplanmıştı.

İlk yorum yapan kişi ise Mehmet olmuştu. "Bu şekilde sana atacağım dayaktan kurtulamazsın."

"Bu hâlimle dövüşürsek, daha âdil olur."

Kısa kesilmiş saçları uzamış olan Mehmet'in teni de güneşin altında fazla kaldığı belli edercesine bronzlaşmıştı. Fakat Barış, ondaki değişikliğin sadece bununla sınırlı kalmadığını görebiliyordu. Adamla birlikte gelen ve Barış'ın tanımadığı ama aileden olmadığını bildiği genç kadına yönelttiği bakışları yoruma açıktı.

Mehmet ona cevap vermek için ağzını açtığında ise hemşire ondan önce davranıp kalabalıktan şikâyet etmişti. Genç adam da ailesine dönüp, "Hadi, rahat bırakın da hemşire işini yapsın," diyerek herkesi uzaklaştırmayı seçmiş ve Barış'la ilgili gerçek duygularını meydana çıkarmıştı.

Ve yarım saattir kanı temizleyip pansumanını yapan hemşire hem söyleniyor hem de özenle işini yapıyordu. Barış ise Yağız'ın içeriye girdiği kapıdan gözlerini ayırmadan geri gelmesini ve ona iyi haberler vermesini bekliyordu. Çünkü umut, böyle zamanlarda insanın sığındığı en değerli şey oluyordu.

Ne yazık ki beklediği kişi gelmeden, "Yaralandığını nasıl söylemezsin?" diye öfkeyle bağırان Fırat karşına dikildi. Gerçi Barış, bugün başına iyi şeyler gelmeyeceğini zaten fark etmişti.

Barış'ın işini daha da zorlaştırmak istiyormuş gibi davranan hemşire eldivenlerini çıkarıp ayağa kalktı ve "Ben elimden geleni yaptım ama yara çok derin, iç organlar hasar görmüş olabilir," dedi.

Bariş da tepkisini onu duymazdan gelip Fırat'a cevap ver-
meyi seçerek ortaya koydu. "Yaralandığımı nereden öğren-
din?"

"Dilan, polis merkezinde nasıl olduğunu sordu ve seni
çok merak ettiğini söylediğinde öğrendim." Burnundan
nefes alan Fırat başlarına gelenlere inanamıyormuş gibiydi.
"Sana bunu nasıl yapar?"

"Kendinde değildi, amacı bana zarar vermekten çok Ser-
ra'yı kurtarmamı engellemekti."

"Evet, bu açıklamayla Dilan'ı affetmem daha kolay." Fırat
çok öfkeliydi ama tam olarak neye karşı bu denli kızgın oldu-
ğunu kendi de bilmiyordu.

"Affetme işini boş ver de her şeyi itiraf etti mi, onu söyle."

"Evet," diyen Fırat'ın tepesinde dikilmesinden hoşlanma-
yan Bariş ona yanına oturmasını işaret etti ve üzerindeki kan-
dan dolayı sertleşen gömleğini yeniden giydi.

"Ne anlattı?"

"Şimdi bunu mu konuşacağız?"

"Neden olmasın?"

"Doktora görünmen lazım."

"Serra içeride, onu yalnız bırakamam, o çıkınca ben de
doktora gideceğim, söz," diyen Bariş sözlerinin yeterli gel-
mediğini anlayınca devam etti. "Bu anları bayılarak ya da has-
ta yatağında bile olsa yatarak geçiremem. Ayrıca Serra biraz-
dan buradan geçecek onu görmek zorundayım."

"Ne kadar birazdan?"

"Bilmiyorum, bekliyorum."

"Bu saçmalık." Fırat aniden ayağa kalktı. "Şu hâline bak,
suratın ölü gibi, bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmem, belki de Serra'nın kara şövalyesi olmaya çalışı-
yorum, kendine geldiğinde bu yaptıklarımı ona anlatacağım."

Bariş, önünde zikzak çizip ileri geri yürümeye başlayan
Fırat'ın endişelerini anlıyordu. Fakat o da Bariş'i anlamak zo-
rundaydı, bunu yapıyordu, zorunlu olduğu için değil istediği
için yapıyordu ve tek açıklaması buydu.

"Tabii o kendine geldiğinde sen de kendindeysen anlatırsın, üstelik onun da sana kızacağından eminim."

"Kendimde olmamam için bir neden yok."

"Eğer kanın şu anda seni boğmaya çalışmıyorsa bir neden yok tabii."

"Biliyorum, ama umursamıyorum ve yine de abarttığımı düşünüyorum."

"Umursamalısın!"

Barış'ın bedeni çok fazla hırpalanmıştı ama yaptığı spor sayesinde onu oldukça iyi duruma getirmeyi başarabilmişti ve şu an da dayanabiliyorsa sebebi ya buydu ya da Serra'ydı. Damarlarının yavaş yavaş boşaldığını hissediyordu. Konuşmaya dahi gücü yoktu. Yine de olması gereken yerdeydi. O yokken Serra'nın başına bir şey gelirse bununla baş edemezdi.

Fırat'ın onu anlamasını beklemiyordu, gerekirse ona zor kullanırdı ama buna gerek kalmayacağını umut ediyor, az sonra Yağız'ın güzel haberlerle geleceğine inanıyordu.

"Bak, söz konusu Serra ve sensen, sizden başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamam." Geriye doğru sırtını yaslayan Barış başını kaldırdı. "Şimdi bana ihtiyacı olan kişi Serra ve onun yanında olmam lazım."

"Benim de sana ihtiyacım var, bunun senin için hiç mi önemi yok?"

Kaşlarını çatan Barış, bu itirafın şimdi gelmiş olmasından dolayı üzgündü.

"Diliyorum ki bana ihtiyaç duyacağın şeyler yaşamak zorunda kalmazsın, ama eğer olursa senin yanında da olmaya devam edeceğim."

"İşlerin senin istediğin gibi gideceğine nasıl emin olabiliyorsun, bunu bana yapmayı nasıl göze alabiliyorsun?" Fırat hiç sıkılmadan rahatça dile getirdiği cümlesinden dolayı pişmanlık duymadan bakışlarını babasının gözlerine dikti. "Suar'ın öldürüldüğü gece ne yaptığımı merak ediyordun ya, o gece sana ihtiyacım vardı. Gizlice gelip yanında uyuyamadım ama

sana yakın olmak ve sakinleşmek için eve gelmişim. Onca kızgınlıklarına rağmen bu yüzden hep yanıdaydım ve seninle aynı evde yaşıyordum, şimdi kendine bunu yapışını seyretmemi nasıl istersin? Evet, abartıyor olabilirim ama senin Serra için duyduğun endişenin aynısını ben senin için yaşarken kusura bakma oturup bunu izleyecek değilim.”

Ellerini dizlerinin üzerine koyup ayağa kalkan Barış “Senden bunları duyabilmek için çok uzun süre bekledim, fakat şimdi, beni bir kez daha seninle Serra arasında seçim yapmaya mecbur etme,” dedi sakince ve devam etti. “Çünkü yine seni seçerim ama bu, yapmak istediğim şey değil.”

“Bu aşk saçmalıklarından bıktım usandım.”

Elini Fırat’ın omzuna koyup yüzüne bakmasını bekledi. “Günü geldiğinde aşkla ilgili söylediklerini sana hatırlatacağım. Fakat bana izin ver, bu defa sevdiğim kadına kal diyeyim ve onu yanımda tutabilmek için, onunla olmayı ne kadar çok istediğimi ispat etmek için savaşıyım.”

“Bunu kendini öldürmeye çalışmaktan başka şekilde de yapabilirsin.”

“Elbette ama onu görmeye ve onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

Fırat bu defa sessiz kaldı. Barış’ın döktüğü soğuk ter, dudaklarının mor rengi ve hissettiği acıyla yüzünün aldığı şekil onu korkutuyordu. Ne var ki onu anlamasa da aldığı karardan vazgeçmeyeceğini görebiliyordu.

Fırat’ın yumuşadığını anlayan Barış rahat bir nefes aldığı anda Mehmet’le göz göze geldi. Adam artık ona öfkeyle bakmıyordu. Bunun ileriye dönük iyi bir gelişme olduğunu düşünüp sevinecek bir şey bulduğuna memnun olmuşken sürgülü kapı yeniden açıldı ve Yağız tekrar görüldüğünde bir önceki gelişinin üzerinden bir saat geçmişti. Fakat bu defaki yüz ifadesinden neler olduğu anlaşılabilirdi.

Herkes doktorun başına üşüştüğünde Barış da Fırat’ın yardımıyla ona doğru adım attı.

Yağız bu defa hiç kimseyle göz teması kurmadan, "Birazdan ameliyata alınacak," dedi.

"Ne ameliyatı?"

Barış bu soruyu kimin sorduğunu bilmiyordu ama cevabı öğrenmek istiyordu. Gözlerini Yağız'ın dudaklarına sabitle-di. Adam, "İçeride çok fazla sıvı var," dediğinde Barış bunu duydu mu yoksa doktorun dudak hareketlerini mi okudu emin değildi. Emin olduğu şey Yağız'ın önlerindeki süreçten hiç umutlu olmadığıydı.

Uğultulu konuşmalar başladığında sürgülü kapı bir kez daha açıldı ve uzun bir sedyenin etrafını saran beyaz önlüklü insanlar ve bir dolu cihazın arasında Serra'yı gördü. Bem-beyazdı ve sanki nefes almıyordu. Yine de bir melek kadar güzeldi.

Tam önlerinden geçip gideceklerken Barış onları durdur-du ve genç kadının zayıf güçsüz parmaklarını avcunun arası-na alıp Serra'nın kulağına doğru eğildi.

"Gitme Serra, lütfen beni bırakma. Kal ve senin için sa-vaşmama izin ver. Çünkü sonsuza kadar gördüğüm yüzün, senin olmasını istiyorum."

Genç kadını solgun yanağına öpen Barış yeniden hareket etmek istediye de bu defa başaramadı. Serra'nın içeri girdiği bir diğer sürgülü kapı kapanıp gözden kaybolduğunda Ba-rış'ın da gücü tükenmiş ve direnci bitmişti.

Barış Dağı

Hayatın senin için hazırladığı sürprizleri asla bilemezsin. Bu kesin cümlemin doğruluğundan eminim, çünkü bunu yaşadıklarım ile tecrübe ettim.

Her şey babamın hırsıyla başladı. Kazanmaya yemin etmiş olan adam, başarıya giden yolda aracı olarak beni seçmiş ve bu uğurda önüne çıkan tüm engelleri öyle veya böyle bir şekilde ortadan kaldırmıştı. Ben onun için bir obje, hayallerini gerçekleştirecek bir nesneydim. Yoksa ne yaşadığım, ne istediğim umurunda olmadı. Sadece bana, yani onun objesine zarar verebilecek her şeyi ortadan kaldırdı, ancak bunu yaparken beni, onun yavaş yavaş parçalara ayırdığını çok sonra anladım, fakat pişman olmadığına eminim. Eğer bir pişmanlık yaşıyorsa o da daha dikkatli davranmadığı içindir.

Şimdi düşünüyorum da, babam deyip benimle ilgili aldığı kararlara saygı duymasaydım ve daha ilk gün ona boyun eğmeseydim ne olur, nasıl olurdu? Fakat sonra bunu düşünmekten vazgeçiyorum. Yaşayacaklarımın daha iyi olacağını nereden bilebilirim ki? İyi olanın bu olmadığına emin miyim?

Babam araya girmeseydi ve biz evlenseydik, hırsları olan Tuba'yla şiddetli geçimsizlikten boşanmayacağımızın garantisi yoktu. İş çıkışı halı saha maçı yapan adamlardan olup futbolla tek ilişkim bununla ve ekran karşısında ahkâm kesmekle sınırlı kalsaydı, ne kadar mutlu olabilirdim? Mesela Yıldız, kanserden ölebilirdi, hatta yaşadığı yoğun gece hayatından dolayı o kadar uzun bile yaşayamazdı. Bu listeyi uzatabilirim ama geçmiş olduğu yerde bırakmayı tercih ediyorum.

Yaşananları şimdiye kadar değiştirebilen olmadı, ben neden uğraşayım ki?

Üstelik Fırat'a sahip olmanın bedeli Tuba'dan geçmekse, itirazım yok.

Babam, bana yapmadığı babalığı ona yaptı, annem bana veremediği sevgisini ona verdi. Ama yine de bir oğlum olduğumu on iki yıl sonra öğrenmemeliydim. Tek keşkem de budur, ki on yedi yaşında hâlâ bir çocukken ne kadar baba olabileceğim de tartışılır. Belki de benim için değilse bile Fırat için böylesi daha iyi oldu.

Düşüncelerim, kadercilik olarak algılanabilir. Fakat ben kaderci değilim. Ashında herkes gibi yaşadıklarım, benim verdiğim kararların sonucunda oluştu.

Çok güzel ve değerli bir hayat yaşadım, neticesinde de bedeller ödedim. Mesela Dilan gibi...

Dilan, onun olanı ondan almak isteyenlere dur demek için hiç tereddüt etmedi. Kazara veya isteyerek, üzüntüyle veya değil, birilerinin canını yaktı. O da tıpkı babam gibi zekasını ayağının altındakileri ezmek için kullanmıştı, ki bu durum onun kardeşim olduğunu DNA testi gerektirmeden onaylıyordu. Gücünü de Serra'yı sırtlayarak üç yüz metre taşıyıp, sonra onu sürükleyip ve arabanın bagajına sokmak için kullanmıştı.

Gücüm kadar aklıma da her zaman güvendim, ama itiraf ediyorum, Dilan'la değil ben hiç kimse boy ölçüşemezdim. Serra'yı arabaya koyduktan sonra üzerine yapışan ter ve içki kokusundan kurtulmak için giysilerini bagajdaki yedekleriyle değiştirmiş. Başka yere kaçıp saklanmak yerine de yeni geliyormuş gibi yapıp eve girmiş. Kendine bir şahit tutmak için de Ayşegül'ün yanından ayrılmamış. Eğer Bilal, tablet ayrıntısına dikkat etmeseydi yaptıklarını sonsuza kadar asla bilemeyecektik ki bu ihtimalin sonuçlarını düşünmek istemiyorum.

Ona zarar veren ve onu kullanan üvey babası Ragıp Kerimoğlu ile görüşmesini yıllar önce ona evimin kapısını açtığımda yine onu düşündüğüm için yasaklamıştım. Ama Dilan yaşıya hiçbir zaman uymamış. Son üç yıldır yatalak olan adamla

belki de sadece bir şeyleri ispat etmek için görüşmeye devam etmiş.

Suçlarını itiraf etmesinin en büyük sebebi ise beni yaralaması olmuştu. Çantasında sakladığı cep bıçağıyla beni sırtımdan bıçakladığında neyse ki üzüntüden kendini kaybetmiş de olduğu yerden kıpırdayamamış ve o şokla her şeyi kabul etmişti, gerçi başka şansı da yoktu zaten. Sanırım onun için yaptıklarından sonra benim için en azından üzülmesini hak etmiştim.

Aslında suçun bir kısmının bende olduğunu kabul etmem gerekiyor. Onun hırslarını daha küçük yaşta fark etmiş, fakat kurduğumuz dünyada verdiğim sevginin onu iyileştirdiğini sanmışım. Öyle neşeli ve işine öyle bağlıydı ki geçmişteki o kötü olayları unutmuş ve onlara, çocukluğundaki travmaların sebep olduğuna kanaat getirmiştim. Oysa şimdi anlıyorum ki, Dilan ne kaybetme korkusundan ne de obsesifliğe varan takıntılarından kurtulabilmişti. Sadece her şey yolunda, yani tam da onun istediği gibi ilerlediği için normalmiş gibi davranmış, sahip olma ve bir yere ait olma duygusu ona yön vermişti. Ya da tüm bu düşüncelerim, kalbimin genç kızı affetme telaşındandı, emin değilim. Kim bilir belki de zamanı geldiğinde bunu başarırım, ama şimdi yapamam.

Çünkü ben, onun elini beline koymasına, bana hükmediyormuş gibi davranmasına sırf o mutlu olsun diye göz yumdum. Kayıtsız şartsız ve karşılıksız onu sevdim, fakat o daha fazlasını isteyerek kendi sonunu kendi hazırladı.

Cezasını çekmeye başlayan Dilan'ın mahkemesi yakında yapılacaktı, alacağı cezanın ne olacağını ise tahmin etmek hiç zor değildi.

Annesi, babamın metreslerinden biriydi. Hatta annemin evi terk etmesine sebep olan kadındı. Ve ben, anne olmayı beceremeyen kadından ve ayyaş kocasından onu korumak için himayeme aldığında on yaşındaydı. Gri hayatımın en güzel renklerinden biriydi. Dilan'ı daha fazla koruyamadı-

ğım içinse üzgünüm... Bu saatten sonra onun için yapabileceğim tek şey de bu...

Fakat özgürlüğüne kavuşan Hakan için güzel olan planlar yaptım. Tabii onlar sonranın meselesi... Çünkü önce onun sonra da benim biraz daha zamana ihtiyacımız var...

Kısaca geçmişin hesabını görmekten vazgeçip onu olduğu yerde bırakmayı başardım ve geç de olsa önüme bakmayı öğrendim.

On beş günlük hastane macerasından sonra nihayet bugün eve gitmiş, duş almış, koyu renk kot pantolon ve haki renkli bir tişört giyip geri dönmüştüm. Aldığım yara derindi ama iç organlarıma hasar vermemişti, lakin çok kan kaybetmiş ve çok yorulmuştum. Toparlanmam üç gün sürmüştü, eve gitmeden hastanede kalmamın ve apar topar geri dönmemin sebebi farklıydı.

Boş odada beklediğim kişi az sonra gelecekti. Onu otururken değil ayakta karşılamak için pencerenin önüne geçtim.

Kalçamı pervaza dayayıp kollarımı göğsümde birleştirdiğim daha ilk dakikasında hasta odasının kapısı açıldı ve onu gördüm. Hâlâ solgundu, ensesi bandajlı ve mavi gözlerinin ışığı yeni yeni parlamaya başlıyordu. Yine de çok güzeldi. Tabii belki de güzelliği sadece benim gözlerimle bakabilen biri için geçerliydi.

İstemeden dudaklarım kıvrıldı ve gülümsedim. Serra'nın başına gelenlerden dolayı hâlâ kızgın olmama rağmen onu her gördüğümde olduğu gibi mutluyum. Hayat, benim için farklı ilerleseydi onunla belki de hiç karşılaşamayacaktık. O yüzden benimki kadercilik değil, tam tersi karşıma çıkan bu harika kadın için minnettarlıktı.

Serra, bana bakmak yerine gözlerini tekerlekli sandalyesinin yanında duran hemşireye dikti. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum, çünkü Serra da en az benim kadar kıskançtı.

Yanına gittim, onu kaldırıp yerine yatırmaya çalışan hasta bakıcıyı uzaklaştırdım ve Serra'yı kucağıma aldım. İtiraz et-

medi. Ben, onun kollarımın arasında olmasını sevdiğim kadar o da orada bulunmaya seviyordu.

Hemşire, "Barış Bey ne yapıyorsunuz dikkat edin, yaranız açılır," diye itiraz ettiyse de önemsemedim.

"Bence doğru söylüyor, dikkat etmelisin, hatta hâlâ yatakta olman gerekiyor."

Serra'nın kaygılarına onu öperek cevap verdim ve sonra hemşireye döndüm. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

"Serum ve kan takılması gerekiyor."

"Sadece on dakika."

Anında yüzü asılmıştı ama umurumda değildi. Odadan çıkmasını bekledim ve ardından kapıyı kilitleyip yeniden Serra'nın yanına gittim.

"Aklından her ne geçiyorsa bence onu unut, Mehmet birazdan gelir."

"Mehmet'in derdi şimdilik ona yeter, gelse bile gözünün bizi göreceğini hiç sanmıyorum."

Canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturan Serra, "O ne demek," diye sordu, fakat cevap vermek bana düşmezdi.

"Geldiğinde ona sorsan daha iyi olur."

"Anlatmaz ki." Birkaç saniye düşünür gibi kaşlarını çatı, sonra ne olduğunu buldu. "İlk günler yanında güzel bir kız vardı, onu artık görmüyorum, gerçi güzel de olsa hiç Mehmet'in tarzı biri değildi. Kot giyiyordu, üstelik dağınık ve rahat birine benziyordu."

Bu kadınlar, hasta yatağında canıyla debelenirken bile ayarlıları kaçırmazdı.

"Ne olduysa Özlem diye birinin seni ziyarete gelmesiyle oldu ve Mehmet de kravatlarına geri döndü."

"Buna inanamıyorum, o sahneyi kaçırdım mı yani?" diye inleyen Serra başını yastığına bıraktı.

"Bu kadar önemli olan şey ne? Kim bu Özlem?"

"O da Mehmet'in geçmişi ve ben onların yeniden karşılaşma anını on beş yıldır bekliyordum."

Detayları bilmiyordum ama kuvvetli bir tahminim vardı.

"Yalnız, anladığım kadarıyla adamın geçmişi geleceğine mâl oldu."

"Mehmet Sancaktar! Sonunda ya!"

"Her canlı aşkı bir gün tadacaktır, buna senin ağabeyin de dâhil."

Serra nihayet gülümsedi. Ancak benim istediğim gibi içten ve yüzünü aydınlatan bir gülüş değildi.

Kocaman yatakta küçücük ve savunmasız görünmesi oldukça doğal olsa da ben onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Mehmet konusu onu heyecanlandırırsa da ben kendi ko-numuza geçmek için sehpanın üzerine koyduğum gül demetini alıp ona uzattım. Serra merakla kaşlarını çatı. "Bunlar ne için?"

"Hasta ziyaretine boş gelmek olmaz," dedim.

Serra kederle gülümseyip buketi aldığı anda ben de tek-lifsizce yatağa, yanına uzandım. Önce bana sonra yeniden güllere bakıp üzerindeki kartı çıkardı. Aceleci olmamaya çalışıyordu ancak küçük notta ne yazdığını merak ettiğini görebiliyordum.

Zarfı açtı ve yazıyı gördü. Ne var ki birkaç dakika öylece kalan Serra, tam beni endişelendirmeye başlamıştı ki yüzünü bana döndü. Cevabını bakışlarında gördüğümde kollarımı ona dolayıp başını göğsüme yasladım.

İnsanın yaşadığını hissettiği anlar olur ya, işte bu an, benim için öyle bir andı ve onun için de öyle olmasını istiyordum.

Günler önce ona bir söz vermiştim. Zamanı geldiğinde imzaladığım kartın üzerini dolduracaktım. Uzun ve süslü cümleler hiçbir zaman benim tarzım olmadı, bu yüzden hissettiğim şeyi yazmanın yeterli olacağına inanmışım.

Kırmızı güllere ilıştirdiğim nota, *seni seviyorum ve sonsuza kadar da seveceğim*, diye yazmışım ve nihayet Serra'nın dikkatini çekmeyi ve bana yeniden aşkla bakmasını sağlamayı başarmışım.

Başını göğsümden kaldırıp dudaklarıma küçük ve masum bir öpücük bırakan Serra'dan bir karşılık almak için yapmamıştım bunu, ben görmek istediğimi onun gözlerinde görmüştüm zaten, yine de bir beklenti içerisinde olduğumu fark ettim. Çünkü bu itiraf benim yirmi yılını almıştı.

"Bunca sert kas kütesinin arasında bu kadar naif bir kalbi nasıl taşıyorsun, merak ediyorum."

Bu cümleyi hem de yüzüme karşı başka biri söyleseydi kesinlikle hakaret olarak algılar ve ona sahip olduğum kas kütlelerinin ne işe yaradığını gösterirdim. Fakat söz konusu olan Serra'ydı, o yüzden, "Âşık ve hastayken daha da çekilmez oluyorsun," dedim ama asıl sorunun ne olduğunu biliyordum.

"Daha da mı? Sevimsiz şey."

Kucağında duran gülleri ve elinde tuttuğu notu vermek istemese de onları alıp kenara bıraktım ve, "Kalbimi dinle," dedim. "Sana söyleyecekleri var." Asıl sorunumuzu konuşmak için doğru yerde değildik ama tam zamandı.

Bebeğimizi kaybetmesinin travmasını yaşayan Serra'yı tabii ki anlayamıyordum. Onun iyi olup bana geri dönmüş olmasından dolayı duyduğum mutluluk benim için kaybımızın önüne geçmişti. Fakat şu an Serra'nın duyguları benimkilerinin tam tersi yönündeydi. Kaybımız onun için her şeyin önüne geçmişti, öyle ki bana bir cevap vermeyi bile be-beğimize saygısızlık olarak görüyordu.

Annelik ve babalık, bu noktada birbirinden ayrılıyordu. Anne olmak genler ve hormonlarla ilgiliydi. Daha ilk an ceninle beraber sevgisi de içine düşüyordu. Ancak baba olmak zamanla gelişen bir duyguydu. Ben dokuz yıl sonra abi olmaktan vazgeçip ancak baba olmuşken elimden ancak bu kadarı geliyordu. Fakat hem Serra'ya hem de Fırat'a güveniyordum. Onlar bana nasıl yapıldığımı öğreteceklerdi.

Yüzünü düşürünce onu çenesinden tutup gözlerime bakmasını sağladım. "Bazen yaşadığımız şeylere isyan ederiz, ama aslında onların bizim için en iyisi olduğunu bilmeyiz, belki

de oğlumuz haklıydı, o artık bir melek ve bundan sonra seni ve doğacak çocuklarımızı koruyacak." Ne demek istediğini, neden böyle bir şey söylediğini anlamamıştı. "Kaybımız çok büyük, onu asla unutmayacağız ama oğlumuzun istediği tek şey senin iyi olmandı. Ben, seni o daracık yerde onun koruduğuna ve bana seni, onun gönderdiğine inanıyorum."

Şimdi beni anlamıştı, ancak hâlâ üzgündü ve normal olan da buydu. Hemen geçmesini tabii ki beklemiyordum, benimki sadece Serra'yı böyle görmeye dayanamadığım için ufak bir çırpınıştı. Fakat söylediğim her şeyi inanarak dile getirmiştim.

Sessiz kalan Serra'yı başından öptüm. "Bugün Fırat'ın kimliği için başvurduk, artık resmen babasıyım. Fakat yetmez, kendime bir futbol takımı kurabilecek kadar çok oğul ve evin her köşesine baktığımda senin minik kopyanı görebileceğim kadar çok, dilbaz kızlarım olsun istiyorum."

"Bunu sen istiyorsun da bakalım ben istiyor muyum?"

"İşin o kısmını bana bırak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Nasıl bebek yapıldığını unutmuş olamazsın."

"Hatırlamaya ihtiyaç duyuyor olabilirim."

"Hiç merak etme, iyileştiğinde uygulamalı olarak göstereceğim."

Yorgun bedenini bana teslim eden Serra'nın canının acı-mamasına dikkat ederek tek kolumu belinin atından geçirdim ve onu iyice kendime çektim. Onunla tek bir vücut hâlini almak istercesine ona yeniden sarıldım.

"Hep vaat, hep vaat..."

"Kışkırtmalarına yenilmeyeceğim, ama evimize gittiğimizde bunların acısını alacağımı bil ve hazırlıklarını ona göre yap."

"Orası benim evim, seninle paylaşmak ister miyim emin değilim."

"Üzgünüm ama sana fikrini sormuyorum, bundan sonra gözümün önünde dizimin dibinde olacaksın."

Bu defaki gülüşü beni biraz daha tatmin etmişti. Benimle sohbet etme çabaları onu yorsa da gözlerine değen buhranını silmek için bunu görmezden geldim.

“Artık İngiltere yok mu?”

“Bırak İngiltere’yi, başka bir semt bile yok, hem sana hem de bana.” Serra bir kez daha derin bir sessizliğe dalınca kendime hak ettiğim bir küfür savurdum. Sözlerime güvenmemekte haklıydı, her ne kadar ona sebebini anlatmış olsam da yanlış yapmıştım.

“Ya yine bana söyleyemeyeceğin bir şey yaşarsan?” diye sorarak hatamı yüzüme vurdu.

“Bu imkânsız,” dedim. “Çünkü az önce, bundan sonra yaşayacağım hayatın kısa özetinin yazılı olduğu kâğıdı güllelerle birlikte sana verdim, artık tek doğrum odur. Üstelik sen haklıydın. Beni korkutan Dilan’ın beni düşürdüğü oyun değil, sana karşı hissettiklerimdi.”

“Yeniden korkmayacağına nasıl emin olacağım?”

“Çünkü artık tek korkum, sensiz kalmak, bundan sonra yapacağım tek şey ise, seni sevmek.”

Susup, itiraflarımı düşünmesi için ona zaman tanıdım, ama hâlâ kollarımın arasındaydı. Ve cevabı her ne olursa olsun, onu bırakmaya niyetim yoktu.

Bitmek bilmeyen dakikaların sonunda, “Aslında ben Fırat’ın böbreğinin peşindeydim, ama az daha benim yüzümden sen canından oluyordun,” dediğinde keyifle gülümse-dim ama konu neden buraya varmıştı anlamadım. Belki de bizi bu aşamaya getiren şeyleri gözden geçirirken bu anıyı benimle paylaşmak istemişti.

“Ta o zaman ne istersen sana vermeye hazır olduğumu söylemiştim, fakat senin kahramanın olmaya çalışmıyorum dediğim kısım yalandı.” Aslında sadece yaklaşık dört ay önce yaşanmış olsa da sanki yıllar öncesine aitmiş gibi duran bu anıyı, şimdi ikimizi de keyifle hatırladık. “Eğer sana kalbim lazım olsaydı, sensiz atmasındansa senin içinde atmasını

seçer ve sana onu verirdim, çünkü sensiz kalamam derken bunu inanarak söylemişim."

"Zor günler geçirdik, o yüzden böyle konuşuyorsun. Sen iyi bir âşiksın ama..."

Onu susturmak için hiç tereddüt etmeden parmaklarımla dudaklarını örttüm. Bu cümlelerin bir aması olamazdı. Ben Serra'ya âşıktım, hem de çok âşıktım ve nokta.

"Hayatımı erteleyip duruyordum. Bunun sebebini hiçbir zaman bilemedim. Açıkçası düşünmedim de... Meğer yaptığım tek şey seni beklemekmiş. Şimdi seni bulmuş ve aşkın tam karşılığını öğrenmişken bu defa kaybetmeyi göze alamam." Parmaklarıma değen ıslaklıkla ağladığını anladım ve yüzünü yavaşça kendime doğru çevirdim. Gözlerime bakana kadar bekledikten sonra, "Seni seviyorum Serra Sancaktar," dedim. "Ve tüm riskleri göz alıp ateşe değil dokunmak, üzerine yürüyorum ve Serra Sancaktar, yanacaksam seninle yanmak, öleceksem de son nefesimi seninle vermek istiyorum."

Bu defa hiç tereddüt etmeyen Serra, "Biliyor musun ilk günden beri aslında senin aşkının peşindeydim," derken sevdiğim o gülüşü geri gelmişti, nihayet onu bir daha kaybetmemek üzere yine kazanmıştım. "Sen büyük laflar edip beni sürekli oyun dışında bırakmaya çalışsan da bir gün bana âşık olacağını biliyordum."

"Beni kandırdın yani, öyle mi?"

"Aşta ve savaşta yapılanların hesabı sorulmazmış."

"Yani?"

"Yani Dağlı Barış, ben de seni çok seviyorum ve evet seninle evleneceğim."

Bu kadın benim hazinemdi. Nefret ettiğini bile bile haylazca gülümsedim.

"Bir evlenme teklifi mi aldın?"

"Henüz açıkça almadım ama nasılsa yakında alacağım, cevabımı önceden verip teferruatları halledelim istedim."

"Ben çok şanslı bir adamım."

“Ama bir şartım var, düğünümün arka bahçemizde olmasını istiyorum.”

Artık gülümsemiyordum, her keyifli ve mutlu insanın yaptığı gibi gülüşüm kahkahaya dönüşmüştü.

“Benim de bir şartım var, oğullarımla top oynamak için bir futbol saham olsun istiyorum,” dedim ama daha fazla dayanamadan ve Serra’ya karşı hissettiğim çekimin üstesinden gelemeyerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Bana karşılık vermekte hiç tereddüt etmeyen Serra’nın bedeni gevşemeye başladığında bundan sonra yaşanabilecekleri kafamda canlandırmam işimi daha da zorlaştırdı. Fakat sözlerimin doğruluğunu ispatlarcasına Mehmet’e ya da hemşireye yakalanma riskini de alarak şehvetten uzak aşkla onu öpmeye devam ettim.

Aşkın, sevdiğinin dudağından içtiğin zehre razı gelmek olmadığını; onun için yanmayı göze almak olduğunu da tam şu anda anladım. Yarım kalmış tüm hikâyelerimi geride bırakırken nihayet ait olduğum kalbi bulmuştum. Ama amacım yanmak değil, son anıma kadar sevmekti.

Ve öğrendim ki, sevmek için neden aramaya gerek yoktu, kalp istedikten sonra tek bir bakış, tek bir gülüş ve manasız bir kokuya yüklediğin anlamlar bahanen oluyordu. Ve aşk, sen ondan kaçsan da o senden vazgeçmedikçe uzaklaşmıyor, dönüp yine onun kollarına sığınyordun. Ve ben, nihayet içinde olmak istediğim kalbi de, ait olduğum yeri de bulmuştum.

Son

MERAL KIR
AŞKIN
KOKUSUNU
AĞDIM

*Aşktan kaçan bir kadın... Aşktan yanarak vazgeçmiş bir adam...
Yaralarını sarmalarına engel olan yalanlar ve geçmişten
gelen büyük sırlar...*

Hiçbir aşk bu kadar imkânsız olmamış ve hiç kimse aşkı
bu kadar çok istememişti.

Futboldaki büyük başarılarını antrenörlüğüne de taşıyan Barış Dağlı için hayat, tek ailesi olan Fırat'tan ibaretti. Onu korumak adına, ustaca kullandığı kelimeleriyle karşısındakini çileden çıkaran Serra Sancaktar'ı hayatına dâhil etmeye karar verdiğinde genç kadının menekşe kokusunu hesaba katmamıştı. Üstelik artık kalbi gibi takımı da tehlikedeydi. Hırsına yenilen oyuncusunun ölümünün ardındaki sırlar, karanlık geçmişi yeniden aydınlatığında Barış'ın önce kalbini, sonra da Serra'yı kurtarması gerekecekti.

Güçlü ve başarılı Serra Sancaktar, etrafına ördüğü duvarların arasında örnek bir hayat yaşarken kendini büyük bir skandalın içinde bulmuştu. Üstelik onu, ailesi için bir tehdit olarak gören Serra, hayatını kâbusa çevirmeye kararlı olan Barış Dağlı'nın puslu gözlerine baktığı andan itibaren artık eski Serra değildi. Her zorluğa direnen Serra'nın gücü bir tek aşka yetmediğinde, kırılan kalbinin parçalarını toplaması hiç kolay olmamıştı. Çünkü tüm bencilliği ve hainliğiyle, başka bir kadının yaktığı bu adama âşıktı.

*Soluksuz okuyacağınız bir macera ve her satırında size
kendini hissettirecek amansız bir aşk hikâyesi...*